

ATEŞ & METAL
BİRİNCİ KİTAP

Metal Büyükücü

RACHEL
SCHNEIDER

Düşmanının gözlerinde
hem savaşı hem de kalbini
kaybetmeye hazır mısın?*

Brynn, dört yanı okyanusla çevrili Alaha'da bir muhafız adayı olarak büyümüştür. Toprağa ayak basmak, tüm Alahalılar gibi onun da en büyük hayallerinden biridir ve bunun için tek fırsatı, onları yüzyıllar önce karadan süren Kentalıların yılda bir kez düzenlediği Pazar'a katılmaktır. Ve muhafız birliğinin mezunlar sınıfında olduğu için hayali bu yıl gerçek olacaktır.

Ancak bu Pazar ziyareti, Brynn için sıradan bir görev olmaktan çıkar. Yüzyıllık barış antlaşmasının pamuk ipliğine bağlı olduğu bu topraklarda, kendini bir anda geri dönüşü olmayan bir kaostun içinde bulur. Bir düşman askeriyle yaşadığı sarsıcı karşılaşma, yalnızca iki halk arasındaki hassas dengeyi değil; Brynn'in geçmişine, ailesine ve kim olduğuna dair bildiği her şeyi tehdit etmeye başlar.

Hırçın dalgaların arasında sonu belirsiz bir yolculuğa çıkmak zorunda kalan Brynn, bildiği dünyanın ötesindeki sırlar, sihirler ve reddedilen gerçeklerle yüzleşecektir. Bir zamanlar kaderinden emin olsa da artık gizemli bir yabancıнын karanlık bakışları altında her şeyi sorgulamaya başlar: sadakatini, geçmişini ve en önemlisi de kalbini.

ATEŞ & METAL

Metal Bükücü

RACHEL
SCHNEIDER

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Düzenleme
Ny.ozlem

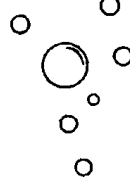

Ninova

Benim için hayaller kuran anneme.

Birinci Bölüm

“Bir yolu varsa,” dedim planı onaylayarak.

Kai evet anlamında başını salladı. “Evet ama kimse yalnız gitmeyecek.” Sarı saçlarını başının tepesinde toplayıp Messer’a baktı. “Anlaştık mı?”

Kai elini yeni tıraş ettiği çenesinde gezdirirken, lavabonun üstünde asılı olan ufak aynadaki aksine bakan Messer gülümse-di. “Sensiz eğleneceğimizden mi korkuyorsun?”

“On dakikalığına ciddi olmanı istiyorum,” dedi Kai onu azarlar gibi.

Ticaret gemisi yana yatınca en yakındaki direğe tutunduk.

Gemi doğrulmaya başlarken ayağım kaydı ve tuvaletlerden birine tutunmak zorunda kaldım. Gemi sabit durduğunda telaş-la ayağa kalktım, tiksintiyle ofladım. Ellerimi Messer’ın arta ka-lan sabunlu suyuna batırabilmek için onu omzumla yana ittim. Karaya yaklaştıkça dalgalar daha da büyüüyordu. Bunu fark eden sınıf arkadaşlarımızın büyük bir kısmı da güvertede toplanmış, hayatlarında ilk kez sahil şeridini görmek için heyecanla bekli-yordu.

Messer, en yakın arkadaşını rahatlatmak için elini onun om-zuna koydu. “Ya hepimiz gideceğiz ya da hiçbirimiz,” dedi.

Messer’ın gözlerinde nadiren beliren özkontrol ifadesi, elleri-mi kurulumam için bana bir havlu uzatan Kai’in çatık kaşlarının gevşemesini sağladı. Ellerim bana hâlâ temiz gelmiyordu ama buna takılmamaya çalıştım. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Unutmayın, önceliğimiz etrafa göz atmak,” dedi Kai. “Durum değerlendirmesi yapacağız. Karaya yalnızca, yakalanmadan ayak basabileceğimizden kesin olarak emin olduğumuzda çıkacağız.”

“Benim için sorun değil,” dedi Messer elini göğsüne götüreerek. “Öte yandan ikinizin sabıka kaydı berbat.”

Aynadan ona bakıp gözlerimi devirdim. “Günün birinde şansın tükenecek.”

Saç örgümden fırlayan saç tellerini düzeltmeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Saçlarım hayatım boyunca bir gün bile söz dinlememişti. Hatta halkımız arasında yaygın olan sarı rengin aksine bakırımsı bir tona sahip saçlarla doğmuştum.

Yukarıda sesler giderek artıyor; üst güvertede gümbür gümbür yankılanan ayak sesleri, heyecan dolu bağırışlara karışıyordu.

Kai beni omuzlarımdan tutup kendisine çevirdi. “İlk hedefimiz durum değerlendirmesi yapmak,” dedi beni bırakmadan önce. “O yüzden sakın fevri davranma. Başka fırsatlar da çıkacaktır.”

Beni mi yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığından emin olamadım. Pazar, halkımız yüzyılı aşkın bir süre önce karadan sürüldüğünden beri yılda sadece bir kere düzenleniyordu. Pazar’a katılma ayrıcalığına sadece iki Alaha grubu hak kazanırdı: ticareti ve malların nakliyesini sağlayan muhafızlar ve mezun olmak üzere olan muhafız adayları. Toplam elli altı muhafız adayı vardı ve çoğumuz bir daha karayı görecektik olsak bile, bunun mümkün olması onlarca yıl sürebiliyordu. Alaha muhafızları arasından çok az kişi her yıl Pazar’a geri gelebilmek için kaptan tarafından seçilirdi.

Yani bugün gerçekten tek şansımız olabilirdi.

“Birileri ortalıkta olmadığımızı fark etmeden önce yukarı çıkmalıyız.” Messer yine her zamanki gülümsemesiyle bize baktı. “Ha, bir de Aurora’ya bizimle gelebileceğini söylemiş olabilirim.”

Kai ve ben sinir olmuş bir hâlde birbirimize baktık. Bu durumdan hoşnut olmadığımızı dile getirdik ama Messer çoktan yürümeye başlamış, biz ona yetişemedik hangarları aşır üst güverteye uzanan merdivenlerden çıkmaya başlamıştı bile.

Manzarayı gördüğümüz anda, dudaklarımızdan dökülen bütün itirazlar silindi.

Kara.

Hiçbir şey beni bu kayalıklı kıyı şeridi ile Alaha'daki ağaçlarla çevrili yuvamız arasındaki çarpıcı farklara hazırlayamazdı. O güne dek gördüğüm bütün çizimler ve resimler, buna kıyasla bir hiçti.

Gemi karaya yaklaşırken, sanki herkes aynı anda transa girmiş gibi tüm heyecanlı sesler kesildi.

Kendimi hiç, bu devasa dik kayalığın yüzeyine baktığım andaki kadar önemsiz ve ufak hissetmemiştim. Sonra kayalıktaki yarığı gördüm: Sanki bir dev, karayı tam ortasından bölmek için bir balta kullanmıştı.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Messer.

Pazar, yarığın içindeki uçsuz bucaksız rıhtımın üstüne kurulmuştu. Rıhtım, kayalığın bir dik yüzünden diğerine kadar biz –Alaha– ve Kenta halkı arasında tarafsız bir buluşma yeri olarak göz alabildiğince uzanıyordu.

Demir atmadan önce, ufak filomuzun dalgakıran bariyerinin arasından geçmesi birkaç saat daha aldı. Muhafızlar, adamların yol boyunca sürütme ağlarıyla tuttuğumuz balıkları indirebilmesi için rampalar sarkıttılar. Komutanlar bağırarak emirler yağdırırken ağlar sudan çekildi ve balıklar, kaptanın kralla anlaştığı mallar karşılığında Kenta halkının alabilmesi için bekleyen arabalara yüklendi. Genellikle, Alaha onlardan buğday ve sebze-meyve isterdi.

Tüm hayatımı, kara halkının bir efsane olduğu şüphesiyle bu günü bekleyerek geçirmiştim. Ama kalabalık limana bakılacak olursa kesinlikle efsane değillerdi.

Canlı renklerde garip kesimli giysilere bürünmüş olan Kenta halkı, muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel canlı varlıklardandı. Karaya inmek için güvertede sıramızı beklerken, sınıf arkadaşlarımdan yayılan mırıltıları duyunca onların da benim kadar etkilendiğini anladım.

“Güzel giysileri ve mücevherleri sizi yanıltmasın,” dedi eğitimimiz Gramble. Ellerini arkasında kavuşturmuş, güvertede

volta atıyordu. “Onlar dev mürekkep balıkları kadar acımasızdır.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Okyanusun en ıssız yerlerinde yaşadığı söylenen dev mürekkep balıklarından korkulduğu kadar hiçbir şeyden korkulmazdı. Ne nerede yaşadıkları biliniyordu ne de nereden geldikleri. Var olduklarına dair tek kanıt; içinde kimse olmayan, başı boş bir şekilde denizde süzülen terk edilmiş gemilerdi. Tayfaların cesetlerinin suyun dibine çekildiği ve bir daha görülmedikleri söylenirdi. Tabii, geriye bir gemi kalmışsa... Ergenlik dönemim boyunca sınıf arkadaşlarımdan, ebeveynlerimi elimden alan şeyin bu yaratıklar olduğuna dair fısıldaştıklarını duymuştum ama bunun Alaha çocuklarını hizada tutmak için anlatılan korkunç bir uyku masalı olduğunu düşünüyordum. Bir yatak odası penceresinden içeri süzülen siyah bir dokunaç imgesi, yaramaz çocukları hizaya sokan bir etken olarak mucizeler yaratıyordu. Ama kocaman bir gemiyi okyanusun dibine çekebilecek dev bir mürekkep balığının aksine, Kenta halkı...

Sıradan insanlar gibi gözüküyordu. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle tarih derslerimizde bize anlatılan o sert savaşçılar gibi değillerdi. Bize, diğer üç bölgeyle birlikte Alaha halkını korkunç bir savaştan sonra neredeyse bir tek sırtlarındaki giysilerle ve birkaç gemiyle okyanusta yaşamaya mahkûm ettikleri anlatılmıştı. Ancak rıhtımda sıralanmış, pazar yerinin dört bir yanında nöbet tutan çok sayıdaki Kenta askeri, gerçekten de karaya ayak basmamıza izin vermeyecek kişilere benziyordu.

Suyun üstünde yüzen rıhtım alanı, ayak basmamıza izin verdikleri karaya en yakın noktaydı.

Güneşe karşı gözlerimi kıstığımda, Kai’ın rıhtım boyunda olduğunu gördüm. Kendisiyle aynı rütbeyi taşıyan muhafızlara bilgi vermek için erkenden gemiden ayrılmıştı. Terden ıslanan altın rengi saçları şakaklarında daha koyu gözüküyordu. Bakışları yakınlardaki Kentalılarının ve gemilerin üzerinde gezindikten sonra, bir anlığına bana çevrildi. Gerçekten de... göz kamaştırıcıydı.

Kai önceki yıl on sekiz yaşına bastığında kendi Alaha muhafız sınıfıyla buraya gelebilirdi ama karaya çıkabilme ihtimalimizi gözeterek Messer'ın ve benim ona katılmamızı beklemişti.

Gramble sınıfımıza tembihler yağdırmaya devam ediyordu. “Rıhtıma vardığımızda gruptan ayrılmayın. Asla dört kişiden fazla, iki kişiden az olmayın. Dostane davranın ama fazla dost canlısı olmayın. Buraya onlarla barış içinde ticaret yapmaya geldik, düşman edinmeye değil. Anlaşıldı mı?”

Hepimiz başımızı salladık.

Gramble, her birimizin avucuna kesesinden çıkardığı dörder bakır para koydu. “Hepsini tek bir yerde harcamayın.” Gidebileceğimizi söylemek için geriye çekildiğinde yüzünde nadiren gördüğümüz küçümseyici bir gülümseme vardı. “Biz Alaha'yız,” dedi göğsüne vurarak.

Merhabalardan vedalara, baş sağlığı dileklerinden tebriklere. Hepimiz biriz.

Bu sözleri bir ağızdan söyledik –*Biz Alaha'yız*– sonra sıradan çıktık, Gramble'ın peşinden iskele köprüsünden geçip rıhtıma adım attık. Kalbim güm güm atıyordu. Kai'a ve sakın görünüp ne düşündüklerini ele vermemeleri için eğitilmiş olan sınıf arkadaşlarıma baktım. Yüzlerindeki donuk ifadeler, damarlarımda akan panik ve heyecan karışımı hisle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Haftalarca açık okyanusta seyahat ettikten sonra, rıhtımın tahta panelleri ayaklarımın altında bana kaskatı geldi. Pazar'dan yayılan yiyecek ve baharat kokuları bomboş olan mideme kramp girmesine neden oluyordu.

Kai, rıhtımda Messer, Aurora ve benim yanıma geldi. Karmaşık duygularımı hissetmiş olmalıydı ki bana güven vermek için çaktırmadan bileğimi sıktı. Etrafımızdaki hareketliliği görmezden gelerek, benimkilerle aynı renk olan gri gözlerine odaklanmaya çalıştım; halkımızla tek ortak noktam buydu. Arkadaşımın gözleri bana güven verdi ve içimi rahatlatı.

“Sizi bilmem,” dedi o meşhur gülümsemesiyle gergin havayı dağıtarak, “ama ben balık satmayan en yakındaki yiyecek büfesini bulacağım ve bayılana kadar yemek yiyeceğim.”

Neşeli tavrı hızla bize bulaştı ve birkaç kişi mırıldanarak aynı fikirde olduğunu söyledi. Doğuştan bir lider ve Alaha'nın gelecekteki kaptanı olan Kai, herkesin örnek aldığı biriydi.

Oraya gidebilmiş olmamın tek nedeni oydu. Çok az kadın, muhafız eğitimi için seçilirdi ve ebeveynlerim –ya da ebeveynlerimin olmaması– düşünülünce kabul edilmek bir yana, yarışma fırsatı bile bulamazdım.

Messer, Kai'ın omzuna bir şaplak atarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Ne bekliyoruz?”

Rıhtım boyuna döndük ve rıhtımın iki yanına sıralanmış olan yiyecek satıcılarına baktık. Her tezgâhta, bu tek günlük ticarete hangi ailelerin katılacağını gösteren bir bayrak asılıydı. Merakla bir o tezgâha bir bu tezgâha baktım; yiyecekleri, giysileri, mücevherleri ve sergilenen diğer malları dikkatle inceledim.

Kenta askerleri kınlarındaki bıçakları, kılıçları ve üzerlerindeki vücut zırhlarıyla devriye geziyorlardı. Bazıları yüzlerinin tamamını örten ve sadece gözlerini açıktan bırakan ince bir bölmesi olan metal miğferler takmıştı. Özellikle de bu askerler başka bir dünyadan gelmiş gibiydi, sanki o miğferlerin altında herhangi bir şey ya da herhangi biri olabilirdi.

Bir tanesi yanıımızdan geçerken, miğferinin dar bölmesinden Kai'ı tepeden tırnağa süzdü. Kai istifini hiç bozmadı ama Kenta askerinin yargılayıcı bakışlarının altında, o sakın görünüşünün ele vermediği huzursuzluğu görebiliyordum. Acaba Kenta askeri, kaptanın şık giysilere ya da mücevherlere ihtiyaç duymayan oğluna dik dik baktığının farkında mıdır diye merak ettim.

Aurora'nın sesinde aşağılayıcı bir ifade vardı. “Üstümüzde keskin sayılabilecek tek bir nesne bile taşımamızın yasak olduğu düşünülürse bu kadarı biraz fazla gibi.” Kaşlarından birini kaldırdı ve ters bir ifadeyle yakınlardaki bir askere baktı.

Bakışları o kadar keskindi ki önce muhafızın gözünü kaçırmasına şaşırmadım.

“Aurora,” dedi Kai onu azarlar gibi. “Wren ailesinin Pazar'a katılan ilk ferdiyim. Muhafızların tedbirli olması akıllıca.”

Aurora gözlerini devirdi. “Düşman bölgesinde olan biziz.”

“Onlar bizi doğruca bir hapishaneden farksız olan o gemiye götürmeden önce yarım günümüz var ve bunu aval aval etrafı izleyerek geçirecek değilim,” dedi Messer. Aurora’nın yan tarafına bir çimdik attı. “Hem insanları korkutmak için bıçak gibi şeylere ihtiyacın olmadığını biliyoruz.”

Aurora onun omzuna şaplak atmaya çalıştı ama Messer eğilip ondan kaçmayı başardı ve güldü. Kai parmaklarını çok hafifçe sırtına dayayıp, beni bir sıra askerin yanından geçirirken, başını saygıyla eğip selam verdi.

Askerler ona aynı şekilde karşılık vermediler. Kenta halkı bizim gibi insanlar olabilirdi ama çok kabaydılar.

“Suratını düzelt, Brynn.”

Rahatlamaya çalışarak hafifçe gülümsedim. “Suratımıza tükürselerdi daha nazik bir davranış olurdu.”

“Buraya iyi niyetle geldik,” diye hatırlatma yaptı Kai ama silahlar ve buz gibi bakışlar aksini söylüyordu.

Onlara –bizi sürgüne yollamış olan bir grup insana– boyun eğmemiz, cömertliklerine minnettarmışız gibi yapmamız, zaten onlar yüzünden her daim açlığın sınırında gezinmiyormuş gibi iki halk arasında ticaret yapılmasına izin verdikleri için teşekkür etmemiz gerekiyordu. Ama yine de diğer bölgelerden daha fazlasını sunuyorlardı. Maile bize sırtını dönmüştü, Strou her konuda Kenta’ya saygı gösteriyordu ve Roison bizimle müttefik olduğunu iddia ederken, bir yardım eli uzatmak için bile kılını kıpırdatmıyordu.

Messer bizi çeşit çeşit fırın ürününün sergilendiği yakınlardaki bir tezgâha götürdü: meyveli turtalar, kekler ve üstleri şekerli, örgü biçimli ekmekler. Hepsine çok vakit harcandığı ve özen gösterildiği belliydi. Bunlara bakarken ağzımın sulandığını hissettim.

Messer dört bakır parasının hepsini sert bir şekilde tahta tezgâha koyunca, tezgâhın arkasındaki kişinin dikkatini çekmeyi başardı. “Bunlarla ne alabiliyorsam verin bana.”

Genç kadın onun bulaşıcı gülümsemesini görüp yumuşayınca, Messer’ın aşırı hevesli tavrı yüzünden hissettiğim korku silindi. Kız koyu renkli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve

ağzından çıkan sözcüklerin sesli harflerini belirgin bir aksanla telaffuz ederek erik sevip sevmediğini sordu.

Kültürel hassasiyet eğitiminde öğrendiklerimizi umursamayan Messer, flört ediyormuş gibi daha da büyük bir gülümsemeyle ona baktı. “Üstü yeteri kadar şekerle kaplı olan her şeyi yerim, tatlım.”

Kızın çilli yanaklarının pembeleştiğini görür gibi oldum. Kulaklarında, kaşında ve hemen hemen bütün parmaklarında gümüş ve altın halkalar, yüzükler vardı. Mumlu bir kâğıt alıp tezgâha serdi, her şeyden birer tane seçip üstüne koydu ve kenarlarını kıvrıp taşınabilir bir paket hâline getirdi. Messer bir kenarını açıp eline gelen ilk çöreği olduğu gibi ağzına atınca paketi mahvetti.

İnleyerek lokmasını çiğnerken çenesinden şekerler akıyordu, başını eğip kıza teşekkür etti ve ellerini önünde kavuşturup lokmasını yutmadan konuştu.

“Sen bir tanrıçasın.”

Solgun yanakları biraz daha pembeleşen kız da başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Görünüşü göre, ister Kentalı ister Alahalı olsun, bütün kadınlar Messer’a bayılıyordu.

Kız bir sonraki müşterisine, yani bana bakınca seçeneklerimi gözden geçirdim. Messer gibi bütün paramı bunlara harcamak istiyordum. Lavanta renkli tatlı çok iştah açıcıydı fakat çikolata kaplı, kare şeklindeki kek de bir o kadar cezbediciydi.

Kai başını omzuma yaklaştırıp kulağıma fısıldadığında, nefesi boynumun ürpermesine neden oldu. “Yanımda biraz fazladan para olabilir de olmayabilir de.”

Bana çok yakın durmasından hiç etkilenmemiş gibi yaptım, gözlerimi önümdeki ürünlerde tutmaya çalıştım. “Kaptanın şımarık oğlundan başka bir şey beklemezdim zaten.”

Kai’in babası, tek vârisini gerçekten de çok şımartırdı. Kai güldü. “Şımarık olabilirim ama çok da cömertim,” dedi daha kalın bir sesle. *Bana bir sır veriyormuş gibi.* “Ne istersen al.”

Bunu duyunca, her birimiz için kare biçimli çikolatalı keklerden seçtim. Bunları şerefe kadeh kaldırıyormuş gibi havaya kaldırdık.

“Biz Alaha’yız,” dedi Messer.

“O lanet gemiden kurtulmanın şerefine,” dedim. Aurora yüzünü buruşturdu.

“Çok haklısın.”

Hepimiz keklerimizden birer ısırık aldık ve aynı anda inledik. Fazla büyük bir ısırık aldığım için yumuşak çikolatanın yarısı yere düştü.

“Lanet olasıca tavşanlar,” diye mırıldandım.

Messer yüzünü buruşturarak bana baktı. “Bunu her söylediğinde kulağa çok garip geliyor.”

Ellerimi birbirine sürtüp omzumu silktim. “O yüzden hoşuma gidiyor zaten.”

Böğürtlen çayı satan bir tezgâh bulduk ve Pazar’ı gezerken keklerimizi yedik. Sıradan Kenta halkı, bize karşı askerleri kadar temkinli değildi. Hatta onlarla konuşmadığımız sürece bize görünmezmişiz gibi davranıyorlardı. Onlarla konuştuğumuzda da bize tahammül edebiliyorlardı.

Kadınlardan bazılarının etekleri ve elbiseleri beni büyüledi. Bazıları boncuklarla ve değerli taşlarla kaplı olan farklı boylarda ve renklerdeki etekleri, tezgâhların arasında çalışıp hareket ederken bacaklarının etrafında savruluyordu.

Hiçbir zaman ne giydiğime fazla kafa yormamıştım ama sade pantolonumun ve bluzumun vasat olduğunu düşünmeden edemedim. Sırtımın ortasından aşağı uzanan güneşten rengi açılmış saç örgüm bile, Kenta kadınlarının karmaşık saç örgülerinin ve modellerinin yanında silik kalıyordu.

Kai bakışlarımı takip etti, omzuyla beni dürttü. “Sen Alaha muhafızlarının bir üyesisin, şık giysiler savaşmana yardımcı olmaz.”

“Komik gözükmek istemiyorsan tabii,” dedi Messer kendi düşüncesini dile getirerek. O gerzek her işe burnunu sokardı.

Üstümde bir elbiseyle savaşmak, o kavurucu sıcakta kafalarında kocaman metal kovalarla savaşan askerler kadar komik gözükmemiş gibi hissettim.

Rıhtım boyunda ilerlemeye devam ettik, sağa sola bakınıp karaya çıkabileceğimiz bir kaçış yolu aradık. Arkalarında çıplak yamaçlarla çevreye konuşlanmış askerler, aslında gereksiz bir güç

gösterisinden ibaretti. Kayalığın yüzeyi pürüzsüz ve çıkıntısızdı. Duvarlara tırmanmak için destek alabileceğiniz tek bir dayanak ya da çatlak yoktu.

“Bir şekilde her şeyi bu alana taşımak zorunda kalmışlar.”

Kai, Messer’in gözlemine yanıt vermedi. Buna gerek yoktu. Hepimiz hayal kırıklığıyla bir kaçış yolu olmayabileceği sonucuna varmıştık.

Asla.

Rıhtımın ortasına kurulmuş olan dans pistinin etrafına toplanmış bir kalabalık görene dek Pazar’da yürümeye devam ettik ve insanların arasından en öne geçtik. Ufak bir sahnede kemanlar, armonikalar ve gergin davullar çalan bir müzik grubu vardı. Dans eden kadınların etekleri savruluyordu.

Göz kamaştırıcı bir manzaraydı bu. Dansçılar bir sıra oluşturup bozuyor, bir sonraki partnerlerini görmeden elleriyle buluyorlardı. Şarkının temposu arttıkça mutlulukları etrafa yayılıyor, yüzleri gülümsemelerle aydınlanıyordu. Ancak şarkı ayak uyduramayacakları kadar hızlanmaya başladığında yaptıkları hataları fark ettim. Yanlış bir adım, boş kalan eller, birbirine dolanan ayaklar.

Derken aniden müzikle birlikte dansçılar da durdu. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Biz de onlara eşlik edip dansçıları alkışlarken; dansçılar kahkahalar atıp, kalabalığa ve birbirilerine gülümseyerek selam verdiler. Kadınlardan biri yanımdan geçerken, elimi uzatıp eteğinin kumaşına dokundum. Bu, anlık bir dokunuştur ama bana parmaklarımın arasından su akıyormuş gibi hissettirdi.

Kemancı tek başına daha yumuşak bir melodiye geçince geride kalan birkaç çift, dans pistinde partnerleriyle sallanarak dans etmeye başladı.

Kai elimi tuttu. “Dans et benimle.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Burada mı?”

Bunu yaparsak Sınırlar Kuralı’nı, yani Alaha vatandaşlarının reşit olduklarında uymaya yemin ettikleri kurallar listesini açıkça çiğnemiş olurduk. Eşleşme Töreni’ne kadar kimseyle yakın temasımız olamazdı.

Tören, ismini efsanevi Eşleşme Yemini'nden almıştı: Her Alaha vatandaşının on iki yaşında ilkokuldan mezun olduktan sonra uymaya yemin ettiği kurallardı bunlar. On sekiz yaşma bastıkları yıl düzenlenen Eşleşme Töreni'ne kadar kimseyle yakın temasta bulunamazlardı.

Genellikle tören, gerçek bir aşk eşleşmesi değil de bir strateji evliliği, aileler arasında bir pazarlıktı. Esas olarak birbirine çok yakın olan soylar arasında çiftleşmeyi kontrol etmek için koyulmuş olan bir kuraldı ama artık nüfusun azalmaması için uygulanıyordu. İnsanlar erken bir yaşta zorla evlendirildiklerinde kapalı bir çevrede çocuk yapma olasılıkları artıyordu.

Kai ters bir ifadeyle bana baktı. “Bizi kim rapor edecek? Kendi askerlerim mi?”

Etrafıma bakındığımda askerlerimizin çoğunun, kalabalığın arasında müzik grubunu izlediğini fark ettim. Messer'a bakıp bardağımı ona verdim. Her zamanki gibi Kai'ın bana yol göstermesini bekledim ve peşinden dans pistine çıktım. Yıllarca üstünde dans edilmiş olduğu için zemini pürüzleşmiş olan pistte aralarına girdiğimiz diğer çiftler bize nazikçe gülmüşediler.

“Hey,” dedi Kai parmağıyla çenemi yukarı itip. “Sadece sen ve ben.”

Düzenli ritmine ayak uydurmamı sağlarken gözlerini benden hiç ayırmadı. Dökümlü giysiler olmadan hareketlerimiz o kadar çarpıcı gözüküyordu ama gözlerimi yumdum, vücudumu Kai'a ayak uydurmaya zorladım ve zihnimi yavaşlatmaya çalıştım. Belime koyduğu eline, teninde hâlâ hissettiğim memleketimin kokusuna odaklandım ve... Tanrılar aşkına, duvarlar gerçekten de çok yüksekti.

“Brynn, bana bak,” dedi Kai. Gözlerimi hemen açıp dediğini yaptım.

“Seni her zaman koruyacağım.”

Azarlanmaktan korktuğumu düşünüyordu –Alaha'nın kurallarından birini çiğnemenin ciddi sonuçlarını düşününce korkmalıydım da– ama zorlu işlerden ya da gemi hapishanesinden korkmuyordum.

“Gemi hapishanesine ilk gidişimiz olmaz,” dedim kayıtsızca. “Ya da ikinci gidişimiz.”

Çok kötü rol yapıyor olmalıydım çünkü Kai hücrelere tıkdığımız son olaydan söz ettiğimi duyunca gülümsemedi. Çamaşır iplerine asılı olan iç çamaşırlarını çalmış, bunları ana güvertenin ortasındaki Alaha bayrağının direğine bağlamıştık. Bu salak şaka, aldığımız cezaya kesinlikle değmemişti.

Ama sonraki sözlerini hiç beklemiyordum. “Ailemden Eşleşme Töreni’nde seni seçmek için izin istedim.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Bunu neden yaptın?” dedim titrek bir sesle.

“Yapma, Bry,” dedi gözlerini gözlerime dikerek. “Bunu tahmin etmiş olmalısın.”

Başımı iki yana salladım.

Gerçek bir aşk “Eşleşmesi” bir yana, kendime evlilik fikrini düşünme izni bile vermemiştim. Kendimi bu düşünceleri aklımdan atmak, nerede olduklarından emin olamayacağım kadar derinlere bir yere kilitlemek için eğitmiştim.

Kai, onunla evlenmek için birbirleriyle yarışan bir sürü kız ve aile arasından dilediğini seçebilirdi. Benim ailem yoktu. Çeyizim yoktu. Bir evliliği cazip kılacak hiçbir şeyim yoktu. Listenin en dibindeydim.

Neden beni seçecekti ki?

“Alaha’nın gelecek lideri bir eş olarak bir *sokak çocuğunu* seçmez.”

Çenesini sıktı ama adımlarını bozmadı. “Kendine sokak çocuğu demenden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Ama öyleyim, Kai.”

“Hayır, değilsin.”

Belimi daha sıkı kavradı ama üstelemedi. Dikkatle yüzüne baktım, aklımdan neler geçtiğini anlamaya çalıştım ama heyecanlı ifadesinden başka bir şey görmedim.

“Zekisin, çalışkansın ve çok ama çok güzelsin,” dedi. Doğruyu söylediğini anlayayım diye her sözcüğü vurguladı. “Kendi adamlarım ismini arkamdan fısıldıyorlar çünkü yüzüme karşı sana kur yapmayı istediklerini söylemeye asla cesaret edemezler.”

Gözlerinin içine bakarken bu sözleri, göğsümü bir menzene gibi sıktı. Kai kendimi bildim bileli en yakın arkadaşım. Büyük ihtimalle bana belli ettiğinden çok daha fazla beni hayatındaki herkese karşı savunmak zorunda kalmıştı ama asla benimle evlenmeyi düşündüğünü ima etmemişti. Bu şekilde etmemişti.

Afallamış bir hâlde başımı iki yana salladım. “Gerçek mi bu?”

Bana bakarken bakışları gayet ciddi. “Olmasını istiyor musun?”

İkimiz de durduk. Neredeyse tüm hayatım boyunca bu günü, yılda bir düzenlenen Pazar’a gelme fırsatını, karaya çıkma şansını beklemiştim ve Kai bunu bana şu anda mı söylüyordu?

Çenemi sıkarak ellerimle onu göğsünden ittim. Kıpırdamayınca daha sert bir şekilde ittim. Arkasındaki çifte çarptı ama ben geriye doğru bir adım atarken göz temasını bozmadı.

Gözlerini kıstı. “Brynn...”

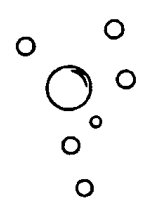
Elimi kaldırıp onu durdurdum. Yine ağzını açtı ama ne dediğini duymadım çünkü arkamı döndüm ve kaçmak, üstümde hissettiğim gözlerin ağırlığından kurtulmak için hızla kalabalığa karıştım.

Düzenleme

Ny.ozlem

İkinci Bölüm

Pazarın derinliklerine daldım.

Taş duvarlar rıhtımın iki yanında birbirine daha yakın duruyor, gün ışığını büyük ölçüde keserek tezgâhları gölgede bırakıyordu. Burada hava farklıydı, daha yoğun ve topraksıydı. Bana yağmurdan önceki kokuyu hatırlatıyordu. En sevdiğim kokuydu bu.

Bu iç kısımlardaki satıcılar da birbirine daha yakın konumlanmıştı. Burada daha az insan vardı ve Alahalılardan çok yerli halkla doluydu. Mumlar, bal ve soylulara layık altın rengi ve kabartmalı çömlekler vardı. Yediğimiz balık güvecini bu kâselere koymak resmen günah olurdu.

Elle boyanmış çömleklerin satıldığı tezgâhın arkasındaki tüccar bana seslenmedi. Normal müşterilerinden olmadığım belliydi ama ben hayran hayran sosluklara bakarken bana gülümsedi. Üstlerinde geyik, tavşan ve tilki gibi sadece karada bulunan hayvanların resimleri vardı.

Karakalem eskizlerim bunların yanında bir hiçti.

Elbisesinin eteği dizlerine uzanan bir kadın tezgâha yaklaşıncaya yolundan çekildim. İşte, o anda onu fark ettim. *Yine.*

Onu ilk kez yarım kilometre kadar önce fark etmiştim. Yanından geçerken bir an için göz göze gelmiştik ama o kısacık sürede çok şey fark etmiştim: kollarını göğsünde kavuşturarak duruşu, beni gördüğünde gülümsemesinin silinişi ve Kentalı asker arkadaşıyla konuşurken birden susması.

Koyu renkli saçları, gözleri ve bir burun deliğinde altın bir hızma vardı. Bir şekilde dudaklarının gaddarca şeyler

söylediğini biliyordum ya da belki genel hâli tavrı bana bunu anlatıyordu ama güzelliğiyle iç içe geçmiş hoyrat bir yanı varmış gibiydi.

Göz göze geldiğimizden beri beni izlediğinden emindim. İzlendiğimi fark ettiğimi belli etmeden aynı tempoda yürüyordum ama aramıza biraz mesafe koymak için rıhtımın diğer tarafına geçtim. Bu, aramızda bir tampon oluşturmak için yeterli bir mesafeydi ama şüphe uyandıracak kadar uzak değildi. Sonra dönüp gemilere doğru yürümeye başladım.

Bir sonraki hamlen ne olacak?

O da rıhtımın diğer tarafına geçti, birkaç adım arkamda yürümeye başladı. Göğsünde varlıklı ve yüksek rütbeli olduğunu gösteren, üstüne Kenta amblemi işlenmiş deri bir bıçak kayışı vardı. Etrafıma şöyle bir bakınca tek bir Alahalı bile göremedim. Nereye baksam yalnızca Kentalı görüyordum.

Başımı çevirip arkama baktım.

Bu sefer beni izlediğini gizlemeye gerek görmedi ve kalabalığın arasında uzun boyuyla göze çarparak ilerlerken koyu kahverengi gözlerini üstüme dikti.

Belki de yalnız olduğum için beni gözlemliyordu. Gramble'ın gruplar hâlinde dolaşmamız gerektiğine dair uyarısı zihnimde yankılandı ama iç sesim bana başka bir şey söylüyordu. İç sesim bana av olduğumu söylüyordu.

Adımlarımı hızlandırdım, cesaretimi toplayıp tekrar arkama bakmadan önce bir sonraki sıradaki satıcıları hızla geçtim. Onu fark ettiğimi ve korkmadığımı belli etmek için bu sefer gözlerimi kaçırmadım.

Bana gülümseme cüretinde bulundu. Hem zalim hem de çok güzel bir gülümsemesi vardı ama insanı huzursuz ediyordu. Belki de Alaha kızlarını korkutmaktan keyif alıyordu.

Rasgele bir tezgâhın önünde durdum, onu görmezden gelirim benimle ilgilenmeyeceğini umuyordum.

“Özellikle aradığınız bir renk var mı?” diye sordu tezgâhın arkasındaki kadın.

Başımı iki yana sallayıp yoluma devam ederken kadının ne sattığına bile bakmadım. Bir an önce rıhtım boyunun ön

tarafına varma gayretiyle tezgâhları inceliyormuş gibi yapıyor, bazılarını atlıyordum.

Sesimi duyurabileceğim mesafede iki Alaha muhafızı görünce, kaslarıma yayılmış olan gerginlik dindi. Kalabalığın arasında Messer'in parlak saçlarını, sonra da Kai'ı gördüm. Kalabalığın arasında dolanıyorlar, sağa sola bakınıp beni bulmaya çalışıyorlardı. Aurora da kayıtsızca elindeki içeceği yudumlayarak peşlerinden geliyordu.

Bir kez daha arkama baktım ve askeri görmeyince rahatladım. Messer'a el salladım. Kai'in omzuna bir şaplak atıp beni işaret etti. Birbirimizi kalabalıkta kaybetmememiz için yanıma gelmelerini beklerken en yakınımıdaki tezgâhta değerli taşlar satıldığını fark ettim. Tezgâhın üstünde asılı duran taşların kesilmiş olan yüzlerine vuran ışık kırılıyor, rıhtıma ve arkasındaki kayalığa gökkuşağı renkleri saçıyordu. Tezgâha yaklaştım, parmaklarımı deniz camını andıran ufak bir taşın üstünde gezdirdim.

“Çok güzel, değil mi?” dedi satıcı. Gür sakalının altında içten bir gülümseme belirdi. Cebimdeki dört bakır parayı hatırlayınca “Ne kadar?” diye sordum.

“Bunlar çok değerli taşlardır,” dedi adam daha ufak olanlardan birini gösterip. “Bunları bulmak çok zordur, madenlerin en derin yerlerinden çıkarılırlar. Bunun fiyatı bir altın para.”

Taşlardan birini odamın penceresine asma hayali bir anda yerle bir oldu. “Çok güzelmiş,” dedim hayal kırıklığıyla.

Adam anlayışlı bir tavırla başını salladı. Oradan uzaklaşmaya fırsat bulamadan, bir el elimin üstüne kapandı. Öfkeli, koyu renkli gözlerini üstüme diken bir asker, tepeme dikilip gitmemi engellerken nefesim kesildi.

“Hırsız,” dedi ve sesi kanyonun duvarlarına çarpıp yankılandı.

Yarı kendimi savunma çabasıyla yarı hayretle başımı iki yana salladım. Elimi masaya mıhladığı yerden geri çekmeye çalıştım ama bana mısın demedi. “Hiçbir şey almadım.”

“Öyle mi?”

Tuniğimin kolunu yukarı sıyırdı. Elimi bırakmadan diğer tarafa çevirdiğinde açık yeşil taş avcumda belirdi. “Bu ne o zaman?”

Hayretle ona baktım. “Bunu sen oraya koydun.”

Kahverengi gözlerini gözlerime dikti. “Bana yalancı mı diyorsun?”

“Evet,” dedim. Otoriter bakışlarının beni korkutmasına izin vermedim.

Aramızda kalan bileğimi daha da sıktı. “Alahalıların, değerli kurallarını çiğneyen kişilerin uzuvlarını kestiklerini duydum. Nasıl oluyor? Bir hırsızın parmaklarından biri mi, yoksa eli mi kesilir?”

Çenemi sıkarak yanıt verdim. “Hiçbir şey almadım dedim.”

Bir süre gözleri gözlerimde gezindi. Beni hırsız durumuna düşürdüğünü ikimiz de bildiğimiz için bana neden öyle baktığından emin olamadım.

Yakınlardaki satıcılar ve insanlar durmuş bizi izliyorlardı.

Önce asker göz temasını kesti, hafifçe öksürdü ve arkamdaki birisine bir işaret verdi. “Bir el o zaman.”

Başka bir asker beni masadan zorla uzaklaştırdı.

“Saçmalık bu!” Belime dolanmış olan güçlü kolu itmeye çalıştım ama asker beni kaldırdığı için yerden destek alamadım. “Ben hırsız değilim!”

Beni suçlayan asker, bizi tezgâhın yanından satıcıların olduğu yerin arkasına çekti. Beni zapt eden asker, bedenimi karşımda uyuyan bir dev gibi duran taş duvarın önüne bıraktı. Bir adım kadar ötede olan taşın yüzeyinden sıcaklık yayılıyordu. Karaya dokunmaya en çok yaklaştığım an buydu.

Beni suçlayan askerin kahverengi gözlerini yüzümün yan tarafına diktiğini hissettim. “Elini taş’a koy,” diye emretti.

Seçeneklerimi düşünürken ne hareket ettim ne de gözlerimi kıptım. On yıldır aldığım eğitim her an devreye girmeliydi ama rıhtım boyundaki insanların yarısı bizi izlediği için düşünmekte zorlanıyordum. Pazar yerinin gürültüsü arkamda hafif bir uğultu gibi kalmıştı.

Sakinleşmek için bir nefes alırken her şey dondu ve var gücümle beni tutan askerin ayağının üstüne basıp kolumu geri çektim. Kolundan sıyrılacak kadar etkili bir darbe indirmeyi başarmıştım ama hareketin hızıyla dengemi kaybettim ve kahverengi gözlü diğer asker beni yakaladı.

Beni hızla diğer tarafa döndürdü, kolunu boynuma dolayıp boğazımın alt kısmına bir bıçak dayadı. Bıçağın keskin tarafını boğazıma dayamamış olsaydı, hızı ve becerisi beni daha çok etkilerdi ama panik hissi, bu karmaşadan nasıl kurtulacağım dışında mantıklı bir şey düşünmemi engelliyordu.

Kai'ı görmeye çalıştım, kabalıktaki yüzleri taradım ama onu göremedim. Sadece yabancılar bizi izliyordu.

Asker emrini sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma mırıldandığında sırtımın buz kestiğini hissettim. "Elini taşa koy." Tahmin ettiğim gibi benimle oyun oynamıyordu.

Bıçak canımı acıtıyor olsa da başımı iki yana salladım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ona itaat etmemi beklemekten sıkılmıştı. Serbest eliyle elimi kaptı ve titreyen avcumu sıcak taşa dayayıp elini elimin üstüne koydu.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar keskin bir acı vücuduma yayıldı. Kolumu ve göğsümü yakan sıcaklık vücuduma ve bacaklarıma akın etti. Bu tıpkı Alaha'nın dışındaki mercanlarda yaşayan elektrikli yılan balıklarının ürettiği akım gibiydi ama bin kat daha güçlüydü.

Çığlık attım.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar bitti.

Hızla gözlerimi açtım, aniden bir nefes verdim ve çığlığım boğazımda donup kaldı. Dizlerimin üstündeydim ve rıhtımın tahtaları baldırlarıma batıyordu. Duyularım tekrar netleşti. Mırıltılar ve hayret dolu sesler, zihnimdeki bulanıklığı aşarak bana ulaştı. Ellerimi yüzüme götürdüm ve ikisinin de vücudumdan ayrılmadığını görünce rahatladım.

Ama acı...

Başımı iyice kaldırıp askerin yüzüne baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesini tutmuş olan asker de benim kadar şaşkın gözüküyordu.

Kai'ın sesi, kalabalığın uğultusunu bastırdı. "Bırakın onu!"

Ama asker göz temasını bozmadı, hayret ve korku karışımı bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Kai nadiren kullandığı bir ses tonuyla insanları susturmaya çalışarak “Onu bırakın dedim,” dedi.

Asker yavaşça başını ona çevirdi, gözlerini benden ayırdı ve yüzündeki hayret ifadesinin yerini buz gibi bir ifade aldı. “Emirlerin bana sökmez,” dedi alçak ve kararlı bir sesle. “Burada zerre kadar güç sahibi değilsin.”

Ayağa kalkmakta zorlandım, ağırlığımı vermeye çalıştığım da bacaklarım boşa gitti. Arkama dönüp Kai’ın yüzündeki ifadeye bakamadım ama askerin bir an olsun ondan ayırmadığı bakışları, bana iki taraf da hasar almadan bu işin bitmeyeceğini anlatıyordu. Asker elindeki bıçağı çevirdi; bu, Kai’ın ve benim ona ve adamlarına karşı savunmasız olduğumuzu hatırlatan bir işaretti.

“Bırak onu,” dedi Kai daha yumuşak bir sesle. Asker kaşını kaldırdı. “O, sana ait değil.”

Anlık bir sessizliğin ardından sol tarafımızda bir gümbürtü koptu. Messer yere devrilen tezgâhın üstünden atlarken, reçel ve marmelat dolu cam kavanozlarının her yana saçıldığını gördüm. İkinci askeri arkadan yakaladığında ortalık karıştı.

Bunu fırsat bilip askerin bacağına bağlı olan bıçağı kaptım ve topuğunu bir güzel kestim. Acı içinde bağırarak yanımda dizlerinin üstüne yıkıldı. Beni yakalamak istediğinde, bıçağı geniş bir kavis çizerek ona savurdum ve yüzünü kesmesine santimler kala eğilmek zorunda kaldı. Bu, bana bacaklarımın üzerinde doğrulmam için gereken zamanı kazandırdı, dövüş pozisyonu alırken taş duvarın yüzeyinden uzak durmaya özen gösterdim.

Yüzüme baktı. Ağzından çıkan o tek sözcüğe sığdırdığı çaresizlikle “Yapma,” dedi.

Tek bacağının üstünde durmaya çalışırken gözlerinde gördüğüm çaresiz ifade, bir an için duraksamama neden olsa da beni durduramadı.

Kaçacağımı anlayan asker, arkadaşlarına seslendi. “Rıhtımdan çıkmasına izin vermeyin!”

Diğer askerle boğuşan Messer’a doğru sendeleyerek ilerledim. Geldiğimi görünce diğer adamın üstüne çıktı ve yüzüne bir yumruk atarak onu bayılttı. Hızla yanıma geldi, ayakta durmama yardım etmek için kolunu belime attı.

Kai bizi gördü ve insanların arasından geçerek bize yaklaştı. Alaha askerleri de arbedeye katılmıştı ve herkesi gemiye götürmek iyiden iyiye zorlaşmıştı.

“İyi misin?” dedi Kai diğer tarafıma geçerken.

Yanıt vererek enerjimi harcamadan adım atmaya odaklandım ve yavaş yavaş kendime gelmeye başladım. Hızla rıhtımın diğer ucuna, tepedeki Alaha bayraklarına doğru koştuk. Kenta halkı yolumuzdan çekilirken, kalabalık bir grup hâlinde gemiye doğru ilerledik.

Gramble bize doğru koşarken “Neler oldu?” diye bağırdı. Arkamızdaki öfkeli Kenta askerlerine bakıp duruyordu.

Bir açıklama beklemeden hemen diğer öğrencileri de en yakındaki iskeleye yönlendirdi. Alaha muhafızları iskeleye dizilirken, öğrenciler hızla güvenli gemilere koştular.

Kai gemilere binmek için sıra olan öğrencilerin arasında durdu. “Aurora nerede?”

Messer aniden durunca az kalsın yere düşecekti. Kalabalıkta onu ararken, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. “Hemen arkamızda olduğunu sanıyordum.”

Derken rıhtım büyük bir patlama sesiyle zangırdadı, herkes yere yığıldı. Ancak uzun bir sessizlikten sonra kulaklarım tekrar duymaya başladı. Üstümüze molozlar ve tahta parçaları yağarken kolumla başımı kapattım ve bu yavaşlayıp durana kadar kendimi korumaya çalıştım. Messer kalkmama yardım etti ve Kai beni kollarımdan tutarken yüzüme düşen saçları geriye attım.

“İyiyim,” dedim. Sesim kulaklarıma boğuk geliyordu. “Siz iyi misiniz?”

Gramble gemiye binmemiz için bize bağırırken, durup sayım yapacak vaktimiz yoktu: Arkamızdaki Kenta askerleri ayaklanmaya başlamıştı. Yarı Pazar’ın derinliklerinden göğe yükselen kapkara dumanlara bakarak kendilerine gelmeye çalışıyordu. Diğer yarı ise bir kez daha intikam arzusuyla dolu bir hâlde bize yaklaşıyordu.

Messer beni gemiye doğru itti. “Aurora’yı bulacağım.” Ama Aurora, daha önce elinde gördüğüm bardakla sakın ve ağır

adımlarla karmaşanın ortasından çıkıp, bize doğru yürümeye başladığında Messer sustu.

“Biraz zaman kazanmanın işimize yarayabileceğini düşündüm,” dedi. Messer’in yanından geçerken, yüzündeki şok ifadesini görünce göz kırptı.

Aurora iskeleden gemiye doğru çıkarken herkes ona döndü.

Kai başını iki yana sallayıp beni gemiye doğru itti. “Gitmemiz gerek.”

Tayfa büyük bir hızla iskeleyi kaldırıp rıhtımdan ayrıldı ve tam Pazar’ın çöküşünü görebileceğimiz anda açılmaya başladık.

Sular tek seferde rıhtım boyunun büyük bir kısmını insanlarla birlikte yuttu.

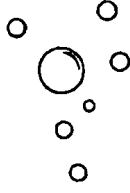
Hemen direğe koşup geriye kalan son gücümü buna tırmanmak için kullandım. Kai arkamdan seslendi ama hasarı daha iyi görmek istiyordum. Hiçbir şey beni geride bıraktığımız yıkımın ölçeğine hazırlayamazdı. Aurora Pazar’ın orta yerinde iki gemi büyüklüğünde bir alanı patlatmayı başarmıştı. Yüzlerce insan suyun üzerinde kalmaya çalışıyor, bulabildikleri her şeye ve birbirlerine tutunuyorlardı.

Yüzyıl süren ticaret ve barış ortamı... *yerle bir olmuştu*. Bunun geri dönüşü yoktu. *İntikam* alacaklardı.

Yumruğumu hâlâ sıktığımı fark ettim ve aşağı baktığımda titreyen ellerimde hâlâ sımsıkı askerin bıçağını tuttuğumu gördüm.

Üçüncü Bölüm

Güverteye girdiğim anda fısıltılar kesildi.

Pazar'daki olayların sonuçları, üzerimize karabulut gibi çökmüştü. Eve geri dönüş yolculuğu, tayfanın oraya giderkenki gürültülü ve canlı hâlinin aksine yalnızca fısıltıların duyulduğu melankolik bir havada geçiyordu. Pazar'daki zamanımız kısa kesildiği için herkes gergin ve öfkeliydi ve bundan sonra Kenta'yla ilişkilerimizin nasıl olacağı konusunda endişeliydi.

Dahası, beni suçluyorlardı.

Kurallara uymadığım konuşuluyor; sürekli Kai'ın ve Messer'ın başını belaya soktuğumla, onları kötü etkilediğimle ilgili söylentiler yayılıyordu. Kai'ın ailesinin böyle bir arkadaşlığa neden izin verdiğine dair o genel kafa karışıklığı, asıl baş belasının kim olduğunu gayet iyi bilmelerine rağmen artık akranlarıma da bulaşmıştı.

Messer, eğitim sınıfımızda tahammül edebildiğim birkaç çocuktan biri olan Lawson'la oynadığı satrançtan başını kaldırdı. Gülmüsediydi ama bu silik bir gülümsemeydi. Benim hep günah keçisi olmamdan nefret ediyordu. Onu, benimle arkadaş olmanın getirdiği sıkıntılardan korumak için yanına gitmekten kaçınıyordum.

Kart oyunu oynayanların etrafından dolandım; sınıf arkadaşlarım dikkatle arkamdan bakmıyormuş gibi davranarak, geminin en arka tarafında bulunan hamağıma gitmek için diğer hamakların arasından geçtim. Daha doğrusu benim, Messer'ın ve Kai'ın hamaklarının bulunduğu yere demem gerekirdi çünkü orada tek başıma kalmama izin vermemişlerdi.

Bir kibrit çakıp direklerimizin arasında asılı olan feneri yak-tım, yağlı fitilin kapağını hemen kapattım ve ufak alevi fenere hapsettim. Alaha çocukları yangın güvenlik eğitimi kurallarını ezberleyerek büyürlerdi. Alev sıçrarsa bütün gemiye yayılabilir, hepimizin sonunu getirebilirdi.

Hamağımın brandasını açtım ve içinden fırlayıp aksi yöne kaçan tüylü bir yaratık görünce cıyakladım.

Arkamda kahkahalar koptu. Belli ki mısır tanelerini yem olarak kullanıp fareyi oraya çekmişlerdi. Bunu yapanın Paul ve salak arkadaşları olduğunu bildiğim için suçluları aramakla uğ-raşmadım. On iki yaşındayken onlarla muhafızlara katıldığım-dan beri sosyal statüm hakkında en çok konuşan kişiler onlardı. Ayrıca dönüp baksam, kıpkırmızı kesilen yanaklarım ne kadar utandığımı ele verirdi.

Hamağı çevirip iyice kontrol ettim ve içine girdim. Sanırım bu, gecenin bir yarısı botlarımın gemi direğine bağlanmasından ya da günlerce balık güveci gibi kokmam için yemeğimin kuca-ğıma boca edilmesinden daha iyiydi. Gramble bu iki olay için de onlara ceza vermemişti.

Öfkemin biraz dinmesini bekledikten sonra cesaretimi toplay-ıp Messer'a baktım ama bana bakmıyordu. Paul'a ölümcül bir bakış fırlatmakla meşguldü. Ona baktığımı hissedip bana dön-düğünde, başımı iki yana salladım. Aklından her ne geçiyorsa buna değmezdi. Zaten Alaha'ya geri döndüğümüzde en kötü olasılıkla karşılaşmaya hazırdık, buna bir de kural ihlallerini ek-lemeye gerek yoktu.

Hırsızlık.

Bir savaş başlatmak.

Vatana ihanet.

Bunlar Gramble'ın bana, Messer'a ve Aurora'ya yönelttiği suçlamalardı. Tahmin ettiğimiz gibi Kai suçlanmamıştı. Geri döndüğümüzde sürgüne yollanmamak için en büyük umudu-muz oydu. Kaptan Wren bize cezalarımızı vermeden önce Kai'ın ifadesini göz önünde bulundurmak zorundaydı.

Fenerin alevini sadece etrafı biraz görebileceğim kadar kıs-madan önce herkesin sohbetine geri döndüğünden ve eşek şaka-sının unutulduğundan emin olmak için bekledim.

Belime sıkıştırdığım bıçağı çıkardım. Parmaklarımı tahta sapında, metal kısmında ve en ucuna kazınmış olan harfin üstünde gezdirdim.

/

Bıçak çok eski olduğu için bu, bir ailenin soy isminin ilk harfi olabilirdi. Sapında incecik bir çatlak olduğunu görünce işlevsel değil de manevi bir değeri olabileceğini düşündüm. Buna rağmen bıçak şaşılacak kadar keskindi ve tendonları rahatlıkla kesebilirdi. Bıçağı elimde evirip çevirirken yine o taş duvara yasladığım elimi düşündüm. Vücuduma yayılan acı hissi neredeyse... *sihir* gibi bir şeydi.

Çantamdan eskiz defterimi çıkardım, bir kömür kalemle işaretlediğim son sayfayı açtım ve sayfaları açık tutmak için bıçağın ağırliğini kullandım. Tekrar tekrar bıçağın resmini çizdim. Tipik kılıçların ve hançerlerin metalinin aksine, siyah bir maddeden yapılmış olan keskin kenarını sayfaya aktarmaya çalıştım.

Tamamlanmamış olan çizimlerimden memnun kalmayınca, yeni bir sayfa açıp baştan başladım. Tam beşinci denememi yaparken Kai'nın üst güverteden tayfa alanına indiğini gördüm.

Oyuna katılması için yapılan teklifleri geçiştirdi. Kai ranzasına erişmeden Messer araya girdi ve hemen kaçak eşyayı defterimin arasına gizleyip yastığımın altına koydum. Konuşurlarken başlarını birbirlerine yaklaştırdılar ama Messer başıyla Paul'ü işaret edip, Kai da o yöne bakınca ona hamağımdan fırlayan fareyi anlattığını anladım.

Bunu yapmasından, Kai'a sınıf arkadaşlarımla aramda geçen korkunç şeyleri anlatmasından hiç hoşlanmıyordum. Sanki Kai'ın bir şey yapmasını bekliyordu ama aslında Kai duruma el attığında her şey daha kötü sonuçlanıyordu. Alaylar daha gaddar hâle geliyordu. Daha çirkin, daha acımasız oluyordu.

Kai, Messer'in omzunu sıktı ve en kestirme yoldan hamaklarımıza geldi.

Kai'dan kaçınmak için çok uğraşmam gerekmemişti. Kendisi benden kaçınma konusunda gayet iyi bir iş çıkarıyordu. Kai'ın buz gibi bakışları yüzüme kilitlendiğinde Messer'a daha da sinir oldum.

Kemerini açıp hamağının yanındaki kancaya astı. “Neden bana taciz edildiğini anlatmadın?”

Ona –akranları bir kenara, üstleriyle bile asla gerçek anlamda bir sorun yaşamamış olan kaptanın oğluna– durumu düzeltmek için yapacağı her şeyin tam aksi etkiyi yaratacağını nasıl anlatabilirdim?

“Benden yardım istemeyi reddediyorsan, en azından kendini savunmayı öğrenmelisin,” dedi hamağına çıkarken.

Dik dik ona baktım. “Neden? Ceza alacak kişi ben olayım diye mi? Ben söz konusu olduğumda Gramble her zaman Paul’a ya da diğerlerine inanıyor.” Bakışlarımı geminin karanlık iç kısmına çevirdim. “Hayır, teşekkürler. Tuvalet temizleme görevini almamayı tercih ederim.”

O gemide, tuvaletleri temizleme işini dayanıksız kişiler yapamazdı.

Ahşap geminin gıcırtiları arasında Kai’ın derin derin iç çektiğini duydum. İtiraf edemese de haklı olduğumu biliyordu. Muhafızlar arasındaki pozisyonum söz konusu olduğunda güçsüz olmaktan nefret ediyordu. Ya da Alaha’daki ve hayattaki pozisyonum söz konusu olduğunda... En yakın arkadaşım olması bir noktaya kadar işe yarıyordu.

“Unuturlar,” dedim onu rahatlatmaya çalışarak. “Birçoğu hayatları boyunca bir daha asla karayı görmeyecek ve Pazar’dan erken ayrılmalarının nedeni benim.”

Birbirimizden uzak kalma şansı olmadan aynı yerde yaşamaya ve aynı havayı solumaya mahkûm edildiğimiz bir tür yüzen hapishanedeydik. Pazar’a gideceğimiz için heyecanlanmıştık ama yolculuğun tamamı tartışmalarla ve dramalarla geçmişti. Herkesin bana kızgın olmasından dolayı olsa da en azından geri dönüş yolculuğu sakın geçiyordu.

“Seni haksız yere suçluyorlar,” dedi.

Pazar’da yaşanan felaket ya da barış anlaşmasının tehlikeye girmesi konusunda beni suçlamadığını duymak güzeldi ama aslında biraz suçluydum. Kai’dan kaçmamış olsaydım, koyu kahverengi gözlü Kenta askeri beni hırsızlıkla suçlama fırsatını elde edemezdi. Hâlâ bunu neden yaptığını anlamıyordum. Biz

Pazar'a varmadan çok önce halkımızı kışkırtıcı kişiler gibi göstererek anlaşmayı ihlal etmeyi mi planlamıştı, bilmiyordum ama kendimi kolay bir hedef hâline getirmiştin.

Kai ve ben, oradan ayrıldıktan sonra Gramble'ın bizi sorguya çekmesi dışında o gün olanlardan söz etmemiştik. Kai askerin beni izlediği ya da masaya mihladiğı anları görmediğini, sadece saniyeler sonrasına şahit olduğunu söyledi ama elimin taş duvara zorla yaslandığı ayrıntısını atladı.

Avcum taş duvara değdiği anda hissettiğim o garip acıyı açıklamak zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. Bu yüzden ben de Kai gibi o kısmı atladım.

Messer da aynı şeyi yaptı. Ama görmezden gelinemeyecek kadar bariz ve karmaşık bir konu olan Kai'ın evlilik teklifi, boynuma bir çıpa gibi dolanmıştı. Ne zaman bu konuyu açacak kadar cesaretimi topladığımı sansam ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu.

"Kai."

Gözlerini açtı, başını bana çevirdi.

Gerçeği ilk kez, sadece ama sadece ona söyledim. "O satıcıdan hiçbir şey çalmadım. Bu konuda yalan söylemem. Sana söylemem."

Söylenmemiş onca şeye rağmen bakışları sallanan fenerin ışığında yumuşadı. "Bunu biliyorum, Brynn." Hamaklarımızın arasından kolunu uzattı, ben de kolumu uzatıp elini tuttum. "Sana söyledim: Seni her zaman koruyacağım."

El ele uyuyakaldık.

Oğlanlardan birinin çığlıklarıyla uyandığımda elim hamağın yanından sarkıyordu. Kai da aynı pozisyondaydı. Yana dönüp seslerin geldiği yöne baktı.

İçeride tek bir fener yanık olduğundan etrafı görmek zordu ama bir dizi küfür, kaynağı ele veriyordu. Paul hamağında sıçradı; tekme atıp, kollarını ve bacaklarını savururken hamağın sallanmasına neden oluyordu.

"Alın şunları! Alın şunları!"

Nihayet birisi bir fener daha yakıp Paul'a doğru tutacak kadar mantıklı davranmayı akıl etti. Paul üstünde dolaşan siyah

böceklerden kurtulmaya çalışıyordu. Bunların hamamböceği olduğunu fark ettim ve Paul panik içinde hamağın en kenarına kayınca, küt diye yere düştü.

Herkes Paul'un iki buçuk santim uzunluğundaki böceklerden korktuğunu anlayınca içeride gülüşmeler yankılandı. Paul bağırarak gömleğini ve hemen arkasından pantolonunu çıkardığındaysa herkes daha çok gülmeye başladı ve bu da Paul'u daha çok sinirlendirdi.

"Kim yaptı bunu?" Ayağa kalktı ve hızlı hızlı nefes alıp verirken herkese teker teker baktı.

Sınıfımızdaki çoğu kişiden daha uzun boylu olan Paul'a kimse bulaşmazdı. O yüzden bağırdığında herkes suspus kesildi. "Kim yaptı bunu?" diye sordu yine. Herkesi korkuttuğunu görünce cesaretlenmişti.

Kimse yanıt vermeyince Paul sessiz alana göz gezdirdi. Beni görünce biraz duraksadı, yanımdaki Kai'a baktı ve bakışlarını kaçırdı.

Kai ve ben Messer'ın boş yatağını görüp, suçlunun kim olduğunu anlayınca birbirimize baktık. Kai gülmemek için kendisini tuttu, tekrar uyumaya çalışarak koluyla gözlerini kapattı. Ama ben etrafta sadece horultular ve geminin hiç eksilmeyen gıcırtiları kalana dek bekleyip sessizce hamağımdan indim.

Güverte, gecenin bir yarısı ürkütücü gözüküyordu. Dört bir yanımızı saran karanlıkta ufak bir grup, yelkenleri ve dümeni idare ediyordu. Gece vardiyasında görevli olan Aurora tırabzanlara yaslanmış iki kişiyle konuşuyordu.

Beni görünce, başıyla pruvayı işaret etti. Başımı sallayarak teşekkür ettim.

Sınıfımızda bizden başka kız olmamasına rağmen hiçbir zaman yakın arkadaş olmamıştık. İki kız olduğumuz için insanlar bizi hep rakip konumuna sokarken dostluk kurmak zordu. Eğitimimizin büyüme çağını kapsayan kısmında hep birbirimize karşı yarışmış, daha iyi, daha hızlı ve daha güçlü olmaya çalışmıştık. Ancak bir yıl önce Messer bizi medeni davranmaya zorlamıştı. Grubumuzun arabulucusu oydu.

Ama Aurora'nın davranışları daha büyük bir zarar verdiği hâlde herkes beni suçlarken, aynı tuzağa düşmemek zordu. Bazıları bize bir kaçış fırsatı sunduğu için onu bir kahraman olarak görüyordu.

Kesin olarak peşimizdeki Kentalılardan zamanında kaçıp gemilere ulaşabilir miydik bilmiyordum ama aksinin olacağından da emin değildim doğrusu. Aurora kerosen ve yağ tezgâhını yakarak bizi geçici olarak kurtarmış olabilirdi ama uzun vadede bu sonumuzu da getirebilirdi. Akranlarımdan bazıları durumun vahametini anlamış, ikimize de sırt çevirmişti. En azından bunu anlayışla karışlayabiliyordum.

Merdivenlerden pruvanın tepesine çıktım, tırabzanların yanından dolandım ve gördüğüm manzara yüzünden Aurora'ya içimden bir küfür savurdum. Nasıl bir şeyle karşılaşacağımı çok iyi biliyordu. Bir kız ve Messer beni gördükleri anda ayrıldılar. Kız bluzunu düzeltirken yüzünü gizlemeye çalıştı ama bunun bir faydası yoktu. Gemide çok az kız tayfa vardı ve mavi giysileri onu ele veriyordu: Gramble'ın kızı kâtip Maise'ydi bu.

Kız telaşla uzaklaştı ve ben bakışlarımı kaçırırken Messer pantolonunun önünü kapattı. Kollarımı geminin pruvasının ön tarafına dayadım. Messer birkaç saniye sonra yanıma gelince ona bakabildim.

"Sürgün cezası mı almaya çalışıyorsun?"

Erkeksi tavrı ve dağılmış saçlarıyla Messer sırtıttı. "Bazı şeyler risk almaya değer, B."

Bu saçma sözlere gülümsmeden edemedim. "Çok şapşalsın."

Gözlerimin içine baktı ama hiç de pişman olmuş gibi bir hâli yoktu. "Biliyorum."

Umursamaz tavrına şaşırmadan başımı iki yana salladım. "Eh, az önce sizi yakaladığım için Aurora'yı suçlayabilirsin. Burada olduğunu o söyledi."

"Tahmin ettim," dedi. "Bana hâlâ kızgın."

"Sana mı?" dedim şaşkınlıkla. "Neden?"

Karşımızdaki engin hiçliğe baktı. "Fikir çatışması yaşıyoruz diyelim."

Bu muğlak yanıtına karşı kaşımı kaldırdım. "Hangi konuda?"

Aydınlık gülümsemesi biraz silinir gibi oldu. “Artık Kenta’ya karşı bir duruş sergilememiz gerektiğini düşünüyor. Mevcut anlaşmayı bozmak için.”

Bir şekilde buna hem şaşırdım hem de şaşırmadım. “Sen öyle düşünmüyor musun?”

Başını yana eğip bana baktı. “Bence Aurora bu kararı bizim adımıza aldı bile.”

Derin derin ofladım. “Sence bize ne gibi bir ceza verecekler?”

Başını iki yana salladı. “Wren’in ne yapacağı belli olmaz. Bizi bir yıl gemi hapishanesine bile tıkabilir.”

O güne kadar verilmiş olan en uzun hapis cezası buydu. Daha uzun bir cezaya çarptırılması gerekenler sürgüne yollanıyor, ufak bir sandala koyuluyor ve bir daha geri dönmeleri söyleniyordu. Hayatım boyunca hatırladığım üç sürgün olayı olmuştu ve bunların hepsi yüzyıllık bir barış anlaşmasını ihlal etmekten daha hafif suçlardı.

“Ne olacaksa olsun, buna hazırım,” dedim.

Tam olarak ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeye büründü. “Bu gemi zaten cehennemden farksız.” Çok haklıydı.

“Paul’un hamamböceklerinden korktuğunu nereden biliyordun?” dedim konuyu değiştirerek. “Dahası, nasıl o kadar çok böcek yakalayabildin?”

Gülümsemesi yine yüzüne yayıldı. “Gizli yöntemlerim var.”

Uzun bir süre yüzüne baktıktan sonra başımı omzuna yasladım. Bir an gerildi ama sonra bana dönmeden kolunu belime attı. Bu, eğitim dışında birbirimize en çok temas ettiğimiz an olduğu için kendimi biraz garip hissettim.

İlk ben geri çekildim. “Bunu bir daha yapma.”

Ne demek istediğimi biliyordu ama sırtıttı. “Söz veremem.”

Dördüncü Bölüm

Şafak söktüğünden beri güvertede duruyor, evimizin yavaş yavaş karşımızda belirmesini bekliyorduk.

Gemi, korunun kenarında filizlenen ufak ağaçların arasından süzülerek daha iri ağaç gövdelerinin arasında asılı duran şehrimizin bulunduğu iç kısımlara doğru ilerledi. İri ağaçlardan bazıları gemiler kadar genişti, okyanusun yüzeyinin hemen altında duran devleri andırıyordu ve dalları sık bir çalılık oluşturacak şekilde iç içe geçmişti. Karası olmayan bir ada olan evimizin iskeletini, bu ağaçlar oluşturuyordu.

Yelkenleri toplayan tayfa, kürek çekerek gemiyi balıkçı iskesine yanaştırdı. Bizi karşılamak için toplanan kalabalık yukarıdan tezahüratlar ederek el sallıyordu. Ağaçların arasında örümcek ağı gibi asılı duran köprülerde pek çok tanıdık, gülümseyen yüz gördük. Yürüyüş yolları, ağaç dallarının üstüne ve çevresine inşa edilmiş yuvarlak tahta barakaların etrafından geçerek kıvrılıyordu. Üzerinde Alaha amblemi bulunan bayrakları havaya kaldıran çocuklar ağır ağır limana giren gemiye ayak uydurarak koşuyor, bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu.

Çocukluğumda ben de aynı şeyi yaptığımı hatırlıyordum; haftalarca, hatta bazen hava durumuna bağlı olarak daha da uzun süren yolculuklardan geri dönen denizcileri ve muhafızları heyecanla karşılar, tören alayı boyunca kendi bayrağımı taşırdım. Gece boyunca devam eden kutlamalar bu şekilde başlardı. Denizcilerin yorgun yüzlerindeki çizgileri görüp, eve döndükleri ve Kenta halkından uzaklaştıkları için ne kadar rahatlamış

olmaları gerektiğini düşünürdüm. Ne kadar aptalcaymış. O zamanlar bakış açım son derece saf ve basitmiş.

Haftalarca bir gemide kalmak insanı canından bezdiriyordu. Kısıtlı hareket alanı, mahremiyetten yoksunluk ve her gün aynı, değişmeyen manzara. Tek bir günü Pazar'da heyecan içinde geçirmiş; insanlarla, yiyeceklerle ve Alaha'da sahip olmadığımız şeylerle farklı bir deneyim yaşamış, sonra yine sıkıcı ve monoton geri dönüş yolculuğuna başlamıştık.

Denizde geçen altı hafta farklı bir hayatmış ve çok geride kalmış gibi hissediyordum. Artık net göremiyormuşum gibi her şeyin hatları bulanıklaşmıştı ve gözlerimi ne kadar kıpırtırırsam kıpırtırayım, dünyanın renkleri farklıydı. Nedense daha *donuk* gibiydi.

Bizden kısa bir süre önce oraya varıp, büyükbaşları ve diğer çiftlik hayvanlarını boşaltan geminin arkasına demir attığımızda müzik ve tezahürat sesleri yükseldi. Bir adam omuzlarına cıyaklayan kocaman bir domuz bağlamıştı.

Kai, çiftlik hayvanlarının kokusunu hissedince yüzünü buruşturarak "Bu, durumun her zaman daha kötü olabileceğine dair güzel bir hatırlatma," dedi.

Hafifçe gülümsedim. "Muhafızların hangi gemide görevlendirileceklerinin belirlendiği seçimlerde hile yapıldığından şikâyet ettikten sonra Uche'nin bir hafta padok alanını temizleme cezası aldığını duydum."

Kai; bir buzağının poposuna şaplak atıp, hayvanı güzelce asma iskeleden indirmeyi deneyen ama başaramayan Uche'nin asık suratını görünce güldü. "Birisinin kısa çöpü çekmesi gerekiyordu."

Gerçekten de öyle olmuştu. Favori ekibinin seçebilmesi için uzun olan çöpleri yaladığına dair söylentiler çıkmış olsa da komutan, ayrımcılık yapmakla suçlanmayı hoş karşılamamıştı.

"Geride bir şey bırakmamaya dikkat edin," diye bağırdı Gramble. Asma iskelenin yanında durmuş, herkesin güverte-den medeni bir şekilde inmesi için elinden geleni yapıyordu. "Banyo yapın ve dinlenin. Bu akşam bir partiye katılacaksınız."

Kai, Messer, Aurora ve benim dışımda kalanlardan söz ediyordu. O sabah ilk iş olarak yanımıza gelmiş, yolculuktan sonra doğruca Kaptan Wren'e gitmemizi söylemişti.

"İşittiğimiz azar sona erene kadar banyo yapacak su kalmayacak," dedi Messer.

Yıkık dökük Sokak Çocukları Yolu'nda bulunan ufak barakamdaki tek lüks, su deposunu başka kimseyle paylaşmak zorunda olmamamdı. Sadece gemi hapisanesine tıkılmadan önce bana banyo yapma izni vereceklerini umuyordum.

Kai, Messer'm omzunu kokladı. "Leş gibi kokuyorsun."

Messer buna çok alınmış gibi yaptı, mahsusçuktan Kai'ı omzundan dürttü. "Kendine bak. Günlerdir sardalya gibi kokuyorsun ama *nazik* birisi olduğum için sana bir şey demedim."

Gözlerimi devirdim. "Sen sadece memeleri olan kişilere nazik davranırsın."

Kai ile Messer hızla bana döndüler, bu sözleri söylediğim için hayretle bana baktılar.

"Ne oldu?" dedim savunmaya geçerek. "Messer çapkın değilmiş gibi mi davranacağız?"

Bir saniye sonra Kai kahkahalarla gülmeye başladı. Messer da kahkahalara boğuldu ve saç örgümü çekti.

"Çapkınlığımı senin üstünde denemediğim için minnettar olmalısın," dedi en çekici vampiri gülümsemesiyle.

"Bir dene de başına neler geleceğini gör," dedim.

Messer bunu gerçekten de deneyecekmiş gibi bana bakarken, Kai onun omzunu sıkıca kavradı. "Bence deneme," dedi. "Seni kaç kere yere serdiğini gördüm."

"İki kereydi," dedi Messer, iki parmağını kaldırarak. "Gramble o hafta bize gözlerimizi bağlayarak eğitim vermişti." Doğruyu söylüyordu. Messer'ın beni fazla zorlamadığından emindim ama yine de her fırsatta onu iki kere yere serdiğimi gündeme getiriyordum. Kai da bundan söz etme fırsatını hiç kaçırmıyordu.

Aurora muzip bir gülümsemeyle yanımıza geldi. "Kendine hangi bahaneyi söylemen gerekiyorsa söyle tabii."

En son biz gemiden indik ve merdivenlerden ilk kata çıktık. Haberler henüz insanlara ulaşmamış olmalıydı çünkü Pazar'a

yapılan diğer yolculuklardan sonra olduğu gibi bizi gördükleri için heyecanlıydılar.

Üçümüz Ana Köprü'ye gittik ve Kai'nın, dikkatini çekmeye çalışan insanların arasından sıyrılıp yanımıza gelmesini bekledik. Ortadaki köprü, şehrin en geniş ve işlek olanıydı ve korunun bir yanından diğerine uzanıyordu. En büyük ağaçlara asılı olan bu köprü, koruda herhangi bir yere gitmek isteyenler için bir orta yol gibiydi ve genellikle en yaşlı ağaçların gövdelerine oyulmuş dükkânlara girip çıkan insanlarla dolu olurdu.

Her yer o akşamki parti için kurdelelerle süslenmişti, masalara şekerlemeler koyulmuştu ve biraz ileride çocuklar için oyunlar hazırlanıyordu. Alaha'nın kutlama komitesini oluşturan eşler grubu; masalardan birinin etrafına oturmuş, başarılı geçen bir ticaret yılını daha kutlarken konfeti olarak kullanılacak kesilip boyanmış yaprakları çuvallara dolduruyorlardı.

Kai yanımıza geldi ve hep birlikte ikinci kata çıkarken öne geçti. Oradaki sayısız merdivenlerden birinden çıktık ve Kai'nın ailesinin yaşadığı yere giderken daha düşük rütbeli komutanların barakalarının yanından geçtik. Kai bize baktı ve kendimizi olacıklara hazırladık.

Kapıdan içeri girdiğimizde gördüğümüz ilk kişi, muhafızların komutanı ve kaptanın sağ kolu Dupre oldu. Dupre dünyadaki en göz korkutucu adam olabilirdi. Koruda kapılardan geçemeyecek kadar iri bir adam olarak tanınırdı ve bir kapıdan geçebilmek için eğilmesi ve biraz yana dönmesi gerekirdi.

Kaptan Wren içeriden seslendi. "Kızı yakalayın." Dupre kemerinde asılı olan kelepçeleri Aurora'nın bileklerine takmak için çıkarırken, içime yayılan korku şoka dönüştü. Yüzünde gayet kararlı bir ifade olan Aurora direnmedi ve Dupre diğer elini arkasına götürüp iki elini de kelepçeledi.

"Onu hapishaneye götürün. Buradaki işim bitene kadar yanında bekleyin." Aurora tek kelime etmedi, neden hapse yollandığına dair bir soru bile sormadı. Sert bakışları, *Sana söylemiştim*, dercesine uzun süre Messer'ın yüzünde kaldı ve Dupre'nin onu dışarı çıkarmasına izin verdi.

Kai öne çıktı. “Neler oluyor?” diye sordu babasına. Benden ya da Messer’dan çok daha rahat görünüyordu.

Kaptan Wren divanın karşısındaki sandalyede oturuyordu.

“Soruları ben soracağım,” dedi elindeki içkiyi bırakmadan.

Kaderimizi öğrenmek için içeri doğru ilerledik.

Kai’nın annesi Faline, gemi mutfağından çıkıp içeri girdi ve oğlunun boynuna atıldı. Sesi titreyerek “Seni çok merak ettim,” dedi.

Kai onu teselli etmek için hafifçe sırtına vurdu. “Benden istediğin gibi iki günde bir sana haber yolladım.”

“Her gün yollaman gerekirdi,” dedi annesi daha sert bir sesle. Onu iyice görebilmek için biraz ileri itti. “Düşünceli bir evlat öyle yapardı.”

Sandalyesinde çenesini avcuna dayamış olan kaptan “Gereksiz yere fazladan kuş kullanmak zorunda kalırdık,” dedi. Oğlunun üstüne titreyen karısını izlerken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve gayet rahat gözüktüyordu.

Faline, Messer’a ve bana gülümseyerek “Birkaç kuş benim huzuruma kıyasla nedir ki?” dedi.

İkimiz biraz rahatlayarak bakiştık, omuzlarımızdaki gerginlik azaldı. Kai’nın annesi bana her zaman iyi davranmıştı ve orada olmasına minnettardım.

Faline, benim ve Messer’ın önüne gelip anaç bir tavırla kollarımızı hafifçe sıktıktan sonra kocasının yanına geçti.

Kaptan karısının elini kaldırdı, parmaklarının üstünü öptü. “Söz konusu tek oğlumuz olduğunda onun senin yanında nefes alıp vermesi dışında hiçbir şey sana huzur vermez.”

Faline onun bu sözlerine karşı çıkmadan gülümsedi.

Kai’nın saçlarıyla aynı renk olan saçlarını bir tokayla sıkı sıkı arkadan bağlamıştı ama görünüş açısından tek ortak yanları buydu. Kai diğer tüm özelliklerini babasından almıştı; aralarında onlarca yıl olmasına rağmen âdeta birbirlerinin kopyasıydılar.

Kaptan yine bize döndü, oturmamızı işaret etti. “Mesajları aldım ama siz üçünüzden dinlemek istiyorum. Tam olarak ne oldu?” Önce bana baktı.

Derin bir nefes aldım, olayları kendi bakış açımdan anlatırken Kai’a bakmamaya çalıştım.

Onlara beni takip eden askerden, hırsızlık suçlamasından ve elimi kesmeye çalışmasından söz ettim. Taş duvardan ya da feci acıdan bahsetmeden, Aurora'nın yol açtığı patlamayla ve kaçmayı başarmamızla sona eren diğer olaylar dizisini anlattım.

"Parasını vermediğin hiçbir şeyi almadın öyle mi?" diye sordu kaptan. Sert ve amansız bakışları karşısında gözlerimi kaçırmadım.

"Doğru."

Sicilim pek de iyi olmadığından bana inanmayabilirdi. Dolayısıyla yüzündeki şüpheli ifade yüzünden onu suçlayamazdım ama Kai'a döndü.

Askerin beni yakaladığını gördüğünü ve beni bırakmasını emrettiğini söyleyen Kai'ın öyküsü de benimkiyle aynıydı. Olanları yeniden anlatırken sesi titrememiş olsa da o anda hissettiği çaresizlik elle tutulacak kadar yoğundu. Onları durdurma becerisine sahip olmadığına canının sıkıldığı belliydi.

Messer da aynı öyküyü anlattı, sadece beni yakalayan askere vurduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Bir Kenta vatandaşına şiddet dolu bir davranışta bulunmak, barış anlaşmasını tamamıyla yerle bir eden bir durumdu. Bizlere kendimizi savunmamız ama bunu sadece kışkırtıldığımızda yapmamız öğretilmişti.

"Senin için bir tehdit oluşturduğunu mu hissettin?"

Messer olduğu yerde kıpırdandı. "Şahsen bana karşı değil," dedi bana bakarak. "B.'ye karşı bir tehdit oluşturduğunu hissettim."

Kaptan bana baktı. "Ya sen, Brynn? Kenta askerinin silahını ona karşı kullandığında kendini savunmak zorunda kaldığını hissettin mi?"

Askerin bacağını nasıl kestiğimi düşünmek için bol bol vaktim olmuştu. Fevri hareket etmişim ama bu durumda verebileceğim kabul edilebilir başka bir yanıt olmadığını bildiğim için başımı salladım.

Kaptan anlattıklarımızı sindirmeye çalışırken, odaya çöken sessizlikte yanıtını bekledik.

“Tüm bunlar arasında, kimse neden Brynn’in yalnız olduğunu açıklamadı. Bu tür olayların önüne geçmek için gruplar hâlinde dolaşmanız gerekiyordu.”

Kai’a baktım. Uygun bir mazeret hazırlamıştık ama yanıt verirken gözlerini babasından ayırmadı. “Brynn’e evlenme teklifi ettim.”

Messer yine kıpırdandı. Bu bilginin onu şoka uğrattığını görmem için ona bakmam gerekmiyordu. Faline’in yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, bu haberden hiç hoşlanmamıştı.

Kaptan bana, sonra tekrar Kai’a baktı. “Ve?”

Kai huzursuz olmuş gibiydi. “Hayır demedi.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. *Beni ateşe attığın için teşekkürler, sersem.*

Evet de dememiştim.

Herkes bana döndüğünde, utançtan boynuma yayılan kızarıklık yanaklarıma yükseldi. Yerin dibine girmek üzereydim. Beklediğim son şey, neden oğluyla evlenmek için karşıma çıkan fırsatın üstüne atlamadığımı açıklamaktı.

Kalbimin gümbür gümbür atışları arasında “Bunu biraz... *düşünmem* gerekiyordu,” dedim.

Kaptan sinir olmuş gibi iç çekti. Kalktı, biraz volta attı. “Az sonra söyleyeceklerim burada kalacak, anlaşıldı mı?” Başımızı sallamamızı bekledi. “Aurora’nın Alaha’daki ufak bir isyanın parçası olduğundan şüpheleniyoruz. Pazar’a barış anlaşmasını bozacak bir olay çıkarma niyetiyle gittiğini düşünüyoruz.”

Hepimiz donakaldık.

Messer sandalyesinde öne eğildi. “Emin misiniz?”

“Evet,” dedi kaptan. “Üçünüze Alaha’da bir isyan çıkarmak istediğiyle ilgili bir şey demedi mi?”

Aurora iyi günündeyken bile bana anca tahammül edebildiği için başımı hayır anlamında sallayarak yanıt vermem kolay oldu. Kai da aynı şeyi yaptı.

Messer’in yanıtı daha tereddütlüydü. “Kenta’dan ne kadar nefret ettiğini asla gizlemedi,” dedi. “Ama birçok kişi, bizim gibi Kenta’ya bağlı kalmaktan hoşlanmadığını dile getiriyor.”

Kaptan, masasına yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Halkımın savaş olmadan kendilerine daha çok yetmesini sağlamanın bir yolunu bulabilseydim, bunu yapardım. Uzun tartışmalardan sonra tek bir şartla barış anlaşmasına devam etmeyi kabul ettiler: Onlara karşı saldırıyı düzenleyen iki suçluyu onlara vermemizi istiyorlar: Brynn ve Aurora.”

Kai oturduğu yerde kaskatı kesildi. “Hayatta olmaz.”

“Kai,” dedi kaptan sert bir ses tonuyla.

“Hayır,” dedi Kai yine. Pazarlığı kabul etmeyeceği belliydi.

Faline araya girdi. “Babanı dinle.” Kai dilini tuttu, babasının devam etmesini bekledi.

“Ona karşı hislerin olduğunu bildiğim için bunu yapmak istemiyorum. Onlara Brynn oğlumla nişanlı olduğu için bunun imkânsız olduğunu söyledim bile. Başka kimi isterlerse alabilirler ama gelecek liderimizin eşi onlardan biri olmayacak.”

Bu imalı sözleri duyunca kalbim duracak gibi oldu.

“Ayrıca kendimizi savunduğumuza dair bir anlatı üzerinden ilerliyoruz. Henüz kimseyi onlara vermiyorum.”

“Peki, taleplerini karşılamazsak?” dedi Messer.

“Kenta bir isyanın gerçekleşmediğine dair güvence istiyor. Onlardan muhafızlarımızı sorguya çekmeleri için bize bir şans vermelerini istedim, böylece bir sonraki Pazar zamanı her şey olaysız bir şekilde ilerleyebilir. Ama bir sonraki Pazar gelecek yıl değil, iki yıl sonra olacak.”

Şaşkınlıkla nefesimi içime çektim. “Bizi açlıktan öldürecekler.”

“Bir sonraki yıl için yeteri kadar malzememiz var ve önümüzdeki aylarda pek çok şey değişebilir. O yüzden gereksiz yere endişeye kapılmayalım.” Kaptanın Pazar’daki olaylar yüzünden hissettiği hoşnutsuzluk, korkularımı dindirmek için dizini dizime dayayan oğlunun çabalarının gölgesinde kaldı. “Hem planlamamız gereken bir Eşleşme Töreni var.”

Messer neredeyse tükürüğünde boğuluyordu ve ona pis bir bakış attığımda öksürüyormuş gibi yaptı.

“Gidin. Biraz uyuyun,” diye bizi yollayan kaptan tekrar masasına geçti. “Size konuştuğumuz her şeyin bu odada kalacağını

hatırlatmama gerek yok.” Bakışları Messer’a takıldı. “Olanları babana anlatmak zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez.”

Arkadaşımızı korumak için her şeyi yapacağımızı bildiği için bu tehdit Messer’a olduğu kadar bize de yöneltilmişti.

“Güzel. Akşam görüşürüz.”

Tam kapıdan çıkmak üzereyken “Ya Aurora?” dedi Messer. “Ona ne olacak?”

Wren içeceğinden uzun bir yudum aldı. “Ne kadar iş birliği yapacağına bağlı.”

Bundan fazlasını öğrenemeyeceğimizi bildiğimiz için dışarı çıkıp kapı kapanana ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olana kadar konuşmadık.

Kai elini saçlarının arasından geçirdi. “Daha kötü olabilirdi.”

“Kendi adına konuş,” dedi Messer. “Aurora sürgüne yollanabilir.”

“Bir savaş başlatmaya karar verdiğinde ne gibi bir riski göze aldığını biliyordu. Bunu çok iyi biliyordu.”

Messer iç çekti. “Aurora’yı biraz tanıyorsam çenesini açmayacaktır. Bunun ona faydası mı yoksa zararı mı olacağını bilmiyorum.” Başını iki yana salladı ama önce Kai’ya, sonra bana bakarken yüz ifadesi biraz normale döndü. “Siz çifte kumruları partide göreceğim, değil mi?”

Küstah suratına bir yumruk atmamak için irademi zorladım. Messer yanımdan uzaklaşırken güldü. Öte yandan Kai süklüm püklüm bana baktı.

“Özür dilerim,” dedi alnına düşen saçlarını geriye iterek.

“Ne için? Ailen evlenme teklifin karşısında hayal kırıklığına uğradığı için mi yoksa bu kararı ben veremeyeceğim için mi?”

Başını iki yana sallarken kaşlarını çattı. “Ailem seni seçtiğim için hayal kırıklığına uğramadı,” dedi. Bakışlarımı Kai’dan örümcek ağını andıran köprülerde durmaksızın gidip gelen kalabalığa çevirdim.

“Uyumam gerek,” dedim alçak sesle.

İtiraz edecekmiş gibi bana baktı ama yüzümdeki ifadeyi görünce vazgeçti. “Sonra. Sonra konuşuruz.”

Başka bir şey demeden gittim. Öyle yorgun, öyle şaşkın ve öfkeliydim ki konuşacak hâlim yoktu. Artık ya Kai'yla evlenecektim ya da bir Alaha isyancısı olarak Kenta'ya teslim edilecektim.

Elbette, bu iki seçenek de sürgüne yollanmaktan daha iyiydi ama nedense ikisi de bir o kadar korkutucuydu.

Beşinci Bölüm

Uyandığımda hava kararmak üzereydi.

Komodinindeki gaz lambasına baktım. Biraz salladıktan sonra yağı kalmadığını fark ettim ama barakamda yönümü bulabilmek için fazla ışığa ihtiyacım yoktu. Tek kişilik balıkçı teknelerinin çoğundan daha ufak olan silindir biçimli odada; tuvaletin yanında açık bir duş alanı, ufak bir lavabo ve yatağım vardı, hepsi birbirine degecek mesafedeydi. Bazen buranın ne kadar nahoş bir yer olduğunu unutuyordum ama o akşam kapitanın evine çağrıldıktan sonra ne kadar az şeye sahip olduğumu hatırlamamak imkânsızdı.

Bir şekilde kendimi odanın köşesine ve duşun musluğunun altına sürüklemeyi başardığımda, güneşin altında ısınmış suyu hissetmek çok güzeldi. Haftalardır üstümde biriken ter ve kir katmanlarını hiç acele etmeden ovaladım. Saçlarımı iki kez yıkayarak çatımda bulunan yağmur deposundaki suyu tamamen bitirdim.

İçeri ilk girdiğimde, yatağım duş almakla uğraşamayacağım kadar davetkâr görüldüğünden, sadece iç çamaşırlarım kalana kadar soyunup yüzüstü yastığımın üstüne düşmüştüm. Dört bakır param olduğuna sevindim çünkü artık çarşaf larımı da çamaşırcı kadına götüreceğim yığına eklemem gerekiyordu.

İşimi bitirip kurulandığımda hava kararmıştı. Pencere min perdelerinin diğer tarafından gülme sesini andıran bir gak sesi duydum ve hızla perdeleri açtım.

Kuşun hemen gelmesi beni şaşırtmıştı. “Selam,” dedim alçak sesle.

Kuş yine gaklayarak yanıt verdi, onu kaşımamı istiyormuş gibi başını yana eğdi.

İstedğini yaptım. “Bu kadar kısa sürede beni özlememişsindir,” diyerek ona takıldım.

En sevdiği noktayı kaşıyabileyim diye bana biraz daha yaklaştı. Tüyleri gece gibi simsiyahtı ama güneş üstüne vurduğunda, en belirginini mavi olmak üzere ıslıl ıslıl gökkuşağı renkleri saçıyordu.

“Ah harika, geri dönmüştün.” Pencereden sarkınca, aşağıdaki odadan bana bakan Grenadine’in başının etrafında bir hale oluşturan kıvrıkcık gri saçlarını gördüm. “Şimdi yine bütün gün o kuşun gaklamasını dinlemek zorunda kalacağım.”

Kuş bu sözlerle alınmış gibi ağzını açıp gakladı ve gerdanı aşağı yukarı kıpırdanırken zalim bir kahkahaya benzer ses çıkardı.

Bunu komik bulmayan Grenadine’in yüzündeki kırışıklıklar öfkeden gerildi. “*Evcil hayvanın* çok can sıkıcı.”

Evcil hayvan sözcüklerini özellikle vurgulayarak söylemişti çünkü bir evcil hayvan beslemenin cezası, karneyle dağıtılan yiyeceklerden bir ay mahrum kalmaktı. Yiyecekler onaylanmamış hayvanlar için değil, insanlar içindi.

Bir bakır para alıp ona fırlattım. “Canını sıktığı için.” Grenadine her zamanki açgözlü tavrıyla parayı havada kaptı ve sinsi bir gülümsemeyle perdeleri hızla kapattı. Korunun derinliklerinde müzik başladı. Pencerele ve yürüyüş yollarına asılı lambaların ışıkları okyanusun yüzeyine vuruyor, aşağıda dalgalanan siyah parlak örtünün üstünde parlak noktalar oluşturunuyordu. Rüzgâr, kutlamaya doğru yürümeye başlayan insanların seslerini taşıyordu.

Sırt çantamı alıp pencereden çıktım ve çatıya tırmandım. Barakam şehirdeki en yüksek noktada olduğundan, koruyu olduğu gibi görebiliyordum. Şehrin karmaşıklığını her zaman çok güzel bulmuş, halkımızın bu kadar zorlu şartlar altında hayatta kalabilmesinden gurur duymuştum. Ama nedenini tam olarak anlayamasam da şu anda bana o kadar etkileyici gelmiyordu.

Bir şey çantamı çekiştirince düşüncelerimden sıyrıldım ve kuşun çantamı karıştırmaya çalıştığını fark ettim.

“Çok açgözlüsün,” dedim. Çantadan kokusunu aldığını tahmin ettiğim kurutulmuş balığı çıkardım. “Bunu sen yiyebilirsin. Hayatım boyunca bir daha balık yemesem çok mutlu olurum.”

Böylece aklımdan daha tatsız bir dizi düşünce geçmeye başladı çünkü Pazar’a iki yıl boyunca gitmemiz yasaklanırsa gelecekte beni bol bol balık bekliyor demektir.

Eskiz defterimi alıp çizimlerimi karıştırdım. Pazar’dan ayrıldığımızdan beri aklımı kurcalayan bir ânı vardı. İçimden sürekli bunu çizmek geçiyordu ama herkes birbirine çok yakın uyuduğu için korkuyordum. Buna vakit ayırmak, kendimi tamamıyla buna vermek istiyordum.

Bu sefer ayrıntıları gıdım gıdım çizdim ve unutmayayım diye diğer çizimlerimin arasına gizledim. Kenta kadınlarının elbiselerinin arasına, kâğıttaki donuk siyahlara ve grilere, satıcıların tezgâhlarının ve bayraklarının dış hatlarına, sayfa kenarlarına tek bir adamın gözlerini, boynunu ve ellerini yerleştirdim. Bunları kâğıda aktarırken her ayrıntıyı çok iyi hatırlıyor olsam da onu hakkıyla çizemiyordum. Yine de sonucun ne kadar hayal kırıklığı yaratacağını bilsem bile onu çizmem gerektiğini hissediyordum.

Temiz bir sayfa açıp gözlerimi yumdum, zihnimde o ânı canlandırdım. Hareketli karmaşanın içinde bir anlığına gördüğüm imgelerde, Messer’a koşmadan önce başımı arkaya çevirip onunla göz göze geldiğim bir sahneyi gördüm... Tam o sırada, koyu kahverengi gözlü askerin bakışları durmama neden oldu.

Gözlerimi açtım ve karakalemimi yeni sayfaya yerleştirdim... ve dizlerinin üstüne çökmüş olan askerin resmini yapmaya başladım.

Kuş bana biraz yanaştı, bükük dizimin üstünde tüneyecek bir nokta buldu ve beni ziyaret ettiğinde genellikle yaptığı gibi uyuyakaldı.

En zoru gözlerdi. Diğer kısımları kusursuz bir orantıyla çizebiliyordum –burun, yanaklar, çene– ama gözler donuk olursa hepsi boşa gidiyordu. O yüzden gözlerinden başladım. Karanlık ve şeytani bir ifadeye sahip olan gözleri, gür kaşlarının altında

bana çevrilmişti. Acı dolu ve çaresizdi. Öfkeliydi. Aksiydi. Tehlikeliydi.

İlk denemem çok kötü olmadı ve burun kemerine geçtikten sonra zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Ancak kuş havalanınca girdiğim trans hâinden çıkabildim.

Kai'in başı çatımın kenarında belirdi.

"Kuş buralarda mı diye merak etmişim," dedi kendisini yukarı çekip.

Kucağımdaki defteri kapattım. "Nasıl buraya gelebildin?"

"Herkes kutlamada olduğu için gizlice uzaklaşabildim." Yanıma oturup dirseklerini dizlerine yasladı, tereddütlü bir ifadeyle bana baktı. "Biraz dinlenebildin mi?"

Esnememeye çalıştım. "Saat kaç?"

"Gece yarısı olmak üzere."

Ona baktım: Üstünde temiz keten giysiler, belinde kılıcı vardı ve bir noktada düzgünce taranmış olan saçları o sırada kaşının üstüne sarkıyordu.

"Nasıl geçti?"

Omzunu silkti. "Gecenin büyük bir kısmını arkama bakarak, en yakın arkadaşımın gelmesini bekleyerek geçirdim."

"Kai..."

"Sorun değil," dedi hafifçe gülümseyerek. "Sadece senin için endişelendim. Sana bakmak için daha önce gelirdim ama babam konuşmak için beni çağırdı."

"Yine mi? Kent'adan başka haberler mi almışlar?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bu sabahtan beri Aurora'yı sorguluyorlar ama hiçbir yere varamamışlar. Onu fazla zorlayarak içine kapanmasına neden olmak yerine halkın arasına salarlarsa bizi doğruca isyancılara götüreceğini düşünüyorlar."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Sence kötü bir fikir mi?"

"Sence değil mi?"

Elini saçlarının arasında gezdirince saçlarının neden dağıldığını anladım. "Bence riskli bir karar ama dikkatli davranırsak sonuç çok iyi olabilir."

"Aurora serseri bir mayın."

“Şu anda Kentalılarının elinde olmamanın tek nedeni o olabilir.”

Haklıydı. Bunu yapan Kai, Messer ya da bizden herhangi bir kişi olabilirdi ama sevecen bakışlı satıcıları, gülümseyen insanları düşününce suçluluk hissini üstümden atamıyordum. Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ama daha konuşmak için ağzımı açmadan Kai başını iki yana sallamaya başladı.

“Hayır,” dedi, babasına dediği gibi.

Yine de üsteledim. “En mantıklısı teslim olmamız.”

Çenesinin kararlılıkla kilitlemiş bir hâlde başını tekrar suya çevirdi. “Şimdi boyun eğsek, her seferinde boyun eğmemiz gerekir. Bir sonraki yıl başka birisi için aynı durumda kalırız.”

“Bunu bilemezsin.”

“Bunu öğrenmek için hayatınla kumar oynamayacağım.”

“Alaha’nın tamamıyla kıyaslandığında benim hayatım önemsiz. Ben bir sokak çocuğum.”

Gözlerinde öfkeli bir parıltı belirdi ve hafifçe bana döndü. “Bunu söylemeyi kes.”

Kai nadiren öfkelenirdi. Her zaman sakin, güzel konuşan ve sabırlı birisi olmuştu. Sergilediği bu yoğun duygu yüzünden ve yüzleşmelerden nefret ettiğim için konuşmayı o noktada kesmek istedim ama düşüncelerimi dile getirmesem kendimi asla affetmezdim. En azından denemeliydim.

“Çocuklar, Kai. Bir şeyler yapmazsak, çocuklar aç kalacak.”

“Babam bir yolunu bulur.”

“Ya başka bir yolu yoksa?” dedim bıkkınlıkla. “Birkaç ay içinde Kenta’yla başarılı görüşmeler yapılmazsa bunu düşünürmüsün?”

“Bu iş o aşamaya gelmeyecek.”

“Ama...”

“Benimle evlenme düşüncesi, onlara teslim olmayı tercih edeceğin kadar korkunç mu?”

Bu sözleri, fiziksel bir darbe etkisi yaratarak ikimizi de nefessiz bıraktı.

Gözlerinde bariz bir reddedilme ve kırgınlık ifadesi vardı.

Elimi, dizine dayadığı yumruğunun üstüne götürdüm, parmak uçlarım sessiz bir davet gibi elinin üstünde gezindi ve

yumruğunu açıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçir-meme izin verdi.

“Seninle evlenmek planın bir parçası değildi.”

Kai bana biraz yaklaşıırken, saniyeler önceki öfke ve kırgınlık ifadesinin yerini umut aldı. “Plan değişmeyecek.”

Damarlarıma yayılmaya başlayan heyecanı dizginlemeye çalışırken nefesimin kesildiğini hissettim. “Peki ya muhafızların arasındaki yerim ve karaya çıkmanın bir yolunu bulma meselesi ne olacak?”

Her zaman yılda bir Pazar’a giden birkaç seçkin kişiden biri olabilmeyi umut etmişim. Aptalca bir hayaldi ama bunu yine de istiyordum.

“Her şey eskisi gibi olacak, sadece...” Bir nefes verdi ve te-reddütle gülümsedi. “Birlikte olacağız.”

Sözlerinin ne kadar önemli olduğunu idrak etmeye başladığımda göğsümde bir mutluluk tohumu kök saldı. “Ama Kenta...”

“Bir yolunu bulacağız,” dedi konuyu kapatarak.

Başımı salladım.

Nihayet bana doyasıya bakabilmek için cesaretini toplamış gibi dikkatle yüzüme baktı. Ben de aynı şeyi yaptım, hayranlıkla karşımdaki adama baktım; en yakın arkadaşına. Yakışıklı ve nazik adama. Müstakbel kocama.

Sanırım bu etikete alışabilirdim.

Bakışlarım dudaklarına kaydı ve o da aynısını yaparak benim dudaklarıma baktı. Kıpırdamaya cesaret edemedim ama beni o sikkın ruh hâlerinden çıkarması için bir şey, herhangi bir şey yapmasını istiyordum. Diğer eliyle yanağımı kavradı ve yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi.

Yıllarca gizli gizli öpüşmüştük. Bunlar asla istikrarlı olmamıştı ve sonrasında konuşmamıştık ama bir daha öpüşeceğimizden emin olmadığım hâlde her zaman bir sonraki öpüşmeyi heyecanla bekleyecek kadar sık yapmıştık bunu. Kai beni ya çatımda ya yüzerken ya da bir köşenin arkasında gizlenirken hazırlıksız yakalardı. Bazıları daha uzun ve hafif, bazıları minnacık bir dokunuştan ibaretti.

Ama bu öncekilerden farklıydı. Gözlerinde bir amaç ve kararlılık ifadesi vardı. Dudaklarıma minik bir öpücük kondurup geri çekildi.

“Nefes al,” dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Dediğini yapıp içime derin bir nefes çektim. Bir kere, iki kere. Yine. Yanaklarımın kızardığına o kadar çok şahit olmuştu ki onun yanındayken bundan utanmıyordum. “Tekrar deneyelim mi?”

Bu sefer vakit kaybetmedi, tutkulu ve ateşli dudakları, dudaklarıma değdiğinde ve nefeslerimiz birleştiğinde gülümsedi. Şiddetli bir arzu kıvılcımı tüm korkularımı dindirdi ve dudaklarımı aralayıp ona izin verdim.

Boğazımdan kendiliğinden bir ses yükseldi ve benim kadar nefes nefese olan Kai kolunu belime dolayıp beni biraz daha kendisine çekti. Onunla bir gelecek hayal etmenin ne kadar güzel bir his olduğunu biraz olsun anlamış olsaydım, bana evlenme teklif ettiğinde evet yanıtından başka bir yanıt vermezdim.

Artık biliyordum ve bu yanıt öpüşmeye devam ederken zihnimde yankılanıyordu.

Evet. Evet. Evet.

Altıncı Bölüm

“Neredeyse mezuniyet vakti geldiği için en zor kısmın geride kaldığını mı sanıyorsunuz?” Arenada hızlı adımlarla ilerleyen Gramble tahta kılıçları getirdi. “Gevşediniz. Pazar’a yaptığınız gezi sizi şımarttı. Gemide bütün gün iskambil oyunu oynayıp gizli gizli içki içtiniz.”

Son güç antrenmanından sonra nefes nefese kalmış hâlde yan yana dizildik. Keçiler bölmelerinde melediler. En gürültücü hayvanlar onlardı, günlük antrenmanlar için padok alanının boşaltılması gerektiğinde sürekli şikâyet ederlerdi. En kötü inekler kokuyor olabilirdi ama en azından sessizlerdi.

Gramble sıranın önünde yürürken hepimize birer tahta kılıç fırlattı. “Evet, hangi kuralları çiğnediğinizi çok iyi biliyorum.” Yolculuğun kesinlikle rahat olmadığını bildiği için blöf yapıyordu. “Solunuzdaki kişiye saldıracaksınız. İlk kim yere yığılırsa, otağın etrafında tur atmak zorunda kalacak.” Bizi gözlemlemek için öğrencilerin sırasının en sonuna geçti. “Başlayın!”

Kıyasıya bir savaş başladı.

Sol elimle kılıcı savurup Lawson’ın korumayı başaramadığı böbreklerine nişan aldım. Diğer elimi başımın üstünde yumruk yaptım, kolumu büküp Paul’un sağ taraftan savuracağını bildiğim darbeden kendimi korudum. Kılıç tahtadan yapılmış olabilirdi ama cilalanmış ve bir güzel keskinleştirilmişti. Bu antrenman, genellikle itaatsizliğe verilen bir cezaydı ve eğitim kılıcının kenarı kolumdan aşağı feci bir ağrının yayılmasına neden oluyordu.

Lawson hızla dönünce kılıcımın ucu sadece sırtını sıyırdı.

Paul rakibinin silahını hızla düşürdü ve tüm dikkatini bana verdi.

“Hainlerin muhafız birliğinde kalmasına izin verdiklerini bilmiyordum,” dedi alaycı bir tavırla yüzüme bakarak.

Lawson’la uğraşmayı bırakıp savunmaya geçtim, Paul’un kılıcıyla savurduğu darbelerle kılıcımınla karşılık verdim. Benden daha iri ve güçlüydü. Bunu lehime kullandım, dönerek göğsüne yaklaşırken bana darbe savuramayacağı bir noktaya geçtim. Sırtımı ona verip kılıcı arkamda kalan Paul’un böğrüne savurdum. Ölümcül bir yara aldı ve geriye sendeleyerek yere yığılmak zorunda kaldı.

“Ne diyordun?”

Yenilgiyi kabul ederken, kılıcını arenanın zeminine fırlattı. Arenada etrafıma bakındığımda Aurora’ya karşı savunma pozisyonuna geçmiş olan ve Aurora darbeler savurarak ilerlerken geri geri adım atan Lawson’ı gördüm. Lawson’ın omzunun üstünden Aurora’yla göz göze geldiğimde, Lawson’ın arkasına sessizce yaklaşmanın fazlasıyla kolay olduğunu düşündüm. Aurora ona bir şey çaktırmadan bir sonraki darbesini Lawson’ı bana doğru itecek şekilde yaptı ve ben de kılıcı boğazından geçirdim.

Lawson öfkeyle bağırdı ama Gramble ona sızlanmayı kesip koşmaya başlamasını söyledi.

“Teşekkürler,” dedim Aurora’ya ama o çoktan bir sonraki hedefine geçmişti bile.

Çantamdan suyumı çıkarıp kana kana içtim ve o günkü feci antrenman bittiği için şükrettim. Arenanın etrafında koşarak tur atmaya başlamış olan yenik muhafızlara gıpta etmiyordum doğrusu. Kılıç antrenmanına devam eden sadece üç kişi kalmıştı –Messer iki kişiye karşı savaşıyordu: Aurora ve Philipe– ve ikisi geçici bir barış anlaşması yapmış gibi Messer’a karşı birlik olmuşlardı. Messer sınıfımızdaki en başarılı kılıç ustası olduğundan bu, akıllıca bir taktikti.

Messer’ın rakibini şaşırtarak kılıcını dizlerinin arkasına indirmesi uzun sürmedi. Öte yandan Aurora kana susmamış gibiydi. Hamleleri daha yırtıcı hâle geldi ve Messer’ı herhangi bir

yerinden yaralamak için anlamsız hareketlerle ve sadece kör bir içgüdüyle saldırmaya başladı.

Messer onun darbelerini savuşturdu ama karşı saldırıda bulunmadı. Onu yormaya çalıştığı belliydi. Gerçekten de Aurora kılıcını savururken hız kaybetmeye başladı ve Messer kılıcını elinden düşürmeyi başardı. Aurora yorgunluktan nefes nefese kalmış bir hâlde kılıcı olmadan karşısında kalakaldı. Uzunca bir süre birbirlerine baktıktan sonra, Messer onun kılıcını yerden aldı ve barış teklif ederek ona uzattı.

Herkes nefesini tutmuş, Aurora'nın onu aptal durumuna düşürüp düşürmeyeceğini görmeyi bekliyordu ama Aurora asla gözlerini kaçırın taraf olmazdı. Bu, savunduğu her şeye tersi. Kılıcı Messer'ın elinden aldı, onun uzaklaşmasını bekledi ve kılıcını diğer kılıçların yanına bırakıp ceza turunu atmaya başladı.

Padok alanının girişinden alkış sesleri geldi ve Kaptan Wren, Dupre ve Kai arenaya girerken, herkes o yöne dönüp baktı. Eğitimi güvertenin üstündeki saat kulesinden izlemiş olmalıydılar.

Korunun en kuzey noktasındaydık; burası çiftlik hayvanlarını gemiden rıhtıma indirdikten sonra barındırmak için en uygun yerdi. Yakınlardaki saat kulesi, bir tuzaga düştüğümüz takdirde kendimizi savunmak için tepesine çıkabileceğimiz en iyi gözlem yeri.

Ceza turundaki koşucular da dâhil olmak üzere bütün öğrenciler saygılarını sunmak için hazır ola geçtiler. Kai direkt bana baktığında sürpriz ziyaretine şaşırmamış gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Son birkaç haftadır gizli gizli buluşuyor; yalnız kalmak, el ele tutuşmak, meraklı gözler olmadan birbirimize bakabilmek ve öpüşmek için her fırsatı değerlendiriyorduk. Bol bol öpüşmek için. Bunun tehlikeli olduğunu biliyorduk. Ailesinin bunun farkında olduğundan da emindim ama yakalanmadığımız sürece hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmaya razıydılar. Birlikteliğimiz duyulduğu takdirde, kaptan bu kaçamaklarımızı görmezden gelemezdi.

“Devam edebilirsiniz,” dedi Kaptan Wren bize rahat emri verdikten sonra. “Bu grubu çok iyi eğittin, Gramble.”

Eğitmenimiz bu iltifata çok mutlu oldu. Tüyleri olsaydı, bir kuş gibi kabarabilirdi.

“Çok inatçı bir grup,” diye espri yaptı.

Kai kazananları süzdü. “Özellikle söz ettiğiniz birisi var mı?” diye sordu bana bakarak.

Beni kışkırtıyordu.

Bu imayı kaçıran Gramble hepimizin sorunlu çocuklar olduğunu söyledi.

“Bir gösteriye daha ne dersiniz?” dedi kaptan. “En iyi iki kılıç ustanızla.”

Gramble bize bakınca herkes canlandı. Tahmin ettiğimiz gibi, hemen Messer’ı işaret etti. “Sen.” Öğrencileri tekrar gözden geçirdikten sonra Willard’ı seçti. “Ve sen.”

Adilane bir eşleşmeydi. Messer’ın beceri seviyesine en yakın kişi oydu.

Willard fena sayılmazdı.

Antrenman kılıçlarını almak için aynı anda harekete geçtiler ama Dupre onları durdurdu, sırtındaki deri kılıfı çıkardı ve içinden yepyeni kılıçlar aldı. Bunlar sapları farklı bakır ve bronz tonlarında yapılmış, parlak ve iki tarafı da keskin gerçek kılıçlardı.

“Silahınızı seçin,” dedi buz gibi bir sesle.

İkisi silahlara göz atıp seçim yaptılar. Messer bronz bakıra tercih etmişti.

“Ringe girin,” dedi Gramble.

Hepimiz peşlerinden arenanın ahşap zeminine oyularak açılmış olan kılıç talim ringine gittik.

“Ne yapacağınızı biliyorsunuz. İlk pes eden ya da çizgiyi aşan dövüşü kaybeder.”

İki rakip ringe girerken herkes sessizdi. Karşılaşma gerçek kılıçlar yüzünden daha tehlikeliydi. Gerçi ahşap olanlar da zarar verebiliyordu –vücudumun her yerinde bunu kanıtlayacak yara izleri ve çürükler vardı– ama Willard acımasız bir kılıç ustasıydı ve ona keskin bir kılıç vermek, bu karışıma bir doz tehlike katıyordu.

Messer silahı eline aldı, ağırlığına alışmak için avcunda evirip çevirdi ve Willard’ın karşısında pozisyon aldı. Gramble kolunu

aralarına uzattı ve yumruğunu aşağı savurup başlamalarını işaret etti.

Önce Willard hamle yaptı. Messer bunu tahmin ettiği için hamleyi savuşturdu, kılıçlar tiz bir ses çıkararak birbirine çarptı. Hemen arkasından hızla kılıcını savurarak karşılık verince Willard telaşla bu hamleyi savuşturmaya çalıştı. Her hızlı hamlede nefesimi tuttum, son darbenin inmesini bekledim ve bunun Messer'a ait olması için dua ettim. Kılıç dövüşü bana sonsuza dek devam edecekmiş gibi geldi, o kadar uzun sürdü ki geriye kalan koşucular da ceza turlarını bitirip dövüşü izlemeye başladılar.

En sonunda, hamle yapmaktan yorgun düşen Willard yanlış bir adım attı ve Messer baskıyı artırarak Willard'ı, dengesini yeniden kurması için bir adım daha atmaya zorlamayı başardı. Messer duraksamadan hızlı hamlelerle saldırdı, rakibinin çizgiyi aşmasına neden oldu ve etrafta tezahüratlar yankılandı. Zaferini kutlamak için ellerimi ağzımın iki yanına dayayıp bağırdım.

Kaptan Wren, Kai'yla birlikte ringe adım attı ve elini kaldırıp alkışları kesti. "Her sınıfın bir komutana ihtiyacı var," dedi. Gururla Messer'ın omzunu tuttu.

Kai göğsündeki ikinci kılıfı çıkardığında, içinden diğerlerine hiç benzemeyen bir kılıç çıktı. Altın topuzuna bir yılan işlenmişti, metalin sapla birleştiği balçak noktasında yılanın çatallı dili ikiye ayrılıyordu. Başıyla Messer'ı selamlarken kılıcı iki eliyle ona uzattı.

Messer kaptana, sonra arkadaşına ve karşısında duran kılıca baktı. Herkes yeni pozisyonunu kabul etmesini beklerken o şok geçiriyor olmalıydı, fal taşı gibi açılmış gözlerle çok uzun bir süre silaha baktı.

Kaptan "Hadi. Bunu hak ettin," diyene kadar garip bir sessizlik oldu.

Messer yutkundü. Elini uzattı, parmaklarını altın yılanın üstünde gezdirip geri çekti. "Saygısızlık etmek istemem ama," dedi hafifçe kaptana, sonra da Gramble'a dönerek. "Hayır, hak etmedim."

Ringin etrafında mırıltılar yükseldi.

Ninova

“En iyisi olacaksam, en iyisini yenmem gerek.”

Kai dikkatle arkadaşına baktı. “Peki, sence kim en iyisi?”

Messer başını bana çevirdi. “Brynn.” Mırıltılar yükselerek birbirine karıştı ve Gramble bağırıp sessiz olmamızı söyledi. “Beni yenebilen tek kişi sensin,” dedi.

“Bunun tek nedeni senin beni fazla zorlamamış olman,” dedim. “Ayrıca gözlerin bağlıydı.”

Belli belirsiz bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

Biliyor muydum? Onu yenebildiğim iki karşılaşma da bana tesadüf gibi gelmişti. Sanki tüm dikkatini vermediği için aptalca hatalar yapmıştı.

Kai kılıcı tekrar sırtına takarak “O hâlde, yeniden karşılaşmanız gerek,” dedi.

Hayır anlamında başımı salladım. “O zaten yorulmuşken bu adil bir dövüş olmaz.”

“Yine kazanacağım,” dedi Messer bilmiş bir tavırla kılıcını yana iterek. “Ama en azından bu sefer bunu hak edeceğim.”

Kaptan Wren onun omzunu tutup sarstı. “Takdire şayan bir hareket, evlat.” Bana öne adım atmamı işaret edince, titreyen bacaklarımı dediğini yapmaya zorladım. Ancak Messer’in karşısına geçtiğimde elimde bir kılıç olmadığını fark ettim.

Kai ona bir talimat verilmeden belindeki kılıcı çekti ve güven veren bir ifadeyle keskin tarafından tutarak bana uzattı.

Sınıf arkadaşlarımızın sesleri kesildi. Böyle bir şey yapılmazdı. Kılıçlar her muhafıza özeldi. Bunlar Alaha’nın en kutsal eşyaları olduğundan asla paylaşılmaz ya da başka bir şeyle değiş tokuş edilmezdi. Kendi filosunun komutanı ve gelecek kaptanımız olan Kai’in bunu bana veriyor olması, sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar anlamlıydı.

Kılıcın altın kabzasını kavradığımda üstündeki kabartmalı ağaç deseni avcuma yabancı geldi. Alışık olduğumdan daha ağırdı, elimden geldiğince çabuk alışabilmek için kılıcı bir elimden diğerine geçirip birkaç teknik denedim.

On iki yaşında muhafızlara katıldığımdan beri pozisyonumu koruyarak, en zayıf halkaları elemek üzere tasarlanmış tüm

sınavları aşarak buralara gelmiştim. Gramble'dan akranlarıma ve hatta odamın altında yaşayan yaşlı kadına kadar dört bir yandan şüpheyle karşılanmıştım.

Derin bir nefes alırken Messer'in gözlerinin içine baktım. Aramızda karşılıklı bir saygı havası hâkimdi ve o anda, oracıkta artık beni tanımayı umursamayan insanlara kendimi kanıtlamaktan vazgeçmeye karar verdim. Belki Kai'in nüfuzu olmadan o aşamaya gelemezdim ama bu dövüşü hak ettiğimi biliyordum. Sonuç ne olursa olsun, Messer'in buna layık olduğumu düşünmesi benim için yeterliydi.

Gramble ringe gelip kolunu aramıza uzattı ve ikimizin de onayını aldıktan sonra yumruğunu sıkıp aşağı indirdi.

Aklımdan saldırı senaryoları geçti ama onun karşı hamlelerini biliyordum, o da benimkileri biliyordu. Aynı şeyi düşündüğümüzü bildiğimiz için gülümseyerek birbirimizin etrafında bir daire çizdik. Her şeye rağmen birimizin ilk hamleyi yapması gerekiyordu.

Messer kılıcını bana savuracakmış gibi yaptı, ben kılımı bile kıpırdatmayınca gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Hadi, B," diye beni kışkırttı. "Herkes neler yapabileceğini göster."

Nefesimi dişlerimin arasından içime çektim. "Beni buraya sen davet ettin. Yoksa korkuyor musun?"

"Neden korkayım? Ters..." Hamlemi dönerek savuşturdu ve kıl payı kaçırdığım darbe karşısında gülümsedi. "Ters vuruşun diyecektim ama bu ani vuruş da iyi bir başlangıç oldu."

Kılıcı sola ve sağa savurdum ama ikisini de savuşturup kılıcını kılıcıma dayayarak beni geri itti. Yukarıdan ve aşağıdan yine saldırdım, bir boşluk aradım ama hepsini savuşturdu. Çok sinir bozucuydu.

Saldırıya geçeceği uygun ânı bulabilmek için beni yorarak kestirme yola başvurmasına izin vermeyecektim. Beklediği hamleyi yapacakmış gibi yana döndüm ve var gücümle ters bir vuruş yaptım. Kılıcını tam zamanında yukarı kaldırdı ve kılıçlarımız çarpıştığında ikimizin de kolları titredi. Baskıyı azaltmadım ve aramızdaki sadece birkaç santimlik mesafeden dudaklarımızı gererek birbirimize baktık.

“İşimi kolaylaştırmayacağını sanıyordum.”

Çenesini sıkarak gülümsemeye çalıştı. “Nasıl istersen.”

Kılıçlarımızı geri çekerken tiz bir çınlama sesi yankılandı ve arkasından çarpışan kılıçların dinmek bilmeyen metalik melodisi başladı. Messer kesintisiz bir şekilde saldırdı, yana kaçtı, karşı hamleler yaptı. Diğer rakiplerle rahatlıkla yaptığım gibi düşünme ya da plan yapma fırsatım yoktu. Sadece içgüdüleriyle ve tepkilerle hareket ediyordum, eğitimimin en saf hâli beni yönlendiriyordu.

Büyüleyici bir histi bu.

Bir süre sonra nefes nefese geri çekildik ve tekrar saldırıya geçmeden önce yüzümde onunki kadar kocaman bir gülümseme olduğunu fark ettim. Kılıcı diğer elime alıp esas elimi biraz dinlendirdim. Messer da aynı şeyi yaptı. Sol, sağ, yukarı. Ellerimdeki kılıç bir an olsun durmadı. Tam kendi etrafımda dönüp, kılıcı sağıma savururken bir şey hissettim: Açık vermiştim. Messer’ın kolumun iç tarafına isabet eden kılıcı canımı yakınca buna şaşırmadım. Hızımı kesmeden kaburgalarına dirsek indirdim ve savunmasız kalan tarafına saldırmak için kılıcımı arkasına salladım. Koluyla beni göğsümden itince, sendeleyerek birkaç adım geri gittim.

Saldırısına dayanmaya çalıştım. Yorulmuştum. Savunmamı aşmaması için bir şeyler yapmalıyım ama Messer suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi saldırmaya devam ediyordu. Her hamlesinde bağırarak tekrar tekrar kendimi savundum. Messer bütün gücünü ve kuvvetini kılıcına vermişti. Çizginin topuklarımın hemen arkasında olduğunu görmek için dönüp bakmama gerek yoktu. Bir şey yapmazsam beni halkanın dışına itecekti.

Son bir çabayla yana sıçradım, çömelip kendimi savundum. Dağılan saç örgüm görüşümü kapattı ama saçımı geriye atmak için enerjimi harcamadım. O noktada, hayatta kalmaya çalışıyordum ve kılıcının ince kısmı her hamlesinde bana daha çok yaklaşıyordu.

Karşılaşmayı kaybedecektim.

Tek bir seçeneğim, onu ringden dışarı atmak için çaresizlikle kullanabileceğim son bir şansım vardı. Geriye kalan tüm

gücümü topladım, bana yaklaşmasına izin verdim ve kılıçlarımız çaprazlamasına birleşince beni var gücüyle çizgiye itti.

Dizlerimin boşa gittiğini hissettim, kılıcımı bıraktım ve hamlesinin hızıyla öne savrulması için yere çöktüm. Çizgiyi aşmamak için kılıcını yere sapladı. Ayaklarını iki yanıma dayadı, kılıcını başımın üstünde kalan panellere saplayıp tepemden bana baktı.

Köşeye sıkışmıştım.

Silahım olmadan savunmasızdım. Yenilmiştim.

Kazanmayı beklemiyordum ama bu kadar yaklaşıp kaybetmek acı bir histi. Tek tesellim Messer'ın canı çıkmış gibi görünmesiydi. Saçlarından sicim gibi ter akıyordu, yüzü ve boynu kıpkırmızıydı, gömleği birkaç yerinden yırtılmıştı. Nefes nefeseydi. Kendi hâlimi de tahmin edebiliyordum. Resmen bok gibi hissediyordum.

Elini aşağıya, bana doğru uzattı ve sonsuza dek o hâlde kalmanın artılarını ve eksilerini düşündüm ama sonunda elini tuttum. Hayal kırıklığı hissediyordum.

Messer hafifçe gülümseyerek “Kazanacağımı söylemiştim,” dedi.

Onu ittim ama güçsüz düşmüştüm.

Kimse Messer'ın ilk karşılaşmasını kazandığı zamanki gibi tezahürat etmedi. Sadece Kai galibi tebrik etmek için ringe girdi. Bana baktı ama Messer'a odaklandı ve bir kez daha ona yeni komutana layık olan kılıcı uzattı.

“Gerçekten de *asil* bir karşılaşmaydı.”

Messer kılıfıyla birlikte kılıcı aldı. “Biz Alaha'yız.”

Kai başını salladı.

“Biz Alaha'yız.”

Kai'in arenada yerde bıraktığım kılıcını aldım. Metal kısmı elimi yaktı. Kılıçlar sürekli birbirine sürtündüğü için metal kısımları ısınırdı. Friksiyon, enerji ya da henüz anlayacak kadar zeki olmadığım başka bir nedenden dolayı olurdu bu. Kılıcı Kai'a onun bana yaptığı gibi uzattım: özür diler gibi keskin tarafından tutarak.

Kılıcı aldı ama bırakmadı. Bir halat gibi beni kendisine çekmek için kullandı. “Sana Eşim demekten gurur duyuyorum.” Sonra kuralları ve gelenekleri bir kenara bırakıp herkesin önünde beni öptü.

Ne tür bir ceza verilirse verilsin, her şeyi birlikte aşacaktık. Buna değerdı.

Yedinci Bölüm

Buna değmemişti.

Geceyi gemi hapisanesinde geçirdik. Hücrelerin dört bir yanı okyanus tabanından çıkarılan mangi taşlarıyla çevriliydi; kapılar ise gardiyanlar tutsakları kontrol edebilsin diye demir parmaklıklarla güçlendirilmiş ufak bir penceresi olan tek bir tahta panelden oluşuyordu. Korunun çevresi boyunca, her gözetleme kulesinin altında taş duvarlarına dalgalar çarpan dört hücre vardı. Burası soğuktu, gürültülüydü ve ıslaktı.

Kaptan Wren bizi hücrelerimize kendisi götürdü. Önce Kai'a, sonra da bana eşlik etti. Beni hücreme kapatırken yüzünde aksi bir ifade vardı. Kai'in itaatsizliğine çok sinirlenmişti ama benim yüzümden olması buna daha da çok kızmasına neden olmuştu.

Nişanlılığın temas yaşağını delip yakalanan bir çift her zaman olurdu ama genellikle ceza olarak mutfağa ya da padok alanını temizlemeye yollanırlardı. Gerçi bunu, suçlulardan birinin babası olsun ya da olmasın, kaptanın önünde yapmazlardı.

Hücrede uykusuz, kulakları sağır eden, soğuk bir gece geçirdikten sonra bile esas ceza ertesi sabah başladı: Alaha'daki gözlerin hepsi üstümdeydi. Fısıltılar ve bakışlar beni gittiğim her yerde izledi. Alaycı sözler eğitim sırasında biraz kesilmişti ama bunun yerini buz gibi bir tavır ve sert bakışlar almıştı. Kaptanın herkesin hayran olduğu değerli oğlu, eş olarak bir sokak çocuğunu seçecek değildi ya!

Yemek platformunda Messer, yerine otururken kahvaltısını küt diye önüme koydu. "Kaçamak yapmak için kullandığım,

sadece ay ışığının aydınlattığı gizli yerleri öğrenmek istiyorsan bana sorman yeterliydi.”

Aurora gözlerini devirdi. “Herkes tabakhanenin arkasındaki yerini biliyor.”

Messer’in hiç yakalanmamış olmasının nedeni, gece nöbetçileri dâhil herkesin tabakhaneden kaçınmasıydı. Sidik kokusu yaklaşan herkesin üstüne sinerdi ve bunu yıkayarak çıkarmak imkânsız gibi bir şeydi.

“Geceyi hücrede geçirmekten iyidir.” Messer ağzına kocaman bir lokma yumurta atıp sırtıttı. “Hem görüştüğüm kızlardan hiçbiri şikâyet etmedi.”

“O hâlde, esas soru nasıl kızlardan hoşlandığın,” dedi Kai yanıma otururken. “Günaydın.”

Dağınık hâline gülümsedim. “Gerçekten de gün aydı mı?”

“Padok alanını temizleyeceğim son gün olduğu için öyle olduğunu söyleyebilirim.”

Wren’in oğluna verdiği ek ceza da buydu. Kai’nın neden herkesin önünde benimle evlenmek istediğini ilan ettiğini biliyordu: Herkes öğrendikten sonra bundan caymak çok zor olurdu. Dolayısıyla Wren ona pozisyonunu, yani babasının elinin altında olduğunu hatırlatmak istemişti.

Kai platforma göz attı, kahvaltı görevindeki nöbetçilerin bize bakıp bakmadığını kontrol etti ve masanın altından dizimi sıktı. Nöbetçiler aslında yemek değiş tokuş eden ya da ortalığı karıştıran birileri var mı diye kontrol etmek için oradaydılar ama kuralları çiğnediğimizden beri hiç şüphesiz Kaptan Wren’in talimatlarıyla sadece Kai ile beni izliyorlardı.

“Kolun nasıl?”

Altını görebilsin diye kolumu kaldırdım. “Odama yolladığın merhem sayesinde neredeyse iyileşti.”

“Messer’a teşekkür edebilirsin,” dedi Kai. “Ücretini ödemeyi teklif etti.”

Buna şaşırdım ama Messer önemli değilmiş gibi davrandı. “Seni kolaylıkla yendiğim için kendimi kötü hissettim.”

Ona bakarak yüzümü buruşturdum. “Ne kadar alçakgönüllüsün.”

Kai biraz bana yaklaştı, yemek alanının kenarında gezen muhafızlara baktı ve sesini alçalttı. “Dün gece iki kişi kayboldu.”

İçime bir korku çöktü. “Kim?” dedi Aurora.

“Drago ve oğlu,” diye cevapladı Kai.

Messer bir küfür savurup tabağını itti. “Yılın başından beri ortadan kaybolan üçüncü tekne bu.”

Kai başını salladı. “Babam bütün balık avı seferlerini durdurmaktan söz ediyor.”

“Ne kadar süre?” diye sordum.

Gözlerindeki ifadeden henüz bunun kesin bir yanıtı olmadığını anladım.

Kai’ın verdiği haberden sonra iştahımız kaçtığı için yemeklerimizi didikledik. Her yıl bir, iki teknenin kaybolması sıradışı bir şey değildi ama bu sayı son üç yılda üç misli artmıştı. Balıkçılarımıza saygı duyardık. İşleri fazlasıyla tehlikeliydi.

Bu hızda meydana gelen kayıp olaylarının tek bir anlamı olabiliyordu.

Bir şey insanlarımızı elimizden alıyordu.

Kahvaltıdan sonra Messer bizi ana güvertede poker oynamaya davet etti ama geri çevirdik. Daha sonra sıkıcı arkadaşlarının yarattığı boşluğu doldurmak için bir kızla buluşabileceğini söyledi. Kai da sonra beni bulacağını söyledi. Yani nöbetçilerle birlikte devriye görevini bitirdikten sonra, her zamanki gibi çatıdaki yerime gelecekti. Aurora planlarından hiç söz etmedi.

Fenerimi ve eskiz defterimi alıp ganimetlerimle çatıya çıktım. Kendimi eski rutinime geri dönmeye, Pazar’dan önce yaptığım basit şeylerle mutlu olmaya zorluyordum. Eskiden karakalem resimlerim beni tatmin ederdi. Bunları kıyaslayacağım başka bir şey olmadığı için bazı eskizlerimle gurur duyardım. Ama Pazar’daki satıcıların tezgâhlarındaki resimleri gördükten sonra resimlerimde eksik olan her şeyi, özellikle de en çok istediğim noktalara derinlik ve boyut katacak renk dokunuşlarının eksikliğini fark ediyordum.

En koyu siyahlar bile, askerin irislerinin karanlığını yansıtmıyordu. Gözlerini tekrar tekrar çizmişim. Öyle ki artık bunun

gerçek bir anıdan çok, hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kıyaslama yapmak için çizimlerime göz attım, her biri ilki kadar eksikti ve hayal kırıklığı yaratıyordu.

Derken ciğerlerimdeki havayı titreten kalın, bariton bir ses yankılandı. Bu daha önceden hiç duymadığım bir sestiydi ama ne olduğunu hemen anladım.

Birilerinin *yaklaştığını* haber vermek için gözetleme kulesinden çalınan borazanın sesiydi bu.

Fenerimi söndürüp eşyalarımı çantama tıktım ve çatıdan aşağı sarkıp pencereden içeri girdim. Siyah bıçağı tekrar belime sıkıştırdım ve kapıdan çıkarken çizmelerimi giydim. İnsanlar çoktan evlerinin önündeki yürüyüş yollarında toplanmış, kuzey kulesine bakıyorlardı... Orası Kenta'ya bakan kuleydi.

Koşmaya başladım.

Neredeyse alacakaranlık olmuştu ve açık kapılardan sızan fener ışıkları, köprüleri ve yürüyüş yollarını aydınlatıyordu. Korunun kulenin karşısında kalan kısmındaydım. Diğer tarafa varmam bir saat sürecekti. Şehrin en alt seviyesine ulaşmam da hemen hemen aynı süreyi alacaktı.

Ama...

Üstünde olduğum köprüyle hemen altındaki köprü arasındaki mesafeye göz attım. Yapabilirdim. Belki...

Ya alt köprüye geçmeye çalışacaktım ya da neredeyse on beş kat aşağıdaki suya atlayacaktım ama o mesafeyi yüzmek de bir köprüden diğerine atlamak kadar göz korkutucuydu. Tırabzanlara tırmandım ve iki elimle asılı kalana kadar aşağı sarktım. Aşağıya son bir kez baktıktan sonra, gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve ellerimi bıraktım. Ayaklarım yere değdiğinde dişlerim birbirine çarptı ama başka bir şey olmadı. Ana Köprü'ye varana kadar aşağıdaki köprülere atlamaya devam ettim ve koşmaya başladım. Diğer muhafızlar da aynı yöne koşuyorlardı. İnsanlar yolumuza çıkmamaya çalışarak kenara çekiliyorlardı. Sığınacak ve korunacak bir yer bulabilmek için belirlenen protokolü uyguluyorlardı ve insanlar evlerine ulaşmaya çalışırken etrafta büyük bir panik havası vardı.

Kuzey gözetleme kulesine vardığımda, görev başındaki muhafızlar hücrelerin ilerisindeki köprüye ve iskeleye dizilmişlerdi

ve görev başında olmayan muhafızlar da gelmeye başlamıştı. Kai'nın, babası ile Dupre'nin yanında durduğunu gördüm; açık denize doğru dönmüş, sırtlarını toplanan askerlere vermişlerdi.

Yan yana sıralanmış olan muhafızların arasından geçtiğimde aksi bir komutanla karşılaştım. "Öğrenciler giremez."

"Sadece Komutan Kai'yla konuşmam gerek."

Başımın üstündeki bir noktayı işaret etti. "Seni rapor etmeden önce evine git."

Onu duymazdan gelip Kai'a seslendim. Başını hızla bana çevirdi, babası da onun bakışlarını takip etti. Kaptan oğluna bir şey dedi, bana başını salladı ve tekrar okyanusa döndü.

Kai beni yanına çekti. "Brynn, burada olmaman gerek."

"Neler oluyor?"

Kai sesinin duyulmayacağından emin olmak için en yakındaki muhafıza baktı. "Ufukta bir Kenta gemisi var."

"Ne?"

"Bir filika yolluyorlar sanırım. Şu anda buraya yaklaşmasını izlemekten başka bir şey yapamıyoruz."

"Geleceklerini haber vermediler mi?"

Hayır anlamında başını salladı. "Odana gidip bekle."

"Ya arenadan izlersem? Kimsenin ayağına dolaşmış olmam."

İç çekerek etraftaki muhafızlara ve padok alanının ne kadar yüksekte olduğuna baktı. Hayır demek üzere olduğunu fark ettiğim için hemen *lütfen* diye ekledim.

"Kimselere görünme," diye izin verdi.

Başımı salladım. "Kendine dikkat et," dedim. İçimden ona dokunmak geçti. Arkasına dönerken yumruklarını nasıl sıkıldığını görünce, onun da aynı hisleri paylaştığını anladım.

Arenanın girişindeki padok alanı fırçalanıp temizlenmişti. İskeleye bakan bir nokta buldum. Ufukta; gökyüzünün suyla buluştuğu, okyanusun yüzeyinin batan güneşle bulanık görünmeye başladığı noktada Kenta gemisini gördüm.

İçinde tek bir kişi olan ufak bir sandalda birisi bize doğru kürek çekiyordu ama o mesafeden kısa saçlı bir erkek olduğundan başka bir şey göremiyordum. Hava karardığında adam hâlâ iskeleye varmamıştı ama gözlerimizi okyanusun korunun ışıklarını

yansıtan ufak kısmından ayırmadan beklemeye devam ettik. Ta uzakta tek bir fişek patlatılıp gökyüzünde beyaz kıvılcımlar belirene kadar uzunca bir süre bekledik.

Kenta gemisi bize iyi niyetle geldiğini bu şekilde haber veriyordu.

Tam o sırada sandal aydınlık bir noktaya vardı ve kalbim neredeyse duracak gibi oldu çünkü...

Hayır.

O, olamazdı. Hayal görüyor olmalıydım. Hava karanlıktı. Karanlıkta herkes aynı gözükürdü.

Ama bu adamın boyu posu ve yakışıklılığı hemen belli oluyordu. Profiline şöyle bir baktığımda bile kim olduğunu anlamıştım.

Adam sandalını iskeleye yanaştırırken, beş muhafız öne çıkıp beklemeye başladı. Adam sandalını bağlamaları için bir halat uzattı, merdivenden çıkmak için uzandı ve iskeleye çıktığı anda kötü bir niyeti olmadığını göstermek amacıyla ellerini havaya kaldırdı. Baş muhafız adama dizlerinin üstüne çökmesini emrederken, dalgalar yüzünden sesi güçlkle duyuluyordu.

Nefesimi tutmuş onları izliyordum.

Bir bıçak için buraya kadar gelmiş olamazdı... Değil mi? Bıçakla yakalanırsam, gerçekten de beni suçladıkları gibi bir hırsız olurum. Bıçaktan kurtulmam gerekiyordu. Resmen bıçağın belimde titreştiğini hissedebiliyordum, sanki sahibi yakınlarda olduğu için tepki veriyordu.

Kenta askeri bıçağın titreşimini duymuş gibi hızla başını kaldırdı ve o anda göz göze geldik.

Kai büyük bir ihtimalle başını kaldırmadan askerin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamıştı. Ağır ağır adama yaklaştı –elimi zorla duvara yaslayan ve o zamandan beri aklımdan çıkmayan adama– ve karşısında durup tüm dikkatini kendisine vermesi için onu zorladı.

Asker gözlerini bile kırpmadı. Diğer muhafızlar onun bir yere baktığını fark edince, başlarını kaldırıp ne olduğunu görmeye çalıştılar. Resmî olarak artık yerim belli olmuştu. Kai adamın bana bakmasını engellemek için eğildi. Askerin bir şey

söylediğini, gözlerini benden ayırmadan dudaklarını oynattığını gördüm.

Kai suratına bir yumruk atınca şok geçirdim.

Koyu renkli gözlü askerin başı yana savruldu ve nihayet tüm dikkatini Kai'ya vermeden önce iskeleye tükürdü. Sonra da gülümsedi.

Muhafızlar askeri yerden kaldırıp ayak ve kol bileklerine prangalar taktılar. Onu kaptana götürdüklerinde kaptan adama bir şey söyledi. Askerin verdiği yanıtta hoşlanmayan Kaptan Wren'in yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Muhafızlara onu hücreye götürmelerini emretti.

Padok alanının tam altından geçerlerken, asker yine bana baktı ve hücreye sokulmadan önce yalnızca bir an için göz göze kalmıştık ama eve geri dönüş yolunda o bakış aklımdan çıkmadı. Bariz bir şekilde gülümsemiyordu ama göz göze geldiğimizde, gülümsüyormuş gibi parlak gözlerinin kenarları yukarı kalkmıştı.

Sanki tüm bunları... komik bulmuştu. *Beni* komik bulmuştu.

Geceyi askerle, Pazar'daki duvarla, bir otlaktaki yabani çiçeklerle ve yeşil bir deniz gibi rüzgârda dalgalanan otlarla ilgili huzursuz edici rüyalar görerek geçirdim.

Sekizinci Bölüm

Yemek salonunun platformuna adım attığımda, Messer’la göz göze geldik ve birbirimize doğru yürümeye başladık.

Gözlerim çenesindeki morluğa takıldı, tenindeki ezik izleri gömleğinin yakasının altına kadar uzanıyordu.

“Messer,” dedim yaralarına dikkatle bakarak.

Başını iki yana salladı, gözleri yakınlardaki muhafızlara kaydı ve beni yemek sırasına çekti. Tabaklarımızı platformun okyanusa bakan en uç kısmına taşıdık. O noktadan hâlâ ufukta demir atmış olan Kenta gemisini net bir şekilde görebiliyorduk.

Gemi geldiğinden beri geçici bir sokağa çıkma yasağı vardı ve Messer’ı üç gündür ilk kez görüyordum.

Bir muhafızın yanımızdan geçmesini bekledikten sonra gözlerimi Messer’ın yüzüne diktim. “Ne oldu?”

“Beni kaçarken yakaladı ama iyiyim.” Çatalını tabağındaki yumurtaya batırdı. “Kai’yla konuştun mu?” diye sordu. Babasından söz etmek istemediği belliydi.

Bu kadarını itiraf etmesine bile şaşırmıştım. Eğitim bir süreliğine askıya alınmıştı, o yüzden genellikle yaptığı gibi yaraları ve bereleri için bir mazeret uydurması mümkün değildi. Messer’ın babasından daha fazla nefret ettiğim kimse yoktu.

Messer’ın gözlerinde bu konuyu açmamam için yalvarır gibi bir ifade olduğundan, yanıt vermeden önce kendimi bir lokma almaya ve yutmaya zorladım.

Kalabalık platforma göz gezdirirken, endişeyle dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. “Aurora’yı da görmedim.”

“Peki... babandan da mı bir şey duymadın?” Babası rütbe olarak üçüncü adamdı, Dupre’den sonraki kişiydi. Neler olduğunu mutlaka biliyor olmalıydı.

Messer başını iki yana salladı. “Şu anda benden pek memnun değil.”

“O gemide kaç kişi var? Otuz mu, kırk mı?”

Ufuktaki bulanık silüete baktı. “En fazla o kadar olmalı.”

“Koruya adım bile atamadan öldürülürler.”

“Buraya intikam almak için geldiklerini sanmıyorum,” dedi.

“Her gün kuşlarını yolluyorlar. Sence Wren, Kenta’nın talepleri konusunda bize karşı dürüst davrandı mı?”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedi Messer bana dönerek. “Ama kuzey kulesinin etrafını sıkı sıkı koruduklarını biliyorum. O Kenta askeri hâlâ gözaltında.”

Masamızın yanından görevli olan bir başka muhafız geçti. “O askerin bıçağını kullandığımı biliyorsun, değil mi?” Daha fazlasını söylememe gerek yoktu.

Messer çatalını yemeğine sapladı, ağzına attı ve bana bakmadan başını salladı.

Gözlerimi yemeğimden ayırmadan sesimi alçalttım. “Bıçak hâlâ bende olabilir.”

Masanın karşısında bir an için donakaldı ama hemen toparlandı. Deri matarasından bir yudum alıp itirafıma yanıt verdi.

“Bıçaktan hemen kurtul,” dedi Messer. Ses tonundan bu konuda pazarlık edemeyeceğimi anladım. O âna kadar bıçaktan neden kurtulmadığıma dair uyduracağım mazeretlerin hiçbirinin güçlü olmayacağını biliyordum. Kenta askeri geldiğinden beri uyanık olduğum her ânı, Alaha muhafızlarının barakama dalıp hırsızlık kanıtını bulacağından endişelenerek geçirmiştım ama yine de bıçaktan bir türlü kurtulamamıştım.

Siyah bıçağa ve el işçiliğine hayran olmamın bir önemi yoktu. O ne bir yadigârdı ne de bana aitti. O yüzden itaatkâr bir tavırla başımı salladım.

Kai’in kahvaltıya gelip gelmeyeceğini görmek için beklerken yemeğimizi ağır ağır yedik ama süre sonra erdi ve eğitime gitmek zorunda kaldık. Koru biraz normale dönmeye çalışsa da insanlar

gruplar hâlinde toplanıyor, fısıltıları rüzgârda ağaçların yapraklarının arasında süzülüyordu. Ana yürüyüş yolu açıktı. Dükkânların kapıları da açıktı ama kimse alışveriş yapmıyordu. İnsanlar yoldan geçerken satıcılar kapılarda bekliyordu.

Pirana oyunu başlamıştı. “Saldıran balık” olan iki çocuktan, kahkahalar eşliğinde kaçıyorlardı. Seçilen çocuklar, avcı gruplarını büyütme için diğer çocukları yakalamaya çalışacaklardı ama onlara yaklaştığımızda neşeli olmadıklarını, seslerinin coşkulu çıkmadığını, eskisi gibi içten gülmediklerini fark ettik. Messer çocukların arasına daldı, kollarını açarak birkaç tanesini bir anda yakaladı ve çığlık çığlığa bağırımlarına neden oldu. Herkes yakalanana kadar geriye kalan “kaçan balıkları” kovalamalarına yardım etti.

Güzelce toplanmış saçları ve çelik gibi gözleriyle bizim çocukluğumuzdaki kadar korkunç olan ilkokul öğretmenimiz Shirlane, Messer’ı ve çocukları azarlamak için geldi. Messer başını önüne eğip uzaklaştı ama gülümsemesi silinmedi.

Messer çocuklarla vakit kaybettiği için padok alanına kadar olan yolun geri kalanında acele etmek zorunda kaldık. Saat kulesinin çanı dokuz kere çaldı; vardiyaların değiştiğini, kahvaltının sona erdiğini haber veriyordu.

Üst basamağa vardığımızda, Gramble çoktan bağırarak emirler vermeye başlamıştı bile. “Geç kaldığınız için yüz sınav,” diyerek arenanın pis zeminini işaret etti.

Korudaki geçici dışarı çıkma yasağı yüzünden günlerdir yerler süpürülmemişti ama verilen emri yerine getirmek için sınav çekmeye başladığımızda yerdeki pislik ve idrarı düşünecek zamanımız bile olmadı. Messer’a ters bir bakış atarken, her sınav çektiğimde parmaklarımın arasında çamurların kaydığını hissedebiliyordum. En azından Messer pişman gözüküyordu.

Otuz yedinci sınavımı çekerken, Gramble bana seslendi. Diz üstü oturarak ona baktığımda Dupre’yle girişte beklediğini gördüm.

Korkutucu komutan elini sallayarak yaklaşmamı işaret etti.

Messer merakla bana baktı ama başımı iki yana salladım. Çantamı yerden almaya ve bir ayağımı diğerinin önüne atmaya

odaklandım. Dupre dönüp, beni padok alanının merdivenlerinden aşağı götürürken tek kelime etmedi.

Kaptan Wren aşağıda bekliyordu. “Brynn,” dedi beni gördüğünde. Yüzünde hoş bir gülümseme vardı ama yine de ciddi gözüküyordu. “Eğitim saatinde seni çağırdığım için özür dilerim ama bir konuda sana ihtiyacım var.”

“Elbette,” dedim ve damarlarıma akın eden kaçma isteğine rağmen sakın görünmeye çalıştım.

“Buradan.”

Önden yürümemi işaret etti ve birlikte kuzey kulesine doğru ilerlemeye başladık. Hücrenin dışında Kai’ı gördüm ama çattık kaşları gerilen sinirlerimi zerre kadar yatıştırmadı. Kaptan omzumu tutup beni durdurduğunda içimden elini itmek geldi. Hücreden sesimizin duyulmayacağı kadar uzaktayken beni kendisine çevirdi.

Tereddüdümü hissetti. “Kimsenin başı dertte değil.” Gülümseyerek beni rahatlattı. “Askerle konuşmanı istediğim için seni çağırdım.”

Buna çok şaşırdım. “Benim mi konuşmamı istiyorsunuz?”

“Evet. Kenta gemisine yolladığımız mesajların hiçbirine yanıt gelmedi ve asker sadece seninle konuşmak için ısrar ediyor.”

Kai’a baktım ama ne düşündüğünü ele vermedi.

Kaptan “Yapman gereken tek şey içeri girmek ve söyleyeceklerini dinlemek,” dediğinde dikkatim yeniden ona kaydı. “Seni manipüle etmeye ya da duygusal davranmaya zorlayabilir ama ona sakın izin verme.”

“Bir yanlış anlaşılma olmaması için sormak istiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak. “İçeri girmemi ve... onu dinlememi mi istiyorsunuz?”

O tekrar konuşmaya başlamadan önce yüz ifadesi bir an için değişir gibi olunca daha fazlası olduğunu anladım. “Kenta’nın yerini öğrenmemiz gereken bir donanması var.”

“Buraya geldiklerini mi düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum,” dedi bakışlarını ufukta tek başına duran gemiye çevirerek. “Ama bu askerin ve o gemideki askerlerin bir

isyan mı başlattıklarını ya da... başka bir şey için hazırlıklı olmamız mı gerektiğini öğrenmeliyiz.”

Üstümde büyük bir baskı hissettim. Askerle konuşma düşüncesi, sırtımdan aşağıya heyecan ve huzursuzluk karışımı bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Göğsüm sıkıştı ve kalbim güm güm atmaya başladı ama halkımın iyiliği için bu emre, kaptanın ricasına karşı gelemedim.

“Peki,” dedim.

Kaptan Wren gülümsedi. Doğrudan bana gülümsediğini o kadar nadiren görürdüm ki bir an için donakaldım ama bunu düşünecek vakit olmadığı için Kai’ın yanına gittim.

Üstünde komutan üniforması vardı. “Ben de seninle geliyorum,” dedi. Rahatlayarak başımı salladım.

“Gitmek istediğin anda bunu bana söyle, hemen hücreden çıkarız.”

Diyecek bir şey bulamadığımdan yine başımı salladım ve titreyen ellerimi gizlemek için iki yanımda yumruk yaptım.

Kai hücrenin demir kapı koluna uzandı ama muhafızlardan biri elini göğsüne dayayarak onu durdurdu. “İçeri silah sokmak yok.”

Kai şaşkınlıkla kılıcına, sonra babasına baktı. Kaptan Wren ona itaat etmesini işaret edince, Kai belindeki kılıcı çıkarıp muhafıza verdi.

“Özür dilerim efendim ama içeri silah sokamazsınız,” dedi muhafız yine.

Kai da ben de donakaldık. Kai’ın gömleğinin sol tarafını kaldırıp bir hançer çıkardığını gördüm.

Bu yasak olan bir silahtı.

Wren oğlunun itaatsizliğinden hoşnut olmamıştı ama Kai muhafızın alması için hançeri uzatırken kimse bir şey demedi.

Kai, elime uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. “Hazır mısınız?”

Beni sakinleştiren varlığına odaklandım, derin bir nefes alıp muhafızlara başımla onay verdim. Kapıyı açtıklarında içeriye önce Kai girdi, vücuduyla bana siper olup beni de içeriye doğru yönlendirdi. Burnuma ilk olarak padok alanının kokusundan da beter olan koku geldi. İnsanın ciğerlerinin her gözeneğine

işleyen, insan olmanın ne demek olduğunu kesintisiz bir şekilde hatırlatan türden keskin bir kokuydu bu.

Hiçbir şey beni onu son gördüğüm zamanki ile şu anki hâli arasındaki bariz farka hazırlayamazdı. Bir gözü şişip neredeyse kapanmıştı, diğerinin gözbebeğinin etrafına kan oturmuştu ve kaşının üstünde derin bir yarık vardı. Daha önceden hızmasının olduğu yer de kabuk tutmuştu.

Onunla göz göze gelmek içimi acıttı.

Gülümsediğinde bembeyaz dişleri çürük derisiyle bir tezat oluşturdu. “Sizi tekrar görmek güzel.” Bunu Kai’a bakarak söylediği hâlde, ikimiz de bana söylediğini biliyorduk.

Sadece bana.

Arkamızda hücrenin tanıdık kapanma sesini duyduk. Bizi askerle hücreye kilitlediler.

Cesur görünmek için elimden geleni yaptım. “Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.”

Askerin burun delikleri açılıp kapandı ve öfkeyle bakışlarını Kai’a çevirdi. “Alaha genç muhafızlarına hayvanlarla ilgilenme görevi mi verir?”

Üstüme inek dışkısı kokusu sindiğini biliyordum ve utanç hissinin yanaklarımın kızarmasına neden olmasından nefret ediyordum.

“Bizi hemen yargılıyorsun.” Kai’ın ses tonu buz gibiydi. “Yerimiz kısıtlı olduğundan, eğitim arenası olarak padok alanının olduğu yeri kullanmak zorundayız.”

Asker bakışlarını Kai’dan ayırmadı. “Buraya geldiğimde, hücrede neden onun kokusu olduğunu söyleyebilir misin?”

İçime bir şok dalgası yayıldı. Kokumu almış olamazdı. Orada kaldığımı bir muhafız ağzından kaçırmış olmalıydı ya da bunu birileri konuşurken duymuştu. Kai’a baktım ama onun gözleri hâlâ askerin üzerindeydi, ona çizmesine bulaşan bir pislik parçasıymış gibi bakıyordu.

“Buraya sana bir açıklama yapmak için gelmedik.”

“Doğru. Bir anlaşma yapıldı.” Asker koyu renkli gözlerini bana çevirdi. “Özür dilemek istemiştin.” Sesi sakindi, herhangi bir imadan yoksundu. Ya da duygularını *çok* iyi gizliyordu.

Her hâlükârda huzursuz ediciydi.

“O gün Pazar’da canını yakmak istememiştim. Asla o tür bir acı deneyimlemedim ama bununla ilgili hiç hoş olmayan hikâyeler duydum.”

Ben de sürekli bunu düşünüp duruyordum. Yere o bir anlık temasım sırasında acının bana nasıl canlı bir şeymiş gibi geldiğini, başka bir varlık vücudumu ele geçirmiş gibi hissettirdiğini düşünüyordum. Garipti... çünkü göz açıp kapayıncaya kadar geçtiğinden bana artık gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sanki böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

“Sen benim elimi kesmiş olsaydın bile bundan daha kötü olamazdı.” Kaşını kaldırdı. “Ya da burada senin başına gelenlerden daha kötü olamazdı.”

Benimle olan göz temasını kesip gözlerini Kai’a çevirdi. Bakışlarını takip edince neler olduğunu anladım.

“Kai?” Bana bakmak zorunda kalsın diye öne adım attım. Kolunu tuttum.

Ben gömleğini tutarken, elini elimin üstüne koyup beni durdurdu. “Seni manipüle ediyor, Brynn.”

Kaptan; askerin bunu yapabileceği, zihnime girip kafamı karıştırabileceği konusunda beni uyarmıştı. Aslında bunu kolaylıkla yapmış olması utanç vericiydi. Dikkatimi tekrar pespaye bir hâlde karşımda duran tutsağa çevirdim. Asker ikimizi de dikkatle izlerken, bakışları Kai’ın elimi kavrayan eline takılı kaldı.

Birden o hücreden çıkıp gitmek istedim ve elimi geri çektim. “Donanma nerede?”

Koyu kahverengi gözlü asker sırtını duvara, başını da üst üste istiflenmiş taşlara dayadı. “En büyük kısmı Oldtide Körfezi’nde demir atmış durumda. Pazar’ın yakınlarında bir, iki gemi demir atar, birkaçı da açık denizde olur. Zaman zaman yer değiştirirler ama bunun zamanlamasını kestirmek zordur.”

Eh, kolay olmuştu. *Fazla* kolay olmuştu.

Ama Kai tatmin olmuş gibi dirseğimden tutup beni kapıya doğru çekiştirdi ve dışarıdaki muhafızlara işimizin bittiğini haber vermek için kapıyı tıklattı. Dışarı çıkarılmadan önce askere

kaçamak bir bakış fırlattım. Ya düşündüğümde daha saftım ya da gidişimizi izlerken gözlerinde gizlemeye gerek görmediği bir endişe ifadesi görmüştüm.

“Tekrar görüşmek üzere, *Brynn*.”

İsmimi söylerken son harfi vurgulaması içime bir korku dalgasının yayılmasına sebep oldu.

Bunu, henüz benimle işi bitmemiş gibi söylemişti.

Dokuzuncu Bölüm

Barakaların gölgesinden ayrılmadan ilerledim. Muhafızlar sıkı vardiyalarla devriye geziyorlar, sokağa çıkma yasağına uymayanlara uyarılarda bulunuyorlardı. Birkaç genci gizlice dışarı çıkarırken yakalamışlardı ama onlar hücrelere yollanmamıştı.

Şanslıydılar.

İlk katta, güney gözetleme kulesinin yanında durdum ve yukarıdaki muhafızlara görünmemek için kulenin duvarından uzaklaşmadım. Günlerdir ara ara yağmur yağıyordu ama neyse ki okyanusun üzerinde beyaz köpükler yoktu. Belimdeki bıçağın yerinde durduğundan emin olduktan sonra etrafı tekrar kontrol ettim.

Sonra kenardan okyanusa atladım ve su fazla dalgalanmasın diye kollarımı ve bacaklarımı düz tuttum.

Ana Köprü'nün altından sarkan merdivene doğru yüzdüm. Merdiven kaygandı, kaya midyeleriyle ve yosunla kaplıydı ama köprünün alt kısmını oluşturan destek kirişlerine ulaşmayı başardım. Kirişler de fena durumdaydı. Attığım her adımda kayıyordum, karanlık birkaç adım önümü görmemi bile imkânsız kılıyordu. Geri dönmeyi düşündüm. Köprü korunun genişliği boyunca devam ediyordu ve o hızda gidersem gün ağarmadan oraya varamayabilirdim.

Yine de midemdeki o huzursuzluk hissi beni bir adım daha atmaya zorluyordu, cevapları bulmak için ama aynı zamanda yardım etmek için. Tabii, başarabilirsem.

Sonraki birkaç saati çapraz kirişlerin arasında ilerleyerek geçirdim. Köprünün bir tarafından diğerine geçerken, attığım her yeni adımda bunun altımdaki okyanusa düşmeme sebep olacak o adım olmaması için dua ediyordum. Balıkçı iskelelerine kadar yüzebileceğim mesafedeydim ama gençler geceleri gizlice balıkçı teknelerine gittiği için muhafızlar koruda en sık orada devriye gezerlerdi.

Hücreye ancak bir kol boyu kadar kaldığında oraya vardığımı fark ettim. Tanrıların yardımıyla başarmıştım.

Ellerimi sıkıca mangi taşlarına dayadım ve kaslarımı biraz dinlendirdim. Ama aynı yolu geri dönmem gerekeceğini ve vaktimin çok az olduğunu şimdilik göz ardı ettim. Şafağın sökmesine sadece bir saat kalmıştı, yani eğitime gitmek için üç saatim vardı.

Üst üste istiflenmiş taşların aralarındaki çatlaklardan içeriye baktım. Tahta kapının diğer tarafından sarkan bir fenerin ışığı, pencerenin parmaklıklarının arasından sızarak yakınlarda bekleyen muhafızlardan birinin silüetini belirginleştiriyordu. Karşı duvara yaslanmış, bana dönük duran kişiyi gördüm.

Dizini bükmüştü ve prangalı kollarını dizinin üstüne yaslamıştı. Başını arkadaki duvara dayamıştı ve uyuyormuş gibiydi. Vücudunun bir tarafına ışık vuruyordu, diğer tarafı karanlıkta kalmıştı. Tükenmiş görünmesine rağmen inanılmaz yakışıklıydı.

Gözlerini açtı.

Beni görmesi mümkün olamazdı ama bakışları tam durduğum yere çevrildi. Nefesimi tutup yere çömeldim. Taşlar ile birkaç adım aşağıdaki suya açılan boşluk arasında, düşmemek için üstünde dengede durabileceğim birkaç santimlik tahtalardan başka bir şey yoktu.

Gözleri hareketimi izledi. “Kimler gelmiş,” dedi tatlı bir sesle ama sesi çok çatlak çıktığı için sözcükleri güçlkle anlayabildim. “Küçük hırsız.”

“Ben bir hırsız değilim. Pazar’da o satıcıdan hiçbir şey çalmadım.”

“Ama bir şey aldın.”

“Yanlışlıkla oldu.”

Hücre, kutu gibi bir yerdi. Asker boylu boyunca yere uzanacak olsa dizlerini bükme zorunda kalırdı. Öne eğildiğinde ayak ve kol bileklerindeki zincirler şıngırdadı, ışıktan uzaklaşmasına rağmen yüzü gölgelerin arasında giderek belirginleşiyordu.

Bakışları keskindi; içinde bulunduğu duruma göre şaşılacak kadar dikkatli bir ifadeyle bana bakıyordu. Giysileri ve derisi taşlardan ve nemden kir toz içinde kamıştı, üstünde kurumuş kan lekeleri vardı ve çürükleri bir gün öncesine kıyasla daha da kötü gözüküyordu.

Dudaklarının kenarında şehvetli bir gülümseme belirdi ve taşlardaki aralıklardan gözlerimin içine baktı. “Topuğumu bacağımın ayırman da mı *kazaraydı?*”

Ben de aynı ifadeyle gülümsedim. “Hayır.”

Kocaman bir gülümsemeyle “Başkaldırmayı seviyorsun galiba,” dedi.

“Kendimi savunduğum için mi böyle diyorsun?”

“Şu anda burada olduğun için.” Haklıydı.

“Dikkatimi çekmek istedin,” dedim. “O yüzden buradayım.”

“Tahmin edeyim,” dedi. “Çocuk söyledi.”

Sinirlendim. “O *çocuk*,” dedim öfkeyle “Alaha’nın gelecek lideri. En azından, ondan söz ederken saygı duyuyormuş gibi yapabilirsin.”

“Ondan hep böyle mi söz edersin? *Alaha’nın gelecek lideri...*” Benimle alay ediyordu.

“Buraya neden geldin?”

Daha içten bir tavırla gülümsemeye başladı. “Tabii ki senin için geldim.”

Sırtımın ürperdiğini hissettim. Hücre duvarının diğer tarafında gölgelerin arasında olmama rağmen beni gayet iyi görebiliyormuş gibiydi. Sözleri bende ilkel bir tepki yarattı. Ama bunun korku mu, yoksa tiksinti mi olduğunu bilemedim.

“Benden ne istiyorsun?”

Gülümsemesi silinmedi ama bir şekilde altındaki öfke hafifledi, aşağılayıcı tavrını bir kenara bıraktı. Başını yana eğdi, sonra eski pozisyonuna getirdi ve sırtını rahatça duvara yasladı.

“Bunu sana söyleyemem.”

“Ne?” Bunu fazla yüksek sesle sormuştum. Gözlerim kapıdaki parmaklıklara kaydı, muhafızın nerede durduğunu kontrol ettim. Neyse ki duvarlara vuran dalgalar sesimizi örtüyordu. Gölge titrek ışıktaki kıpırdamadan durmaya devam ediyordu. “Benimle konuşmak istedin,” dedim bıkkınlıkla ama daha alçak bir sesle. “Öyleyse konuş.”

Başını iki yana salladı. “Henüz sana güvenmiyorum.”

“Bana güvenmek mi?” dedim hayretle. “Bana güvenmenin konuyla ne ilgisi var?”

Uzunca bir süre bana baktı. “Brynn.” İsmim ağzından bir ifadede çok bir soru gibi çıktı, sanki bunun damağında bıraktığı hissi tartıyordu. “Sana uygun bir isim gibi gelmiyor.”

Beni kasten sinir etmeye çalışıyor olmalıydı. “Senin ismin ne?”

“Acker.”

“Soy ismin var mı?”

Sorumu duymazdan geldi. “Umarım benim yüzümden azar işitmemişsindir.”

Hücrede olabilirdi ama bu konuşma için onun kurallarına uymam gerektiği belliydi. “Kai, benimle seninle konuştuğu gibi konuşmaz.”

“Buna sevindim.” Duvara bir dalga çarpıp, su içerideki duvarlara sıçrayınca ağırlığını diğer yöne verdi. “Sana *ne* yapmayı göze aldığını düşününce.”

“Bu hücreye tıklmış olmamdan söz ediyorsan, inan ki o cezayı hak ettim.”

Yine bir silah gibi kullandığı gülümsemeyle bana baktı. “Ah, hak ettiğine eminim.” Hücrede benim olduğum tarafa doğru yaklaştı, hareket ettiğinde zincirler şingirdadı. “Ama ben bundan söz etmiyorum.” Neden söz ettiğini sormaktan korkarak yutkundum.

Taşların arasındaki açıklığa yaklaşabildiği kadar yaklaştı. “Söylesene, çocukluğunla ilgili ne hatırlıyorsun?”

Alaha’da çocukların ebeveynlerinin mesleklerini sürdürmesi sıradışı bir şey değildi. Balıkçılar çocuklarını küçük yaşlarda, hatta bazen birkaç günlükken denize götürürlerdi. Bana

anlatılanlardan, ebeveynlerim de balık tutmak için denize açıldıklarında beni sık sık yanlarına aldıklarını biliyordum.

Ben yedi yaşındayken, bir arama ekibi beni teknede tek başımayken bulmuştu. Ebeveynlerimin nereye gittiğine ya da onlara ne olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Bu gizemli olay, dev mürekkep balığı efsanesinin daha da yayılmasına neden olmuştu ama ebeveynlerimin ortadan kaybolmasıyla ilgili en olası neden, mızrakla balık avına çıkıp demir atmaya unutmuş olmalarıydı. Bu korkunç hatayı fark ettiklerinde tekne ulaşmayacakları kadar sürüklenmişti.

Daha sonraki günlerde, ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken güzel bir kadının bana nasıl sarıldığını hatırlıyordum. Bu kadın, Kai'ın annesi Faline'di. Onunla ve annesinin kollarından bana bakarken merakını gizlemekte zorlanan gri gözlü çocukla ilgili en eski anım buydu.

İçimde yavaş yavaş bir his yükselmeye başladı. Çok uzun zamandır açmadığım devasa bir mağaranın kapısı açılıyor gibiydi.

Çocuk, annesi kucağında beni tutarken uyuyakaldığında *"Neden bu kadar üzgünsün?"* diye fısıldamıştı.

"Bilmiyorum," demiştim.

Kalbimi kemiren acıya rağmen gözyaşlarımın bir anda kesilmesine ne kadar sinir olduğumu hatırlıyordum. Beni teselli etmeye, eve gitme isteğimi dindirmeye çalışan kadının bana ne kadar yabancı geldiğini de hatırlıyordum.

Ama hafızamda ne ebeveynlerimle ne de gitmeyi istediğim evimle ilgili bir şey vardı.

"Annem ve babam öldükten sonra Kai'ın ebeveynleri beni yanlarına aldılar ama... yedi yaşımdan öncesini hiç hatırlamıyorum," dedim.

Bunu bilmeseydi, sormazdı. Bir şey söylemesine de gerek yoktu çünkü gözlerindeki ifadeden bildiğini anlıyordum.

"Benimle konuşman için seni getirmeye tek bir şartla razı oldular..." Sözcükleri dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. "Çok fazla bilgi vermeyeceğime dair söz verdim. O yüzden doğru soruları sorman gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini benden ayırmadı. “Bence biliyorsun.”

Söz vermek mi? Bir kan yemininden mi söz ediyordu? Bir kan yemininin, bir kişiyi sihirli bir şekilde verdiği söze bağladığı söylenirdi. Bu sözü tutmamanın ölümcül sonuçları olurdu.

Bu da bir halk efsanesiydi.

“Sözünü ettiğin yeminler gerçek değil.” Yanıt olarak kaşını kaldırdı.

“Bunlar saçmalık,” dedim. “Kai ve ben çocukken oyunlarda bu yemini ediyormuş gibi yapardık. Parmaklarımıza iğne batırır, hayatımız üstüne yemin ederdik ama bu yeminleri yerine getirmediğimizde bize hiçbir şey olmazdı.”

Başını iki yana salladı. “Çok önemli bir parçayı gözden kaçırıyorsun, yeminin tutmasını sağlayan parçayı.”

O kocakarı masalını ve bununla ilgili tekerlemeyi hatırladım: *Kana karşılık kanla, güvene karşılık güvenle ekıyoruz bu toprağı...*

“Toprak.” Başıyla onayladı.

“Ama Alaha’da toprak yok ki.”

Yanıt vermediği için yanlış bir şey söylediğimi düşündüm.

Neden söz ettiğini anlayınca derin bir nefes verdim. “Kapitan’da Kenta toprağı var.”

Aramızda sadece birkaç santim ve taş bir bariyer vardı. Gözlerimiz o çatlağın arasında buluştu.

“Toprak eskiydi. Bir tahminde bulunmam gerekirse yüzyıllar önce alındığını söyleyebilirim. Dolayısıyla yemin zamanla etkisini yitirecek. Bağların şu anda bile gevşediğini hissedebiliyorum. Sen parçaları birleştirdikçe yemin de güç kaybediyor.”

“Diyelim ki sana inandım,” dedim şüpheyle. “Gerçekleri sihir, kan yeminleri ve tanrılar biliyorsa, neden bozulduğu takdirde seni öldürebilecek bir yemin ediyorsun? Tabii, gerçekten de Wren’le aranızda bir kan yemini varsa.”

“Benimle yalnız konuşmana izin vermeyeceklerini ve seni korumak için yanında birisiyle yollayacaklarını biliyordum.” Düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. “Bunu olurken görmem gerekiyordu.”

“Neyi görmem gerekiyordu?”

Bir süre yanıt vermedi. Yemini fazla bilgi vermesini engelliyordu.

Bıkkınlıkla ofladı. "Onu seviyor musun?"

Özel hayatımla ilgili bu soru kafamı karıştırdı ve beni biraz sinir etti. "Biraz özel bir soru değil mi bu?"

Bir şey demedi.

"Evet, onu seviyorum," dedim. "O, en yakın arkadaşım."

Başını iki yana sallarken hafifçe güldü. "Hayatımda duyduğum en kötü aşk ilanı bu sanırım."

"Gözleriyle ilgili şiirler okumamı istediğini fark etmemiştim."

"En yakın arkadaşın," dedi, sanki bu yanıtımı düşünecek bol bol vakti varmış gibi. "Eşim beni tarif etmek için bu sözcükleri kullansaydı yerin dibine geçerdim."

"Peki," dedim çenemi sıkarak. "Sen *Eşini* anlat o zaman. Onun ne gibi özelliklerini seviyorsun?" Bir karısı olduğu varsayımıyla bu soruyu sormuştum. Görünüşüne bakılacak olursa –insanın gözlerini alan bir yakışıklılığa sahipti– bir eşi olduğunu düşünürdüm ama kişiliği çok sinir bozucuydu.

Gülümsemesine hüzünlü bir ifade karıştı. "Çok güzel gözleri vardır," dedi bir anıya dalmış gibi yumuşak bir sesle. "Gözlerinde kahverengi, yeşil ve kehribar tonları vardır, her mevsimin her rengini taşır. Onun gözleri gibi gözler bulabilmek için her yere baktım ama kıyaslanabilecek tek bir şey bile görmedim."

Sözlerinin kulağıma samimi gelmesi hiç hoşuma gitmedi. "Dokunaklı," dedim sinir olduğumu gizlemeden. "Senin için endişeleniyor olmalı."

Başını iki yana salladı. "Emin ol ki ben onun için daha çok endişeleniyorum."

"Şanslı kız."

"Dikkatli ol," dedi. "Biraz sinirlenmiş gibisin. Evlenmeyi planladığın adama karşı hiç romantik ilgin olmadığını fark ettiğin için olabilir mi?"

"Beni bu hücreye atmalarının nedeni," dedim utanç ve öfke içinde, "Sınırlar Kuralı'nı çiğnemiş olmamızdı. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Artık gülümsemiyordu. “Alaha’nın kurallarını duydum. Kentta geleneklerini tiye alan, halkı kontrol etmeye yönelik kurallar.”

Nazik davranmaya dair tüm dürtülerim buhar olup uçtu. “Kaptan bir diktatör değil. İyi bir insandır. Kimsem kalmadığında beni yanına aldı.”

Gözlerimdeki kıvılcımlar onun gözlerinde de aynı ifadenin belirmesine neden oldu ve kıvılcımlar âdeta birbirini besledi. “Ya gerçek ebeveynlerin? Onlar neredeler?”

“Öldüler.”

“Cesetlerini gördün mü?”

“Onlara ne olduğu önemli değil. Öldüler.”

Tiksinti dolu bir ifadeyle dilini şaklattı. “Başını kuma gömmeye devam edersen sana yardım edemem.”

“*Hangi* konuda yardım edemezsin?”

Başını iki yana salladı. “Doğru soru bu değil.” Duvarın diğer tarafına ulaşabilseydim onu gırtlaklayabilirdim.

“Pazar’da beni hırsızlık yapmakla suçladığında, sen...” Şüphelerim yersiz olabilir diye tereddütle sustum. “Bana yardım etmeye mi çalışıyordun?”

“Evet.” Bu sefer, biraz daha heyecanla yanıt vermişti.

“Tehlikede olduğumu düşündüğün için mi?”

Buna sessiz kalarak yanıt verdi.

“Kim tehlike oluşturuyor?”

Dalgalar şiddetlenmişti ve ayın yükselişiyle gelgit de artıyordu. Olacakları haber veren bir işaret gibiydi bu. Ebeveynlerim, geçmişim, küçüklüğümü hatırlayamamam... Bu asker önemli bir şeyi ima ediyordu. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. Sanki...

Alaha halkından olmadığımı söylüyormuş gibiydi.

Aslında bunu söylemesine gerek yoktu. Çok uzun zamandır bunu biliyor, içimdeki gizli bir yerde *başka* bir şey olduğumu hissediyordum. Ama bunun dış bir kaynaktan bana söylenmesi, korkularımın bir yabancı tarafından bana yansıtılması apayrı bir histi.

Ciğerlerime ve göğsüme yayılan panik hissi, ufak çıkıntıda sallanmama neden oldu. “Konuşmamız bitti.”

Belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı ama fikrimi değiştirmeye ya da beni kandırmaya çalışmadı. Kollarından birini karnına çektiği dizine yaslayarak başını salladı. “Merak etme *Brynn*, her şey vakti gelince açığa çıkacak.” Sözlerinin satır arasında bir mesaj, benim çözmemi istediği gizli bir bilmece vardı. Bu bir oyun gibiydi.

Oynamak istemediğim bir oyun...

“Alaha’da geçireceğin günlerin keyfini çıkar.” Ayağa kalktım. “Görünüşe göre bir süre burada olacaksın.”

Güney kulesine giden uzun yolda yürürken, konuşmamız zihnimde dönüp duruyordu. Yanımızda görgü şahitleri olmadan onunla konuşmanın merakımı gidereceğini düşünmüştüm ama bunun tam tersi bir etki yaratmıştı.

Köprünün sonuna vardığımda kendime Messer’in tavsiyesini hatırlattım.

Belimdeki bıçağı çıkardım, parmaklarımı siyah keskin kısmının ve yıpranmış sapının üstünde gezdirip onu hafızama kazıdım. Boğazıma bir yumru oturduğunu hissederek onu suyun üzerine doğru uzattım ve bıraktım.

Göz açıp kapayıncaya kadar karanlık sularda kayboldu.

Onuncu Bölüm

Messer'ın babası Komutan Johannes denen hergele, yüzünde küstah bir ifadeyle Kaptan Wren'in ve Kai'ın elini sıktı.

Mezuniyet günüydü. Tören vakti yaklaştıkça, Ana Köprü giderek kalabalıklaşıyordu. Mezun olacak öğrencilere aileleri eşlik ediyordu. Benim kimsem olmadığı için Kai beni ailesiyle törene gitmeye davet etmişti. Hayır demek kabalık olurdu.

“Duyduğuma göre seni tebrik etmemiz gerek,” dedi Komutan Johannes. Yeni muhafız üniformamı dikkatle süzdü ve yanımdaki adamlara döndü.

Eşi Danuh ise ellerimi tuttu. “Seni komitede görmeyi dört gözle bekliyorum,” dedi. Alaha'nın tüm faaliyetlerini planlayan komutan eşleri komitesinden söz ediyordu.

Buna fazla kafa yormamıştım ama katılmamı beklmeleri mantıklıydı. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek teşekkür ettim ve ellerimi bıraktığında derin bir oh çektim.

Messer üniformamı süzerek sırttı. “Yakışmış.”

Bana fazla dar gelen ve tenimi kaşındıran üniformayı değiştirdim. “Seninki de yakışmış. Kılıcın her zamankinden parlak gözüküyor.”

Gururlu bir ifadeyle belindeki kılıcın kabzasına baktı. “Annem ve babam mezuniyet hediyesi olarak benim için cilalayıp keskinleştirmişler.”

Sonra boynunun yan tarafındaki parmak izi biçimindeki morluğu yine gördüm. Çenemi sıkıp bakışlarımı kaçırdım ve annesine baktım. Elimde olmadan öfke ve tiksinti dolu

bir ifadeye bürünmüş olmalıydım çünkü Kai dirseğiyle beni dürttü.

“Geliyorsun, değil mi?”

Mezuniyet töreninden sonraki akşam yemeğinden söz ettiğini fark ederek başımı iki yana salladım. “Gelemem. Terziyle randevum var.”

Eşleşme Töreni’nde giyeceğim elbisenin provasına geç kalmıştım ve o randevuyu kaçıramazdım.

“Eğer bir akşam yemeği olabilirse, tabii,” dedi Komutan Johannes. “Callom bu sabah mavi bayrağı dikti.”

“Olamaz,” diye mırıldandı Faline.

Mavi en kötü bayraktı, korkunç bir fırtınanın yaklaştığı anlamına geliyordu.

Danuh elini salladı. “Callom hep fazla panik olur. Genellikle ekstra bir tedbir olarak uyarılarda bulunur.”

Faline ikna olmamış gibiydi. “Umarım öyledir,” dedi bulutlu gökyüzüne bakarak. “Eşleşme Töreni üç gün sonra.”

Elbette, en büyük endişesi buydu. Mavi bayrak sadece rüzgâr ve yağmur uyarısı değildi; genellikle deniz seviyesinin korunun alt katının, bazen ikinci katının sular altında kalacak kadar yükselmesinde neden olan bir fırtına uyarısı anlamına gelirdi.

“O zamana kadar her şeyin halledileceğinden eminim,” dedi Kaptan Wren.

Bir başka kıdemli komutanı görünce kendisi ve Faline için müsaade istedi ama ben arkasından bakarken sözleri havada asılı kaldı. Bir süre daha oyalandıktan sonra yerlerimize geçtik.

Sınıfım Ana Köprü’nün ortasına sıralandı. Ailelerimiz ve arkadaşlarımız karşımızda durdular, rozetini alan her öğrenciyi alkışladılar. Rozet, Alaha’nın savaşta taktığı zırhın tarihçesini yansıtan yuvarlak bir metal parçasıydı. Görev başındayken bunu omuzlarımıza takardık.

Aldığım her nefes başlı başına bir mücadele gibiydi.

Kaptan Wren bir sonraki öğrenci olan Joel’un ismini söyledi ve sınıf arkadaşımın hareketlerini izlerken, Ana Köprü’nün diğer tarafında duran Kai’yla göz göze geldik. Yüksek rütbeli on yedi muhafız omuz omuza duruyor, rozetini alan her öğrencinin elini

sıkmak için bekliyordu. Kai en gençleri olduğu için sıranın en sonundaydı, bir sonraki yıl Messer onun yerini alacaktı.

Rüzgârın uğultusu artarken, Wren bağırarak konuşmak zorunda kaldı. Gökyüzü giderek daha da kararıyordu ve arada sırada üstüme düşen bir yağmur damlasını hissettiğime yemin edebilirdim.

Wren'in Eşleşme Töreni'nden önce her şeyin halledileceğiyle ilgili yorumu, midemde garip bir his bırakmıştı. Callom doğru bir respit yaptıysa Acker'in hücrede hayatta kalması imkânsızdı. Wren'in Kenta askerini serbest bırakmayı düşündüğünü hiç sanmıyordum. Bu fazla riskli olurdu.

Acker'in hücrelerine girmemize izin vermeden önce muhafızların Kai'in silahlarını almak için ısrar etmeleri de beni huzursuz etmişti.

Ondan korkuyor olmalıydılar.

Aurora beni dürttü. "Dikkatini ver."

Kaptan Wren'e baktığımda, yüzündeki ifadeden ismimi en az iki kere söylediğini anladım. Bacaklarımı kıpırdamaya zorlarken midem bulanmaya başladı. Dişlerimi sıkmayı bırakırsam herkesin önünde kusabilirdim.

"Brynn," dedi kaptan. Karşısında durduğumda gülümsedi. Rozeti üniformama takarken gömleğimin altında kalbimin nasıl güm güm attığını hissetmediğini umdum. "Tebrikler."

Başımı salladım çünkü sesimin çıkacağını sanmıyordum. Komutanların olduğu tarafa doğru yürüdüm ve sıranın önünde ilerlemeye başladım. Çoğu elimi yarım yamalak, katlanmaları gereken bir formaliteymiş gibi sıktı ama birkaçı en azından gözlerimin içine baktı. Sıranın sonuna yaklaştıkça Kai'in varlığını daha çok hissettim.

Derken kendimi onun karşısında, benimkilerle aynı renk olan gri gözlerine bakarken buldum.

Bakışları dürüst, davetkâr ve sevgi doluydu. Tanıdıktı. Rahatlatıcıydı. Elini uzattı ve elini sıkarken elimin titrediğini gizlemeye çalıştım.

"Tebrikler, Brynn," dedi gözlerini benden ayırmadan.

Bir anda rahatladım, çenemin gevşediğini hissettim. Elimi gereğinden uzun tuttu ama bırakmadım, sunduğu bu teselli ânını memnuniyetle karşıladım. Hayatım boyunca bu ânı beklemiştim ama içime yayılan çaresizlik hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Bir şekilde törenin sonuna kadar dayanmayı başardım. Kapitan konuşmasını bitirdi, kalabalık dağıldı. İnsanlar Kai ile babasının etrafını sardı ve Messer beni köprünün tırabzanlarına yaslandığım noktada buldu.

Omzuyla beni dürttü. “Her şey yolunda mı?”

Hayır anlamında başımı salladım. Tam olarak ne hissettiğimi anlatmam imkânsızdı ama her şeyin yolunda olmadığını çok iyi biliyordum.

Oflayarak ellerini tırabzanların üstünde kavuşturdu ve okyanusa baktı. “Annem ve babam evliliğimi kesinleştirdiler,” dedi.

“Öyle mi?” Ne hissettiğini anlamaya çalıştım. “Ve?”

“Aurora’yı seçtiler.”

Dilim tutuldu.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Muhafızlık geçmiş olmaya bir balıkçının kızını, Aurora’yı seçmelerini beklemiyordum. Onun ailesinin, Messer’in statüsündeki birisi için bir Eş olmaya layık bir pozisyonu, parası ya da değerli bir şeyi yoktu.

“Peki... sen... bu karardan memnun musun?” diye kekeledim şok içinde.

Hafifçe omzunu silkti. “Sanırım asla sıkılmayacağım.” Başını bana çevirip gülümsedi ama bu her zamanki neşeli gülümsemesi gibi değildi. “Sadece ailemin evinden ayrılıp kendi evime geçmek için can atıyorum.”

Ne demek istediğini anlayınca ben de ona gülümsedim. “Mutlu olmayı hak ediyorsun, Messer.”

“Sen de öyle, B,” dedi hüznü ve imalı bir gülümsemeyle. Eşleşme Töreni’nden sonra, Kai’yla korunun merkezinde yaşamak için Sokak Çocukları Yolu’ndaki kulübemden ayrılmak zorunda kalacaktım. Törenden sonra eşleşmemiş olanlara yaşayacak bir yer sunmak için yapmam gereken bir fedakârlıktı bu ama

bir yandan da çatıda resim yapmayı sevdiğim yeri kaybedeceğim anlamına geliyordu.

Orası muhteşem bir yer değildi ama bana aitti. Yani bana ve kuşa aitti ve onu şu anki evimde yaşamaya başlayacak olan kişiyle paylaşmak istemiyordum. Tabii, onu korkutup kaçırmazsa.

Denizden sert bir rüzgâr esti. Ağaçların arasına asılmış olan süsler koptu, ipler ve flamalar dallara ve yapraklara savruldu. İnsanlar sağanağa yakalanmamak için alanı terk etmeye başladılar.

Dalgalı suya baktığımda farklı bir şey gördüm. “Gemi,” dedim Messer’a dönerek. “Gitmiş.”

Bakışlarımı izleyerek kuzey yönüne, geminin daha önceden demir attığı ama artık olmadığı noktaya baktı.

Doğruca Kaptan Wren’in yanına gidip kayıp gemiyi anlattık. Wren bu haberden hiç hoşnut olmadı ve yüzü sinirden kıpkırmızı olurken üçüncü adamına neden kimsenin bunu ona söylemediğini sordu. Messer’ın babası iyi bir yanıt veremeyince Wren daha da sinirlendi.

“Akşam yemeğini iptal ediyorum,” dedi Kaptan Wren. “Herkes sabaha kadar ihtiyaç duyabileceği yiyecekleri ve malzemeleri toplansın. Bu gece epey çetin geçecek gibi duruyor.” Herkes hızla oradan ayrıldı. Messer annesiyle birlikte gitti ama ben Kai’in en yakındaki merdivenlerin orada babasıyla ve diğer komutanlarla yaptığı konuşmayı bitirmesini bekledim. Kimsenin bizi duymayacağı bir noktaya gelene kadar konuşmadık ve sonra Kai’in evine ya da benimkine doğru iki ayrı yöne uzanan boş yolun orada durduk.

“Askeri öldürecek,” dedim.

“Böyle bir şey demedi ama evet,” dedi Kai. Saçları lastiğinden sıyrılmaya başlamıştı. “Dalgalar üç metreyi aştığı anda bütün muhafızlara nöbet yerlerini terk etmelerini emretti.”

Suyun o anki seviyesine bakılacak olursa dalgalar birkaç saate kadar üç metreye ulaşacaktı. “Ondan bir şey öğrenmeyi başara bildin mi?”

Başını iki yana salladı. “Sana söylediklerinden fazlasını öğrenemedim.”

Bu durum hoşuma gitmemişti. Askerin ölmesine izin vereceklerdi... Ama neden? “Buraya sadece özür dilemek için gelmedi herhâlde,” dedim.

Kai başını yana eğdi, ağaçların arasından görünen ufka baktıktan sonra üzgün bir ifadeyle bana döndü. “Barakana git. Kepenklerini kapat ve orada kal. Şiddetli bir fırtına olacak gibi.”

Bir ailenin yanımızdan geçmesini bekleyip gizlice öpüştük ve sabah ilk iş olarak buluşmayı kararlaştırdık.

On üç yaşımdan beri çaba harcadığım şeyi nihayet başardığım için bugünün kutlamalarla ve heyecan içinde geçmesi gerekiyordu ama omuzlarıma bir ağırlık çökmüştü. Sanki uyandığım andan beri bulutlar bir şeyi haber veriyordu. Gemi gitmişti ve koruda bir kaçağı saklayabileceğim güvenli bir yer kalmamıştı. En azından yakalanmadan.

Bir dakika.

Kapıma varmak üzereyken aklıma gelen fikir durmama neden oldu. Kimsenin bakmayacağı *tek* bir yer vardı.

Hayır. Bunu yapamazdım. Onu yanıma alacak kadar güvenemezdim.

Tekrar güney kulesine uzanan yola dönüp seçeneklerimi düşündüm.

Oraya vaktinde bile varamayabilirdim. Hatta aşağıdaki beyaz köpüklü dalgalara bakılacak olursa yaklaşmam bile mümkün olmayabilirdi. Ama alternatif...

Lanet olasıca tavşanlar.

Koşarak kuleye giderken yolda rastladığım bir muhafıza hemen bir gaz lambası alıp döneceğimi söyledim. Uzakta gök gü-rüldedi ve nihayet korunun sonuna vardığımda üniformamın yeleşini çıkardım. Dalgalar şiddetlenmişti ama Ana Köprü'nün altındaki çapraz kirişlere uzanan merdivene varabileceğimi düşünüyordum.

Merdivenlere rahatlıkla ulaştım ama esas sorun ince bir deniz köpüğü katmanıyla kaplanmış olan kaygan kirişlerdi. Bazı dalgalar kirişleri o kadar uzun süre kapatıyordu ki ayağımı koyacağım yeri göremiyordum, bu yüzden Acker'a ulaşmam normalden iki kat uzun sürdü.

Hücreye çoktan otuz santim kadar su dolduğundan, Acker üst üste dizilmiş taşların aralarını kavrayarak bana yaklaştı. Yüz ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu.

Ninova

Kenardan kayarak düşmemek için taşları sıkıca tutmaya çalıştım. “Beni sana yardım etmeye ikna edecek bir şey söyle, herhangi bir şey.”

Başını iki yana salladı. “Bunu yapamam.”

Ofladım. “Şu sözde kan yemini yüzünden mi?”

“Hayır,” dedi yorgun ve kısıp bir sesle. “Sana asla kendi çıkarım için bir şey söylemeyeceğim.”

“Hayatını kurtaracak olsam bile mi?” dedim şok içinde. Başını salladı.

“Evet.”

Belime kadar yükselen bir dalga geldi ve duvara güçlükle tutunabildim. Alnımı taşlara yaslayıp, seçeneklerimi düşünürken bu işin sadece iki sonucu olacağını biliyordum.

“Bana bak.”

Sert ses tonu başımı kaldırmama neden oldu. Duvarın diğer tarafına tutunmuş, gözlerimin içine bakıyordu. Bakışlarında sabır ve anlayıştan başka bir şey yoktu ve yüzündeki ifade etrafımızda kopan fırtınanın tam tersi bir etki yaratıyordu.

Ciğerlerime dolan panik hissinden onun değil benim hayatımın tehlike altında olduğu düşünülebilirdi.

“Bunca yolu boğulmamı izlemek için geldiğini sanmıyorum.” Yanıt olarak başımı hafifçe sallamak hiç hoşuma gitmedi.

“O zaman boşa vakit harcıyoruz.” Bunu sanki bol bol vakti varmış ve dediğini idrak etmemi bekliyormuş gibi yine sakin bir ifadeyle söylemişti.

Çılgınlıktı bu.

“Deneyeceğim,” dedim. *Onu kaçırmaya çalışacağım.*

Okyanus bir kez daha kabardı ve kocaman azgın bir dalga ayaklarımızı yerden keserek başımızı suyun yüzeyinde tutabilmek için çırpınmamıza sebep oldu. Geriye çekildim, akıntı beni derinlere sürüklemek istiyor gibiydi ama hırçın sulara karşı hücrenin diğer tarafına yüzdüm.

Aradan sadece saniyeler geçmişti ama suyun doğruca iskeleye tırmanabileceğim kadar yükselmesi bana sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Ardından suyun hücrenin duvarlarındaki çatlaklardan akararak boşalması daha da uzun sürdü. Su nihayet çekilip onu zin-

danın sert zeminine bırakana dek Acker kabaran suların içinde mahsur kaldı, düştüğünde zincirleri taşlara çarparak şangırdadı.

Var gücümle demir kapı kolunu çektim ama sürgü açılmadı.

“Bıçak,” dedi Acker güçlkle ayağa kalarak. “Bıçak nerede?”

Bıçağa ne yaptığımı söyleyene kadar ağzımı açıp kapattım. “Okyanusa attım.”

Bunu tahmin etmiş gibi gerçeği hızla kabul etti ve başını salladı. “Sorun değil. Onu çağırabilirsin.”

Neden söz ettiğini sormaya fırsat bulamadan, bir kez daha büyük bir dalga geldi ve bu sefer sular boyumuzu aştı. Dalganın beni sürüklememesi için kapı kolunu sıkıca kavradım, dalga geri çekilene dek bir dakika kadar nefesimi tuttum.

Acker nefesini daha uzun tutmak zorunda kaldı ve hücresinin içinde tekrar belirindiğinde içine derin bir nefes çekti. “Sana ait olduğu için çağırabilirsin.” Dengesini kaybedip sendeledi, ayakta durmaya çalıştı ve içine çektiği her titrek nefeste göğsü şişti. “Şu anda açıklayamam ama senin çağrına *yanıt* verecektir.”

Daha ufak bir dalga birkaç saniye ayaklarımızı yerden kesti ama sonra yine yere basabildik. Vaktimiz daralmıştı. Gelgit tam gücüyle geldiğinde, o kadın tamamı birkaç dakika içinde suyun altında kalacaktı.

Acker prangalı ellerini ellerimin üstüne koydu, sert bir şekilde kapının penceresinin parmaklıklarına dayadı. “O hem bir parçan hem de değil. Gözlerini yum.”

Soru sormadan dediğini yaptım.

“Onu hisset. Karşında duruyormuş, fırlattığın yerden alıyormuşsun gibi ona ulaşmaya çalış.”

Bu saçmalıktı, kapının sürgüsünü kırmanın bir yolunu bulmak yerine bunu yapmak boşa vakit harcamak gibi geliyordu. Yine de bir metresi suyla kaplı olmayan, sağlam bir tahta parçasının üzerinde duruyormuş gibi davrandım. Bir dalganın daha yaklaştığını hissedince, zihinsel arayışıma devam edebilmek için nefesimi tuttum.

Uğuldayan rüzgâr ya da Acker’ın delip geçen bakışları olmadan dalganın içinde süzülürken, zihnimde sakin bir nokta buldum ve kendimi oraya kapatarak bu hisse sımsıkı tutundum.

Her şey sakinleşti. Zaman âdeta durdu, deniz duruldu ve net bir şekilde okyanusun tabanını görebildim. Zihnimde kumlu zeminde ilerlerken balıkların zifiri karanlık suda dört bir yana kaçışmasına sebep oldum. Issız ve تنها bir yerdi. Ciğerlerim yanmaya başladı. Gerçekten telaşla okyanusun zemininde yürüyormuşum gibi kum zerrecikleri görüşümü bulanıklaştırıyordu ama işte...

Bıçak orada duruyordu.

Yanlamasına yarısına kadar kumlara gömülmüştü. Eğilip aldım ve sıkıca tuttum.

Dalga geri çekilince şok içinde gerçek bıçağın elimde olduğunu gördüm ve heyecanla beni izleyen Acker'a baktım. "Buldum." Neler olduğunu düşünecek kadar vaktim yoktu ama sıırtmadan edemedim. *Sihir gerçektir.*

Yüzünde beliren gülümseme içimde bir duygu kıvılcımı oluşturdu. Yüzünden açlık ve yorgunluk okunmasına rağmen, hâlâ nefes kesici gözüküyordu.

"Bunu kapının mührünü kırmak için kullan." *Neyi?* Bir başka dalganın altında kaldık. Geri çekilmesi o kadar uzun sürdü ki dünyanın sonu, denizin dibi yokmuş gibi hissetmeye başladım.

Dalga nihayet geri çekildiğinde ikimiz de can havliyle derin birer nefes aldık.

"Hangi mühür?" dedim nefes aldığım anda.

"Kapıda bir mühür var ama bıçak bunu kırabilir." Yeniden suyun altında kalmadan önce bir tek bunu söyleyebildi. Ne yapacağımı bilemiyordum ama gözlerimi açtım ve suyun altında kapı ile hücrenin duvarının arasındaki çatlağı buldum. Bıçağı çatlağa soktum ve bir sürgü gibi elle tutulur bir şey aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Ciğerlerim yanmaya başladığında paniğe kapıldım. Acker'ın nefesini ne kadar tutabileceğini bilmiyordum. Ellerimi tekrar parmaklıklara götürüp ellerini bulmaya çalıştım. Aradan epey vakit geçtikten sonra ellerimi tuttuğunu hissettim. Elleri güçlüydü, onu bırakmamı ve ayaklarımı çırparak yüzeye doğru yüzmemi engelleyen tek şey buydu.

Elini bırakmak, onu ölüme terk etmek anlamına gelirdi. Kabul etmek istediğim bir seçenek değildi bu. Anlayamadığım bir nedenden dolayı, kendi hayatıma mâl olsa bile onu kurtarmak için her şeyi yapmazsam hayatımın sonuna kadar pişman olacağımı hissediyordum.

Hücredeki suyun boşalması daha uzun sürdü. Nefesimi tutup Acker'ın yüzeye çıkmasını bekledim. Canhıraş bir şekilde nefes almaya çalıştı.

Ellerimi daha sıkı tuttu. "Jovie," dedi kesik nefesler arasında.

Kirpiklerinde toplanan su damlaları yanaklarına süzüldü. Teni bembeyaz olmuştu, Pazar'da onu gördüğüm zamanki canlı renginden eser kalmamıştı ve bu da koyu renkli gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı. "Gerçek ismin bu: Jovie."

Bana *veda* ediyormuş gibiydi. Başımı iki yana salladım.

Sonra parmaklarımı metal parmaklıklardan ayırmaya başladı.

"Hayır."

Bunu ona mı kendime mi söylediğimi bilmiyordum ama bir kez daha parmaklıkları sıkıca tuttum. Bir dalga daha gelince, yine uzun süre bekledik. Suyun altı karanlık ve soğuktu.

Acker biraz daha fazla güç sarf etti, ellerimi parmaklıklardan ayırmaya çalıştı ama ben de aksini yapmak için onun kadar direnç gösterdim. Gözlerimi açık tuttum ve yaptığım işe odaklandım. Bıçak çatlağın içinde ileri geri sallandı ama sürgüyü bulamadım. Saniyeler içinde kendimi öldüreceğimi, ciğerlerimin hava yerine tuzlu suyla dolacağını bilerek çaresizlik içinde nefes alma içgüdüsüne direnmeye çalışırken başımın içindeki baskı artmaya başladı.

Acker ellerini ellerimin üstüne indirdi ama bıçağı çatlağa daha da sokarak direndim.

Oldu.

İttirdiğim bıçak, birbirine çarpan kılıçlar gibi titreşti. Kapı aralandı ve bir sualtı akımının gücüyle ardına kadar açıldı. Yüze çıkmadan önce can havliyle birbirimize uzandık.

Yüzeye doğru yüzmeye başladık.

İçime nefes çektiğim anda rahatlama hissiyle bağırdım, Acker daha da yüksek sesle bağırdı ama gevşeyecek vaktimiz yoktu.

Prangalarının zincirleri ancak hücrenin üstüne çıkabileceği kadar uzundu. Güçlkle hücrenin çatısına çıktık ve ancak o zaman doğru dürüst nefes alabildik.

Acker su kustu, bir sonraki nefesiyle ciğerlerine dolan oksijenin tadını çıkardı. Rüzgâr ağaçların arasında uğulduyor, etrafa yapraklar saçıyordu. Fırtına bulutlarından oluşan duvar, gökyüzünü yere indirecekmiş gibi üzerimize doğru yaklaşıyordu.

Bileklerindeki prangalara baktım.

Nereye baktığımı görünce prangaları tuttu ve var gücüyle çekti. Metal prangalar parçalanıp suya düştü. Acker öne devrildi ama ellerinin üstüne düştü.

Şok içinde ona bakarken, bunu nasıl yaptığını anlamaya çalıştım.

Dalgalara döndüm. “İyi bir yüzücü müsün?”

Göğsü hızlı hızlı inip kalkarken azgın dalgalara baktı. “Sanırım, birazdan göreceğiz.”

On Birinci Bölüm

Ellerim titriyordu.

Yumruklarımı sıkıp ellerimi gevşettim ve derin bir nefes aldım. Fırtına o sabah erkenden dinmişti ve mahkûmun hücresinde olmadığını keşfetmeleri an meselesiydi. Ölü *ya da* diri, ortadan kaybolmuştu. Onu aramaya başlayacaklardı.

Ama önce: yemek.

Acker bir deniz yolculuğu yapamayacak kadar zayıftı. Dün gece güney kulesine vardığımızda yere yığılmıştı. Ama zaten normal bir günde bile zar zor yüzülecek bir hava vardı. Bir fırtınada ve tükenmiş bir hâldeyken yüzmek mi? Neredeyse imkânsızdı.

Dalgalar üstüne çıktığımız platformun desteklerine çarparken bunu ona söyledim.

“Başaramayacağını sandım.”

Yanıt verirken gözlerini açacak kadar bile enerjisi yoktu. “*Ben de.*”

Orada dinlenmesinin daha iyi olup olmayacağını düşündüm ama onu fırtına devam ederken, herkes pencerelerini ve kapılarını kapatmışken kimseye görünmeden barakama götürme şansım daha fazlaydı. Kolumu omuzlarına atıp ona yardım ettim. Alaha’nın en yüksek katına tırmanırken bir kere bile şikâyet etmedi. Barakamda küt diye yere düştü ve kıpırtısız kaldı.

Hâlâ kıpırdamamıştı.

Yiyeceğe ve suya ihtiyacı vardı. Yani öğle yemeği bulabilmek için yemekhaneye gitmem gerekiyordu. Hem insanlara görünmek daha akıllıca olurdu.

Normal görünmek, düşman mahkûmu hücrelerinden kaçır-mamışım ve onu odamda gizlemiyormuşum gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Yemeğimi almak için sırada bekler-ken kaygılıydım, bir mutfak görevlisi balık güveci dağıtıyordu. Midem guruldayınca bir elma aldım, bir tane de kolumun altına sıkıştırdım. Arkama döndüğümde en sevdiğim komşum Gre-nadine'in sırada arkamda durduğunu fark ettim. Kadın resmen ödümü kopardı.

Bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Berbat gözüküyorsun." Güm güm atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak yanından dolandım.

Peşimden geldi. "Fırtına beni de hiç uyutmadı," dedi kaba tavrıma aldırış etmeden. "Ağaçların sallanmasından nefret edi-yorum."

Rüzgârda en çok üst katlar sallanırdı. Fırtınalar sırasında, köprüler ve barakalar stres altında gıcırdardı. Halatların koptu-ğu durumlar yaşanmıştı. Köprüler yıkılmış, bazen yürüyüş yol-larının tamamının ve korunun bazı kısımlarının diğerlerinden ayrılmasına neden olmuştu.

"Aslında daha alçak bir kata geçmeyi talep edebilirsiniz," dedim. *Ve benden uzağa.*

"Sonra seni orada yapayalnız mı bırakayım?"

Adımlarımı hızlandırdım ama ben merdivenlerden çıkma-ya başladığımda bana yetişti. "Ama yalnız değilsin galiba, değil mi?" dedi gözlerinde bir parıltıyla.

Aniden durdum. "Efendim?"

Merdivenlerden inen bir kişinin aramızdan geçmesini bekle-yip başını başıma yaklaştırdı. "Evde bir tek evcil hayvanın olma-sını tercih ediyorsun, değil mi?"

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve basamakları çıkmaya devam ettim. "Sessizliği tercih ediyorum."

"O kuş kesinlikle sessiz değil."

Bir sonraki yol ayrımında gitti ve derin bir oh çektim ama rahatlama hissi uzun sürmedi.

Köprü sallanmaya başladığında ayaklarımın altındaki titre-şimler bacaklarıma yayıldı.

Yirmi ya da daha fazla muhafız hızlı adımlarla barakalara girdiler, her yol ayrımında çiftler çiftler ayrıldılar. Kapıları çalıp, barakaları arayabilmek için insanların evlerinden çıkmalarını isterlerken sesleri aşağıya kadar ulaşıyordu.

Diğerleri gibi bekleyip onları izlemedim. Elimden geldiğince göze batmamaya çalışarak merdivenlerden çıktım ama muhafızların giderek yaklaştığını görünce midem düğüm düğüm oldu. Kapıdan içeri girdiğim anda donakaldım ve elimdeki yemek tepsisini yere düşürmekten kıl payı kurtuldum. Sapına J harfi kazınmış olan bıçak boğazıma dayanmıştı.

Sonra bıçak aynı hızla yok oldu.

Acker arkamdan öne çıktı. “Güzel, yemek getirmişsin.” Özür bile dilemeden tepsiyi elimden aldı. Çorbayı doğruca kâsedden içerken, her yutkunduğunda boğazı kıpırdıyordu. Gömleğini giymemişti. Ben yokken duş almış olmalıydı çünkü üstünde su damlaları vardı ve saçları hâlâ ıslaktı. Dördüncü kere yutkundan sonra yüzünü buruşturdu. “Tadı berbat.”

Bunu duymazdan geldim. “Muhafızlar seni arıyor.” Elmayı görünce kâseyi ellerime tutuşturdu, elmayı kaptı ve hızlı hızlı üç büyük ısırik aldı. Lokmasını çiğnerken kaşlarını kaldırdı; gözleri odanın karşı tarafına, Ana Köprü’ye çevrildi.

“Tahmin etmiştim.”

Hemen pencereye koşup perdeyi açtım. “Çatıya çıkman gerek.”

Bana baktı. “Bu sabah nereye gittin?” Keskin gözlerine suçlayıcı bir ifade çökmüştü.

Ben de aynı şekilde ona baktım. “Seni muhafızlara teslim edecek olsam neden hayatını kurtarayım?”

Bir süre daha dikkatle yüzüme baktı ve hızlı adımlarla bana yaklaştı. Ne yapacağımı bilemeden nefesimi tuttum... Belki de boyu ve kaslı vücudu beni korkutmuştu.

Elini uzatıp, bıçağı elime sıkıştırdığında kalbim duracak gibi oldu. “Bana ihtiyacın olursa bağır.” Sonra elmayı ağzına attı ve pencereden dışarı çıkarken gözleri komodininde duran su matarasına takıldı ve bunu da yanma aldı.

Nefesimi dışarı verdim. “Tabii, buyur,” diye mırıldanıp perdeyi kapattım.

Büyük bir hızla giysilerimi çıkardım, saçlarımı ıslatmak için başımı düşün altına tuttum. Kapı telaşla çalınmadan önce, üstüme uyurken giydiğim uzun tişörtlerden birini geçirmeyi başarmıştım.

Diğer taraftan Kai'in sesini duydum. "Brynn," diye seslendi. "Müsait misin?" Sakinleşmeye çalışarak kapıyı azıcık araladım.

"Kai? Neler oluyor?" Arkasında iki muhafız duruyordu. Kai kapı aralığından beni süzdü. "İçeri girebilir miyiz?"

Neredeyse şeffaf sayılacak kadar ince olan elbisemi işaret ederek "Hepiniz mi?" dedim.

"Bütün barakaların aranması gerekiyor," dedi arkasındaki daha yüksek rütbeli komutan. "Geleceğin kaptanının eşi olsan da olmasan da kimseyi atlayamayız."

Kai kapıyı itip, beni geriye adım atmaya zorlarken utanmış gibiydi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve elimden geldiğince kafam karışmış gibi davranmaya çalıştım. Muhafızlar bütün alanı kapladılar. O kadar küçük bir yer için fazla kalabalıklardı. Kai özür dilermiş gibi bana baktı ve sırtını dönüp evi arayan muhafızları izledi.

Kalbim duracak gibi oldu.

Acker'ın gömleği, nereye fırlattığına bakmayacak kadar bundan tiksiniyormuş gibi tortop edilmiş bir hâlde lavabonun altında duruyordu. Üstü kan ve ter lekeleriyle kaplı olduğu için kime ait olduğu belliydi.

Odanın diğer tarafına yürüdüm, hem kendi çıplaklığımı hem de gömleği gizlemek için hafifçe yana döndüm. "Tam olarak ne arıyorsunuz?"

Muhafızlardan biri zemindeki ıslak su giderini inceledi, diğeri yatağımdaki tek battaniyeyi kaldırıp altına baktı. Sonra, pencerenin önüne geçti, parmağıyla perdeyi yana itti, yukarı ve aşağı baktıktan sonra perdeyi bıraktı.

Adamlar Kai'a baktılar, onun başını salladığını görünce barakadan çıktılar.

Kai kapıyı arkalarından kapatıp sürgüyü çekti.

"Mahkûm kaçmış," dedi. Gömleğimin kenarını kavradığım bembeyaz kesilmiş olan parmaklarıma baktı. Gergin bir sessizlik oldu. "Birisi kaçmasına yardım etmiş olmalı. Bizden birisi."

Etrafa bakınırken, elini saçlarının arasından geçirdi. Olayların gidişatı hoşuna gitmemişti. Stresliydi.

Kai'in elini tutup onu kendime çektim ve elini bırakıp avcumu göğsüne yasladım. Endişeliymişim gibi rol yapmama gerek yoktu. Yüzümü tuttu ve dudaklarıma şefkatli, beni rahatlatan bir öpücük kondurduğunda göğsümdeki sıkışıklık hafiflemeye başladı.

Kai geri çekildi, başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken kaşlarını çatı. "Seni seviyorum," dedi gözlerimin içine bakarak.

Göğsüme tatlı bir sıcaklık yayıldı ve bir anda dolan gözlerimi kırıştırmaya başladım. Bu sözcükleri daha önce ne o bana söylemişti ne de ben ona. Hatta bunu bana kimsenin söylediğini hatırlamıyordum. Buna pek kafa yormamıştım ama o anda bu sözcüklerin ağırlığını hissettim. Bir anlamı olmalıydı.

Belki de her şey anlamına geliyordu. Tüm benliğimle sevilmem ve *onun* tarafından sevilmem gerektiğini biliyordum.

Sesimin çatlayacağını hissedince, ensesini kavrayıp onu kendime çektim. Bu öpüşme kesinlikle şefkatli değildi ve yüzümü duygularını yansıtan bir şekilde sıkı sıkı tutuyordu. Yoğun, tutkulu ve gergin bir öpüşmeydi bu. Vücutlarımız birbirine dayanmıştı ve ereksiyonunu hissedebiliyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, son bir kez diliyle dilimi okşadı ve beni bıraktı. Yüzünde hem acı çekiyormuş hem de utanmış gibi bir ifade vardı. "Gitmem gerek."

Başımdan aşağı bir kova buz gibi su boca edilmiş gibi başımı salladım.

"Şu an için herkese evlerinde kalması söylendi." Bu sefer ikimizi de riske atmadan beni yanağımdan öptü ve kapıyı açtı. "Daha sonra akşam yemeği getirmesi için birisini yollarım."

Sonra gitti.

Kapının sürgüsünü çektiğim anda, Acker tepeden içeri sarktı ve yere atladı. Koyu kahverengi gözlerinde berrak ve dikkatli bir ifadeyle beni süzerken, burun delikleri açılıp kapandı. Kızgındı.

Eh, ben de kızgındım.

Tortop edilmiş olan gömleği alıp göğsüne fırlattım. Gömleği yere düşmeden kapmayı başardı. “İkimizin de öldürülmesine neden olacaksın.”

“O...” Lafını tamamlamadan sustu, ne diyeceğini düşünürken çenesindeki kas seğirdi.

Birden enerjimin tükendiğini hissettim. Kesinlikle tartışamayacak kadar yorgundum. Yatağıma yattım.

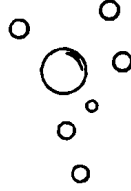
Ben yanağımı şilteye yaslarken, ismimi söyledi; Brynn’i değil kulağa hem yabancı hem de tanıdık gelen ismi.

Bir küfür savurdu. “Öpüşmeyi fazla abarttı.”

Birkaç saniye içinde uyuyakaldım.

On İkinci Bölüm

Barakamda bir yabancı vardı. O hâlâ evimdeydi, son derece gerçektir, gözle görülebilirdi ve yatağın yanında yerde şınav çekiyordu.

Acker'ın sırtı bir ter örtüsüyle kaplanmıştı ve kasları kontrollü hareketleriyle kasılıyordu. Seti bitirip dizlerinin üstünde oturduğunda, gözlerim içine çektiği her nefesle gerilen kaslarına takıldı. Dinlenmek ve su içmek vücuduna iyi gelmişti.

Uyku mahmurluğu dağılırken, son iki gündür olanları net bir şekilde hatırladım. “Saat kaç?”

“Sabahın erken saatleri. Şafak bir saate sökecek.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Yani... on beş saatten fazla uyumuştum.

Mataramdan bir yudum su alıp bir şeyi işaret etti. “Yemek var.”

Yatağımın ucuna koyduğu bir tepside güveç ve yarısı koparılmış bir ekmek duruyordu. Yemeği gördüğüm anda midem gurdadı ve tepsiyi kucağıma çektim. Bir kaşık alıp ağzıma attım.

Barakama gergin bir hava yayıldı. Gerçi Acker kalkıp, lava-boya yaslandığında dünkü olaylardan pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu ama yine de beni yargıladığı belliydi.

“Yemek ayırdığın için teşekkürler.” Ne kadar aç kaldığı göz önüne alınacak olursa oldukça cömert bir davranıştı.

“Ödeştik diyelim.”

“Hayatını kurtarmanın karşılığında soğuk balık güveci,” dedim kaşımı kaldırarak. “Madem bana yemek ayırdın, ekmeği olduğu gibi bana bıraksan olmaz mıydı?”

Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Beni hapse tıkan kişinin sana aşkını ilan ettiğini duyduktan sonra mı? Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

Haklıydı.

“Sana ya da başka birisine bir açıklama borçlu değilim,” dedim. Kalkıp tabak çanakları almaları için kapının önüne bıraktım. Bir kat aşağıda devriye gezen muhafızı fark edince, kapıyı kapattıktan sonra sürgüledim.

Karşı karşıya kaldığımızda, başını yana eğdi. “Gözlerinde her şeyi anladığını gördüm. Alahalı olmadığını bildiğini biliyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?”

Yanaklarım öfkeden kızardı. “Bu, hâlâ benim hayatım. Ne yapmamı istiyorsun? Bildiğim her şeyi geride bırakmamı mı?”

Sesini yükseltirken, sorunun yanıtı barızmış gibi bana baktı. “Evet!”

Sessiz olmasını işaret ettim. “Grenadine seni duyacak.”

Telaşla fısıldamadan önce yüzünü buruşturdu. “Grenadine kim?”

“Komşum, sersem. Dışarıda devriye gezen muhafızlar var.”

Derin bir nefes aldı, daha yumuşak bir sesle devam etti. “Bu insanlar seni yuvandan, annenden kopardılar.”

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısının başladığını hissettim. Oda fırıl fırıl dönüyordu.

Yatağıma çöktüm, zonklamayı gidermeye çalışarak avuçlarımı alnıma dayadım.

Çenesini ovuşturdu. “Alaha’nın sürgün tarihçesiyle ilgili neler biliyorsun?”

“Senin halkın...” Sustum, sinirle başımı salladım. Ancak birkaç saniye sonra devam edebildim. “Kara bölgeleri,” dedim hatamı düzelterip ona bakarak, “artık kaynaklarını ve topraklarını paylaşmak istemedikleri için bizi denize sürdüler.”

“Her bölge –Kenta, Roison, Maile ve Strou– Doğa Ana tarafından seçilen aileler tarafından yönetilir, topraklarına ve halklarına baktıkları için bir ödül olarak onlara yetenekler verilir. Bir başka deyişle, onlar Doğa Ana’nın Vârisleridir.”

“Yetenekler,” dedim ona bakarak. “Yani...”

“Sihir.”

Güldüm ama ciddi bakışları ânında susmama neden oldu. “Sihir gerçek değildir.”

Başını yana eğdi, küçümseyici bir ifadeyle odama baktı. “Nereden biliyorsun?”

Buna diyecek bir şey bulamadım.

Yatağımın yan tarafına sırtını dayayıp dirseğini dizine yasladı. “Bir Alaha Vârisi’ne korkanları yatıştırmak ve intikam peşinde olanları sakinleştirmek için doğal bir etki altına alma yeteneği armağan edildi. Savaşları ve anlaşmazlıkları önleme amacını taşıyan bir armağandı bu. Ama Alaha lideri yeteneklerini kendi çıkarları için kullandı. Diğer liderleri zenginliklerini ona vermeye ikna ederek, bölgelerinin yoksullaşmasına neden oldu ve öfkeyle tetiklenen ordular yaratıp bunları itaatsizlik edenlere karşı kullandı. Dur durak bilmeden her yeri fethetti.”

“Bu yüzden mi sürgüne yollandık?”

Başını sallayıp bana baktı. “Bu lider, senin Kaptan Wren olarak bildiğin adam.”

Hayır anlamında başımı salladım. “İmkânsız. Şu anda bilmem kaç yüz yaşında olmalı.”

“Üç yüz on yedi yaşında. Bir Vâris’in ömrü, karadan uzaklaştıkça azalır ama birkaç yüzyıl yaşamaları normaldir. Wren gibi güçlü birisi bin yıl yaşayabilir.”

Devam etmek için ağzını açtı ama tekrar kapattı ve çenesini sıkarak başını iki yana salladı. Sanırım yemin hâlâ onu biraz etkiliyordu.

Dudaklarını yalayıp derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. “Etki gücünün sınırı yok. Erkekleri korkunç suçlar işlemeye, kadınları sonsuz bir aşk hissetmeye ikna edebilir.”

“Gerçekten de Wren’in bunları yapabileceğine inanıyor musun?”

“Sadece o olmayabilir,” dedi.

Başımı iki yana sallamaya başladığımda o da evet anlamında başını salladı.

“Bunu bana asla yapmaz,” dedim kararlılıkla. “Kai’in sihir gücü bile yok.”

Yanıt olarak başını önüne eğdi. “Var.”

“Pazar’a gittiğimiz gün dışında, Kai asla karaya adım atmadı,” dedim onu korumaya çalışarak.

“Sen Pazar’da duvara dokunduğunda beni seni bırakmaya zorladı. Babası sürgüne yollanmadan önce yanına gizlice bir parça toprak almayı akıl etmiş. Oğlu büyüdüğünde onun da bunu kullanmasını sağlamış olmalı.”

Çizmelerime uzanıp ayaklarıma geçirdim.

“Kan yeminini yarattığımız toprağı kullandı,” diye devam etti. “Kai çok güçlü değil ama yine de belirli bir güce sahip. Bunu senin üstünde kullanıyor. Hem de yıllardır.”

Bağcıkları öfkeyle her çektiğimde çizmelerimi gereğinden fazla sıkıyordum. “Peki, sende... bu *sihirli yeteneklerden* var mı?”

Yemine direnmeye çalışırken çene kası seğirdi ama başını azıcık sallayarak soruma yanıt verebildi.

“O zaman neden hücreden tek başına kurtulamadın?”

“Hücrenin taşları sihri baskılıyor. Büyük bir ihtimalle içeri girdiğinde bunu sen de hissetmişsindir.” Ne tepki vereceğimi görmek için dikkatle bana baktı. “Boğulma hissi,” dedi.

Ayağa kalktım, dişlerimi fırçalamak için yanından geçip lavaboya gittim. “Yanılıyorsun.”

O da kalkıp peşimden geldi. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Artık eğitim yok ama yine de Gramble’a görünmem gerek. Nerede görev yapacağımız belli olacak.”

Ofladı. “Boşa vakit harcıyorsun.”

Bana çok yakın duruyordu ama bu beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım. “Nedenmiş?”

“Çünkü Wren kadınların belli bir yeri olduğunu düşünüyor, o da dizinin dibi.”

“Kai bana...”

“...*bunu asla yapmaz,*” dedi alaycı bir sesle.

Lavaboya tükürüp hızla ona döndüm. “Çok küstahsın.”

“En azından bir özelliğim var. Omurgasız olmaktan iyidir.”

Düşünmeden tepki verdim, tokat atmak için elimi kaldırdım ama ben buna fırsat bulamadan elimi kaptı.

“Bırak beni!”

Sessiz olmamı işaret etti. “Grenadine sesimizi duyabilir, unuttun mu?”

Öfkeden köpürmek üzereydim. “Eşleşme Töreni yarın. Kimse fark etmeden bir tekneye atlayıp gitmek için en iyi zaman. Buradan kaçabilirsin ve karşılaştığımızı sonsuza dek unuturuz.”

Beni kendisine çekerken, bileğime dolanmış olan parmakları biraz daha sıkılaştı. “Sensiz bir yere gideceğimi sanıyorsan yanı-
lıyorsun.”

Vücutlarımızın arasında birkaç santim vardı ve kokusu ciğerlerimi dolduruyordu. Tam olarak ne olduğunu anlamamıştım ama son derece erkeksi bir kokuydu. Hatta baş döndürücüydü. Dudaklarında içten bir gülümseme belirir gibi olunca, gözlerim dudaklarına kayd. Kendimi gözlerine bakmaya zorladım ama güneşe bakmaktan farksızdı.

“*Seninle* bir yere gideceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun.”

Beni tepeden tırnağa süzdü. “Gerekirse ellerini bağlarım.”

Elinden kurtuldum. “O zaman, dövüşmeye hazır ol çünkü batan bir gemi gibi pes etmeyeceğim.”

On Üçüncü Bölüm

“Bana da kart dağıtır mısınız?”

Herkes ama en çok Messer şaşkınlıkla bana baktı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Duydunuz onu,” dedi, iskambil destesini Lawson’ın önüne indirerek. “Ona da kart dağıt.”

Daha önce hiç Messer’in ya da Kai’in Ana Köprü’de iskambil oyunu oynama davetini kabul etmemiştim ama bu, yerime otururken diğer oyuncuların tuhaf bakışlarına maruz kalmak anlamına gelse bile barakamdan uzak durmak istiyordum.

Lawson desteyi karıştırdı ve komutanlardan birinin kızı olan ve ilkokulda birlikte okuduğumuz Ophelia onun tahta masanın pürüzsüz yüzeyinde öne ittiği kartları aldı. “Oynamayı biliyor mu?”

Messer yanıt vermek için ağzını açtı ama araya girdim. “O,” dedim kartlarıma bakarak, “idare edecek kadar bu oyunu biliyor.”

“Bir bahis oynayacak kadar mı?” diye sordu Lawson. Parmaklarını yalayıp kendi kartlarını aldı.

“Paramı bir oyunda harcamam.”

Messer gülümsedi. “Biz o tür bahisler oynamıyoruz.”

Ophelia gözlerini devirdi. “Yarınki töreni nasıl mahvedeceklerini konuşup duruyorlar.”

“Nasıl mahvedeceksiniz?” diye sordum. Gözlerimi kısarak sırttan Messer’a baktım.

Biz orada otururken, komite ertesi gün düzenlenecek olan Eşleşme Töreni için sahneyi kuruyordu. Herkes eşleştikten sonra, daha doğrusu seçilecek kadar şanslı olanlar eşleştikten sonra

yapılacak olan doğurganlık dansı için hazırlanan çiçeklerle donatılmış direklerden mavi-beyaz flamalar sarkıyordu.

“Her ne planlıyorsanız, lütfen bir şey yapmayın,” dedi Willard masanın karşı tarafından.

“Sen sadece eşinle barakana geri dönmeyi geciktirmek istemiyorsun,” dedi Messer sırtarak. “Bu arada, onun kim olduğunu hâlâ söylemedin. Araya girip onu elinden alacağımdan mı korkuyorsun?”

“Evet,” dedi Willard büyük bir ciddiyetle. “Sen sırf gırgırına eşimi çalacak kadar kinci bir kaltaksın.”

Messer elini kalbine götürerek bu sözlerle alınmış gibi yaptı, gamzelerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemeye başını geriye attı. “Sevgilini çalabileceğimi düşündüğün için onur duydum.”

Benden başka masadaki tek kız olan Ophelia gözlerini devirdi. “Sen kimi seçersen onu elde edebilirsin ve bunu çok iyi biliyorsun. Buradaki kızların yarısı, onları seçtiğin takdirde mutlu ölür.”

Messer ona hoş bir gülümsemeye “Bunu kendin deneyimlemiş gibi konuşuyorsun,” dedi.

Ophelia’nın yanaklarının kızardığını fark ettim. Messer’ı gördüğü anda büyülenmeyen tek bir kız, hatta Grenadine dâhil hangi yaşta olursa olsun tek bir kadın bile görmemiştim. Pazar’daki Kenta kadınları bile ona ilgi göstermişlerdi. Etki sahibi olan birisi varsa o kesinlikle Messer’dı. Bunun hep yapılı vücudu ve gamzeleri yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama belki de...

Son birkaç günü göğüs kafesimin altındaki kesintisiz uğultuyu hissetmemeye çalışarak geçirmiştım. Bunun bir kez farkına varmış olduğum için bu nafile bir çabaydı ama o anda bu gücü kullanmaya karar verdim.

“Tanrılara şükürler olsun ki Aurora kıskanç bir tip değil,” dedim kartlarımın üstünden ona bakarak.

Beceriksiz bir flört girişimiydi ama ne yaptığımı fazla çaktırmadan mesajımı verebildiğimi umdum. Messer’ın gülümsemesi silinir gibi oldu ama hemen toparlandı.

Benimkine uyan bir ses tonuyla yanıt verdi. “Beni kıskanmalı mı?”

Ne aradığımı ya da bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama bıçağı okyanusun dibinden çağırırken yaptığım gibi zihinsel bir ağ attım ve Messer'dan bir şey, herhangi bir şey öğrenmeye çalıştım.

Hiçbir şey hissetmedim.

Sadece kafa karışıklığını hissettim ve bunun nedeni sihir fa-lan değil, onu çok iyi tanıyor olmamdı.

Gece geç saatlere kadar oyuna devam ettik. Bu, kafamı dağıtmam için oldukça faydalı oldu. Oyunda o kadar da kötü olmadığımı görünce şaşırdım. Masada Messer dışında kimse beni çok iyi tanımadığı için ne zaman blöf yaptığımı anlayamamışlardı. Birkaç kişinin oyunun başlarında devre dışı kalmasına yetecek kadar büyük bir avantaj olmuştu bu.

Geride bir tek ben, Messer ve Lawson kalana dek oyuncular elendi. Komite dekorasyon işini bitirmiş, çoktan dağılmıştı.

Lawson kartlarını masaya fırlattı. "Sen gerçekten de lanet olasıca bir hilecisin."

Messer gülümseyerek pulları önündeki kocaman öbeğe doğru çekti. "Sence töreni dağıtmanın karşılığında kaç ay mutfak cezası alırsın?"

Lawson'a şöyle bir baktım. "Yapmaya değmeyecek kadar uzun bir süre."

"Başka seçeneği yok." Messer kartları karıştırdı, bükerek birbirlerinin arasından geçirdi. Kaşını kaldırarak Lawson'a baktı. "Tabii, daha fazla risk almak istemiyorsan."

Lawson iç çekti, başını iki yana sallayarak sandalyesini geriye itti. "Benden bu kadar."

"Evet. İyi bir uyku çekmek iyi bir fikir olabilir. Bir süre güzelce uyuyacak zamanın olmayabilir."

"Sanırım hücreye tıkmak Eşleşme Töreni'ni izlemek ve Sokak Çocukları Yolu'na taşınmak zorunda kalmaktan daha iyi bir alternatif."

Lawson'ın babası bir balıkçı, annesi bir çamaşırcıydı. Zaten bir muhafız olarak statüsünü yükseltmişti ama son üç nesildir oğlanların sayısı kızlarınkinin iki misli olmuştu. Lawson sıradan

bir görünümüne ve sosyal statüye sahipti. Birisiyle eşleşme fırsatı olsaydı, bu kişi çoktan ortaya çıkardı.

Messer ve ben ona acıyarak birbirimize baktık.

Lawson ayağa kalkarken omzunu silkti. “Belki şansım yaver gider de yirmi beş yaşından önce bir kadınla birlikte olabilmek için önümüzdeki birkaç yıl içinde genç bir dolu tavlarım.”

Messer bir kahkaha attı. “O zamana kadar hâlâ bakir olursan bir iyilik yapar, sana oral seks yaparım dostum.”

Lawson muzip bir ifadeyle ona baktı. “Bunu sana hatırlatırım.”

Ana Köprü’nün diğer tarafında, güney yönünde kalan aile evine doğru yürüyüşünü izledik. Esprili tavrına rağmen nöbet tutan gece muhafızlarının yanından geçerken omuzları düşüktü. O nöbet görevi, bir eşi ya da çocukları olmayan muhafızlara verilirdi. Sokak Çocukları Yolu’nun karşısındaki cemiyetlerinde yalnız bir hayat yaşarlardı. Hiç şüphesiz, Lawson’ı bekleyen kader de buydu.

Kai’in Pazar’daki açıklaması bunu değiştirmemiş olsaydı benim de kaderim bu olurdu. Lawson iyi biriydi. Daha fazlasını hak ediyordu. Bir aile kurma ya da en kötü nöbet görevlerinden daha yüksek bir kariyer yapma şansı gibi.

Messer dudaklarını birbirine bastırdı, Lawson gözden kaybolana dek arkasından baktı. “Bir el daha oynamak ister misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Terziyle randevum var, sonra da Kai’yla buluşacağım.” Anya elbisemde yapacağı son dakika değişiklikleri için canla başla uğraşıyordu. Saat kulesi gece yarısına on dakika kaldığını gösteriyordu. Randevuya vaktinde gitmek istiyorsam, daha fazla oyalanamazdım.

“Riskli. Hoşuma gitti.”

Gülümseyerek sandalyemi geriye ittim. “Kazanmama izin verdiğin için teşekkürler.”

“Neden söz ettiğini anlayamadım.” Gülümsememeye çalışıyordu ama bunu hiç beceremiyordu. “Bir sonraki karşılaşmada seni yenerim.”

Ben oradan uzaklaşırken birbirimize gülümsedik.

Ana Köprü'deki dükkânların geri kalanı bugünlük kapanmıştı ama içeri girdiğimde Anya'nın dükkânının ışığı yanıyordu. Masasına serdiği kumaşa narin bir çiçek motifi işliyordu. Gözlüğünün üstünden bana baktı ve hemen gülümsedi.

"Az önce bitirdim," dedi. Elindeki işi bir kenara bıraktı, arkasında asılı olan kırmızı tuvaleti aldı. "Giy de üstünde göreyim."

Elbiseyi ondan aldım ve bir perdeyle kapatılmış olan diğer alana geçtim. Bu elbiseyi giymek bana yanlış geldi. Kumaşı yumuşaktı ama kadınların Pazar'da giydikleri elbiseler kadar yumuşak olmadığını fark etmeden edemedim.

Anya'dan yalnızca sade ama çarpıcı bir rengi olan elbise istemiştim. Elbisenin üst kısmı köprücük kemiğimden başlıyordu ve etek ucu ayaklarımdan birkaç santim yukarıda bitiyordu. Vücudumu saran bir büstiyeri vardı ama bir kaptanın eşi için uygunsuz sayılacak kadar dar değildi.

Perdenin arkasından çıktığımda, Anya'nın hayret dolu sesi beni utandırdı. "Çok güzel oldun. Enfes oldun." Beni boy aynasının önüne götürdü, elbiseyi daha iyi görebilmek için başının üstündeki okuma gözlüğünü taktı. "Şurayı biraz alabilirim," dedi üst kısmı hafifçe çekiştirip. "Böylece eğildiğinde için görünmez."

Gülümsedim. "Harika olur. Teşekkür ederim."

Tam iğnedenliğini almak için yana döndüğü sırada, kapının üstündeki zil çınlayarak birisinin geldiğini haber verdi.

Kai gelmişti. Tereddütle içeri girdi. "Affedersiniz. Gelebilir miyim?"

Anya geleceğin kaptanını gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. "Başımı derde sokacaksın, evlat."

Kai yanımıza gelirken gülümsedi. "Bence birisinin başını derde sokacak olan kişi ben değilim." Elbisemi dikkatle süzdüğünde yanaklarım yine alev alev yandı.

"Ne işin var burada?" dedim. Anya'ya bakıp fısıldadım. "Daha sonra buluşacağımızı sanıyordum."

"Ücreti ödemeye geldim," dedi cebinden paralarını çıkarırken. Bunları Anya'nın avcuna koydu, en üste bir tane de fazladan altın para ekledi. "Bize bir dakika müsaade eder misin, Anya?"

Anya parayı ısırpı ona göz kırptı. “Birkaç dakika müsaade edebilirim.” Sonra dükkânın arka tarafına geçti.

Kai bana biraz daha yaklaştı ve kollarını belime doladı. Parmaklarını karnımın üstünde birbirine geçirdi, boy aynasında gözlerimin içine bakıp gülümsedi.

“Yarınki törenden önce elbiseni görmek istedim,” dedi elbise mi tepeden tırnağa süzerek. “Kesinlikle hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyebilirim.”

Sırtımı ona yasladım ve onunla yalnız kalmanın tadını çıkardım. “Yüzlerce insanın önünde olmaktan daha iyi.”

Bir ritim tutturan kalp atışlarımız arasında hafif hafif sallanmaya başladık. “Saklambaç oynarken nasıl uyuyakaldığımızı hatırlıyor musun?”

Gülümsedim. “Kilerde.”

On bir yaşındaydık. Messer ebeydi ve on beş dakika sonra bizi aramaktan sıkılmıştı. Saatlerce gizlenmiştik. Bütün kuru paniğe kapılmıştı ve ancak mutfak görevlileri akşam yemeğini hazırlamak için geldiklerinde gizlendiğimiz yer ortaya çıkmıştı. “Anneme bir eş seçme zamanı geldiğinde seninle evleneceğimi o gün söylemiştim.” Ellerini gevşetip beni kollarının arasında döndürdü.

Kollarımı boynuna dolayıp onu öpmek için kendime çektim. Ateşli ve saf bir tutkuyu yansıtan bir öpüşmeydi. Yüzümü ellerinin arasına aldı, beni daha sert bir şekilde öpmeye başladığında elimde olmadan inledim.

Kai geri çekilip, bana bakarken gözleri parılıyordu. “Daha iyi bir eş seçemezdim.”

Bir anda boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. Ellerini dudaklarıma götürdüm, parmaklarının üstünü öptüm. “Beni seçmenden dolayı şeref duyuyorum.”

Beni bir kere daha öpmek için kendisine çekti. “Yarın görüşürüz.”

Başımı salladım. “Tamam.”

Sonra kendisini kontrol etmeye çalışmış ama başaramamış gibi beni son bir kez daha öptü. Nefesim kesildi, içimdeki arzu kabardı ve karşımdaki adama duyduğum hayranlık neredeyse

içimden taşacaktı. Nihayet geri çekildiğinde göğüs kemiğimin altında kalbimin her atışıyla zonklayan noktayı hissettim. San-ki... huzursuzlanmış gibiydi.

Kapıya gidişini izledim ve gittiğinden emin olduktan sonra gülümsemeyi kestim. Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı ve Anya arka taraftan geri gelip, elbisedeki yeni kırışıklıklar için telaşlanırken ağlamamak için kendimi tutmaya çalıştım.

Bu farkındalık, barakama dönene kadar boğazımın gerisinde kor gibi yandı ve odama girdiğim anda ilk gözyaşı damlası savunma kalkanımı aştı.

Acker temkinli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sorun ne?" Beni ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça yerden kalktı.

Başımı iki yana sallayıp çizmelerimin bağcıklarını çözmek için yatağımın ucuna oturdum.

"Jovie."

Yine diğer ismi söylemişti.

Sel gibi akan ve ayak kabıların üstüne düşen gözyaşlarını engelleyemedim.

Acker önümde diz çöktü, ellerini ellerimin üstüne koyarak titreyen vücudumu sakinleştirmeye çalıştı. Bana ikinci kez dokunuyordu.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum ama gözyaşları akmaya devam etti. "Nasıl bir his?" Beni rahatlatmasını istemediğim için ellerimi geri çektim. "Birisi gücünü üstünde kullandığında nasıl hissedersin?"

İçine bir nefes çekip, geriye yaslandığında bakışlarımı yere diktiğim için sadece dizlerini görebiliyordum. "Duruma bağlı. Çoğu gücü fark etmek kolaydır çünkü bunlar fiziksel dünyaya bağlıdır: su, ateş, saf kaba kuvvet. Ama psişeyle ilgili güçleri anlamak daha zordur. Neden? Ne hissediyorsun?"

Avcumu köprücük kemiğimin altındaki noktaya dayadım ve cesaretimi toplayıp yüzüne baktım. "Burası çılgınlık atıyordu," diye fısıldadım.

Gözleri elimi göğsüme bastırdığım noktadan yüzüme çevrildi. "Sihir seni korumak ister. İçgüdüsel bir şekilde tepki verebilir."

Bundan daha fazlası vardı ama henüz bunları dile getiremiyordum. Kai âdeta tuzlu su, yumuşaklık ve sevgi karşıma bir duyumsamaya dönüşmüş gibiydi, bir koku ve tat istilasıydı.

Gözyaşlarımı sildim. “Duşa girmem gerek.”

Acker’ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama ayağa kalkıp beni rahat bıraktı.

“Çatıda olacağım. Rahat rahat duş al.”

O gittikten sonra dizlerimin üstüne çöküp yatağımın altından eski eskiz defterlerimi sakladığım teneke sepeti çıkardım. Bunlar defterleri aldığım yaşlara göre etiketlenmişti. Aradığım defteri bulana kadar sepeti karıştırdım. On dördüncü yaşımda aldığım defterin etrafındaki ipi çözdüm ve Kai’ın aklımdaki resmini bulabilmek için sayfaları karıştırdım. Hepsi öncekiler kadar cansız ve vasat olan sayfalarca balık, tekne ve ağaç resmini geçtim.

Aradığım şeyi bulunca durdum, yaptığım ilk insan resmiydi bu. Kai.

O gün, birkaçımız korudan biraz uzakta olan gövdesi kurumuş ve çatlamış bir ağaca tırmanıyorduk. Sürekli hepimizin ağırlığını taşıyabilen en alt dalına çıkıyor, dokuz metre yüksekten okyanusa atlıyorduk. Kai beni orada kalmaya, herkes yüzerrek koruya giderken dalda oturmaya ve günbatımını izlemeye ikna etmişti.

Güzel bir gündü. Mutlu olduğumu hatırlıyordum. Hayır... *huzurlu* hissediyordum.

Ama elime dokunduğu anda bu his silinmişti. Güneşin ufukta giderek alçalışını izlerken, midem düğüm düğüm olmuştu. Onu... *farklı* bir gözle görmeye başlamıştım. Gözlerimi saçlarından, burnundan ve dudaklarından alamıyordum. Ona bakmamaya çalışıyordum ama bunu başaramıyordum. Kaçamak bakışlarımı yakalıyor, dudaklarında beliren gülümsemeyi gizlemeye çalışmıyordu.

Sonra beni öpmüştü. Bir öpücüğün olabileceği kadar iffetli bir şekilde ağzımın kenarını öpmüştü.

Ondan önce sadece doğa veya sıradan nesnelerin resimlerini yapmıştım, insan yüzünün zor orantıları ve sergilediği duygular

gözümü korkuttuğu için asla insan resmi yapmamıştım ama o günden sonra bunu denemeye karar vermiştim.

Çizgilerim fazla kalın ve cansızdı, kaşlar fazla büyük, gözler fazla ufaktı. Parmaklarımı berbat resmin üstünde gezdirirken, gözyaşlarımın resmin üstüne düşmesinden ve karakalemle yapılmış çizgileri dağıtmasından nefret ettim.

Yedi yaşımdan beri ilk kez hüngür hüngür ağladım.

On Dördüncü Bölüm

Eşleşme Töreni'nin sabahında hazırlanmam gerekirdi. Saçlarımı yapmalı, kirpiklerime boya sürmeli, tören öncesi heyecanımı yatıştırmaya çalışmalıydım. Ama bir başka erkeğin elindeki bıçağı çevirişini izliyordum.

Yatağımın yanında yere uzanmış, kollarından birini başının altına koymuş olan Acker'ın gözleri ortaparmağının üzerinde dengede duran ve durmadan dönen bıçağa kilitlenmişti. Bıçağın dik bir şekilde dönmesi, sivri ucunun parmağının etli kısmını delmemesi mantığa aykırıydı.

Saatler önce uyandığımda, Acker oradaydı ve o dakikadan beri hiç konuşmamıştık. Acker yerde silahıyla sihirli numaralar yapıyordu, ben de eski eskiz defterlerime göz atıyordum. Birçoğu çok kötüydü ama bir, iki tanesi beni şaşırttı.

Gerçi bu resim iyi değildi. Ders kitaplarımızdan birindeki bir hayvan resmine bakarak aynısını yapmaya çalışmıştım –bir at– ve fazladan bir bacak eklemiştim.

Hışımınla defteri kapattım ve Acker'a döndüm. “Tam olarak yeteneğin nedir?”

Bıçağı parmağından indirmeden bana baktı. “Ben elemental dedikleri gruptayım. Birçok farklı grup var ama ben içinde metal olan her şeyi kullanabiliyorum. Demir, çelik, bakır.” Bıçağı havaya fırlatıp yakaladı ve bana uzattı. Bıçağı alıp başparmağımı üstünden geçirdiğimde derimi sıyırdım. Bilmiş bir ifadeyle gülmüseddi.

Başparmağımda toplanan kanı emerken, ona ters bir bakış attım. Bütün sabah kendisini tutmuş, sivri sözler söylemekten kaçınmıştı. Şu anda bunu mahvetmeye gerek yoktu. Yüzüne giderek yayılan gülümseme, aklımdan geçenleri yansıtıyormuş gibiydi.

“Anlat.” Parmağımı bıçağın sapına kazınmış olan harfin üstünde gezdirdim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerindeki dürrüst ifade bana cesaret verdi. “Anlatabildiğin her şeyi anlat.”

Bir kere başını salladı, gözlerini tavana dikti. “Sen kaybolduğunda, ailen Kenta’da benim ailemi ziyaret ediyordu. Okyanus kenarında, güneydeki yazlık evimizdeydik ve annen seni uyan-dırmak için odaya girdiğinde orada olmadığını gördü. Kıyıyı ve etrafındaki ormanlık alanı karış karış aradıktan sonra, tek başına evden çıkıp okyanusu görmeye gittiğini düşündüler.” Endişeyle kaşlarını çattı.

“Sen oradaydın,” dedim kendi anılarını anlattığını fark edince.

“Doğru,” dedi bana dönerek. “Daha yeni dokuz yaşına basmıştım ve benden denizde yapılacak aramaya yardım etmeleri için kasabadaki su elementallerini bulmam istenmişti. Bulduğumuz birkaç kişi, bedenini arayabilmek için gelgiti geri itmişti.”

İçimde aptalca bir umut kırıntısı yeşerdi. “Annem ve babam?” dedim sorumu tamamlayamadan.

Bakışlarındaki endişe, şefkatli tatlı bir ifadeye dönüştü. “Annen hayatta.”

Boğazımdan bir hıçkırık ve şaşkınlık karışımı bir ses çıktı. Hemen elimle ağzımı kapattım.

“Kayboluşun en çok anneni üzdü. Yıllar içinde senin farklı yerlerde görüldüğün, komşu bölgelerin seni kaçırdığı konuşuldu ve iddia edildi. Annen bilgi edinebilmek için arkandan peş peşe askerler yolladı ama sonuç veren bir kanıt bulunamadı. Baban annenin bu kaybı kabullenebilmesi için bir cenaze töreni düzenlemenin faydalı olabileceğini düşündü ama annen umudunu asla yitirmedi. Babanın şu anda nerede olduğundan emin değilim.”

Bakışları hüzünlüydü. Gözlerine bakıp hissettiğim acıyı görmek garip bir histi.

“Birbirimizi tanıyorduk,” dedim bu ifadenin ne anlama geldiğini anlayınca.

Başını salladı.

“*Yakındık*,” dedim biraz açıklamaya çalışarak.

Yine başını salladı.

“Hatta arkadaşlık, değil mi?”

Hafifçe gülümsedi. “İnanılmaz ama evet.” Başımı iki yana salladım.

“Gerçekten de inanılmaz.”

Güldüğünde gözlerinin kenarlarında ince çizgiler belirdi.

“Beni Pazar’da bu yüzden mi tanıdın?”

Başını yana eğdi. “Bıçak sana aitti.”

O gün Pazar’da üstünde neden bıçak olduğunu merak etmiştim ama cesaretimi toplayıp soru soramamıştım.

“Sen onu çağırabiliyorsun, o da seni çağırabiliyor.”

Bıçağı parmaklarımın arasında çevirirken, üstündeki çatlaklara ve çentiklere yeni bir gözle baktım. “Sihirli mi?”

Acker sırtıtarak doğruldu, ellerimdeki bıçağı daha iyi görebilmek için yatağa doğru eğildi. “O bıçağı babanın yardımıyla yapmıştın. Erken yaşlarda bir silah kullanmayı öğrenmeni istemişti. Çocukların ilk bıçaklarını kendilerinin yapması bir geçiş ritüelidir, böylece bunları yapmak için gerekli olan beceriyi ve çabayı takdir ederler.”

Babamı gözlerinin önüne getirmeye çalıştım ama zihnimin derinliklerinden ortaya çıkan bir görüntü olmadı.

“Bir silah ya da alet, topraklarımızdaki ocak taşıyla yapıldığında sahibine sihir bahşeder. Baltalar, kılıçlar, hatta bir koçbaşı bile; her ne olursa olsun, her zaman onu yapan kişinin çağrısına yanıt verir. Zaten bu yüzden çoğu demirci kan yemlidir. Sadece en dürüst kişilere başkaları için bir silah ya da alet yapma izni verilir.”

“Seninki nerede?”

“Yanlış hatırlamıyorsam, evimizde şöminenin rafının üstünde parçaları duruyor. On birinci yaş günümünden kısa bir süre

sonra bir ceviz kırmaya çalışırken parçalara ayrıldı.” Avcunu açıp başparmağı ile işaretparmağının arasındaki yara izini gösterdi.

“Benimki nasıl senin eline geçti?”

“Orduya katıldığımda, gezilerimde bana eşlik etsin diye annen verdi. Pazar’da seni gördüğümde uğuldadığını hissettim.” Derinliklerinde benim göremediğim bir şey aramış gibi gözlemin içine baktı. “Seni aradım. Bütün pazarlarda ve ufak kasabalarda, karanın her karışında seni bulabilme umuduyla gördüğüm her yüzde seni aradım.”

Nefesim kesilmişti. Âdeta dilim tutulmuştu. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir duyguya kapılmıştım ve bir şey söylemekten korkarak dilimi ısırıyordum.

Yutkundu ve bakışlarını yere çevirdi ama bunu kendisinden çok beni rahatlatmak için yaptığını hissettim. “Sonra seni aramaktan vazgeçtim. Aradan yıllar geçtikçe, sağ olduğuna inanmam zorlaştı ve bıçağının beni sana götüreceğinden uzun zaman önce umudumu kestiğim için seni aramak yerine, ânını yaşatmak için onu üstümde taşımaya başladım. Bıçak varlığına işaret ettiğinde, buna bu yüzden inanmadım. Seni güpegündüz bir hayalet gibi karşımda gördüğümde bile buna inanmak istemedim. Çünkü...” Susup bana baktı. “Çünkü bu, senden umudumu kestiğim anlamına geliyordu.”

Utancı elle tutulacak kadar yoğundu. Göğsüme keskin bir acı saplandı. Bu acı birlikte büyüme şansı bulamadığım arkadaşım için miydi, yoksa utancını hafifletecek bir şey yapamadığım için miydi bilemiyordum.

Kendime hemen beni yalan yere hırsızlıkla suçladığını ve elimi ödül olarak almakla tehdit ettiğini hatırlattım. Hâlâ Kentalıydı, hâlâ tek bir kişinin yaptıkları yüzünden kocaman bir nüfusu sürgüne yollayan bir hükümdarın askeriydi; tabii, bana söylediği her şey doğruysa.

Hem utanç dolu düşüncelerinden onu biraz uzaklaştırmak hem de bıçakla oynamasını izlemek hoşuma gittiği için bıçağı geri verdim. “Evet,” dedim çenemi elime yaslayarak. “Unvanım ne?”

Kaşını kaldırdı. “Kendini biraz abartmıyor musun?”

Gözlerimi devirdim. “Alaha sıradan bir insanın çocuğunu çalmak için düşman sınırlarını ihlal etmez.”

Bilmiş bir ifadeyle ve kocaman bir gülümsemeye bana baktı. “Sen Maile prensesi Jovie’sin.”

Güldüm. “Yok, ciddiym. Neyim ben?”

Gözlerini kırpmadı. “Maile yüzyıldır ailen tarafından yönetiliyor. Hatta benimkilerin Kenta’da hüküm sürdüğünden daha uzun süredir.”

Acker gülümsemeyince benim de yüzümdeki gülümseme silindi. “Ciddisin.”

“Hem de çok,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemeden yatağa çöktüm. Maile. *Mey-li*.

Alaha ya da Kenta değil Maile soyundandım ve... bir *prensestim*.

“Anlamıyorum. Wren beni neden kaçırsın? Ne amaçla kaçırsın?”

“Seni kaçırmaması bir savaşın başlamasına neden oldu. Parmaklar doğrultuldu, birçok suçlama yapıldı. Büyük bir ihtimalle, Wren’in amacı buydu. En zayıf olanı ele geçirip topraklarına hükmetmek için geriye kalan bölgeler arasında bir anlaşmazlık yaratmak istiyordu.”

“Belli ki planı işe yaramamış.”

Sabah güneşi, pencerenin perdesinden sızıyordu; Acker’ın omuzlarında ve saçlarında altın renkli çizgiler oluşturuyor, gözlerinin kıvılcık kahve tonunu ortaya çıkarıyordu. Bana bakarken gözleri parlıyordu.

“Planının bundan daha kötü bir amaç taşıyıp taşımadığını merak etmeye başladım.” Yana dönüp ona baktım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Alaha’nın Eşleşme Töreni’ni biliyorsun,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Ama gerçek bir aşk Eşi seçilmez; armağan edilir. Tıpkı sihrin gibi.” Acker nasıl devam edeceğini düşünürken gözlerini kaçırdı. “Gerçek bir Eşleşme çok nadirdir, eşsiz bir bağdır. Kai seni onun Eşi olduğuna ikna edebilseydi Maile bölgesinin yarısında hak talep edebilirdi.”

Ne demek istediğini anlamadım. “Ama karaya çıktığımızda niyetini öğrenirdim.”

“Burada maruz kaldığın şeyler, karada tüm gücünü kullandığında olacakların ufacık bir kısmı.” Açıklayacağı şeyden çoktan pişman olmuş gibi yüzünü buruşturdu. “Onun sihri fiziksel bağla daha da güçlenir,” dedi gergin bir sesle. “Dokunarak, ten tene olarak. Ya da bildiğin gibi dudak dudağa.”

Susması için elimi kaldırdım. “Anladım.”

“Gerçekten kim olduğunu ve onların ne yaptığını öğrendiğinde artık bunu umursamayacaktın. Kai’in sana düşündürdükleri ya da hissettirdikleri dışında kendi iradenle var olamayacaktın.”

Zihnimin gerisinde hâlâ şüpheliydim. Sihirli güçleri olsun olmasın, başka birisi tarafından tüm benlik hissimi, tüm özgür irademi kaybetmiş olabileceğim fikri...

Acker aniden ayağa fırladı. “Birisi geliyor.”

“Kai kahvaltı yollamıştır.”

Acker kıpırdamadan durdu, başını yana eğdi ve duvarların diğer tarafındaki ne olduğundan emin olmadığım sesi duymaya çalıştı.

“Ne...”

Bıçağa uzanıp sapını elime tutuşturdu, parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı söyledi ve tavanı işaret etti. Tam o sırada, birisi kapıyı tıklattı. Kapıya ve sonra Acker’a döndüm ama çoktan pencereden çıkmıştı bile. Üstüme hemen bir pantolon geçirip bıçağı belime sıkıştırdım ve tuniğimi aşağı çekerek gizledim.

Derin bir nefes alıp sürgüyü çektim ve kapıyı açtım.

“Faline,” dedim hissettiğim şoku gizleyemeden.

“Günaydın,” dedi neşeyle. “Sana elbiseni getirmek istedim.” Koluna astığı elbiseyi kaldırdı. “İçeri girebilir miyim?” Arkasında canı sıkılmış gibi gözüken bir muhafız vardı.

“Elbette,” dedim çünkü içeri girmesine itiraz edemeyeceğimi biliyordum.

Faline yanımdan geçerken, elbisesi ayak bileklerinin etrafına savruldu. Saçları ince ince örülmüş, aralarına çiçekler takılmıştı. Ufak kulübemi inceledi; gözleri yatağında, lavabomda ve köşedeki tuvalette gezindi. Eskiden olsa etrafı böyle dikkatle

incelemesi beni utandırırđı ama nihayet bana döndüğünde, çenemi kaldırıp ona baktım.

“Büyük gün geldi,” dedi etrafı görmezden gelerek. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Ofladım. “Heyecandan midem bulanıyor.”

Anlayışlı ve sevgi dolu bir ifadeyle gülümsedi. “Normal. Kai bu sabah kılıcını iki kere nereye koyduğunu şaşırdı.” Ben yanıt vermeyince garip bir sessizlik oldu. Kai’ın ismini duymak, göğsümde atan o açık yarayı hatırlattı.

“Gergin olmana gerek yok. Tören göz açıp kapayıncaya kadar bitecek ve günbatımına kadar ikiniz birlikte olacaksınız.”

Başımı salladım. Bu konuşma *her* açıdan garipti.

“Her neyse,” dedi elbiseyi yatağa koyarken. Kırışmasın diye elbisesinin farklı yerlerini çekti. “Seninle konuşmak da istiyordum.”

Elbisenin iki yanına oturduk. Saçının tek bir teli bile yerinden fırlamadığı hâlde, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyormuş gibi yaptı. O anda, onun da gergin olduğunu fark ettim.

“Annenin ve babanın öldüğü zamanı hatırlıyor musun bilmiyorum ama benim ve kaptanın yanında yaşadığın bir dönem olmuştu.”

Başımı yavaşça eğip salladım. “Hatırlıyorum.”

“Seni bir türlü teselli edememiştim. Ağladığında gece gündüz seni kollarımda salladım ama hiç sakinleştiremedim. Ta ki... Kai senden hoşlanmaya başlayana kadar.” Belli belirsiz gülümsedi. “Korkmaman için ikinizi ayrı tutmuştuk. Kai o yaşlarda çok yaramazdı ama babasının yanından kaçmayı başardı ve ben seni uyutmaya çalışırken odamıza geldi. Seni gördü ve nasıl olduysa sana karşı yumuşak davranması gerektiğini anladı. Sana daha yakından bakmak için yaklaşırken ses çıkarmamaya çalıştı. Göz göze geldiniz ve haftalardır ilk kez ağlamayı kestin.” Gözleri doldu. “Ondan sonra ikiniz ayrılmaz oldunuz.”

Boğazıma bir yumru oturunca, yutkunmaya çalıştım.

Gözlerinin altını parmağıyla sildi. “Bugün hep ağlayıp duracağım sanırım.”

Elimi elinin üstüne koydum. “Teşekkür ederim.” Ona tam olarak ne için teşekkür ettiğimi bilmiyordum ama o anda bunu söylemem gerektiğini hissetmiştim.

Elimi tutup sıktı. “Gideyim de tören için hazırlan.”

Onu geçirmek için ayağa kalktığımda, aklıma bir fikir geldi. “Gitmeden önce,” dedim kapıyı açık tutarak. “Bir iyilik isteyebilir miyim?”

Şaşırdı ama hemen gülümsedi. “Elbette.”

“Biraz utanıyorum ama törenden sonra eşime bir hediye vermem gerektiğini biliyorum... Şey, henüz bir muhafız olarak maaşımı almadım...”

“Başka bir şey söylemene gerek yok,” dedi lafımı keserek. Belindeki para kesesine elini daldırıp bir avuç para çıkardı. Paraların arasında ne kadar çok altın ve gümüş olduğuna şaşırdığımı belli etmemeye gayret ettim. Faline bana göz kırpıp gitti.

Ben kapıyı kapatıp sürgüyü çekene dek Acker çoktan çatıdan inmişti. Yatağımdaki elbiseye ve tekrar yüzüme baktı. Çok güzel bir elbiseydi, hayatımda sahip olduğum en güzel şeydi. Sanırım Faline’e bu yüzden teşekkür etmiş olabilirdim.

Elbiseyi yere fırlattım. “Eşleşme Töreni’nin başlamasını bekleyip balıkçı teknelerinden biriyle gizlice uzaklaşacağız. İskelelerde muhafızların olmayacağı tek zaman tören saati olacak.”

Acker gülümsedi ama muzip bir ifadeyle yanıt verdi. “Çok yazık. Seni bağlayıp kaçırmayı dört gözle bekliyordum.”

Düzenleme

Ny.ozlem

On Beşinci Bölüm

Bekleyebildiğim kadar bekledim ama kuş gelmedi. Acker geldiğinden beri ortalıkta görünmemişti. Ona yine de bir kâse kurutulmuş peynir ve fındık bıraktım. Bu ona ancak bir öğün yeterdi ama veda etmek için verebileceğim başka bir şey yoktu. Odama son kez pencereden girdim.

Acker matarayı doldurdu ve çantama atarken bana baktı.

Rüzgârın taşıdığı müzik sesi, törenin başlamak üzere olduğunu haber veriyordu.

Acker “Şimdi?” dedi. Başımı salladım. Ama önce...

Yatağın yanındaki öbekten en eski eskiz defterimi alıp daha önceden işaretlediğim sayfayı açtım. On birinci yaşıma ait olan, ilk günlük tutmaya başladığım zaman kullandığım defterdi. Bunu yatağın üstünde açık bıraktım.

Sonra on iki yaşıma ait olanı buldum. Sonra da on üç yaşıma ait olanı. Yatağımın üstüne dizdiğim defterlerde, sonuncusu o sabaha ait hepsi aynı olan resimleri açtım. Göz görebildiğince yemyeşil irili ufaklı tepeler. Hayatım boyunca rüyamda gördüğüm tepeler ve bel boyundaki otlar – neden gittiğimin ve nereye gittiğimin yanıtı buydu.

Yuvama.

Acker’ın derin bir nefes aldığını duymaktan çok hissettim.

Hayatımın büyük bir kısmında huzur bulduğum tek yere son kez baktım ve kapıyı açtım. Çapraz yollar boştu ama insanların ve çalgıların aşağıdan süzülen seslerini duyabiliyordum.

Alacakaranlık olmuştu ve yol fenerlerle aydınlatılmıştı. Sert bir rüzgâr saç örgüme çarpıyor, saçlarımı dağıtıyordu.

“Arkamda kal,” dedim Acker’a.

İri yapılı olan Acker’ı arkamda gizleyebilmem mümkün değildi. Sarı yerine koyu renkli saçlarıyla, gri yerine koyu kahverengi gözleriyle Alaha’nın geleneksel görünümüne tamamıyla ters düşüyordu. Temiz görünmesi için güzelce yıkayıp kuruttuğu Kenta giysileri de gizlenmesi konusunda pek yardımcı olmuyordu.

Grenadine’in kapısından ancak iki adım uzaklaşabilmiştik ki çatlak, bitkin sesini duyduk ve donakaldık. “Gizli gizli nereye gidiyorsunuz?” Kırıksık dudaklarında bilmiş, neşeli bir gülümsemeyle açık olan kapısına yaslanmıştı.

Onu gördüğüme hiç şaşırmamış gibi yaptım, sorusunu duymazdan geldim. “Neden Eşleşme Töreni’nde değilsin?”

“Boş ver.” Elini salladı. “Bu yıl güzel yemekler yok, gitmenin ne anlamı var?” Acker’a baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Çok yakışıklı. Neden kaçtığını anladım.”

Onu kızdıracak bir şey söylememek için dilimi ısırđım ve yanlışını düzeltmedim. Elimi cebime sokup daha ufak olan paralardan birini çıkardım. Biraz düşününce, iki para daha çıkarıp hepsini ona uzattım.

Lekeli dişlerini sergileyen kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Kalbime giden yolu her zaman çok iyi biliyorsun.” Üç altın parayı alıp göz kırptı. “İkinizin kesilmeyen dırdırını duymadan güzel bir uyku çekmeyi dört gözle bekliyorum.” Sonra kapıyı yüzümüze kapattı.

Acker kaşını kaldırdı. “Bana daha kısık sesle bağırmanı söylemiştim.”

En yakındaki yol ayrımına doğru yürüdük. Önce ben köprüden aşağı sarktım ve aşağıdaki geçide atladım. Acker da hemen peşimden geldi. Bir alt kata vardığımızda, törene geç kalmış koşturan bir grup gördük ve aşağıdan geçtiklerinde bizi görmemeleeri için karın üstü yere uzandık.

Üçüncü kata vardığımızda parti iyiden iyiye başlamış gibiydi. Artık vaktimiz çok daralmıştı.

“Şuradan atlayacağız.”

Acker dalgalı sulara baktı, büyük bir ihtimalle kaçarken nasıl fırtınada yüzmek zorunda kaldığını hatırladı.

“Ana Köprü’nün alt kısmına tırmanacağız ve iskeleye yaklaşıp dek devam edeceğiz.” Bana vermesini işaret ettiğim çantayı sıkıca belime bağladım. “Bacaklarını ve kollarını vücuduna yakın tut. Ayak parmaklarını da aşağıya doğru uzat.”

Bana itiraz edecekse bile etmedi ve talimatlarıma başını sallayarak yanıt verdi. Önce ben suya atlayıp yüzmeye başladım. Acker itaatkâr bir çocuk gibi ses çıkarmadan suya atladı ve hızla tekrar yüzeyde belirdi. Merdivene yüzdükten sonra kendimizi Ana Köprü’nün altındaki kırıslara çektik.

Ana Köprü’nün altında ilk kez bu şekilde ilerlediğimde yolculuğum saatler sürmüştü ama kaya midyeleri ve yosunlarla kaplı kırısların üstünde yürümenin iyi bir yöntemini bulmuştum. Sessizce adımlarımıza odaklanarak teknelere doğru zikzaklar çizmeye başladık.

“Neredeyse vardık,” dedim.

Rıhtımı ve Ana Köprü’nün tam ortasında, tören alanınınınsa hemen altında bulunan iskeleyi gördük. Elimi kaldırıp Acker’ı durdurdum ve atlamamız gerektiğini işaret ettim. Müzik ve konuşma sesleri, suya çarparken çıkardığımız sesi örttü. Acker kendisini benden önce iskeleye çekti, elini uzatıp çıkmama yardım etti ve en yakındaki balıkçı teknesine atladı.

Belimdeki çantayı çıkarıp ona fırlattım, eğilip titreyen ellerle palamar halatını çözdüm. Dans edenlerin ayak sesleri ve müzik, neredeyse çılgınlar gibi atan kalbimin sesini bastıracak kadar yüksekti.

Acker bana seslendiğinde aşağıya bakıyordum. Bu uyarısına yeterince hızlı tepki veremedim. Derken, birileri beni tuttu ve boynumda bir kılıcın sivri ucunu hissettim.

Acker teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Ağır ol,” dedi gözlerini arkamdaki iri yarı adama dikerek.

“Kıpırdamayın.” Dupre’nin eline düştüğümü fark edince sırtım bir anda buz kesti. Göremediğim birisine Kai’ı çağırmasını söyledi. “İskeleye çık,” dedi Acker’a.

Acker ellerini herkesin görebileceği şekilde havada tutarak talimatları yerine getirdi ve teknenin kenarından iskeleye çıktı. Dupre geriye doğru bir adım atınca, kılıcının boynumu kesmemesi için parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım.

Acker açıkta kalan boğazıma baktı. “Ağır ol,” dedi tekrar. Sesinde daha ciddi bir uyarı ifadesi vardı.

Kai öne çıktı. “Olmazsam ne olur?” dedi. Arkasından iki muhafız geldi. Kai bir hayal kırıklığı ve teslimiyet ifadesiyle bana bakarken çenesiyle Dupre’ye bir işaret verdi. “Rahat.”

Dupre kılıcını indirince derin bir oh çektim. Ama uzun sürmedi.

Kai konuştuğunda sözlerini saran sihrinin gücünü *duydum*. “Dizlerinin üstüne çök.”

Acker önce bir dizinin, sonra diğer dizinin üstüne çöktü ama sakın hareketlerine rağmen gözlerinden derin bir öfke okunuyordu. İlk kez Kai’ın yeteneğini aktif olarak birisinin üstünde kullandığını görüyordum ve bu durum içime yeni bir korkunun kök salmasına neden oldu.

İki muhafız öne çıkıp Acker’ın bileklerine kelepçeler geçirdi. Acker âdeta öfkeyle yanan gözlerini Kai’dan hiç ayırmadı.

Kai o an için Acker’ı zapt ettikten sonra ellerini saçlarının arasında gezdirdi, ardından beline dayadı ve bana döndü.

Yüzünde hüznün ve öfke ifadeleri belirdi, sanki bu iki duygunun arasında kalmış gibiydi. “Seni korumak için yaptığım onca şeyden sonra.”

“Beni korumak için mi?” dedim şaşkınlıkla. “Benim esas senden korunmaya ihtiyacım var.”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Hırlar gibi “Aydınlat beni o zaman,” dedim.

Alçak ve buz gibi bir sesle, gözlerinde çaresiz bir ifadeyle yanıttı. “Ya ben ya da babam olacaktı.”

Şok içinde geri geri sendeleyip Dupre’ye çarptım. Kai bana yardım etmek için elini uzattı ama bana dokunmasına izin vermedim.

Öfkeyle bana baktı. “Terzide sihrinin benimkine tepki verdiğini hissettim.”

“Neden beni o zaman durdurmadın?”

“Çünkü yanıldığımı umuyordum.” Pes etmiş gibi elini havaya savurdu. “Asla bu şekilde öğrenmeni istemedim.”

Hışım la güldüm. “Bunu bana söylemeyi planlamışsın gibi rol yapmayalım bence.”

“Ama doğru,” dedi. “Ne zaman ya da nasıl yapacağımı bilmiyordum ama günün birinde sana her şeyi anlatmak istiyordum.”

“Ama şimdi bu noktadayız.”

Yine elini uzattı ama gerildiğimi görünce eli havada kaldı. “Brynn,” dedi yalvarır gibi.

Boğazımı düğümleyen hü zün duygusuyla ağzımı kapalı tutmama neden olan ağlama dü rtüsünü gidermek için yutkunurken aradan birkaç saniye geçti.

Yanıt vermediğimi görünce dediğini tekrarladı.

“Brynn.”

“İsmi Brynn değil.”

Herkes bunu garip denecek kadar sak in bir şekilde söylemiş olan Acker’a dö ndü. Ses tonu adamların duraksayacağı kadar ürkütücüydü. Ama Acker dikkatini Kai’dan ayırmadı. İçinde bulunduğu duruma rağmen bakışları sert ve amansızdı.

“Burada zerre kadar gücün yok.”

Acker küstah bir ifadeyle sırtıttı. “Senden daha fazla gücüm var.”

Kai bu blöfü yutmadı, onu önemse miyormuş gibi arkasına dö ndü ama tekrar bana baktığında gözlerine yoğun bir huzursuzluk ifadesi çö kmüştü. “Ben sadece bana karşı hissettiğ in duyguları sana geri yolladım.”

Hayır anlamında başımı salladım. “Söyleyeceğ in hiçbir şey, beni kendi çıkarların için manipüle etmene bahane olamaz.”

Kai’ın yüzünde sert bir ifade belirdi, yanakları ö fkeyle ve hidetle kızarmaya başladı. “Neden seninle hiç yatmadığımı sanıyorsun?”

Damarlarıma keskin bir utanç hissi yayıldı, kulaklarım uğuldamaya başladı. İşte, o anda artık arkadaşım olmadığını anladım. Sözleri bana bir hakaret gibi geldi. Derin bir hakaret.

“Sihrimin etkisi olmadan senin seçimin olmasını istedim. Senin...” Söyleyeceğ i şeyi itiraf etmek istemiyormuş gibi sustu. “Kendini bana verdiğ inde beni kalpten sevmeni istedim.”

Doğruyu söylediğini anlamam için sihriime ihtiyacım yoktu.

“Mesele bu zaten, Kai,” dedim sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. “Seni gerçekten de sevdim. En yakın arkadaşım-dın ve bana *ihanet* ettin.”

Aradan birkaç saniye geçti ama yüzündeki ıstırap ifadesi buz gibi bir ifadeye dönüştü. “Planımı uygulamaya başladım, gitmene izin veremem.” Bakışlarını benden ayırmadan ve Acker’a dönmeden, “Öldürün onu,” dedi. Kai’ın üstüne atıldım ama birisi arkamdan bacaklarıma tekme atınca dizlerimin üstüne kapaklandım. Muhafızlardan biri Acker’ın boynunu ortaya çıkarmak için saçlarından tutup, başını geri çekti ve o sırada diğeri belinden kılıcını çıkardı.

Acker gözleri yarı kapalı, boynuna uygulanan baskıdan dolayı garip bir açıda bükülmüş bir hâlde bana baktı. Gözlerimin içine bakarken sanki bana bir şey iletmek istiyor gibiydi. Sanki bu... pişmanlığa benzer bir şeydi.

Sonra harekete geçti.

Kelepçelerinin zincirlerini başının üstünde arkaya savurdu, arkasındaki muhafızı boynundan yakaladı ve zinciri çevirip bir kementte dönüştürdü. Onu birkaç saniyede etkisiz hâle getirdi, sihrinin yardımıyla bileklerindeki kelepçelerden hızla kurtuldu. Diğer muhafız üstüne atıldı ama bir anda durdu. Kılıç artık Acker’ın elindeydi. Bunu sapına kadar muhafızın göğsüne sapladı. Muhafız şok içinde geriye doğru sendeledi, ciğerlerine dolan kanlar arasında boğuk sesler çıkarmaya başladı.

Dupre boğazıma dayadığı kılıcı daha sıkı tutarken Acker bize döndü

“Onu öldürmeyeceksin.” Bize yaklaşırken hiç telaşlı değildi. Kai belindeki kılıcı çekti. Acker korkusuzca sırtıttı, bir saniye bile beklemeden iskele direklerinden birinden destek alıp havaya sıçradı ve Kai’ın yüzünün ortasına bir yumruk indirdi. Dövüş başlamadan sona erdi. Kai küt diye yığıldı.

Dupre ayağa kalkmam için kılıcı çenemin altından yukarı itti, beni Acker’a karşı bir kalkan gibi kullandı.

Acker Kai’ın yere düşen kılıcını alıp ağırlığını tarttı, konuşurken silahı dikkatle inceledi. “Kızı bırakırsan, seni öldürmemeyi düşünebilirim.”

Wren'in en güvendiği muhafızından o güne kadar belki beş cümle bile duymamıştım ama kesinlikle ilk kez küfrettiğini duyuyordum. "Siktir git."

Acker gözlerini kılıçtan bize çevirdi. "Alaha halkının tamamı akraba evliliği yapmış olmalı. Aptallık seviyenizin tek açıklaması bu olabilir." Dupre'nin ellerinin titrediğini hissedince şaşırdım ve kılıç derimi sıyrınca nefesimi tuttum.

Kıpırtısız kalan Acker'ın ifadesi tamamıyla değişti.

"Senden korkmu..."

Acker tek bir hareketle kendi etrafında döndü ve kılıcı bir disk gibi fırlattı. Silah büyük bir hızla üstümüze gelirken cıyıklayarak gözlerimi yumdum. Kulaklarımda metal diskin et ve kemiği yararken çıkardığı ses yankılandı. Başımın üst tarafına kanlar sıçradı. Dupre'nin iri vücudu küt diye yere serilmeden önce boğazımdaki kılıç yavaşça yere kaydı.

Acker omuzlarımı tuttu. "İyi misin?"

Gözlerimi aralayıp ona baktım. "Evet."

Yüzüme akan kanları silmeye çalıştı, ellerini pantolonuna silerek temizledi. "Özür dilerim."

Derin bir nefes alarak ellerimin ve sesimin titremesini engellemeye çalıştım. "Ödeştik diyelim."

Acker boğuk bir sesle güldü, yampiri bir gülümsemeyle bana baktı... ama sonra bir anda gözden kayboldu ve üstüne inmekte olan hançerden kıl payı kurtuldu. Hançer hedefi ıskalamıştı – hedef Acker'ın karnıydı– ama Kai yine de hançeri yarısına kadar Acker'ın yan tarafına saplamayı başarmıştı.

Acker'ın gömleğinin yan tarafına kırmızı bir leke yayılmaya başladı.

Kai tekrar hançerle bir hamle yaptı ama Acker onun bileğini kavrayarak rahatlıkla hamlesini savuşturdu. Diğer eliyle Kai'ı boğazından kavradı, üstüne çöken ürkütücü bir sükunetle hançeri aldı ve bunu Kai'ın boğazının dibine doğrulttu.

"Onu öldürme."

Ben ona yaklaşırken Kai bana baktı ama ben ona bakmıyordum.

Elimi Acker'ın omzuna koydum. "Acker." Ona ilk kez ismiyle hitap ettiğimi duyunca başını ağır ağır Kai'dan bana çevirdi ve

duygusuz bir ifadeyle yüzüme baktı. Korku hissini yutkunarak gidermeye çalışırken, Kai az önce onu öldürmeye çalıştığı için çok büyük bir istekte bulunduğumu biliyordum. “Lütfen,” diye yalvardım.

Derin bir nefes aldı, gözleri tekrar normal parıltısına kavuştu ve hançerin sivri ucunu Kai’ın boynundan çekti. Ama Kai’ın rahatlmasına fırsat vermeden onu hızla kendisine çekti, kolunu boynuna dolayıp boğmaya başladı. Kai direndi ama Acker yüzü önce kıpkırmızı, sonra bembeyaz olana ve gözleri kapanana dek boynunu sıktı. Bayılan Kai’ı küt diye yere bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim ama minnet hissetmemle ilgilenmiyordu. Kai’ın hançerini inceledi, sonra gömleğinin ucunu kaldırıp beline sıkıştırdı. Gömleğini tekrar indirmeden önce, yan tarafında açılan yeni yarayı şöyle bir görebildim.

Nabzım nihayet yine kulaklarımın müzik sesini algılayabileceği kadar yavaşladı. Acker da aynı durumda olmalıydı çünkü aynı anda harekete geçtik.

Ben teknenin halatını iskeleden çözerken Acker kürekleri aldı ve hemen tekneyi ittik. Acker eşyalarımızı pruva bankının altına tıkarken tekneyi iskeleden uzaklaştırmaya çalıştım. Tam o sırada gözüme bir kıpırtı takıldı. Boynuna zincir dolanmış olan muhafızın sendeleyerek ayağa kalktığını gördüm.

“Onu öldürdüğünü sanıyordum,” dedim. Acker bana baktı. Muhafız bize ölümcül bir bakış attıktan sonra Ana Köprü’ye uzanan merdivene döndü. Acker kalkıp Kai’ın hançerini aldı. Hançeri sıkıca kavradı ve muhafıza fırlattı. Hançer havada vın diye uçtu, muhafızın başının arkasına saplanırken çat diye bir ses çıktı.

Muhafız ortadaki basamaklardan birinde sallandı, kendi etrafına döndü ve bıçağın ucunun göz çukurlarının birinden çıktığını gördük. Adam ileri geri sendeleyip basamakların geri kalanından aşağı yuvarlandı ve yüzüstü yere serildi.

Acker dilini şaklattı ve kolunu öne uzattı. “İyi nişan alamadım.”

Bıçağın ölü muhafızın vücudundan çıkıp Acker’a uçuşunu hayret ve dehşet karışımı bir ifadeyle izledim. Bıçak çat diye

avcuna çarptığında Acker buna sinir olmuş gibi ofladı ve bıçağı pantolonunun paasına sürüp temizledi.

Birer kürek kapıp, tekneyi korunun altından çıkarırken ikimiz de konuşmadık. Ana Köprü'nün parlak ışıkları suya vuruyordu. Gölgelemin arasına sığınmak için var gücümüzle küreklerle asıldık.

Gecenin karanlığında kürek çekerken, müzik sesleri kilometreler boyunca bizi izledi.

On Altıncı Bölüm

Tamamıyla rotadan çıkmıştık ve hâpı yutmuştuk. Alaha'nın donanmasının tamamını peşimize taktıklarında kuzeye doğru kaçmaktan vazgeçmiştik. Beyaz yelkenler ufukta arkamızda belirince hızla batıya, yani hiçbir şeyin olmadığı yöne saptık. Saatlerce kürek çektik. Kürek çekemeyecek hâle geldiğimiz noktada, kendimizi zorlayıp devam ettik ve karanlık sularda fazla görünür, fazla göze çarpar olduğumuzdan korkarak yelkenleri bile açamadık.

Ani bir ses, hiçbir şey düşünmeden çektiğim küreği bırakmama neden oldu. Acker'ın küreği küt diye içeri çarptı ve Acker yana dönüp kustu. Ona yaklaşmak istedim ama bacaklarım boşa gidince sürünerek çantamdan deri mataramı aldım.

Matarayı dudaklarına tuttum. "İç."

Yüzü bembeyaz kesilmiş ve ter içinde kalmıştı. Gözlerini yummuştu ve başını teknenin yan tarafına dayamıştı. İnledi ama birkaç yudum alacak kadar başını geriye atmayı başardı.

"Yan tarafına bakayım."

Yarasını göstermek için kıpırdandığında yine inledi. Gömleği kan ve ter içindeydi. Yaranın etrafındaki çatlamış kuru kan lekelerinin arasından hâlâ parlak kırmızı kanlar akıyordu.

"Yaranı temizlemem gerek. Kıpırdama."

Güçlkle konuştu. "Bir yere gitmiyordum."

Ayağa kalktım, sallana sallana ilk yardım çantasının olduğu bölmeye gittim. Temiz bandajlar ve bir teneke kutu merhem alırken, son balık avına çıkan kişinin tekne de bıraktığı ekstra bir su matarası bulunca minnet duydum.

Her şeyi Acker'ın yanına götürüp dizlerimin üstüne çöktüm. "Canın acıyacak," dedim. Mataranın kapağını açtım.

"Bir dakika." Oturmaya çalıştığında yaradan kanlar fışkırdı. Bu kadar kan kaybetmeye dayanamazdı.

"Dur! Sana kıpırdama demiştim." Onu durdurmak için elimi omzuna koydum.

"Sen," dedi çatlak bir sesle. Elimdeki mataraya uzanırken, gözlerini aralayıp bana baktı. "Sen iç."

"Yaranı temizledikten sonra."

Yine doğrulmaya çalıştığında, sarf ettiği çabayla karın kasları gerildi.

"Tamam, tamam." Bir elimle kıpırdamasın diye onu tuttum, diğer elimle matarayı ağzıma götürdüm. Dudaklarım çatlamıştı ve sular ağzımın kenarlarından akıyordu ama birkaç ufak yudum alayım derken kana kana su içtiğimi fark ettim.

Acker kan kaybından ölmek üzereyken bile o bilmiş ifadesine büründü. Suyun geri kalanını yarasının üstüne döküp, biraz merhem almak için elimi ilk yardım çantasına daldırırken onu uyarmaya gerek görmedim.

Lanet olasıca tavşanlar.

Merhem kutusunu açınca boş olduğunu gördüm ama kenarında ince bir katman kalmıştı. Bunu sıyrabildiğim kadar sıyrıp açık yaraya sürdüm. Acker acı içinde nefesini tuttu ama az miktarda merhem bile kan akışını biraz yavaşlattı. İkinci mataradan Acker'a biraz su içirip yarasından akan kanın pıhtılaşmasını bekledim.

"Yaranı sarmamız gerek," dedim.

Gözlerini birkaç saniyeden uzun açık tutmayı başardı. "Kara da daha hızlı iyileşirim." Ağzından çıkan her sözcüğü güçlkle söyleyebilmişti.

"Karaya varmamıza biraz daha var."

"Halkım beni bekliyor, gemileri gözlerden uzak bir yere demirlediler," dedi. "Şansımız yaver giderse onlara rastlayabiliriz."

Bundan şüpheli olduğumu söylemedim. Batıya doğru gitmiştik çünkü izlenme ihtimalimizin en düşük olduğu rota buydu; Alahalıların da Kentalıların da bizi arayacakları son yer orası olurdu.

Gazlı bezi yaranın üstüne yerleştirip diğer elimle belinin etrafına sardım. Bandajı bağlamak için arkasına uzandığımda, burnum karnından birkaç santim uzaktaydı. Gazlı bezi sıkılaştırıp, uçlarını bağlarken dişlerini sıktığını görmezden geldim.

Ona baktım. “Bunu yapmam gerekiyordu.”

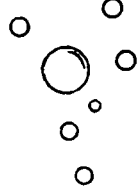
Yüzüme odaklanmaya çalıştı ama bunu başaramayınca yere uzanmasına yardım ettim ve ânında kendinden geçti. Gökyüzü griydi, ufukta şafağın sökmesine bir saat vardı. Kendimi itip kalktığımda dizlerim titredi. *Ben* de bayılabilirdim.

Geriye kalan gücümü sonuna kadar kullanıp ön direktteki yelkeni çözmeyi başardım. Kürekleri teknenin karşılıklı iki bordasına dayayıp, kalan halatla elimden geldiğince sağlam bir şekilde sabitledim ve ardından bir gölgelik oluşturmak için yelkeni üzerlerine serdim. Acker’ın yanında ancak yan yatarak sığabileceğim kadar yer kalmıştı. Nihayet, yorgunluğa yenik düştüm.

On Yedinci Bölüm

Uzaklardan gelen gök gürültüsü sesine uyandım. Tekne dalgaların ritmiyle sallanıyordu ama Acker yanımda hâlâ uyuyordu. Elimi göğsüne dayayıp nefes alıp verişini kontrol ettim ve yanaklarına biraz renk geldiğini görünce rahatladım.

Yelkenin altından çıktım ve uzaklarda, kötü bir şeylerin habercisi gibi havada asılı duran kapkara bulutları gördüm. Direğin üstündeki rüzgâr gülü zaman zaman dönüyordu ama rüzgâr genel olarak sabitti. Fırtına bir tehdit olamayacak kadar uzaktaydı. Bulutlar, kararmakta olan gökyüzünde beliren ilk yıldızları örttüğü için ne kadar sürüklendiğimizi kestirmek güçtü.

Tekneyi iki kişinin idare etmesi gerekirdi ama yeteri kadar deneyimli tek bir kişi de bunu yapabiliirdi. Bütün muhafız adaylarına on üç yaşından itibaren yelken eğitimi verilirdi ve bu konuda bir uzman olmadığım hâlde, defalarca bir balıkçı teknesiyle balık tutmak için denize açılmıştım.

Teknedeki balık avı malzemelerini gözden geçirdim. Oltalar, misinalar, farklı balıkları çekmek için çeşitli takımlar, olta mantarları, kancalar ve ağırlıklar vardı ki bunlar işe yarardı ama esas içme suyu toplamak için bir sistem kurmamız gerekiyordu.

Aradığım şeyi bulunca, bıçağımla balık ağından bir parça kestim ve düğümlerini çözdüm. Uzun, tek bir ip elde ettim ve bunu direğe bağlayıp teknenin içindeki livarlardan birine kadar gerdim. Yağmur direğe çarpacak, ipi ıslatacak ve livarı dolduracaktı. Böylece içme suyunun birikeceği bir leğenimiz olacaktı.

Uzaklarda çakan şimşek Acker'ı uyandırmış olmalıydı çünkü küt diye bir sesin ardından bir dizi renkli küfür duyuldu.

Eğreti gölgeliğimizi arkaya çektim. "Günaydın, gün ışığım."

Dirseğine yaslanıp gözlerini kısıtı ve kararmakta olan gökyüzünü ve etrafımızdaki azgın dalgaları gördü. "Kaç saattir uyuyorum?"

Omzumu silktim. "Ben de bilmiyorum. Kısa bir süre önce uyandım."

"Epey iş yapmışsın," dedi dışarı çıkardığım malzemeleri görünce.

Yanına gidip çömeldim. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ben daha bir şey demeden lekeli gömleğini sıyırıp bandajına baktı. Bandajı biraz yokladım, kanamayı gayet iyi durdurduğunu görünce sevindim. Ufukta şimşekler çıktı.

"Bunun için ne kadar endişelenmeliyiz acaba?" dedi. Başıyla neyse ki hâlâ kilometrelerce uzakta olan dev fırtınayı işaret etti.

"Çok değil," dedim gömleğini aşağı çekerek. "Ama fırtınanın öncü rüzgârlarını lehimize kullanmalıyız. Bir süredir sürükleniyoruz." Aslında epeydir sürükleniyorduk.

Oturdu ve güçlkle ayağa kalktı. "Ne yapmam gerektiğini söyle." Ya hissettiği acıyı çok iyi gizliyordu ya da merhem mucizeler yaratmıştı çünkü yüzünde zerre kadar acı ifadesi yoktu. Şüpheye kapıldım ama ana yelkeni onun yardımını olmadan yerine takamazdım.

Birlikte yelkeni yuvarlayarak olması gereken pozisyona getirdik. Pruvaya, sonra da direğe nasıl bağlaması gerektiğini gösterdim çünkü bunu pek çok kere yapmak zorunda kalacağımızı biliyordum. Asılarak, çekerek ve küfürler savurarak floku yerine taktık. Daha sonra, yelken bezini takabilmek için direğe çıktım. Rüzgâr yön değiştirdi, rüzgâr gülü dönmeye başladı.

"İyi bir gelişme," dedim Acker'a ana yelkenin ipini uzatırken. "Ben yelkeni çevirirken sen bunu çek."

Sırtımı kış tarafına dönüp oturdum. Bir elimle dümen kolunu tutuyordum; o sırada Acker ipe tüm gücüyle asılıyor, aşağıya doğru yaptığı her hamlede ana yelkeni biraz daha yukarı basıyordu. Yelken şiştiğinde hareket ettik ve suyu yarararak ilerlemeye başladık.

Halatın serbest ucunu ve güvertedeki bir kolu işaret ettim. “Halatı oraya bağla.”

Daha önce kürek çekmeye ara verdiğimizde ona öğrettiğim düğümü attı. Gülümsedim, bunu bu kadar çabuk öğrenmesinden etkilenmişim.

“Eğil. Bumbayı savuracağım.”

Acker dümenin bulunduğu kısımda tam karşıma oturduğunda, bacakları bacaklarıma değiyordu.

Dümeni çevirdim ve bumba yana savrulurken tekne de hafifçe yana yattı. Dönerken sular teknenin gövdesinin üst kısmını sıyırdı. Gözümü pusuladan ve yelkenlerden ayırmadan kusursuz rüzgâr ve yön kombinasyonunu buldum. Pruva kuzeydoğuya dönünce tekne biraz yavaşladı ve daha normal bir hızda ilerlemeye başladık.

Gözlerimi yumdum, yüzüme vuran rüzgârın keyfini çıkardım. Başarmıştım. Ayaklarımı somut bir kara parçasına basacaktım. Tabii, kaçmayı başarabilirsek. Daha önce de aramızdan kaçanlar olmuştu ama karayı görüp görmediklerini kimse bilmiyordu. Ufak bir balıkçı teknesiyle Kenta’ya kadar gitmek kolay değildi ama tek seçeneğimiz buydu.

Gözlerimi açtığımda Acker bana bakıyordu.

“Ne?” Bu sözcük ağzımdan bir soru gibi değil dikenli bir tel gibi çıkmıştı.

Yüzünde beliren hafif gülümseme bir anda silindi. “Etkilendim. O kadar.”

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissedince utandım. Teknede ve engin denizde yalnız olmamız, yoğun bakışlarına dayanmamı zorlaştırıyordu. “Demek bu kadar kolay etkileniyorsun?”

Muzip bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Muhafızların Kai’in müstakbel eşinin çok iyi kılıç kullandığını söylediklerini duydum.”

Utandım. “Bundan o kadar emin olma. Sana kıyasla ben bir hiç sayılırım.”

“Bir iltifat mı bu?”

“Hayır.”

Güldü.

Birkaç saniye sonra “Madem böyle savaşmayı biliyordun, neden en başta... kaçmadın?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Kaçabilirdim ama senin Alaha toplumunu ne kadar özömsediğini, Kai’in etkisinin ne kadar güçlü olduğunu görmem gerekiyordu. Ayrıca bana güvenmen de gerekiyordu.”

Artık ona güvendiğimi varsayması küstahlıktı ama haklıydı. Çok iyi eğitilmiş ve silahlı dört adamı tek başına hakladığını gördüğüm hâlde bu tekneye onunla binmişim. Ya aptaldım ya da çaresiz durumdaydım. Belki biraz ikisi de olabilirdim.

“Savaş deneyimin varmış gibi dövüşüyorsun.”

Sözlerim yüz ifadesinin değişmesine neden oldu. Çok belli belirsiz, güçlölle fark edilen bir tepkiydi ama gözlerinin ardında bu değişimi görebiliyordum. “On üç yaşına bastığımda orduya katıldım ve o yıl ilk kez savaştım.”

Koyu kahverengi saçlı, ince uzun bir çocuğun yetişkin adamlara karşı savaştığını hayal edince midem bulandı. Ancak çaresizlik, askerlere onun sergilediği türden bir acımasızlıkla öldürmeyi öğretebilirdi. Alaha muhafızlarını öldürürken gözünü bile kırpmamıştı ve Kai’i öldürmek üzereyken de tereddüt etmemişti.

“Neden? Kenta en gençlerini feda edecek kadar insanları katletmeye hevesli miydi?”

Çocukların savaşa yollanmasına karşı gösterdiğim bariz hoşnutsuzluğa tepki vermedi. “Pazar’da gördüğün insanlar, halkımın nasıl yaşadığına dair dürüst bir tablo çizmiyordu. Biz onlarca yıldır komşu bir bölgeyle sorun yaşıyoruz. Çocukların erken yaşlarda orduya katılması ve ergenlikte eğitime başlaması sıradışı bir şey değil. Arkadaşım orduya katılınca, ben de katıldım.”

Bundan hiç hoşlanmadığımı gizleyemedim. “Bana daha önce anlattıklarından, Wren’i sürgüne yolladığınızda savaşların ve anlaşmazlıkların sona ermiş olması gerektiği sonucunu çıkarmıştım.”

Gözlerinde bir öfke kıvılcımı parıldadı. “Doğru. Yüzyıl boyunca barış içinde yaşadık. Ama sen kaçırıldığında her şey bozuldu.”

Alaycı bir ses tonuyla yanıt vermeden edemedim. “Ha, o hâlde kaçırıldığım için *özür* dilerim.”

“Hep böyle aksi misindir?” diye sordu.

“Sadece bildiğim her şeyi ve herkesi terk edip savaşımlardan başı bir türlü kurtulmamış yeni bir diyara yelken açarken ve seninle bir teknede mahsur kaldığımda sanırım.”

Dalgın bir ifadeyle suya bakarken çenesindeki kaslardan biri seğiriyordu. “Roison’ın lideri Osiris seni kaçırdığını itiraf etti ve annen onu öldürdü.”

Ama bildiğimiz gibi, beni Osiris kaçırmamıştı.

“Neden yapmadığı bir şeyi itiraf ettiğini bilmiyorum,” dedi. “Bunun ölümüyle sonuçlanacağını biliyordu. Erkek kardeşi Chryse tahta geçtiğinde bir devrim başlatma çağrısını yineledi. Alaha’ya karşı yürütülen savaşta gizliden gizliye Wren’in tarafını tutuyordu. O zamandan beri ara ara savaşıyoruz.”

Bir süre teknenin altına çarpan dalgaların ve şişen yelkenlerin sesinden başka bir şey duymadık. Gecenin büyük bir kısmını teknenin iki ayrı ucundaki daracık yerlerimizde, kendi düşüncelerimize dalmış bir şekilde geçirdik.

Ani bir dalga tekneyi sarsınca Acker acı içinde yüzünü buruşturdu. Dümenin sabit kalması için yekeye düğüm attım ve bandaj malzemelerini alıp, eğilerek Acker’ın alanına girdim. Soru sormadan gömleğini kaldırdı. Yan tarafında, eski ve yeni kan karışımı yapış yapış bir ıslaklık vardı.

“Neden bir şey demedin?” Gazlı bezi çıkarmaya çalıştığımda nefesini tuttu.

“Ne bileyim,” dedi acı içinde ama alaycı bir ses tonuyla. Gü-lümsedim. Elimde değildi.

Bıçağıma uzandım ve ucunu bandajın altına sokup, hızlı bir hareketle keserken kıpırdamadan durdu.

Yarasından taze kan akıyordu. “Dikiş atmak gerekiyor.”

Bunu tahmin etmiş gibi başını salladı.

Balık avı malzemelerinin arasından gerekli olanları aldım: bir misina, bir olta ucu ve bulabildiğim kadar merhem. Tam malzemelerin bulunduğu bölmenin kapağını kapatırken, teknenin bir yerinden koyu renkli bir şişe yuvarlanıp kenara çarptı.

Gülümsedim ve Acker'a bakarak şişeyi havaya kaldırdım. "Bak, ne buldum."

Şişeyi almak için elini uzattı. Tıpasını açıp kokladı ve dehşet içinde yüzünü buruşturdu. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Bal şarabı Alaha'da el altından satılır, o yüzden ne kadar süredir tekne de kaldığını bilmiyorum."

Acker içkiyi bir kere daha kokladıktan sonra bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak yuttu.

Sonra gömleğini tepeye kadar sıyırıp içkiyi bıçak yarasının üstüne döktü. Dişlerini sıkarak inledi, gerildiğinde boynundaki ve göğsündeki damarlar kabardı. Yanma hissinin geçmesini bekledi ve geçtiğinde derin bir oh çekti.

Sırtüstü uzanıp bıçağımla olta ucuna bağlı olan misinanın fazla kısmını kesişimi izledi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Gözlerim göğüs kafesinin altındaki V biçimli bir yara izine takıldı. Dikkatimi tekrar taze yaraya verdim ve olta ucunu yarığın üstüne tuttum. "Göreceğiz."

Hafifçe güldü ama olta ucunu derisine batırdığımda sesi kesildi. Olta ucunu diğer taraftan çıkarabilmek için daha fazla bastırdığımda karın kasları gerildi.

"Biri bitti."

Nefesini dışarı verdi. "Bana çocukluğunu anlat," dedi. Misinaya bir düğüm atıp, bir sonraki dikişi atmaya hazırlanırken gözlerini üstümde hissedebiliyordum.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Nasıl bir hayatın olduğunu."

Dikkatini dağıtmak istediğini anlayınca anlatmaya başladım. İlk birkaç yıl, kaptan ile Faline'in yanında yaşamının nasıl olduğunu anlattım. Bana Kai'a davrandıkları gibi davranmışlardı: aynı eğitim, aynı ev işleri. Yaz aylarını yüzerek, balık tutarak, korunun dört bir yanında saklambaç oynayarak geçirirdik. Sonra biraz büyüyünce başımızın hırsızlıktan, eşek şakalarından ve ortalığı karışmaktan dolayı nasıl derde girdiğini, kimse bizimle başa çıkmadığı için bizi ayırmak zorunda kaldıklarını anlattım.

Bana diğer ebeveyni olmayan ve eşleşmemiş kişilerle birlikte kaldığım, korunun tepesindeki barakam verilmişti. Önce buna

çok içerlemiştim. Yaşıtlım olan hiç kimse, Sokak Çocukları Yolu'nda yaşayan bir çocukla arkadaşlık ederken görülmek istemiyordu.

Yalnız hissediyordum ama tek başıma olmaya alışmıştım. Muhafızlara katılmayı deneyebileceğim yaşa geldiğimde, bu bana bir amaç hissi vermişti. Eğitim almak için yaşamaya başlamış, Messer ve Aurora'yla arkadaş olmuştum. Ya da geriye bakıp düşündüğümde aslında Messer'la arkadaş olmuştum ve Aurora yakınlarında olmama tahammül edebilmişti. Bu da önemliydi çünkü Aurora kimseye tahammül etmezdi.

Alaha'daki zorluklarla ilgili olarak söylenmesi gereken bir şey varsa, o da her daim dışlanmış olmamdı. Sebebi ister adam kayırma üstüne inşa edilmiş bir toplumda ailevi bağlantılarımın olmayışı ister sıradışı bakır rengi saçlarım olsun, oraya asla tam olarak uyum sağlayamamıştım.

Son dikişe de düğüm attıktan sonra Acker'a baktım. Attığım dikişlere baktı ve memnun kalmış olmalıydı ki tekrar bandaj yapıştırabilmem için ayağa kalktı. İşim bittikten sonra, elini elimin üstüne koyup geri çekilmemi engelledi.

"Yıllarca o gün ölmüş olduğunu umut ettim. Çünkü diğer seçenek, sadece başına gelebilecek en kötü şeyleri hayal etmeme sebep oluyordu. Alaha'yla ilgili güzel anıların olmasına sevindim. Tabii, keşke bu anılar kendi evinde olabilseydi." Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibiydi ama elini geri çekti.

"Çocukluğum kusursuz değildi ama Alaha'dayken huzuru tattım." Kendisi adına bunu söyleyemezdi. Yine de bir şey beni rahatsız ediyordu. "Neden elimi taş duvara dayamamı istedin?"

"Bunca zamandır Alaha'nın elinde kaldıysan uyanışını kaçırmışsındır diye düşündüm."

"*Uyanış* da ne demek?"

"Bir insanın sihrini keşfetmesi. Bunun tek yolunun senin karaya dokunman olduğunu biliyordum."

"Canımın yanacağını da biliyordun."

"Evet," dedi utanarak. "O yüzden seni takip ettim. Kendime bunun mümkün olamayacağını söyledim. Wren'in geri dönme-ne izin vermiş olması aptalcaydı ve emin olmadan gitmene izni

veremezdin.” Avcumun altında kaslarının kıpırdadığını hissettiğimde elimin hâlâ yan tarafında ve onun elinin altında olduğunu fark ettim. Utanarak elimi geri çektim. Bu hareketi izledi ama bir şey demedi.

“Neden can yakıyor? Uyanış...”

“Ergenlik dönemindeki büyüme ağrıları gibi. Sen buna zamanla alışmadığın için bir anda tam doz almış oldun.”

“Demek sihrim bu,” dedim bıçağı diğer elime atıp. “Tek bir bıçağı çağırmak.”

“Hayır.” Gülümseyerek başını salladı. “Bu çok basit bir şey. Gerçek yeteneklerin, sen uyanışını tamamlayana dek ortaya çıkmayacak.”

İçime kötü bir his çöktü. “Pazar’da hissettiğim şeyden fazlası mı var yani?”

Başını salladı. “Ben sadece daha geç bir yaşta uyanış yaşayan kişilerden söz edildiğini duydum ve bana söylenenlere göre bu, acı veren ama etkisi birkaç gün süren bir deneyim.”

Bıçağı güverteye sapladım. “Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Sen beni belirsiz bir süre boyunca hayatımın en büyük acısını deneyimleyeceğim karaya götürüyorsun, öyle mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Öyle denebilir.”

Dişlerimi sıkıp bıçağı öne uzattığım elime çağırdım. Bıçak kısa mesafeyi uçarak elime kondu. “Muhteşem bir yetenek olsa iyi olur.”

“Öyle olacağını hissediyorum.”

Hâlâ doğru yöne gittiğimizden emin olmak için pusulayı kontrol ettikten sonra tekrar kış tarafına geçtim. Uzunca bir süre, belki saatlerce ikimiz de düşüncelere ve deniz manzarasına daldık.

Derken aklıma bir şey geldi. “Ocak taşından bir kaşık yaparsam,” dedim gözlerimi kısarak ona bakarken, “ve bu kaşığı bir adamın gözlerini oymak için kullanırsam kaşığı geri çağırabilir miyim?”

Gözlerini devirdi ama hafifçe gülümsemeye başladı. “Sanırım bu, kaşığı özellikle insanların gözlerini oymak için yapıp yapmamana bağlı.” Sıradan nesnelerle nasıl silahlar yapabileceğimi düşünürken Acker’ın bana baktığını hissediyordum.

“Senin için bir anlamı var mı bilmiyorum,” dedi pişmanlık dolu bir ifadeyle. “Ama üzgünüm.”

Merakla ona baktım.

“Kai için ve bildiğin tek yuvayı terk ettiğin için.”

Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı verdim. Aslında özrünün bir anlamı yoktu ama yine de akıl etmiş olması hoştu.

Omzumu silktim. “Ben de.”

On Sekizinci Bölüm

Acker dişleriyle misinayı kopardı ve oltaların ucuna kanca bağlamaya devam etti. Geceleyin sırayla nöbet tutmuştuk. Önce o, sonra ben uyanık kalmıştım ve Acker acıkmış bir hâlde uyanmıştı. İkimiz de susamıştık ama şikâyet etmenin boşa olacağını bildiğimizden sesimizi çıkarmıyorduk.

Teknedeki balık avı malzemeleri, Alaha'nın doğusundaki ve güneyindeki resiflerde daha ufak balıkları avlamak için uygundu ama bunu da dile getirmenin bir anlamı yoktu. Elimizdekiler bunlardı ve ne yakalayabiliyorsak yakalayacaktık.

Öyle olacağını umuyorduk.

O gün fazla rüzgâr olmadığından ağır ilerliyorduk. Sürekli pusulaya göz atıyor ve yekeyi ayarlıyordum ama buna pek gerek yoktu. Acker'a bakmadan edemiyordum. Kolları ve göğsü çıplaktı çünkü kurumuş kan lekelerini çıkarmak için gömleğini çitileyip duruladıktan sonra bumbaya asmıştı. Acker'ın düğüm atan ellerini ve parmaklarını izledim. Kendime bunu sırf can sıkıntısından ve bakacak başka bir şey olmadığından yaptığımı söyledim.

"Sana balık tutmayı kim öğretti?"

Misinayı koparıırken dişleri sesli bir şekilde birbirine çarpı. "Daha çok en yakın arkadaşım Hallis. Orduyla bir yerlere gittiğimizde hep balık tutardık. Nehirlerde ve göllerde tatlı su balıkları tutardık. Bunun gibi şeyler işte."

Acker hakkımda her şeyi biliyordu ama ben onun hakkında çok az şey biliyordum. "Orduya katılınca peşinden gittiğin arkadaşın o muydu?"

“Evet.” Bana bakıp gülümsedi. “Babam bu konuda büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor.”

Bunu duyunca meraklandım. “Çoğu soylu oğullarının orduya katılmasından gurur duyar diye düşünmüştüm.”

“Babam ergenlik yıllarımı onun kanatlarının altında, sarayda siyasi bir nüfuz kazanarak geçirmemi tercih ederdi.”

“Ya annen?”

Misinayı makaraya düzgün sarmaya çalışırken kaşlarını çatı. “Ben on iki yaşındayken öldü.”

“Çok üzüldüm.”

Başını iki yana sallayarak bir şey dememe gerek olmadığını anlattı. “Kız kardeşim bana yeteri kadar annelik ediyor.”

Ufukta, onun sırt kaslarından daha ilginç bir şey varmış gibi davrandım. “Ya eşin?”

“Eşim mi?” dedi. Bana şöyle bir bakıp makarayı sarmaya devam etti.

“Evet. Kenta’da nadiren gerçek eşinizi bulduğunuzu söylemiştin. O nasıl birisi?”

“Şey...” dedi başını iki yana sallayıp gülümseyerek. “O... *baş döndürücüdür.*” Bunu inkâr edilmesi mümkün olmayan, tüm benliğiyle inandığı bir gerçek gibi söylemişti.

Gözlerimi devirmeden edemedim. “Evet, gözleriyle ilgili o ağdalı şiirsel sözlerinden sonra bunu anlamıştım. Bana *ondan* söz et. Nasıl bir kız? Neler yapar?”

Acker çenesini kaşdı, tam yanıt vermek üzereyken arkamda bir şey fark etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir kuşun kanat çırdığını duyunca arkama döndüm ve geminin kış tarafına gece yarısı renginde tüyleri olan bir kuşun konduğunu gördüm.

Kuş gaklayınca hayretle gülümsedim. “Beni nasıl buldun?”

Ben bu soruyu sorar sormaz, Acker kolunu belime dolayıp beni geri çekti.

“Hey!” Ona karşı koymaya çalışarak tekmeler savurdum. “Ne yapıyorsun?”

Beni mümkün olduğunca kuştan uzaklaştırdı, vücudunu bana siper edip bıçağına uzandı. Reflekslerinin ne kadar hızlı olduğunu gördüğüm için aklıma gelen tek şeyi yaptım...

Sırtına atladım.

Ahh diye bağırarak yere düştü. “*Sen ne yapıyorsun?*”

“Ne kadar aç olduğun umurumda değil,” diye bağırdım.

“Kuşumu yiyemezsin!”

“Ne?” Başını bana çevirdi ama önümde olduğundan gözlerime bakamadı. “Kuşu yemeyi düşünmüyordum. Onu *öldürmek* istiyorum.”

“Yemek için!” Tüm ağırlığımı sırtına verdim.

“Bence esas o *beni* yer.”

“Sen... Ne?” Kuşa baktığımda, neler olduğunu çok iyi anlamış gibi başını yana eğmiş bizi izlediğini gördüm. Minik pençesiyle başını kaşıdı ve tüylerinden birinin havalanmasına neden oldu.

Acker altımda inledi. “İstesem seni rahatlıkla alt edebileceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Kuşumu öldürmeyeceğine söz veriyor musun?”

Ayaklarının dibinde bir tane ağaç karıncası olduğunu fark eden kuşu izledik. Karıncayı gagaladı ve teknenin en ucuna kadar kovaladı.

Acker oflayarak gözlerini devirdi. “Söz.”

Yavaşça üstünden kalktım. Acker da küpeştenin üstünde seken kuştan gözlerini ayırmadan benim gibi yavaşça doğruldu.

“Sakin ol. Zararsızdır.” Acker’ın yanından dolanıp bileğime hoplaması için elimi kuşa uzattım. Başını eğip avcuma sürttü, onu kaşımamı istediğini anlattı.

Acker çok ufak adımlarla bize yaklaştı. “Bir *evcil hayvan* olarak nasıl bir eyun bulduğunu sorabilir miyim?” dedi. Evcil hayvan sözcüklerini istemeye istemeye söylediği belliydi.

“Uçarak pencereden içeri girdi. Daha doğrusu içeri düştü. Kanadı yaralanmıştı. İyileşene dek onunla ilgilendim.” Kuş bileğimde dönüp aşağı sarktı. “Bir dakika, bir eyun nedir?”

“Bunlar mitolojik yaratıklar, geride tek bir iz bile bırakmadan insanları yiyebilen avcı kuşlar. *Bunun* bir...” Parmağını suçlayıcı bir ifadeyle kuşa doğrulttu. “...bir eyun olduğunu çok iyi biliyorum, resimlerini gördüm.”

“İlginç,” dedim teknenin etrafında suya bakarak. “Tıpkı Alaha’da anlatılan dev mürekkep balığı öyküleri gibi.”

“Bir de sözüm ona bin yıl önce dünyayı kasıp kavuran iblis yaratıklarla ilgili öyküler var.”

Kuş yalnızca pençeleriyle bileğimi sıkarak uçacağına dair bir uyarıda bulundu. Kuş başının üstünden direğin tepesine uçarken Acker eğildi.

“Grenadine ona çok kötü davrandı ama kuş onu asla yemeye çalışmadı.”

“Ben kesinlikle Grenadine’den daha iştah açıcı bir yemeğim,” dedi Acker daha önceki esprili tavrına geri dönerek. Kuşa son bir kez bakıp oltaları kontrol etti. “İsmi ne?”

“Alaha’da evcil hayvanlarla oynamamız yasak olduğu için ona isim veremedim. Erkek olduğundan bile emin değilim.”

Acker önce bana, sonra kuşa baktı. “Cinsiyetinin ne olduğunu bilemiyorum ama seninle bir bağ kurmuş gibi gözüküyor.”

Biraz düşündüm, beni bulabilmek için okyanusu aşan kuşa hayretle baktım. “Mavi,” dedim. “Mavi ismini severim.”

Misinalara hafifçe vurup ne kadar gergin olduklarını kontrol etti.

“Tamam, Mavi olsun.”

Sırıttı, hiç şüphesiz sivri bir yanıt vermeye hazırlandı ama tam o sırada karşımızda oltalardan biri gerilmeye başladı. Acker hemen teknenin diğer tarafına geçti, oltayı tutacağından hızla çıkarıp misinayı sarmaya başladı. Misinayı tutup kendime doğru çektim ve suyun yüzeyine çıkan büyükçe bir pompano balığı görünce heyecanlandım.

Teknenin gövdesinin üzerinden içeri çekebilmem için balığı el birliğiyle tekneye yaklaştırdık. Balık ayaklarımızın dibinde debelendi. Acker balığı ağzından tutup kancayı çıkardı ve kocaman bir gülümsemeyle, bana gösteriş yapar gibi havaya kaldırdı.

Tepemizde tiz bir çığlık koptu. Aynı anda başımızı kaldırdık ve kuşun –Mavi’nin– sivri pençelerinin üstümüze yaklaştığını son anda gördük. Kuş bir kere pike yapıp balığı Acker’ın ellerinden kaptı. Teknenin kış tarafına kondu, birkaç saniye içinde

gagasını vücudunun çarpıklaşacağı kadar açtı ve balığın tamamını ağzına alıp olduğu gibi yuttu.

Acker ve ben ağzımız açık kalmış bir hâlde, şok içinde birbirimize baktık.

Gözlerimi kuştan ayırmaya korkarak tekrar ona döndüm.

“Hepsini nasıl ağzına sığdırdı?”

Acker da benim gibi hayretler içinde başını iki yana salladı. “Sihir.” Yine göz göze geldiğimizde Acker parmağını bana doğrulttu. “Önu benden uzak tut.” Sonra parmağını kuşa çevirdi. “Sen de yiyeceklerimden uzak dur.”

Mavi gakladı.

Kuşun önüne çömeldim. “Buraya kadar uçtuktan sonra çok yorulmuş olmalısın.”

Obsidyen taşı gibi kapkara olan gözlerini gözlerime dikti.

“Bir anlaşma yapalım. Avladığımız balıkları çalmadığın sürece, sana birazını ayıracağız.” Gözlerimi kısıp yüzüne bakarken beni anladığını umdum. “Acker’ı da yemek yok,” dedim her ihtimale karşın.

Mavi’nin kocaman bir insanı mideye indirmesi mümkün müydü bilmiyordum ama işimi şansa bırakmak istemiyordum.

Mavi gagasını hızlı hızlı açıp kapattı. Bunun anlaştığımız anlamına geldiğini umut ettim.

On Dokuzuncu Bölüm

Susuzluğumuzu sözcüklerle ifade etmem mümkün değildi.

Dudaklarımı ne kadar sık yalarsam yalayayım, ne kadar yutkunursam yutkunayım, çatlamış derimi ve kurumuş boğazımı rahatlatamıyordum. Son birkaç gündür yakaladığımız çiğ balıklar sayesinde vücudumuza giren besin ve azıcık sıvı takviyesi olmasa daha kötü durumda olurduk.

Acker genel olarak sessizdi ama ben de pek konuşmamıştım. Susuzluktan ve hedeflediğimiz yere varmaktan başka bir şey düşünmekte zorlanıyorduk. Hava neredeyse gece gündüz bulutluydu. Bu, gündüzleri güneşin altında kavrulmaktan daha iyiydi ama geceleyin tam olarak nerede olduğumuzu anlayamıyorduk.

Mavi, rüzgârda kanatlarını ardına kadar açmış tepemizde uçuyordu. Rotadan çıkmadan hep kuzey yönünde ilerlemiştik; nöbetleşerek yelkenleri kontrol etmiş, bir gemi görebilme ihtimaline karşı ufku izlemiştik. Günler hem bize işkence gibi gelen bir ağırlıkta geçiyordu hem de âdeta uçup gidiyordu. Bu yüzden aradan ne kadar zaman geçtiğini hesaplayamaz hâle gelmiştim.

Bir ritim tutturmuştuk: Uyanıyorduk, bir şeyler yiyorduk, uyuyorduk, bunları tekrarlıyorduk.

Teknenin sallantıları arasında Acker'ın gözleri kapanıyordu, ben de belki yüzüncü kere esniyordum. Biraz ferahlamak ve tuvaletimi yapmak için soğuk suya dalıp çıkabileceğim kadar ağır gidiyorduk. Hem o arada teknenin dibine midyeler yapışmış mı diye de bakabilirdim. Fazla beklediğimiz takdirde ağırlıklarıyla hızımızı keserlerdi.

Soyunup iç çamaşırlarımla kaldığımda, Acker uyanmamıştı ve göğsü düzenli bir ritimde inip kalkmaya devam ediyordu. Teknenin kenarına oturdum ve sessizce suya girmeden önce palamar halatını belime bağladım. Sırtüstü suda süzülürken, yanmış derime bir merhem gibi gelen serin okyanus suyunun keyfini çıkardım.

Bir süre sonra bıçağımı çağırıp teknenin altına daldım. Kıç tarafında birkaç kaya midyesi öbeği oluşmaya başlamıştı ama bunları kolaylıkla kazıyıp çıkardım. Her seferinde bir avuç midye çıkardım, nefes almak için yüzeye çıktığımda bunları Mavi'ye yedirdim.

Bunu o kadar çok tekrarlardım ki aradan ne kadar zaman geçtiğini fark etmedim. Derin mutsuzluğumdan başka bir şeye odaklanmak bana iyi gelmişti. Alaha'dan mutlaka ayrılmam gerektiğini biliyordum ama orayı yine de özlüyordum. Ufak barakamı, yatağımı ve günün nasıl geçeceğini bilmenin verdiği güven hissini özlemiştim. Kai'ı ve Messer'ı özlemiştim. Belki Aurora'yı bile özlemiş olabilirdim ama büyük bir olasılıkla susuzluktan öyle hissediyordum.

Mavi'yi beslemek için suyun yüzeyine çıktım. Ona vereceğim atıştırmalıkları beklerken suyun üstünde süzülüyor, tüylelerini temizliyordu.

“Burada olduğuna sevindim,” dedim.

Midyeleri midesine indirip tüyelerini kabarttı. Bunun bir minnet ifadesi olduğunu tahmin ettim. Minik kuş beyninin içinde neler düşünüyordu acaba?

Tam o sırada, bir şeyin ayak bileğime dolandığını ve beni dibe çektiğini hissettim. Suyun altında ağzımdan baloncuklar saçarak bir çığlık attım. Kalbim çılgınlar gibi atarken hemen bıçağımı çıkardım ve dev bir mürekkep balığıyla karşılaşabileceğimi düşünerek savaşmaya hazırlandım.

Ayak bileğimi kurtarıp, hızla arkama döndüğümde Acker'ın gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Diğer ayağımla ona bir tekme attım ve yüzeye çıkıp öksürerek solunum yollarımı tıkayan suları kustum. Acker yüzeye çıktığında Mavi havalanıp gitti.

Acker saçlarını silkeleyince dört bir yana su sıçrattı. Bildiğim bütün küfürleri sıralamaya başladım. Güldüğünde gözlerinin neşeyle parıldadığını fark ettim. Bu hâli beni daha da sinir etti.

Yüzüne su attım. "Seni incitebilirdim," dedim bıçağımı kaldırarak.

"İlk kez olmazdı, öyle değil mi?" dedi. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken hiç de pişman olmuş gibi görünmüyordu.

"Off," diye bağırdım bıkkınlıkla.

Tekneye doğru döndüm ama başımın arkasına çarpan suları hissettim.

Bunu yapmış olamaz.

Yavaşça dönüp, ona bakarken öfkeden köpürüyordum. "Bir daha yap," dedim. "Yap da gör."

İstifini bile bozmadan kaşını kaldırdı. "Yoksa ne yaparsın?"

Sorusunu yanıtlamaya layık görmedim. Başına çok kötü bir şey geleceğini anlamış olması gerekirdi.

Sudan yansıyan ışık yüzüne vurdu, kirpiklerinin ve saçlarının ucuna toplanan damlaları ön plana çıkardı. Teni güneşte biraz daha bronzlaşmış, teknedeki ilk birkaç günkü kızarıklığı geçmişti ve nedense gülümsemesi bu yüzden daha da seksi gözüküyordu.

Bana bir daha su sıçratmayacağından emin bir şekilde tekneye döndüm. Belime bağladığım halatı çözüp tekrar koç boynuzuna bağladım ve bir basamak olarak kullanmak üzere ucunu bir kement gibi düğümledim. Bıçağımı teknenin gövdesine saplayıp kement ayağımı atacağım anda Acker hızla yaklaştı, beni arkadan yakalayıp tekrar suya attı.

Sersem.

Aklıma ölümcül düşünceler akın ederken, ayaklarımı çırpıp ondan uzaklaştım ve yüzeye çıktım. Hemen arkamdan yüzeye fırladığında, omuzlarına zıplayıp onu suyun altına ittim. Ona gününü göstermek *o kadar* tatmin edici bir histi ki nefes almak için yüzeye çıktığında ona tekrar su sıçrattım.

Ama gözlerindeki o vahşi ifadeyi görünce hemen suya daldım. Ondan daha iyi bir yüzücü olduğumu bildiğimden, kaçmak için teknenin altına dalıp diğer taraftan yüzeye çıktım. Altıma, teknenin iki yanına baktım ve karanlık bir şeklin sudan çıkmasını bekledim.

O kadar uzun süre bekledim ki acaba pes mi etti diye düşünürken, üstüme bir gölge düştüğünü fark ettim. Yukarıdan gelmesini beklemiyordum. Başımı kaldırdığımda şeytan gibi sırtıyordu. Aramıza mesafe koymak için yine yüzerek uzaklaştım ama fayda etmedi. Suyu atladi ve göz açıp kapayıncaya kadar beni yakaladı.

Ondan kurtulabilmek için tekmeler attım, debelendim, kollarının arasında kıvrandım ve parmakları karnımın ve kaburgalarımın üstündeki hassas deriyi sıyırdığında güldüm. Vücudunun ön tarafını sıkıca arkama dayamıştı, tenlerimiz birbirine değiyordu ve bacakları bacaklarıma sürtünüyordu. Vücudu alev alevdi.

Dibe dalarken beni de suyun altına çekti ama karnımın üstündeki elinin ya da göğsümü saran diğer elinin sıcaklığı dinmedi. Sistemime uygunsuz hislerin akın etmesine neden oldu.

Bu bana, muhafızlar Acker'ı ararken odama girdikten sonra Kai üstümde güçlerini kullandığında, bu etkinin altında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Bedenim bana ait değilmiş gibiydi. Bunu kontrol etmek, düşünerek anlamak ya da mantık yürütmek mümkün değildi, bu sadece bir histi. Dokunma ve dokunulma isteği.

Vücudundan yayılan sıcaklığa çekiliyordum.

Ama Acker'a karşı hissetmem gereken bir şey değildi bu.

Yüz yüze kalacağımız şekilde kollarında diğer tarafa döndüm. Paniğe kapıldığımı fark etmiş olmalıydı çünkü gülümsemesi silindi ve kolları etrafımda gevşedi. Onu göğsünden itip yüzeye çıktım. Tekne uzakta kaldığı için kollarımı ve bacaklarımı zorladım. Tekneyi sahipsiz bırakmamız aptallıktı.

Acker tekneye çıktığında sırtım ona dönüktü. Saç örgümü çözüp karışıklıkları düzeltirken ona bakamayacak kadar meşgulmüşüm, ikimiz de giyinirken aramızda yeni bir gerginlik oluşmuş gibi davranmaya çalıştım.

Sessizliği ilk bozan Acker oldu. "Seni üzmem istememiştim," dedi tereddütlü alçak bir ses tonuyla.

Gözlerine bakamayacak kadar utanmışım. "Sorun değil," dedim. Ne kadar paniğe kapıldığımı konuşmak istemiyordum – o panik hissi içimde hâlâ devam ediyordu.

Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Rüzgâr gülüne, bulutlu göğe, içeri ve dışarı doğru savrulan yelkenlere baktım. Rüzgârın seyrinin hangi noktada değiştiğini söylemek zordu.

Dümeni ayarlayıp tekneyi yelkenler düzleşene dek çevirdim. Pusulaya baktım. “Yakınlarda bir fırtına çıkmış olabilir. Bir tahminde bulunacak olsam, tam ileride olduğunu söyledim. Etrafından dolaşabiliriz ama şansımız yaver giderse biraz yağmur suyu toplayacak kadar yaklaşabiliriz.”

Acker başını eğip önüme oturduğu için ona bakmak zorunda kaldım. “Şartlar kötüye gidebilir diye her ihtimale karşın önceden bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu.

Konuyu üstelemediği için minnetle başımı salladım.

Bir balığın pullarını ve içini ayıkladı. Mavi’nin midesinin dipsiz bir kuyudan farksız olduğunu fark ettik. Acker balık artıklarını teknenin kenarından attığında Mavi bunları ânında yakalıyordu. Acker balığı fileto şekilde dilimleyip bıçağının üstünde bir parça uzattı.

Dilimi almak üzereyken, dehşet verici bir şey fark ettim ve elim havada kaldı. “Bunca zamandır bu bıçağı mı kullanıyordun?”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Evet,” dedi ama bunu bir soru soruyormuş gibi söylemişti.

Boğazıma kadar safra yükseldiğini hissettim. “Bir adamın göz küresini oyduğun bıçakla bana yemek mi yediriyorsun?”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Hayır demiş olsaydım için rahatlayacak mıydı?” Kısa bir sessizlikten sonra elimi tuttu ve çiğ balığı sert bir şekilde avcuma koydu. “Geriye kalan bal şarabıyla temizledim. Bir sorun yok.”

Bu kadarı yetti.

Bardağı taşıran son damla bu oldu.

Balığı ona fırlattım, şap diye yüzüne çarpınca tatmin oldum.

Gözlerini kırpıştırarak yanağını sildi. “Elimizdeki tek diğer bıçak sende. Ne kullandığımı sanıyordun?”

Daha akıllı olsaydım, sesinden öfkelenmeye başladığını anlardım ama içime dolan tiksinti hissinden kurtulamıyordum. “Akıllı başında olan kimse gerçek bir cinayet silahını yemek yemek için kullanmaz.”

Kendi öfkesinin yatıştırmaya çalışıyormuş gibi içine ağır ağır, kontrollü bir nefes çekti. “İnanılmaz, kaşıklarla adamların gözlerini oymaktan söz eden kadının dediğine bak.” Bıçağını teknenin yan tarafına saplayıp ellerini havaya savurdu. “Aç kal. Umurumda değil.”

Cinayet bıçağıyla yemek yemek onu rahatsız etmiyordu. Yemeğini yerken aramıza buz gibi bir sessizlik çöktü.

Hissettiğim açlığı bir kenara atmak için elimden geleni yapıyor, tekneye çarpan dalgaların midemin gurultusunu bastırdığını umuyordum.

Burnuma bir yağmur damlası düştüğünü hissederek gibi oldum ama burnumu ellediğimde ıslaklık hissetmedim. Başımı geriye attım, gri bulutlarla kaplı gökyüzüne baktım ama yağmur yağmıyordu. Dalgalardan bir damla yüzüme sıçramış olmalıydı. Tam Acker yokmuş gibi davranmaya geri döneceğim sırada, bu sefer elime bir damla düştüğünü hissettim. Sonra bir tane de alnıma düştü.

Çiselemeye başlayan yağmura karşı gözlerimi kırptırdım. Acker da yağmuru hissedince göğe baktı, gözleri aydınlandı ve göz göze geldiğimizde sııttı. Saniyeler içinde bir sağanak başladı. Neredeyse ânında sıırıslıklam olduk. Büyülenmiş gibi suyun ana direktan akışını ve ipten livara süzölüşünü izledim. Ağzımı açtım ve tanrıların nektarının enfes tadının keyfini çıkardım.

Gözlerimi açtığımda Acker bana bakıyordu. Yüzündeki ifade düşüncelerini ele vermiyordu.

Yağmur teknenin etrafında bir perde oluşturdu ve görüş mesafemizi azalttı. İleride fırtınanın en kötü yerine girmeyelim diye tekneyi biraz doğuya çevirdiğimde, tekne hızla yan yattı ve pruva suyun üstünde oluşan beyaz köpüklerin arasında havaya kalktı.

Dalgalara her çarptığımızda, dümen elimin altında sarsılıyordu ama uzunca bir süre sabit bir rotada ilerledik.

Günlerce durgun sularda yol aldıktan sonra buna ihtiyacımız vardı. Rüzgârı yakalayabilirsek daha hızlı ilerlerdik. Bunu aklımdan geçirdiğim anda rüzgârın yönü değişti. Yelkenler söndü ve direktan ıslak perdeler gibi sarktı.

“Kahretsin.”

Acker sağanakta sesini duyurmak için öne eğildi. “Ne oldu?”

Yüksek sesle söylemek durumu daha gerçek kılacakmış gibi konuşmaya çekindim. “Fırtına yn değiştirdi.”

Artık batıya doğru ilerlemiyor, doğrudan üstümüze geliyor-
du. Dümeni kontrol etmeye çalışırken, tekne ileri geri sallanma-
ya başladı.

“Geri dnsek mi?” dedi Acker. “Fırtınadan kaçmaya mı çalışsak?”

Mavi gaklayarak direktten havalandı, tüyleri rüzgârda dalga-
landı. Yağmur suyu biriktirme olasılığı beni fazla heyecanlan-
dırınca işaretleri doğru okuyamamış, fırtınanın şiddetini yanlış
hesaplamıştım. Bu hata hayatımıza ml olabilirdi.

“Deneyebiliriz,” dedim gözlerinin içine bakarak. Ama çok
geç kalmış olabilirdik.

Yirminci Bölüm

Etraf zifiri karanlıktı. Hiçbir şey göremediğim için tüm zaman ve yön duygumu yitirmiştim. Rüzgâr ve dalgalar amansızca tekneye çarpıyordu. Teknenin dengesi artık denizin merhametine kalmıştı.

Ayaklarımızı teknenin karşı tarafına dayayarak yan tarafında gerilim oluşturmaya çalıştık, birbirimizi karanlıkta kaybetmek için dile getirilmemiş bir anlaşma yapmış gibi birbirimize sıkıca sarıldık. Bize sonsuzluk gibi gelen saatler boyunca fırtınaya direndik.

Zaman zaman okyanus altımızdan âdeta çekiliyor, tekne bir an için havada asılı kalıyordu ve midem isyan ediyordu. Tekne suya battığında yan tarafından içeri sular doluyor, havalandığında boşalıyordu. Yapabildiğimiz tek şey, dalgalara kapılıp sürüklenmemek için dayanmaya çalışmaktı.

Hava soğumuştı. Tekneye her su dolduğunda, titreyen vücutlarımız buz gibi bir şok yaşıyordu. Tekneye dolan su miktarı yüzünden batmazsak, işimizi bitirecek olan şey soğuk olacaktı.

Dalgalar neredeyse hiç durmadı. Bu sırada ikimiz de konuşmadık. Sözcükler bizi kurtaramazdı.

Ama sonra...

Havaya boğuk, güçlü bir titreşim yayıldı; suyun, kesik nefeslerimizin, hatta güm güm atan kalbimin sesini bastırdı. Kalbimin bir anlığına durduğunu anlamak için bunu hissetmem ya da duymam gerekmiyordu çünkü ne olacağını *biliyordum*.

Daha önce sadece bir kere, bir deniz hortumunun ortasında kalmıştım ama bu asla unutmayacağım bir anıydı. Havanın akıllara durgunluk verecek derecede şiddetlenişini, kulak zarlarmımı, ağaçları ve tüm koruyu zangırdattığını ve sular yükselip Alaha'nın yarısını yuttuğunda etrafa çöken feci sessizliği unutamazdım. Birçok kişi o gün evini kaybetmişti, bazıları da hayatından olmuştu.

Acker'a sokuldum. Hiç tereddütsüz kolunu belime doladı.

Onu duyabilmem için dudaklarını kulağıma dayadı. "Sakın bırakma! Ne olursa olsun, sakın beni bırakma." Beni sıkıca kendisine dayadı, başımı çenesinin altına sıkıştırdı, bacaklarını ve serbest kolunu kullanarak bizi teknenin daha iç kısmına çekti.

Yağmur artık yağmıyor, resmen havada ufak iğneler gibi vınılıyordu. Saatlerdir ilk kez gördüğümüz şimşek gökyüzünü yardı. Korkunç bir gök gürültüsü, bir kırbaç gibi uğuldayan rüzgâr sesini böldü. Acker kolunu biraz daha sıkıca belime doladı. Canım yanıyordu ama parmaklarımla ıslak gömleğini kavrarken buna minnettardım.

Derken, birisi bir muma üfleyip söndürmüş gibi rüzgâr da yağmur da kesildi. Sessizliği Acker'ın ve benim kesik nefes seslerimiz doldurdu. Teknenin kış tarafı suya daldı. Acker kolunu ve bacaklarını gererek eğilen tarafa devrilmemizi engelledi. Pruva tarafı kafa üstü dalgaların arasına girince boşluğa savrulduk.

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, teknenin kaçınılmaz bir şekilde suya çarpmasını, teknenin paramparça olmasını ve ölmeyi bekledim.

Ama öyle olmadı.

"Tanrılarım." Acker'ın sesi bir fısıltı gibiydi ama yine de kulağımda titreşti.

Gözlerimi açtım ve içimde tuttuğum nefesin tamamını dışarı verdim. Şimşekler, göğe, denize ve ikisinin arasındaki her yere uzanan kollar gibi dört bir yanda çakıyordu. Dönüp duran suyu, bulut duvarlarını ve devasa dalgalar fırtınasının merkezinde çalkalanırken etrafımıza çarpan sert yağmur damlalarını görebiliyorduk.

Bir şimşek dalgalardan birine isabet etti, suyun yüzeyinin hemen altını parlak mavi bir parıltıyla aydınlattı ve etraf yine karanlığa boğuldu. Hava elektriklenmişti ve sırlıklam olmama rağmen tüylerim diken diken olmuştu.

Gökyüzünde yine zikzak şeklinde bir şimşek çaktı, en kolay yolu izleyip teknenin yakınlarında suya çarptı ve bir kez daha etrafımızdaki suları aydınlattı.

Nefesimi tuttum. Acker bir küfür savurdu.

Uzun, siyah dokunaçlar tekneyi sardı, çalkantılı suda etrafımıza dolandı. Son darbemiz olacağını beklediğim dalganın dibi asla gelmedi ve âdeta suyun üstünde süzülüyormuşuz gibi bir sonraki dalgada yükselmeye başladık.

Sanki bir şey bizi taşıyordu.

Acker beni bırakmadı. Tekne her an parçalanabilirmiş ve suya düşebilirmişiz gibi hissettiğimde bile. Fırtınanın ortasında ve fırtınayı aştığımızda da bırakmadı. Kolları titremeye başladığında bile gevşemedi.

Beni bir an olsun bırakmadı.

Yirmi Birinci Bölüm

Bu bir anıydı.

Haftalardır gördüğüm aynı rüyada, rüyanın içindeyken bunun farkındaydım. Kuş tüyünden yapılmış, üstünde yastıklar olan bir yatak göz alabildiğince uzanan irili ufaklı yeşil tepelere dönüşüyordu. Hafif bir esinti vardı, elimdeki yabancı çiçeklerin saplarını örerken kızıl sarı saçlarım gözlerimin önünde dalgalanan bir perde oluşturuyordu.

Dizlerimin üstünde oturduğum yerde soğuk, ıslak zemini ve keskin toprak kokusunu hissedebiliyordum ve üstümde kenarları beyaz şeritli sarı bir elbise vardı. Kucağımdaki bukete bir çiçek daha ekledim. Bir kraliçeye layık bir taç yapmıştım. Elbette, anem buna bayılacaktı. Ona yaptığım her şeye bayılıyordu.

Elimin üstüne altın rengi bir kelebek konunca ve kanatlarını açıp kapatmaya başlayınca donmuş gibi kıpırtısız kaldım.

“Selam,” dedim kelebeğe. “Bugün nasılsın?” Kelebekler arasında en çok altın rengi olanları severdim.

Uzun otların arasında ayak sesleri duydum ve otlar aralandığında bir çocuk, arkasından da ikinci bir çocuk çıktı. Karşımda durdular. Kelebek elimden havalanıp uzaklara uçu.

İlk çocuğun net olarak fark ettiğim ilk özelliği çilleriydi. Burnuna ve yanaklarına yayılmış belirgin çilleri vardı ama yüzünün diğer kısımlarını seçemiyordum. Vücudu gün ışığında silik bir serap gibiydi ama kaşlarını çattığını biliyordum. Yüzünü seçemesem de bunu biliyordum. Her zaman bir şeye kızgın olurdu.

Tacımı ondan gizlemek istedim ama bunu fark etti ve ellerimden kaptı. “Yine bu saçma şeyleri mi yapıyorsun?” Tacı başına koydu ve ikinci çocuğa döndü. “Nasıl oldum?”

İkinci çocuk öne çıktı. Kahverengi saçları, kahverengi gözleri, dolgun dudaklarıyla çok çarpıcıydı. Çilli çocuğu itti. “Salak gibi gözüküyorsun.”

“Gayet asil göründüğümü düşünüyorum.” İlk çocuk geri geri gitti ve bir değneğe takılınca küt diye yere düştü.

Kahverengi gözlü çocuk kahkahalara boğularak yanından geçti. “Oh olsun, gerzek.” Başını çevirip bana göz kırptı. Homurdanan çilli çocuk onun peşine takıldı ve ikisi tepede gözden kayboldular.

Gözlerimi açtım.

Bana tanıdık gelen ilk şey teknenin sallantısı ve gövdesinin hafif gıcirtısı oldu. Sonra masmavi gökyüzünü ve fazla parlak olan güneşi gördüm. Başımı çevirip Acker’a baktım. Yanağımı kolunun iç kısmına yaslamıştım. Hayretle inip kalkın göğsüne baktım. İçine çektiği her nefes zaferimizin bir kanıtıydı.

Başardık.

Mavi, tepemizde bir yerde gıladı.

Acker gözlerini açtı, sinir olmuş gibi kırıştırdı ve kaşlarını çatarak tepemizde daireler çizen kuşa baktı. Sonra benimle aynı anda neler olduğunu fark etmiş gibi şaşkın bir ifadeyle başını çevirip bana baktı. Rüyalarımındaki kahverengi gözlü çocuğun büyümüş hâli karşımda duruyordu. Sadece daha büyüktü ve gözlerinde hayat deneyimini yansıtan bir bilgelik ifadesi vardı.

“Selam,” dedi yumuşak ama çatlak bir sesle.

Yanıt verdiğimde duygularımı gizleyemedim. “Selam.”

Bana sıkı sıkı sarıldığında, ne yaptığımı fazla düşünmeden yüzümü göğsüne dayadım ve başardığımız için derin bir rahatlama hissettim. Sağ olduğumuz için. Berbat durumdaydık ama hayattaydık.

Birbirimizi aynı anda bırakıp doğrulduk ve tekneye göz attık. Ana yelken, bumbanın yarısına kadar inmişti ama sağlamdı. Ama pruva yelkeni direğinde sallanıyordu ve ortadan yırtılmıştı. Direk ve bumba sağlam gözüküyordu ve teknenin hiçbir yeri

su almıyordu. Sadece ana yelkenle daha ağır gidecektik ama en azından yol alacaktık. Daha kötüsü de olabilirdi.

Livarlardan birine koyduğumuz eşyalarımıza baktım. Her şey sıırıslıklamdı ama öyle olması normaldi.

Acker yüzünü ve çenesini ovuşturdu. “Bütün geceyi içki içerek geçirmişim gibi hissediyorum.”

Matarayı alıp içindeki suyun yarısını içtikten sonra Acker’a uzattım. “Bunu sık sık yapar mısın?”

Matarasını başına dikip kana kana su içti. “Eğlencenin hakkını verdim, diyelim. Ya sen? Şarap sever misin? Cin?”

“Alaha’da alkol yasaktır ama bir keresinde Kai babasının bal şarabını çalmıştı. Sabah antrenmanında kusmaktan midemizde hiçbir şey kalmamıştı.”

Gülümsedi. “Ben de benzer deneyimler yaşadım. Kim bilir kaç kere bir daha içki içmeyeceğime yemin ettim. Ama benim aksime, Hallis bugüne kadar ağzına tek damla içki sürmemiştir.”

Hemen yelkenleri düzeltmeye, ince halatı çekmeye giriştim. “Hâlâ çocukluğundaki gibi şapşal mı?”

Acker bunu duyunca donakaldı, gözlerini bana dikerek yanıma geldi.

İstifimi bozmamaya çalışarak halatı tekrar yelkene bağladım, attığım yeni düğümün yeterince sıkı olup olmadığını kontrol ettim. “Benimle çok uğraşırdı,” dedim. Acker’a bakıp diğer yelkene geçtim.

Acker kolunu bumbaya yasladı. “Senden hoşlanırdı. Sadece bunu nasıl dile getirmesi gerektiğini bilmiyordu.”

Yüzümü ekşittim. “Ya sen?”

“Ben ne?” dedi temkinli bir tavırla.

“Sen de ondan pek farklı değildin, senin bahanen ne?”

Acker yanıt vermedi, ben yelkeni çekerken aramıza bir sessizlik çöktü. Yola devam etmek için her şey hazır olana dek konuşmadık ama sonra dümene gideceğim sırada karşıma geçti ve beni ona bakmaya zorladı.

“Anılarını ne zaman hatırlamaya başladın?”

Konuşma beni çoktan yormaya başlamıştı ve bunlardan söz ettiğime pişman olmuşum. “Pazar’dan beri olabilir. Garip

rüyalar görmeye başladım. İlk başlarda bunların sadece rüya olduğunu sandım ama sonra çok gerçekçi hâle geldiler. Bazı anıları tekrar yaşıyormuşum gibi hissetmeye başladım.”

Ondan bir şey gizleyip gizlemediğimi anlamak istermiş gibi dikkatle bana baktı. “Karaya çıktığımızda hafızan yerine gelecek mi diye merak ediyordum ama Wren’den uzaklaştıkça anıların üstündeki etkisi azalıyor olabilir.”

“Anılarımı her zaman hatırlamıyorum. Bazen uyanıyorum ve rüyamı... bölük pörçük hatırlıyorum.”

Çok garip bir ifadeyle “Benimle ilgili ne gördün?” diye sordu.

Bu soruyu benimle dalga geçmek için kullanmamasına şaşırdım. Sorusuna kaşımı kaldırarak yanıt verdim ve kendimi hayal kırıklığına uğramadığıma ikna etmeye çalıştım. “Pek bir şey görmedim. Sadece sen ve Hallis çiçeklerden yaptığım tacı çalışıyordunuz.”

Kaşlarını çattı. “Çiçeklerden yapılmış bir tac...” Elbette, çok net hatırladığım tek ânı onun için o kadar önemsizdi ki bunu hatırlamıyordu. “Bir bunu, bir de bana olan sonsuz aşkını ilan ettiğin günü hatırlıyorum.”

Yüzü o kadar ani bir şekilde kireç gibi kesildi ki duraksadım. Şaka yaptığımı anlayınca bana sinir olmuş gibi baktı ve utanç içinde karşımda dikilmesine gülmeden edemedim.

Arkasına döndü. “*Dokuz* yaşındaydım.”

Onu teknenin kış tarafına kadar izledim. “Sen ne dedin? *Ben* ne dedim?”

Teknedeki depo alanından oltaları çıkardı ve hasar almışlar mı diye inceledi. “Hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu söylediğimden eminim.” Bana döndüğünde kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. “Yüzüme güldün.” Aksi bir ifadeyle bana baktı. “Şu anda yaptığın gibi.”

Hissettiğim keyfi dizginlemeye, elimden geldiğince normal görünmeye çalıştım. “Özür dilerim.”

Yüzünde bana inanmadığını açıkça belli eden bir ifade vardı ama gülümsüyormuş gibiydi. “Yalan söylediğinde çok güzel oluyorsun.”

Bu itirafına gafil avlandığım için şok içinde donakaldım. Sırtını dönüp bir oltayı suya atmak için hazırlamaya devam etti. “Aslında bu, sen ortadan kaybolmadan önceki gün olmuştu.”

Onu yemleri oltaya nasıl taktığını öğrenecek kadar izlediğimden, yanına geçip oltaların geri kalanını hazırladım. “O hâlde belki gerçekten de kaçmışımdır.”

Gözümün ucuyla gülümsediğini gördüm. “Birkaç kere aklımdan geçmedi değil. Ama dürüst olmam gerekirse, hiçbir kız bu güzel yüzümü görüp de kaçmaz.”

Gözlerimi devirdim. “Yedi yaşındaydım. Hatırlayabildiğim kadarıyla sen sıska ve sırık gibiydin, saçların da darmadağındı. Bitli olduğunu düşündüğümünden eminim.”

“Gerçekten de bitlenmişim. Onlara alıştım. Artık inanılmaz derecede yakışıklı bitler.”

“İnanılmaz derecede ukala demek istedin herhâlde,” diye homurdandım alaycı bir tavırla.

İlk oltayı suya attı ve oltayı teknenin yanındaki olta deliğine sıkıştırıp bana döndü. “İki konuda da hemfikir olduğumuza sevindim.”

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. “Haklısın,” dedim. Kesinlikle çarpıcı olan yüzüne bakarken renk vermemeye çalıştım. “Sen de yalan söylediğinde çok güzel oluyorsun.”

Gözlerindeki alaycı parıltı şaşkınlık ifadesine dönüştü.

“Eşin,” dedim. “O, gerçek değil. Kai’a olan hislerimle ilgili bir mesaj vermek için yalan söyledin.”

Bu suçlamama gözlerini bile kırpmadı ama dudaklarındaki hafif gülümseme biraz yüzüne yayılır gibi oldu. “Kai’a karşı olmayan hislerin yani.”

Yine gözlerimi devirdim. Oltamı hazırlayıp suya fırlatması için ona verdikten sonra diğer oltaya geçtim. “Bana söylediğin şeylere inanmamı nasıl beklersin?”

Ona bir sonraki oltayı verene kadar bir şey demedi. Ama oltayı benden almadı, elimi kaçıramayacağım şekilde sıkıca tuttu ve beni yüzüne bakmaya zorladı. “Sana yalan söylemedim. Bir Eşim var.”

Güneşin altında dikkatle, gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakarken doğruyu söylediği belliydi. Mideme çöken garip his beni huzursuz etti. Bunun saçma bir hayal kırıklığı yüzünden değil, açlıktan ve susuzluktan olduğuna inanmaya çalıştım. Kesinlikle hayal kırıklığına uğramamıştım.

“Birisi seni sahiplenmesine rağmen bir başka kişiyle ilgilenecek bir adam olduğunu düşünmemiştim.”

Yine kaşlarını çatı. “Geçen gün suda olanları mı diyorsun?”

O günden söz ettiğimi teyit etmek için başımı sallamama gerek yoktu.

Elimi bırakıp oltayı aldı. “Neden sinirlendiğini merak ediyordum.” Oltayı suya atıp yoğun bakışlarını benden kaçırdı. “Kai için hâlâ hissettiğin duygularla ilgili olabilir diye düşünmüştüm ama sadakatimle ilgilendiğini bilmek beni mutlu etti.”

“Eh, birisinin bunu düşünmesi gerek,” dedim onu azarlar gibi.

Geri kalan oltaları ona bırakıp tekrar dümenin başına geçtim. Yalancı olduğunu mu, yoksa sadakatsiz olduğunu mu düşünmek daha kötüydü bilemiyordum. İkisi de bana güven vermeyen özelliklerdi. Açıkçası ondan neden bir şey beklediğimi bilmiyordum.

Acker bütün oltaları suya attı ve tekrar karşıma, pruva tarafına geçti. Sabahın erken saatleriydi ama saçlarının dipleri çoktan ter içinde kalmıştı ve boynunu da ince bir ter katmanı kaplamıştı.

“Eşim beni sahiplenmedi,” dedi. “Evlenmediğimiz için çiğnenecek bir kural da yok. Ben de o da dilediğimizi yapabiliriz.”

Şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım. “Eşleşmelerin nadiren gerçekleştiğini söylemiştin, bunu bu kadar hafife alacağını düşünmemiştim.”

“Çok uzun zaman Eşimin Bağ’ı kabul etmesini bekledim,” dedi düşünceli bir ifadeyle. Çenesinde uzamaya başlamış olan kirli sakalını kaşıdı. “Bence yeteri kadar bekledim.”

Bunu kafasını uzun süredir kurcalayan sorunu çözmüş, vermesi gereken kararın ağırlığını omuzlarından atmış gibi söylemişti. Eşinin onu neden sahiplenmediğine dair bir açıklama yapmadı.

Başımı yana eğip ona yeni bir gözle baktım. “Hani hiçbir kız o güzel yüzünü görüp kaçamazdı?”

İçten bir kahkaha attı. “Alçakgönüllülük dersi için teşekkürler.”

Yirmi İkinci Bölüm

“Bir daha asla ekmek yememeyi mi tercih edersin, yoksa hayatının sonuna kadar ekmek yemeyi mi?”

Balıklar fırtınayla okyanusun derinliklerine sığınmış olmalıydı çünkü günlerdir tek bir balık bile tutamamıştık. Yiyeceğimiz kalmamıştı, suyumuz da tükenmek üzereydi. Hava yine bulutlanmıştı ve net bir rota izlemeden yol alıyorduk. İyimser düşünmek için elimden geleni yapıyordum ama bomboş olan midem, lanet olasıca günün uyanık olduğum her dakikası varlığını belli etmeye kararlıyken bunu yapmak kolay olmuyordu.

Acker gözlerini yummuş, başını koluna yaslamış bir hâlde seçeneklere yüzünü buruşturdu. “Bu, yılan kollu canavardan da kötü.”

“Eee, hangisi?”

Gözlerinden birini açıp bana baktı. “Sanırım bir daha asla ekmek yemezdim.”

Şok geçirdim. “Sen bir mazoşistsin.”

“Biftek varken kim ekmek yer?” Gülümseyerek yine uzandı ve gözlerini yumdu. “Her yanının tüylü olmasını mı tercih ederdin, yoksa hiç tüyün olmamasını mı?”

O anda saçlarımın ne durumda olduğunu hatırlayıp ofladım. Örgümün bozulmamasına gayret etmişim ama tuzlu su ve rüzgâr saçlarımı keçeletirmişti. “Kimin saça ihtiyacı var ki? Yıkamak ve taramak zorundasın ve *hep* yüzüne düşer.”

“Bahse girerim ki saçların olmadan çok hızlı yüzerdin. Bir balık gibi.”

Oltalardan birini tekrar suya attım. “O zaman fikrimi değiştirdim. Bir balık olduğumu sanıp beni yiyebilirsin.”

“Kendi kazdıęın çukura dūřme. Tūylū olsan da olmasan da seni yiyecek kadar aım.”

Sözlerinin başka bir şeyi ima ettiğini fark edince kısa bir sessizlik oldu ve yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Bu imayı anlamamışım gibi davrandım, dönüp ona bakmadım.

“Ağı atayım mı?”

Acker alaycı bir tavırla güldü. “Ağın resiflerin yakınlarındaki balıkları avlamaya uygun olduğu için yeteri kadar derine gitmeyeceğini sen söylemiştin. Hem bizi yavaşlatır. Sana güç verecek bir şey tüketmeden daha fazla enerji harcamış olursun.” Gerçek bir yatakta yapacağını hayal ettiğim gibi yana döndü. “Biraz dinlensen iyi olur.”

“Yorgun değilim,” diye yalan söyledim.

Ona kaçamak bir bakış attığında, tükenmiş bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Gerçekten de çok yorgundu. Okyanus insanı bu hāle getiriyor, aradan geçen her saniyeyle kemiklerinizdeki hayat gücünü emiyordu. Güneř tepemizde olsaydı, ne kadar işkence ekeceęimizi hayal bile edemiyordum. Sanırım bunu tanrıların ufak bir lūtfu saymak gerekiyordu.

“Nöbet değişimi için beni uyandırır mısınız?” dedi Acker birkaç saniye sonra. Başımı salladım.

Gündüz yerini geceye bıraktı ama bulutlar yerinden oynamadı. Her şeyin üstünü kalın bir battaniye kaplamış gibiydi. Acker güvertede uyurken bir santim bile kıpırdamadı. Yoğun ve nemli hava yüzünden içime çektiğim her nefeste bir öncekinden daha fazla zorlanıyordum ve inanılmaz *susamıştım*.

Parmaklarımı oltalardan ayırmadım. Etrafı sadece cılız ay ışığı aydınlattığından, misinaların gerildiğini ya da suya battığını fark etmeyebilirdim. Bu yüzden suya attığımız birkaç olta arasında gidip gelmeye başladım. Zaman zaman pusulayı kontrol ediyor, gerektiği zaman dümeni düzeltiyordum. Zaman hem çok ağır hem de çok hızlı akıyordu. Öyle ki sabah ışığıyla bulutlar teker teker görünmeye başlayınca şaşırdım.

Acker mahmur bir sesle sessizliği böldüğünde ödüm koptu. “Bütün gün uyumuşum.”

Matarayı alıp ona uzattım. “Aslında sabah oldu.”

Elini uzatırken donakaldı ve bakışlarını gökyüzüne ve tekrar bana çevirince bir anda ayıldı. “Bütün gece uyudum mu?”

Alması için matarayı salladım. “Bir bebek gibi mışıl mışıl uyudun.”

“Beni neden uyandırmadın?”

“Uykuya ihtiyacın vardı.”

Doğruldu. “Senin de var.”

Matarayı kucağına bıraktım. “Yaran nasıl?”

Yarasına bakmadan “İyi,” diye yanıt verdi.

Bu hızlı yanıtı beni pek ikna etmedi. “Geçen gün suya girdiğinde gördüm,” dedim doğruyu söyleyerek. “İyi görünmüyordu. Merhem sürüyor musun?”

Yakalandığını anladı. “Hepsini kullandım.” Mataranın kapağını açıp ufacık bir yudum aldı ve bana uzattı. Geri aldığım mataranın ağırlığı hemen hemen aynıydı. “Demek soyunduğumda gizli gizli bana bakıyorsun. Gururum okşandı.”

Ben de ufacık bir yudum aldım ve konuyu değiştirme gayretini anlamazdan geldim. “Enfeksiyon kapmış.”

“Bal şarabı pek yeni değilmiş galiba,” dedi gülerek.

“Yarana bakayım.”

“Soyunmamı mı sağlamaya çalışıyorsun?” Gözlerimi kırpmadan ona baktığımda rol yapmayı kesti, derin bir nefes alarak ciddileşti. “Göründüğü kadar kötü değil.”

“O zaman neden bakmama izin vermiyorsun?”

Hemen ayağa kalkıp tepeme dikildi. “Çünkü boş yere endişeleniyorsun. Karaya çıktığımız anda iyileşecek.”

“Kara, ufkun hemen diğer tarafındaymış gibi konuşuyorsun,” dedim. Kayıtsızlığına kızmaya başlamıştım. “Daha haftalarca karayı göremeyebiliriz. Ateşin çıktığında ne yapacaksın?”

Başını iki yana salladı. “Ateşim çıkmayacak.”

“Nereden biliyorsun?” dedim sesimi yükselterek. İçime attığım duygular yüzünden sesim çatlak çıkıyordu.

Büyük bir cüretle bana gülümsedi. “Bundan çok daha kötü şeyler deneyimledim, azıcık kaşınan bir yara beni öldürmez.”

Oflamamak için kendimi zor tuttum. “Küstahlığın seni kurtarmaz,” dedim sert bir sesle.

“Endişelenmen de kurtarmaz.” Yumuşak ses tonu, damarlarıma yayılan tüm ateşi söndürdü, geride bir boşluk bıraktı. Beni ürkütmekten korkuyormuş gibi elini yavaşça kaldırdı, yüzüme düşen saç tellerini yana attı. “Dinlenmen gerek. Zihin çok uzun süre uykusuz kaldığında oyunlar oynamaya başlar.”

Haklı olduğunu biliyordum. Gözlerimi kapatmaktan başka bir şey istemiyordum. Bütün gece buna direnmiştim ve sanki tartışmamız, içimde kalan son enerjiyi de tüketmiş gibi uyku ihtiyacım giderek güçleniyordu.

Pes ederek başımı salladım. Boyun eğmem, endişelerini gidermiş gibi gözle görülür bir şekilde gevşedi.

Sırıttı. “Güzel.”

Tek sözcükle verdiği yanıt, bana sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş ama kendisini tutuyormuş gibi eksik geldi. Ama uzanıp gözlerimi yumarken ve başımı sırt çantama yaslarken, bunu daha fazla düşünecek kadar vaktim kalmadı. Bir dakikaya kalmadan sızdım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir sonraki nöbetimde Kai'ı ve neler yapıyor olabileceğini düşündüm. Onu düşünmemek zordu. Gitmeye karar verdiğimde, kendime geriye dönüp bakmayacağımı söylemiştim. İleriye, her zaman gitmek istediğim yere, memleketime odaklanacaktım.

Orası bana artık bir efsane gibi gelmeye başlamıştı. Belki de okyanus sonsuzdu. Belki de hakkında öyküler duyduğum cehennemde alevler yoktu; orası sonu olmayan, hiçbir yere varılmayan bir su kaynağıydı.

Kai beni düşünüyor mudur, yoksa kendi planlarını yapmakla mı meşguldür diye merak ettim. Satranç taşlarını oynatmak gibi. Kai tarzı şeyler yapmak gibi. Sinsi şeyler.

Açlık hissetmiyordum. Bu güzel bir değişiklikti. Zaman zaman mideme bir kramp yayılıyordu ama bunun dışında bir sorun yoktu.

Daha doğrusu, bir türlü gideremediğim susuzluk hissi dışında yoktu ama bunu sadece iki yutkunuşta bir düşünebiliyordum. Her yutkundüğümde düşünmeyi kendime yasaklanmışım.

Mavi bile bizimle pek iletişim kurmuyordu. Bizden de aç olmalıydı.

Elbette, durum umutsuz hâle gelirse yiyecek bulmak için uçup gidebilirdi. Tabii... Acker'ı yemeyi planlamıyorsa. Rüzgâr gülünün üstüne tünediği yere baktım ve başını kanadının altına sokmuş hâlde uyuduğunu gördüm.

Yüce tanrılarım, delirmenin ilk aşamalarını yaşıyordum. Aklını yitiren denizcilerle ilgili öyküler duymuştum. Messer'ın
Ninova

dedesinden duyduğu bir öyküye göre, altı ay denizde kaybolan bir denizciyi bulduklarında saçlarının yarısını yolduğunu görmüşlerdi. Belki de *saçsız* kalacaktım.

Nefesimi aniden içime çekince, Acker irkilerek uyandı.

“Ah, selam. Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Seni uyandırmak istememiştim.” Karanlıkta beni daha iyi görebilmek için dirseğine yaslandı.

“Ne yapıyorsun?”

“Saçlarımı yolsam mı diye düşünüyorum.”

Bunu yarı komik bulmuş yarı şaşırmış gibi bana baktı. “Lütfen yolma. Dedişimin aksine, saçlarını seviyorum.”

Gülümseyip parmaklarımı en yakındaki oltanın üstünde gezdirdim. “Sadece balık yakalamak için bekliyorum.”

İkimizin de sadece nefes seslerimizi ve usul usul tekneye çarpan dalgaların sesini duyabildiğimiz bir sessizlik oldu. Sonra nefesimi tamamıyla kesen iki sözcük söyledi.

“Buraya gel.” Sesi kalın ve boğuk çıktı. Elini sallayarak yanına gelmemi işaret etti. “Bu gece hiçbir şey yakalamayacaksın. Hem nöbeti devralmam için beni uyandıracağına da güvenmiyorum.”

En karanlık düşüncemi fısıldadım. “Uyumak bana pes etmek gibi geliyor.”

Ofladı ve başını iki yana salladı. “Kaç kere bir şeylerden vazgeçip pes ettiğini tahmin edebilirim,” dedi belli belirsiz gülümseyerek. “Beşten az olmalı.”

Bu sefer ben güldüm.

Birkaç saniye sonra “*Buraya gel,*” dedi.

“Dümen...”

“Kıpırdamaz. Yelkene baksana.”

Hafif bir esinti bile olmadığı için yelken gevşek bir şekilde direktten sarkıyordu. “Leş gibi kokuyorum,” diye onu uyardım.

“Biliyorum. Kokunu buradan hissedebiliyorum.”

Ona ölümcül bir bakış attım ama gülümsemesi yüzüne yayılınca direnmeyi kestim. Oltayı bırakıp yanına uzandım ve yan dönerek aramızda biraz mesafe bırakmaya özen gösterdim. Ora-

da iki kişi için değil, iri yarı bir yetişkin için bile ancak yer vardı. Kolumu büküp başımın altına dayadım.

Rahat bir pozisyon bulmak için yaptığım üçüncü denemede, Acker kolunu bana doğru uzattı. Kolunun iç tarafına bakarak seçeneklerimi düşündüm.

“Seni ısırمام,” dedi. “En azından, bugün ısırمام.”

Esprili sözleri, gevşememe yetecek kadar cesaret verdi ve gereğinden fazla garip hissetmeme yol açmayacak şekilde başımı koluna yasladım. Şaşılacak derecede benden daha hoş kokuyordu. Ertesi sabah ilk iş olarak suya dalıp çıkacaktım.

“Kokumu hissedebildiğini söylemiştin.”

Gözlerini devirdi. “Senin kadar hoş koktuğumdan eminim. Kokularımız birbirini örtüyor.”

“Hayır. Alaha’daki hücrede,” dedim. “Orada kaldığımı kokumdan anlamıştın.”

“Ha. Kanındaki demir yüzünden.”

“İnsanları bu şekilde ayırt edebiliyor musun?”

Biraz düşündü. “Bazen. Duruma bağlı.”

“Nasıl yani?”

“Birisini ne kadar iyi tanıdığımıza bağlı sanırım. Bu herhangi bir koku kadar vasat ya da unutulmaz olabilir.” Eğildi ve gözlerinde gülümseyen bir ifadeyle kokumu içine çektiğinde burun delikleri açıldı. “Yabani çiçekler gibi kokuyorsun. Kenta tepelerinde yetişen çiçekler gibi.”

Başımın tepesinden ayak parmaklarımın uçlarına kadar kızardığımı hissettim. Bunu belli etmemeye çalıştım ama o salak ağzıyla ve daha da aptal olan alaycı gözleriyle bana gülümserken bir şey olmamış gibi davranmak kolay değildi.

Yüzünü buruşturdu. “Bu leş gibi kokunun altında demek istemiştin.”

Büyü bozuldu ve serbest elimle göğsüne bir şaplak attım.

Gülerek elimi kendi elinin altında, ikimizin arasında tuttu.

“Uyu, Jovie. Yarın benden intikam alırsın.”

Uyumak için ondan izin alacak değildim ama Acker’ın ısrarı beni gerçekten de rahatlatmıştı. Çok bitkin göründüğümü

hissediyordum. İkimizin de biraz dinlenmesinde bir sakınca görmüyorsa benim için hava hoştu.

Ona güvendiğimi fark ettim. Henüz tüm benliğimle güvenmiyordum. Ama zeki ve sadık bir insan olduğunu düşünmeye başlamıştım. En azından, bir dereceye kadar öyleydi ve Alaha'daki çoğu insan için bunu söyleyemezdim.

Sonra gözlerimi yumdum ve rüya görmeye başladım.

Yastıklarla kaplı, bir devin sığabileceği kadar kocaman rahat bir yatakta yattığım aynı rüyaydı bu. Kendimi çayırdaki çiçeklerden bir taç yaptığım yerde bulmayı bekledim ama öyle olmadı. Uyumaya devam etmek için direniyordum. Yatak hoşuma gitmişti ve henüz uyanmak istemiyordum ama bir şey omzumu dürtüp duruyordu.

"Jovie."

Acker'ın beni dürtmesiyle uyandım, yüzünde heyecanlı ve telaşlı bir ifade gördüm.

"Bak," dedi bakışlarını yukarı çevirerek. Göğe baktım ve nefesim kesildi.

Yıldızlar.

Gökyüzünde bulutlar yerine, göz alabildiğince uzanan okyanusun düz yüzeyine çarpıp yansıyan minnacık ışıklar vardı. Okyanus hiç görmediğim kadar durgundu, gökyüzü ve su birleşip her yönde akıllara durgunluk veren bir manzara oluşturuyordu.

Tekne de altındaki sular kadar kırıltısızdı. Gökyüzünün bir parçası gibiydik. Suyun yüzeyindeki yansımayı daha iyi görmek için kenardan eğildim. Elimi suya daldırırsam, gökyüzünden yansıyan yıldızlardan birine dokunabilmişim gibi hissettim.

"Hiç böyle bir şey görmüş müydün?" diye fısıldadı Acker.

Hayır anlamında başımı salladım. "Asla görmedim."

"Hangi yıldız takımları olduğunu biliyor musun?"

Gökyüzünde çok yıldız vardı. Daha önceden incelediğim bir konfigürasyon ya da şekil seçemiyordum. Başımı iki yana salladım. Gözleri benimkiler gibi irileşmiş olan Acker hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu belli etmedi.

Kalktı, oltaları tekneye çekti ve yıldızlı görüntü dört bir yana dağıldı.

Ben de kalktım. “Ne yapıyorsun?”

Hızla oltaları kaldırıp gömleğini çıkardı. “Yıldızlarla yüzeceğim,” dedi yanıt barizmiş gibi. Hemen pantolonunu da çıkarıp teknenin kenarına gitti. “Ne bekliyorsun?” Bana göz kırptıktan sonra suya daldı ve suyun üzerindeki illüzyonu, ışık dalgalarına dönüştürdü.

Yüzeye çıkıp sırtarak saçlarındaki suyu silkeledi. Peşinden gitmeden edemedim.

Utanma eşiğini çoktan geçmiştim, üstümde iç çamaşırlarım kalacak şekilde soyunup suya girdim. Umduğumdan soğuk olan su, vücudumu ürpertti. Yansımayı bozmamak için suyun altında mümkün olduğunca az hareket etmeye çalıştım.

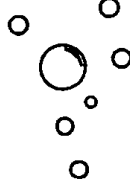
Mavi havalanmadan önce gakladı. Güvenebileceği bir rüzgâr olmadığı için sonsuzlukta uçma deneyimini kendisi de yaşamak istiyormuş gibi, direğe dönmeden önce tepede sadece bir daire çizdi.

Derimiz kırışana ve yorgunluktan tükenene dek öyle kaldık. Tekneye geri çıktığımızda aradan saatler geçmiş gibiydi. Kuru-yup giyinmeyi bekleyemeyecek kadar yorgun olduğumuzdan, ne kılıkta olduğumuzu umursamadan yere uzandık. Islak tenimi okşayan gece havası kusursuzdu. Ta şeyden beri ilk kez bu kadar huzurlu hissediyordum...

Uykuya yenik düşmeden önce, en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlayamadım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Yiyecekleri geri çevireceği hiç aklıma gelmezdi,” dedi Acker. Yakaladığı son balığın iç organlarını suya fırlattı.

Mavi tüylerini kabarttı, pruvada kendisini temizlemeye devam etti. “Belki de balık yemekten sıkılmıştır.” Ben kesinlikle sıkılmışım. Bir lokma daha balık yeme düşüncesi midemi bulandırıyor ama açlık hissi de aynı etkiyi bırakıyordu. “Belki kaya midyesi yer. Zaten teknenin altının temizlenmesi gerek. Dümenin başına geçersen, ben dalıp temizlerim.”

Başını iki yana salladı. “Ben yaparım,” dedi ellerini suda yırkarken.

Yüzünde anlık bir acı ifadesi belirdi ama ayağa kalkarken bunu gizlemeye çalıştığını gözden kaçırmadım. Gömleğini çıkardı ve pantolonunu aşağı çekmeden önce yan tarafındaki mor lekeleri gördüm. Kemikleri neredeyse etten arınmıştı ama kasları her hareketinde eriyip gidiyordu. Bacaklarındaki kalın kaslardan kaburgalarının üstündeki daha ince kaslara kadar, vücudunun düzgün hatları hâlâ ne kadar kuvvetli olduğunu ele veriyordu. Halatı beline bağladı ve tekneden atlayarak suya daldı. Dalışı bile çok zarifti.

Yıldızların ve okyanusun bir olduğu geceden sonra balıklar bollaştı ve az miktarda yağmur yağınca livarımızda biraz su toplamayı başardık. Ama bulutlar yok olduktan sonra güneş tepeye yükseldi, intikam almak istermiş gibi ortalığı kavurmaya başladı.

Acker bir avuç midyeyle yüzeye çıktı. Gözlerine dolan suyu sildi ve teknenin yan tarafına yüzdü. Mavi’ye dilini şaklattı,

midyeleri teker teker kenara bıraktı. Kuş güverteye uçtu, meraklı ama temkinli bir tavırla Acker'ın birkaç adım ötesine kondu. Mavi en yakındaki midyeye doğru zıplarken Acker onu rahat bırakmak için biraz geriye doğru yüzdü. Mavi başını sağa sola çevirerek midyeyi inceledi, gagasına aldı ve Acker'a azıcık daha yaklaştı.

Sonra midyeyi Acker'ın yüzüne fırlattı. Midye alnına çarpıp tekrar suya düştü. Mavi havalanmadan önce ona gırtlarken geriye kalan midyelerin yarısını devirdi. Dilim tutulmuştu. Benim gibi hayretler içinde olan Acker'a baktım.

“Bunlar son...” Arkamda bir şey görünce sustu.

Arkama baktığımda, Mavi'nin son sürat bir martının peşinde uçtuğunu gördüm. Bir savaş çılgılığı attı, ağzını kocaman açtı ve sonunun geldiğinden habersiz olan kuşun üstüne pike yaptı. Martıyı yakalayan Mavi teknenin kış tarafına kondu... ve kuşu bir lokmada yuttu.

Minik kuşun vücudunun içinden boğuk bir cıyıklama sesi geldi. Kemiklerinin kırıldığını duyunca betim benzim attı. “Korkunç.”

Acker'ın yüzerken heyecanla bana baktığını fark ettim. “Karaaya yakınız.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak ufka baktım. Alaha ve Kenta arasında bir sürü ufak ada ve resif vardı. Bunlar besin kaynaklarıyla dolu olduğundan kuşların uğrak yerleriydi ama yine de bu umuda tutundum. Nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bitmek bilmeyen mutsuzluk yağmurundan çok daha güzel bir histi bu.

Acker teknenin dibini kazımayı bitirdi. Günün geri kalanında sessizdik ama sürekli olarak ufka göz atarken, yeni bir enerjiyle çalışıyorduk. Sanki şüphelerimizi dile getirerek şansımızın ters gitmesinden korkuyorduk.

Tam bir balığı dilimlerken, ilk mide bulantısı dalgası içime yayıldı. Bunu pek umursamadım. Hava çok sıcaktı, o yüzden payıma düşen suyu daha ufak ama sık yudumlarla içmeye çalışıyordum.

Acker tekrar okyanusa daldığında alacakaranlık olmuştu. Sanırım bu, enfeksiyonundan yayılan yanma hissine iyi geliyordu.

Aramızdaki o dostane havayı bozmaktan korktuğum için bu konuyu tekrar açmadım. Hem belki de haklıydı – bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Karaya çıkana kadar yoktu.

Baş dönmesi bir dalga gibi üstüme çarptı. Dünyanın yan yatmasını engellemek için gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım.

Ta ki baş dönmesi geri gelene kadar. Sonra yine gelene kadar.

Bıçağımı bırakıp boğazıma kadar yükselen safrayı kusmamak için derin nefesler almak zorunda kaldım. Biraz toparlanınca başımı kaldırdım ve tam karşımızda karanlık bir leke gibi duran kara parçasını gördüm. Emin olmak için henüz çok uzaktaydık ama bir adadan daha fazlası olabileceğini düşündürecek kadar geniş bir alana yayılıyordu.

Teknenin yanından suya eğildim. Acker yüzeye çıktığında, ufku işaret edip tek bir sözcük söyleyebildim. “Kara.”

Sonra midemde bir şey kalmayana dek kustum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Acker gözlerini giderek daha net görmeye başladığımız kıyından ayırmadı. Siyah kayalıkların arasında uzanan siyah kumlu ufak bir kumsal ve etrafını çeviren kayalıkların üstüne tünemiş martılar vardı. Tekne giderek karaya yaklaşırken Acker gerilmeye başladı.

“Böyle siyah kumsalları olan tek bir yer var.” Dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Burası Roison bölgesi.”

Alaha’daki öğrencilik yıllarımda bize gösterilen harita basitleştirilmiş bir çizimden ibaretti. İsimler ya da sınırlar yoktu ve topografik işaretler noktalı çizgilerle belirtilmişti ama öğretmenimin Kenta’nın ortada, sınırında dağlar olan Maile’nin kuzeydoğuda olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Daha soldaysa sadece biraz daha ufak olan Strou bölgesi vardı. Kenta’nın ta diğer tarafında Roison ve siyah kumlu kumsalları vardı. Hedefi şaşmış, fazla doğuya gitmiş ve Kenta’nın sahillerini tamamıyla geçmiştik.

Acker bir küfür savurdu. “Batıya dönüp tekrar Kenta’ya doğru gitmeliyiz.”

Başımı geriye attım. “Hayatta olmaz.”

Bakışlarını ufuktan ayırıp bana çevirdi. “Liderleri Chryse, isyancıların ve haydutların dilediğini yapmasına göz yumuyor. Gidebileceğimiz en kötü yer orası.”

“Ya başka bir fırtınaya yakalanırsak ya da rotadan çıkarsak? Haftalardır balık artıklarıyla besleniyoruz ve gördüğümüz ilk karadan uzaklaşmak mı istiyorsun? Hayır. Fazla riskli.”

“Jovie, uyanışın etkilerini hissetmeye başladın bile. Karaya vardığımızda on misli daha kötü olacak. Bunu düşman topraklarında mı deneyimlemek istiyorsun?”

“Damarlarındaki hastalığa yenik düşersen, kurtulma şansımız olmayacak,” dedim yarasını işaret ederek. “Karada iyileşeceğini söyledin. İşte, kara karşımızda.” Parmağımı kumsala doğrulttum. “Tam şurada.”

Çenesini sıktı. “Yürürlükte olan bir barış anlaşması var ama her an bozulabilir. Chryse, topraklarında olduğumuzu öğrenirse yeniden savaş çıkabilir.”

Gözlerimin arkasında keskin bir ağrı hissettim. Gözlerimi sıkıca yumdum ve ağrı biraz dinince açtım. “Diğer yöne döneceksek yelkeni ayarlamalıyız.”

Acker beni dirseğimden kendisine çekti. “Çok mu kötü?”

Korkunçtu. Başım âdeta çığlıklar atıyordu, midem isyan etmek üzereydi ve gözlerimin kenarında görmezden gelmeye çalıştığım bir ışık parıldıyordu.

“İyiyim.”

İkna olmadı ama beni yine de bıraktı. Bumbayı çözmek için arkama döndüğümde yüksek sesle iç çektiğini duydum.

“Dur.”

Merakla başımı ona çevirdim.

“Yelkeni toplayıp kıyıya kadar kürek çekmeliyiz. Görülme şansımız daha düşük olur.”

Doğruldum. “Emin misin? Az önce...”

“Ne dediğimi biliyorum,” diye mırıldandı. “Karaya ayak bastığımızda talimatlarıma uyacağına söz ver.”

“Tamam, söz.”

Nedense ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Yelkeni topladık ve yanımıza alabileceğimiz her şeyi aldık. Pek bir şeyimiz yoktu ama sırt çantamız yine de tıka basa dolmuştu. Dalgalar kırılmaya başladığında, sırtımızı kumsala verip kürek çektik. Küreği her çektiğimde, arkama bakmamak için kendimi tutuyordum – sırtımı düşmana vermekten nefret ederdim.

Karaya ayak basabileceğimiz kadar yaklaştığımızda gece olmuştu.

Tekneden önce Acker, sonra ben atladım. İlk başlarda, su bana buz gibi geldi ama sonra tenime karşı kavurucu bir sıcaklığa ulaştı. Kaynar suyla dolu bir kazana atılmış gibiydim. Yanma hissinden önce şok edici buz gibi bir etki hissetmiştim.

Elimden geldiğince dalgaların üstünde kalabilmek için çabalarken bağırdım. Kumsal, kayalıklar ve bitki örtüsünün olmaması bir uyarı olmalıydı. Suya girilmemesi gerektiği belliydi. Tutunabilmek için bir şeyler, beni kurtaracak herhangi bir şey aradım ama parmaklarımın arasından geçen suyun verdiği yakıcı acıdan başka bir şey bulamadım.

Acker'a şöyle bir baktığımda her şeyi anladım. O, mücadele etmiyordu.

Suda sorun yoktu.

Sorun bendeydi.

Acker endişeyle bana doğru yüzdü ama bana ulaşmasını beklemedim. Var gücümle karaya doğru yüzdüm. Karaya varmam gerekiyordu. Kuru zemine ayak bastığımda rahatlayacaktım.

Ama yanılmıştım.

Hem de çok.

Dizlerim dalgaların kırıldığı sığ alanda kumlu zemine çarptığında cıyaktım. Ayağa kalktım ama bacaklarıma yayılan acı bir anda dizlerimin boşa gitmesine neden oldu. Kaçış olmadığını anladım. Zemine değmemek için dizlerimi göğsüme çekerek ilerlemeye ve yakıcı acıya tahammül etmeye çalıştım. Bundan kaçış yoktu.

Acker "Jovie," diye bağırdı ve bana ulaşabilmek için azgın dalgaların arasında hızla yürümeye çalıştı.

Hissettiğim acıyı gizleyemiyordum ve korku hissi ciddi bir paniğe dönüşmek üzereydi. En fazla bir, belki iki gün demişti. "Yapamam," diye bağırdım. Sudan bir türlü çıkamıyordum.

Eğilip ellerini bacaklarımin altına götürdü ve beni sudan çıkarmak için diğer eliyle sırtımı tutarken benden izin istemedi. Azıcık rahatlar gibi oldum ama uzun sürmedi. Karaya yaklaştıkça attığım her adım bir başka işkence seviyesine ulaşıyordu. Görüş açımın kenarındaki göz kamaştırıcı ışık, her şeyi kaplayacak kadar arttı.

Kıyayı çevreleyen kayalıklara vardık ve kumların yerini otlara bıraktığı noktaya gittik. Acker kollarında benimle ilerlerken, Mavi alçaktan tepemizde uçuyordu. O da görünmemenin önemli olduğunu anlamıştı.

Ne kadar sürdüğünü bilemiyordum ama ağaçların tepemizde yükseldiği ormanlık bir alana vardık. Bunlar Alaha'daki ağaçlara benzemiyordu. İnce gövdeli, ufak yapraklı ve dalları etrafa daha fazla yayılan ağaçlardı.

Acker ufak açıklık bir alanda durdu. "Uyanışının geçmesi için burada rahatça gizlenebiliriz."

Dizlerinin üstüne çöktüğünde ona tutundum. "Lütfen." *Yere bırakma. Lütfen beni yere bırakma.*

"Jovie," dedi. Nefesinin saçlarımı okşadığını hissettim. "Bitmesinin tek yolu bu acıyı çekmen."

Haklı olduğunu biliyordum. Kaçınılmaz olanı engelleyemedim ama yine de beni geri alması için ona yalvarmak istiyordum. Tekneye alması için. Alaha'ya geri götürmesi için. Ama bunu yaparsam kendimi affetmeyeceğimi bildiğimden, ağzımda kan tadı hissedene dek dilimi ısırdım.

"Şimdi seni yere bırakacağım," dedi yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla. Başımı salladım, sıkı sıkı tuttuğum gömleğini bıraktım. Sırtım zemine değdiği anda çığlık attım. Acker eliyle ağzımı kapattı, avcunu başımın arkasına koyup başımı da zemine değene kadar indirdi.

Direnemiyordum. Vücudum acı hissinden kaçmak için бүkülüyordu. Acker'ın ne dediğini duyamıyordum. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama sesini duyamıyordum. Var olan tek şey, damarlarımda şimşek gibi akan acıydı. Her gümlemesi acıyı tetikleyen kalp atışlarım da kendi ölüm marşım gibiydi.

Sesi nihayet zihnimdeki uğultuyu aştı.

"Lütfen, Jovie," dedi çaresizlik içinde.

Yüzüne odaklanmaya devam etmeye çalıştım. Dudakları kıpırdadı ama ağzından çıkan sözcükler birbirine karışıyordu ve konuşmaya –hayır, yalvarmaya– devam ederken yüzü biçim değiştiriyordu.

“Çığlık atmayı kesmen gerek. *Lütfen.*”

Çenemi sıkı sıkı kapatarak içimden çıkmak için direnen çığlığı bastırdım. Acker nefesini hızla dışarı verirken göğsü inip kalktı. “Özür dilerim,” dedi.

Tekrar tekrar özür diledi. “Seni daha iyi hissettirecek bir şey bulmaya çalışacağım, tamam mı?”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ama başımı sallamayı başardım. Vücudumu rahatlatmaya, kaslarımı gevşetmeye çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. İçime çektiğim her nefeste, kalbimin her atışında, kendi vücudum bana isyan ediyormuş, saldırıya geçmiş gibi hissediyordum. Göğüs kafesimin altındaki sihri hissedebiliyordum. Dönüp duruyor, değişiyor ve hissettiğim acıdan büyük keyif alıyordu.

Bu bana hiç de bir armağan gibi gelmemişti. Bir cezadan farksızdı.

Acker daha konuşmadan orada olduğunu hissettim. “Bunu yutmadan önce iyice çiğne.” Dudaklarıma geniş yapraklı bir bitki uzattı. Başımın arkasını tutup bacağına yasladı ve matarayı dudaklarıma yaklaştırdı.

Suyun büyük bir kısmı ağızımın kenarlarından aktı ama bir şekilde birkaç yudum almayı başardım. Acker alnıma düşen saçlarımı geriye itti, beni rahatlatmak için tekrar tekrar alnımı okşadı. Sonra dipsiz bir uyku kuyusuna düştüm.

Yirmi Altıncı Bölüm

Her şey birbirine girmişti.

Gökyüzü mordu, otlar kırmızıydı ve ağaçlar rüzgârda dönüyordu. Mutfak masasında çörek yiyor, açık kapıdan dışarıdaki yan yatmış dünyaya bakıyordum. Annem yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken masanın altında ayaklarımı sallıyordum.

Gülümsüyordu ama yağan yağmurdan yüzünü göremiyordum. Evin içinde sağanak yağıyordu ve masayı, zemini ve duvarları ıslatırken bizim üstümüze bir damla su düşmüyordu. Üzgündüm ama nedenini hatırlamıyordum.

“Gidip onu gör,” dedi.

Ellerimdeki kırıntıları silkeledikten sonra kapıya doğru gittim. Dışarı adım attığımda yağmur kesildi ve güneş, mürdüm rengi gökyüzünde ufkun üstünde battı. Basamaktaki kovayı gördüğümde buna uzandım. Başka bir dünyadan alıp getirmişim gibi zihnimde net olan tek şey buydu: Kovanın üstünde yabani çiçeklerden örülmüş bir taç duruyordu. Tam bunu alacağım sırada...

İrkilerek uyandım.

Tepemizdeki gökyüzü ve ağaçlar her zamanki gibi mavi ve yeşil tonlarına geri dönmüştü. Midem isyan edince, inleyerek yana döndüm ve içimde ne varsa kustum.

Acker endişeli bir ifadeyle yanıma çömeldi, saçlarımı arkaya itti. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Bok gibiydim.

Ninova

Yine öğürdüm. Dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı, biraz su içebileyim diye matarayı dudaklarıma uzattı.

Zemin altımda deniz gibi dalgalanıyordu. “Zemin neden hareket ediyor?” diye sordum bitkin düşmüş bir hâlde.

“Hareket etmiyor. Sana verdiğim saigon kökü garip rüyalar, bazen halüsinasyonlar görmeye neden olabilir. Acı hissetme diye bir süre uyuman için yeterince verdiğimi umuyordum ama etkisi düşündüğümünden kısa sürdü.”

Yaşasın.

Acker’ın beni bir yerden diğerine taşıdığını hayal meyal hatırlıyordum ama zaman ya da mekân algımı yitirmiştim. Ağaçların hepsi aynı gözüküyordu. Gökyüzü berrak olduğundan, öğle vakti olmalıydı. Keskin acı biraz hafiflemeye başlamıştı.

“Acı,” dedim. “Daha iyi.” Tamamıyla dinmemişti ama artık beni içten kemirmiyordu. Acker şüpheyle bana baktı.

“Berbat gözüküyorsun.”

Çatlak bir sesle güldüm. “Teşekkürler.”

Sanırım onun dinç hâline kıyasla ölmek üzereymişim gibi gözüküyordum. Kara benim içimdeki hayat enerjisini emerken Acker’a yeni bir enerji katmıştı. Kaşlarının üstüne düşen saçları daha canlı, gözleri daha parlak, omuzları... sanki daha geniş gözüküyordu. Teninin ısıldadığına yemin edebilirdim.

“Daha fazla burada kalamayız. Tekne buranın güneyinde alabora oldu. Dikkatleri o yöne çekti. Karada, hiç gitmek istemediğim kadar içerilere doğru ilerlememiz gerekecek.”

Mavi omzuna kondu. *Gerçekten* de halüsinasyon görüyor olmalıydım çünkü ölümcül düşmanlar değillermiş gibi tüylerini kabarttı ve neşeyle gakladı.

“Mavi etrafa göz atıyor, isyancıların yakında olup olmadığını haber veriyor.”

Kuş Acker’ın omzundan yere atladı ve yaprakların arasında bir böceğin peşine düştü. Güvenliğimiz emin ellerdeydi. Emin tüylerde... Pençelerde? Her neyse.

Acker çantadan bitkiyi çıkarıp birkaç yaprak daha kopardı ve ağzıma uzattı.

Başımı iki yana salladım. “Geçmesini bekleyebilirim.”

“İstirap çekmene hiç gerek yok.”

Parmaklarımı iki yanımda toprağa geçirdim, elindeki bitkiye direnmeye çalıştım. Ama parmak uçlarımda bile ne kadar güçsüz düştüğümü hissedebiliyordum. Bu durumdan, en zayıf hal-ka olmaktan nefret ediyordum. Mavi bile şu anda benden daha faydalıydı.

Acker yaprakları boğazıma tıkacakmış gibi yaptığında ona ölümcül bir bakış attım ama kaşını kaldırmakla yetindi.

“Hele bir dene,” dedi.

Ağzımı açtım ve böldüğü yaprakları dilimin üstüne koydu. Gözlerimin arkasında feci bir acı hissettiğim hâlde, geriye kalan gücümle dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım. Acker geriye sıçradı ama yeteri kadar hızlı davranamadığı için parmaklarından birinin ucunu ısırabildim. Nefesini içine çekip pis pis yüzüme baktı.

Elini başımın yanına yere dayadı ve öfkeli ifadesi yerini sinsi bir gülümsemeye bıraktı. Tıpkı suda akıcı bir şekilde süzülen bir yılan gibi.

“Tatlı rüyalar,” dedi gözlerinde bir ışıltıyla.

Bilincimi kaybetmek üzereyken onu kızdırmam iyi bir fikir olmayabilirdi ama güvenliğim için zerre kadar endişe ya da korku hissetmeden uyuyakaldım.

Yirmi Yedinci Bölüm

“Beni yere bırak.” Bana kulak asmadı. “Beni. Yere. Bırak.”

Bir çocuk gibi Acker’ın omzundan sarkıyordum. Bunu da uyanmak için tatsız yollardan biri olarak listeme ekleyecektim.

Ona söylemek istemiyordum ama... “Gömleğinde kusmuk var.”

“İnan ki farkındayım,” dedi devrik bir ağacın üstünden geçerken. Hareketleriyle zemin bir bulanıklaşıyor bir netleşiyordu ve midemi boşalttığım için minnettardım. Gömleğini kaldırıp yanındaki bıçak yarasını inceledim. Artık kapanmış, rengi düzelmişti ve iyileşmiş gibi gözüküyordu ama derisi tırtıklı kalmıştı. Parmağımla yarayı dürttüm.

Ona dokunduğumda ürperdi. “Yapma.”

Gömleğini indirdim. “O kâbus gibi bitkiyi bana yedirdiğin için bu senin suçun.”

Zihnimin gerisinde rüyamı hatırlıyordum. Gözleri kızıl kızıl parlayan, kollarım kadar uzun pençelerini yerde sürüyerek beni kovalayan dev bir ayıdan kaçıyordum, yer ise okyanus gibi dalgalanıp çalkalanıyordu. Bu geçmişimden bir anıysa, buna geri dönmek için hiç de can atmıyordum doğrusu.

“Beni zorla burada tutamazsın,” dedim, elimden geldiğince kararlı konuşmaya çalışarak.

Duymaktan çok bıkkınlıkla ofladığını hissettim. Beni omzundan çekip yere indirdi. Bacaklarım boşa gidince Acker, ayakta durabilmem için beni kollarımın altından tuttu.

Dikkatle bana baktı. “Tam düşündüğüm gibi.” Bu sefer beni kollarına aldığı anda başımı göğsüne yasladı.

“Aradan üç gün geçti,” dedim. Acker yürürken başım göğsüne çarpıyordu. “Uyanışın şu âna kadar geçmiş olması gerektiğini söylemiştin.”

“Dört gün,” dedi hatamı düzelterek. “Aradan dört gün geçti.”

“Dört mü?”

“Bir uyandın bir uyudun. İlk başlarda saigon köküne ters bir tepki verdiğini sandım ama hâlâ bu kadar acı çekmemen gerekirdi.”

Gözlerinin kenarlarında endişe çizgileri belirdi ve kollarının arasında yattığım yere baktı.

Bir terslik olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bunu içimde, sihrin yaşadığı yerde hissedebiliyordum. Sihir kendisini âdeta ufaltmış gizleniyordu. Neden gizlendiğinden emin değildim. Sanki...

Korkuyordu.

“Bir grup isyancı izimizi buldu. Mavi nereye doğru ilerlediklerini izliyordu ama onları farklı yerlerde gördü. Son iki gündür onlardan kurtulmaya çalışıyorum ama henüz başaramadım. Her kurtulduğumu sandığımda, kokumuzu alıp geri geliyorlar.”

“Kaç kişiler?”

“Mavi en son on iki adam olduğunu söyledi. Tabii, bir kuşun sayı sayma becerisine güvenebilirsek.”

Acker benim ağırlığımı da taşıyor olmasına rağmen sağlam, sessiz ama stratejik adımlarla ilerliyor, ince dallara ve ıslak yerlere basmamaya özen gösteriyordu. Bunu günlerdir hiç uyumadan yapmış, azıcık bile yorulmamıştı. Onun bu hâli, kollarında resmen gereksiz bir yük gibi ne kadar işe yaramaz hâlde kaldığını vurguluyordu.

Sonra üstüne kustum.

Acker hafif eğimli bir tepeden aşağı iniyordu. Ormanın zemini kuru yapraklarla örtülüydü ama katmanların arasında yemyeşil yosunlar, eğreltiotları ve iri yapraklı çalılıklar vardı.

Alaha’da bize karayla ilgili her şeyi öğretmişlerdi: Kıtanın ekosistemini oluşturan her parçayı, yerel bitkilerin ve hayvanların nerede yetiştiğini ve yaşadığını, hangilerinin zehirli hangilerinin

yenilebilir olduğunu anlatmışlardı ama bir kitaptaki resimler bunları gerçek hayatta görmekle kıyaslanamazdı bile. Sesler, kokular, duyumsamalar, kuşlar, taze tomurcuklar ve nem. İçimden yere kapaklanıp parmaklarımı toprağa daldırmaya ve toprağın özünü ellerimde *hissetmeye* dair güçlü bir istek geçti.

Acker aniden durdu. “Ne...”

Bana sessiz olmamı işaret etti.

Başını yana eğmiş dururken... bir şey hissettiğini fark ettim. Sonra farklı bir yöne doğru yürümeye başladı. Bir şeye doğru mu yoksa o şeyden uzağa mı gittiğimizi anlayamıyordum, ta ki ileride ağaçların arasında bir açıklık belirene ve o ses duyana kadar... Bir akarsuyun sesiydi bu.

Bir kayalığın kenarına çıktığımızda, karşımızda hızla akan bir nehir gördük. Bir vadiye ulaşmıştık ve kenarları bulanık gözükecek kadar uzaktaki ağaçların arasında tepeleri karlarla kaplı dağlar vardı.

Hızla akan nehri geçebilir miyiz diye düşündüm. Akıntı beyaz, köpüklü ve sert gözüküyordu. Ne kadar tehlikeli olabileceğini kıyaslayabileceğim bir şey bilmiyordum ama peşimizdeki insanlardan kurtulmak için tek şansımız olabilirdi.

Mavi; tepeden üstümüze doğru uçu, yanıımızdaki bir kayalığa konarken siyah ve gökkuşığı rengindeki tüyleri güneşin altında parıltılar saçıyordu.

“Yön değıştirdiler mi?” diye sordu Acker. Sanki kuş onun ağzından çıkan her sözcüğü anlıyormuş gibi konuşuyordu.

Mavi başını iki yana sallayarak tüylerini kabarttı ve tekrar düzleştirdi.

“Kaç kişiler?”

Mavi gagasını... on kere birbirine vurdu.

“Demek ikisi gitmiş,” dedim nasıl iletişim kurduklarını anladığımda.

“Onları yanıltmak için bıraktığım izleri takip etmek için ayrılmış olabilirler.” Dönüp köpüklü suya baktık. Akıntıyı aşabilecek kadar gücüm yoktu ve Acker’ın suya batmadan beni karşıya taşıyabileceğini sanmıyordum. Bacaklarımı taşıyan kolunu bük-tü, elini öne uzattı ve parmaklarını karşı kıyıya çevirip bir şey arıyormuş gibi dikkatle oraya baktı.

Hayır, bir şey *hissetmeye* çalışıyordu.

Ne aradığından emin değildim ama sonra nehirden yükselen ufak kayalar gördüm. Acker parmaklarını nehir kenarına çevirdi, birkaç iri kayayı oynattı ve sihriyle bunların üstünden geçti. İçlerinde ağır metaller olanları arıyordu.

Bana baktı. “Seni sırtıma alırsam bana tutunabilir misin?” Başımı salladım. Yapamayacak durumda olsam bile yapmam gerekiyordu. Başka seçenek yoktu.

Kollarımı ve bacaklarımı vücuduna doladım ve beni dizlerimin altından tutarak biraz yukarı itti. Sonra, bacaklarını iki yana açıp elini nehre uzattı.

Avcunu havaya çevirdi ve elini geri çekip parmaklarını kapattı. Birkaç saniye bekledikten sonra onları gördüm. Kaya parçaları ve ham metaller suda yükselmeye başladı. Öğleden sonra güneşinin altında parıldayan parçalardan bazıları bir çakıltı kadar küçük, bazıları da bir hindistancevizi kadar büyüktü.

Acker yaptığı işe odaklanırken kollarındaki damarlar kabardı. Tortular, görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi birleşerek karşımızda yüzen bir köprü oluşturdu. Acker yapıyı korumak için ellerinden birini önünde tutarken, diğeriyle de dizlerimin altından tuttu ve ayağını köprüye attı. Ayaklarına buz gibi sular sıçradı, köprü ağırlığımızla hafifçe suya battı ama Acker durmadı. Birbiri ardına attığı adımlarla hırçın akıntıları aştık ve sonunda karşı kıyıya ulaştık.

Acker elini indirdiğinde köprü parçalandı ve köpüklü suların altına gömülen kayalıklar geride hiçbir iz bırakmadı.

Kaslarındaki gerilimi hafifletmeye odaklanan Acker’ın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. “İyi misin?”

Ona sarılmaya çalışırken harcadığım çabayla titriyordum ve ter içinde kalmıştım. “Evet,” dedim hayretle.

“Güzel.” Kollarını tekrar dizlerimin altına götürüp beni sıkıca tuttu. “Burasıyla aramıza mesafe koymamız gerek. O yüzden hızlı hareket edeceğim.”

Sadece bu uyarıyı yaptıktan sonra ağaçların arasında koşmaya başladı. Gün ışığı silinmeye başlayana kadar koştu ve kısa bir süre sonra, sarsılan vücuduna karşı ayık kalma savaşımı kaybettim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bu sefer daha uyanmadan zeminin hareket ettiğini hissettim. İki devrik ağacın arasına sığınmıştık. Çürük gövdeleri uzun zamandır orada olduklarına işaret ediyordu. Mavi, kırık bir dalın üstüne tünemişti ve uyurken başını kanatlarından birinin altına sokmuştu. Güneşin alçaldığını görünce uzun süredir orada olduğumuzu anladım.

Acker'ın göğsü düzenli bir ritimde inip kalkıyordu. Kollarından birini kucağında kıvrılmış olan bacaklarımın üstüne, diğerini sırtıma koymuştu ve avcunu arkama dayayıp beni sıkı sıkı göğsüne yaslamıştı. Onu uyandırmaktan korktuğum için kıpırdamadım. Düzenli kalp atışlarını dinlerken, birden ani bir yalnızlık hissine kapıldım.

Daha önce hiç gitmediğim bir yere yolculuk etmek için bildiğim her şeyi, tanıdığım *herkesi* geride bırakmıştım. Orası sıradan bir yer değildi, parçalarını bölük pörçük rüyalarımda gördüğüm bir yuvaydı.

Acker arkadaşım değildi.

Başından beri yanımda kalmış, beni korumak için defalarca kendi hayatını riske atmıştı. Belki yaşanmış olabilecek eski bir hayattan tanıdığım bir arkadaştı ama sadece aileme, anneme bir söz verdiği için yanımdaydı.

Kenta'ya varmamız ne kadar sürecekti bilmiyordum ama birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermek üzereydi.

Kalbimdeki hafif sızıyı hissetmemeye çalışarak acı hissini ne durumda olduğunu anlamaya çalıştım. Dikkatle elimi Acker'ın

diğer tarafındaki toprağa uzattım, soğuk olduğunu hissettim. Parmaklarımı yüzüme yaklaştırdım ve birbirine sürterek aralarındaki toprak parçalarını hissettim. İçimden toprağın tadına bakmaya dair güçlü bir istek geçti. Parmağımın ucunu dilime yaklaştırdım ama buna ânında pişman oldum. Telaşla ellerimi silkeledim ve ağızımdaki ufak toprak zerreciklerini ısırırken daha da büyük bir pişmanlık duydum.

Acker ses çıkarmadan gülmeye başlayınca göğsüne yasladığım başım sarsıldı ve uyandığını anladım. Onca zamandır uyanık olabilirdi. Kahkahalarını içinde tutmaya çalışırken göğsü kıpırdadı ve savaşı kaybettiğinde ağızından bir kahkaha yükseldi.

Gülümsemeden edemedim. “Bunu neden yaptığımı bilmiyorum,” dedim utanarak.

Sözlerim daha da çok gülmesine neden oldu ve Mavi, başını kanadının altından çıkardı. Acker’ın kucağından kalkmadan rünesmesi için elimi kaldırdım. Ben uyanışla boğuşurken Mavi bize yol boyunca yardım etmiş, Acker’la iletişim kurmuştu. Boynunun bir güzel kaşınmasını hak etmişti.

Elime atladı, onu rahatsız eden noktayı kaşımam için başını eğdi ama uzun kalmadı. Bana bakıp gözlerini kırıştırdı ve havalandı.

Hayal kırıklığıyla elimi geri çektim. “İşte, bu garipti.”

Acker beni teselli etmek istiyormuş gibi sırtımı okşadı. “Günlerdir etrafı kolaçan ediyor. Avlanmayı pek beceremedi. Büyük bir ihtimalle kendisine kahvaltı arıyordur.”

Haklı olabilirdi.

Acker’a döndüm, uyandığımdan beri ilk kez ona dikkatle baktım. Gözlerinde yumuşak ama dikkatli bir ifade vardı. Birkaç saatlik uyku ona iyi gelmişti. Tüm dikkatini bana vermesine asla alışabileceğimi sanmıyordum.

Elini sırtımda gezdirmeye devam etti ve belimi ellediğinde ürperdiğimi hissettim “Başka rüya gördün mü?”

“Birkaç kere gördüm ama bir anlam veremeyeceğim kadar karmaşıktı.”

Gözlerimin içine bakarak “Bana rüyalarını anlat,” dedi.

“Bir tanesinde öfkeli bir ayı vardı. Kan kırmızısı gözleri vardı ve beni kovalarken arka ayaklarının üstüne kalkmıştı.”

Acker kıpırtısız kaldı, sonra kahkahalara boğuldu. Nedense bu ses birkaç saniye öncekinden de hoştu.

Göğsüne vurdum. “Komik değil! Çok korkunçtu.”

Bunu duyunca, daha da çok gülmeye başladı. Sinir olmuş bir hâlde onu ittim. Beni tutmaya çalıştı ama ellerine vurdum. Ancak dizlerim pantolonumun yırtık kısmından altımdaki nemli toprağa değince Acker’ın bacaklarının arasında dizlerimin üstüne çöktüğümü fark ettim.

Bunu benimle aynı anda fark etti, kahkahaları kesildi ve dikkatle karşısındaki manzaraya baktı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Kemiklerimdeki hissi tarif etmeye çalışırken yüzümü buruşturdum. Ellerimi yere indirdim, avuçlarımı dümdüz toprağa dayadım.

“Ben...” Söylemeye korkuyordum ama gerçekleri ondan saklamak için bir neden bulamadım. “Garip hissediyorum,” dedim. “Ama acı hissetmiyorum.”

Düşündüğüm gibi tepki vermedi. Sevinçten havalara zıplamasını beklemiyordum ama kafası karışmış gibi boş boş yüzüme bakacağını da düşünmemiştim.

Başını iki yana salladı, belli belirsiz gülümsedi. “Hallis, ormanda güzel elbiseli küçük kızları pusuda bekleyen ve Sivri Pençeler adını taktığı bir ayının hikâyeleriyle seni korkuturdu.”

Kaşlarımı çattım. “Arkadaşın Hallis’le ilgili pek de olumlu şeyler hatırlamıyorum,” dedim. “Bence sersemin...”

Acker birden ayağa fırlayıp beni de yukarı çekti, sırtımı göğsüne dayadı ve etrafımız adamlarla kuşatıldı. Dört bir yandan ellerindeki kılıçları ve okları bize doğrultarak ağaçların arasından akın ettiler. Resifte kendilerini farklı renklerle kamufle ederek ustalıkla diğer balıkları avlayan balıklar gibi bitki örtüsüne kunsursuz bir şekilde karışan yeşilli kahverengili giysiler giymişler, üstlerine yapraklar takmışlardı.

Dokuza karşı ikiydik. Acker’ın rahatlıkla dört adama karşı mücadele ettiğini görmüştüm ama dokuz mu?

Günlerdir bacaklarımı kullanmamıştım, o yüzden ayağa kalktığımda kendimi yeni dünyaya gelmiş bir buzağı gibi hissettim. Acker bana destek olmak için kolunu belime doladı. Kılıçları olan askerlere baktım. İçlerinden birinin kılıcını kapacak kadar yaklaşmam gerekiyordu ama bir mücadeleden sonra silah kullanmak bir yana, böyle bir mucizeyi gerçekleştirecek kadar bile enerjim yoktu.

Adamların etrafımızda oluşturduğu daireye onuncu bir adam girdi. Açık renkli saçları ve masmavi gözleri olan uzun boylu bir adamdı. Alaha halkından birisi gibi görünüyordu olması çok garipti.

“Silahlarınızı bırakmayın.” Gözlerini bizden ayırmadan adamlarına talimat verdi. “Kaos Askeri aramızda.” Adamlar huzursuz oldular ama silahlarını daha sıkı tuttular. Adam başını eğip selam verdi. “Ace,” dedi Acker’a bakarak.

Arkamda Acker’ın gerildiğini hissettiğimden karşıımızdaki adamı iyi tanıdığını anladım. “Vad. Firar etmek sana hiç yaramamış.”

Üstünde incecik bir gömlek ve yırtık bir pantolon olan Vad keskin bakışlarını ondan ayırmadı. Hissettiğim kadar güçsüz görünmemek için elimden geleni yaptım ama bir şey bana onun ne durumda olduğunu anladığını söylüyordu. “Yanında kimler var böyle?”

“Seni ya da adamlarını ilgilendiren bir şey yok,” dedi Acker sert bir sesle. “Bundan emin olabilirsin.”

“Hımm. Bence yanıyorsun.”

Acker’ın ses tonu buz gibiydi ama ona bakmadan yüzünde de bunu yansıtan bir gülümseme olduğundan emindim. “Ben asla hata yapmam.”

“Anlaşma sınırlarını aştın, şu anda bir hata yapıyorsun.”

“Vatanına ihanet eden bir adam bunu söylüyor demek.”

“Ahlak derslerini kes, Acker. İkimiz de burada en kana susamış kişinin kim olduğunu biliyoruz.”

Acker, arkamda ne konuştu ne de hareket etti.

“Merak etmene gerek yok.” Vad bana şöyle bir baktı. “Kız, bu açıklık alandaki bütün adamları öldürdüğün çeşitli
Ninova

senaryoları aklından geçirdi bile. Senden korkmuyor. Hatta tam tersi.”

Donakaldım. İmkânsızdı...

“Ben bir kâhinim, tatlım,” dedi. “Elemental arkadaşını nasıl tuzağa düşürdüğümü sanıyorsun? Artık memleketine geri döndüğün için bunu unutmasan iyi olur.”

Bu sefer Acker donakaldı ve arkamda saldırmaya hazırlanmış gibi gerilen kaslarını hissettim. Vad kim olduğumu, ne-reli olduğumu biliyordu.

“Jovinnia, Maile’nin kayıp prensesi. Yoksa Brynn ismini mi tercih ediyorsun?”

İsmimi pek düşünmemiştim. İki isim de bana doğru gelmiyordu. Sanırım seçim yapmak zorunda kalsaydım Acker’ın versiyonunu seçerdim.

“Demek Jovie,” dedi Vad gülümseyerek. Acker âdeta hırlayarak yanıt verdi.

Vad onu yatıştırmak için elini kaldırdı. “Amacınız topraklarımız arasında barışı korumaksa seni görmemiş gibi yapabiliriz. Bugün kan dökülmesi gerekmiyor.”

Vad’ın bana attığı imalı bakış sırtımın buz kesmesine neden oldu. Belimdeki bıçak da beni güvende hissettirmiyordu.

Acker kolunu göğsümün üst tarafına kaldırdı ve ılık nefesi yanağımı okşadı. “Beni kötü adam gibi göstermene gerek yok, Vad. Rolümü seve seve oynarım. Gördüğün gibi o da bunu sorun etmiyor.”

Zihnimin ta gerisinde Vad’ın gücünü zifiri karanlık bir gecede parıldayan bir alev gibi hissettim. İsteddiği şey her ne ise bunu elde etmesini engelleyen tek bir bariyer ya da başka bir engel yoktu. Alev, anılarımın üstünden ve içinden geçerek bunları inceledi. Bir şey aramaya devam etti.

Kemiklerime yayılan titremeyi durduramıyordum. Korku hissini tatmıştım ama şu anda hissettiğim şeye yaklaşmamıştı bile. Zihnimin beynimdeki ateşi söndüren bir kuyu olduğunu hayal ettim. Suların, sihrin istila ettiği alana dolduğunu düşünmeye çalıştım ama Vad’ın gücü en içsel düşüncelerimi kendime saklama şansımı yok etti. Bu adam dilediği şeyi görebiliyor,

duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Zihnim hiç olmadığı kadar korunaksız düşmüştü.

Sırlarımı keyifle incelerken sıırıtmaya başladı. “Bilmek istediğin bir şey var mı?” diye sordu Acker’a.

“Zihninden çık,” dedi Acker öfkeyle.

Vad hiç oralı olmadı. İmalı bir tavırla arkamda duran Acker’a kaşını kaldırdı. “Merak ettiğini biliyorum.”

Acker’ın her yanından öfke titreşimi yayılıyordu. “*Hemen,*” dedi emir verir gibi. Zihnimdeki alev bir muma üflenmiş gibi söndü ve geride sadece bir is izi kaldı.

“Bu fikir ona dehşet verici geliyor,” diye devam etti Vad. “Çocukların savaşa yollanması. Hatta kendisinin böyle bir şeye neden olmasını engellemek için teslim bile olabilir.”

İçime bir bulantı dalgası yayıldı. Özel anılarım ihlal edildiği için miydi, yoksa uyanış yüzünden miydi bilemiyordum. “Birisinin kurbanı olmak gibi bir niyetim yok,” dedim bu sözlerine itiraz ederek. Zihnimden ne öğrenirse öğrensin, gerçeği duymasını istiyordum. “Seninle bir yere gitmektense ölmeyi yeğlerim.”

Kulağımın kenarında Acker’ın gülümsemesini hissettim. “Kadınlar sana bunu sık sık söylerler mi, Vad? Yanında olmak-tansa *ölmeyi* yeğlediklerini söylerler mi?” Dilini şaklattı. “Utanç verici.”

Vad gülümsedi. “Eskiden beri küstah hergelenin tekiydin.”

“Ona geri çekilmesini söyle,” dedi Acker. Sağımızdaki adamlardan biri konuşma boyunca gıdım gıdım yanımıza yaklaşmıştı.

“Bu adamlar üstünde bir otoriteye sahip değilim, Ace.”

“Ama onları ölüme sürükledin.”

Vad başını iki yana salladı. “Bu adamlardan hiçbirini öldürmeyeceksin.”

İkisinin birbirlerini çok iyi tanıdıkları belliydi. Vad’ın kararlılığı Acker’ın duraksamasına neden oldu. Arkamda tereddüt ettiğini hissettim.

“Nereden biliyorsun?”

Vad solumuza doğru bir adım attı ve adamlar teker teker onun hareketini taklit edip etrafımızda saat yönünün aksine döndüler. “Çünkü kız ölüyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. Onu yanlış duymuş olmalıydım çünkü benim... “Sen de bundan şüphelendin.” Vad bir adım daha attı. Sonra bir adım daha attı ve adamları yine onun hareketini taklit ettiler. “Bedeninin bir şifacı olmadan uyanışı atlatamayacak kadar güçsüz olabileceğini biliyordun. Karaya ayak bastığınız anda hazır bekleyen bir şifacının olacağı Kenta’ya geri dönmek istedin.”

Acker pozisyon değiştirmede, Vad’ın arkasına geçmesine izin verdi. Adamlar bize yaklaştığı hâlde, Acker bir şey yapmıyordu. Bir ağaç gibi ayakları âdeta zemine kök salmıştı. Kıpırdamıyordu. Ölümcüldü.

“Ama o zorladı ve sen de kabul ettin. Kız o teknede perişan hâldeydi ve her gün biraz daha kırılma noktasına gelişini izlemekten nefret ettin.”

Acker alçak, buz gibi bir sesle yanıt verdi. “Bu kadar yeter.”

“Söylesene,” dedi Vad tekrar görüş alanımıza girerek. “Karada buna şahit olmak farklı mı? Tahammül etmeyi kolaylaştırıyor mu?”

“Bu kadar yeter dedim.” Acker’ın vücuduna çok hafif bir ürperti yayıldı. Güçlülükle zapt ettiği öfkesinin serbest kalması an meselesiydi. Kendi duygularımı bir kenara atarak, kontrolü elden bırakmaması ve sakin kalması gerektiğini ona anlatabilme umuduyla kucağında vücudumu biraz daha gevşettim.

“Gerçeği bilmek için zihninde neler olduğunu görmeme gerek yok.” Vad çizdiği daireyi tamamlayıp tekrar karşımıza dikildi. “On iki yaşından beri bir zihin okuyucu olmanın bir semptomu bu. İnsan doğasının pek de gizemli bir yanı kalmıyor. İnsanlar...” Gözlerini göğe çevirip biraz düşündü, sonra yeni bir enerjiyle tekrar bize baktı. “Sıkıcı.”

Aldığım her nefeste bir öncekinden daha fazla zorlanıyordum. Sırf ayakta durmanın beni ne kadar yorduğunu belli etmekten korkarak düzenli bir ritim tutturmaya odaklandım. Destek almak için Acker’a yaslandığım hâlde gücüm tükeniyordu.

Vad’ın yüz ifadesinden bunu gizleyemediğimi anladım. “Zihinsel savunmalarını pratik ediyorsun. Beni dışarıda tutma becerinden etkilendim doğrusu.”

Acker yanıt vermedi. Etrafımızdaki adamlar da ne olacağından emin değillermiş gibi huzursuz olmuş, bir Vad'a bir Acker'a bakıyorlardı.

"Bir anlaşma teklif edeceğim." Vad parmaklarını şaklatıp Acker'a doğrulttu. "Otuz saniyeliğine anılarına girmeme izin verirsen, sana Roison'daki bir şifacının yerini söyleyeceğim."

Acker kendisini tutamayıp hayretle güldü. "Aklını yitirmişsin."

"Öyle mi dersin?" Vad yüzünü buruşturdu. "Sınıra ulaşmak, at sırtında bile bir günden fazla sürer."

Vad bir sözcük daha söyleyemeden, içine bir nefes daha çekmeden açıklık alanda vın diye bir ses duyuldu. Ne olduğunu biliyordum. Bir anda göğsüme bir şey saplandı. Üstüme baktım. Göğüs kemiğimin yan tarafından kamıştan yapılmış bir ok sarkıyordu. Acker üstümüze doğru gelen oku görmüş, tam zamanında ikimizi yana çevirerek kalbime saplanmasını engellemişti. Kaburgalarımın arasından sarkan ok, her kalp atışıyla sallanıyordu.

İçimde tutamadığım bir çığlık attım, ağzımdan boğuk bir inleme yükseldi.

Acker elini öne savururken öfkeyle bağırdı. Adamların silahları bellerinden fırladı ve kendi boyunlarına ve yanlarında duranlarınkine saplandı. Yarıları daha yere düşmeden ölmüştü.

Bir başka vınlama sesiyle bir ok daha uçtu ve bizi yine yana çeviren Acker'ın boğazını teğet geçti.

"Durun!" diye bağırdı Vad. Adamları dediğini yaptılar.

Acker ona kulak asmadı. Yere serilen cesetlerden birine saplanmış olan bıçağını çağırarak boşta kalan eliyle yakaladı.

"Beni ya da başka birisini öldürürsen, şifacının yerini asla bulamazsın ve sınıra varamadan Jovie ölür."

Boğazıma yükselen kanlar öksürmememe neden oldu. Yaranın girişine bastırduğım elime kan damlaları sıçradı. Acker beni tuttuğu için şükrettim. Aksi takdirde bacaklarım beni taşımayabilirdi.

"Tamam," diyen Acker yere tükürdü. "Zihnim açık."

Vad hayır anlamında başını salladı, Acker'la dalga geçerken gülümsemesi yine yüzüne yayılmaya başladı. "Sonra bizi öldü-

rürsün. Hayır. Bir kan yemini istiyorum. Bize zarar vermeyeceğine yemin edeceksin.”

Acker tereddüt etmedi. Elini kaldırıp sihriyle bıçağının açık avcunu kesmesini sağladı. “Bu kanla Jovie ölmediği sürece bugün sana ya da adamlarına zarar vermeyeceğime yemin ederim.” Yumruğunu sıktı ve avcundan akan kan damlasının bıçağıyla birlikte yere düşmesini bekledi.

Vad onun şartlarından pek hoşlanmamış gibiydi ama bunu dile getirmedi. Acker çenesini sıkarak konuşmaya devam etti. “Hadi, gir zihnime.”

Başını yana eğen Vad ona odaklandı ve gözleri donuklaştı. Acker’ın belime dolanmış olan kolu biraz daha sıkılaştı ama arkamda vücudu kaskatı kesildi. Nefes alıp verişime odaklandım. Nefes almakta giderek zorlanıyordum ve dilimin gerisinde metalik bir tat hissediyordum. Aradan sadece otuz saniye, en fazla otuz nefeslik bir süre geçtiğini biliyordum ama Vad’ın gözleri tekrar netleşene ve Acker’ın vücudu normale dönene kadar bana bir ömür geçmiş gibi geldi. Vad’ın onun zihninden elde ettiği bilgilere değse iyi olurdu.

“Batı yönünde bir dere var. Yosunla kaplı ağaçlara varana dek ormanda dereyi izleyin. Ağaçların arasına gizlenmiş bir kulübe göreceksiniz. Dikkat kesilin çünkü kulübeyi bulmak kolay değildir.”

“Ne kadar uzakta?”

“Yirmi dakika,” dedi Vad bana bakarak. “Koşarsan.” Acker beni göğsüne dayadı. Yine öksürdüm, çeneme ve boynuma akan sıcak kanları hissettim.

Ağaçların tepesinde bir adam çığlık attı. Okçu olmalıydı. “Bu da ne?” dedi yerdeki adamlardan biri korkuyla. “Bize zarar vermeyeceğini söylemiştin.”

Diğer adamlar da bağırmaya başlarken Acker onlara sırtını döndü.

“Kuşla ilgili bir söz vermedim.”

“Kuş mu?”

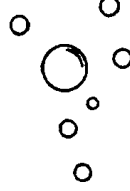
Mavi’yi göremiyordum ama savaş çılgılığınan sonra adamların cıyıklamaları boğuk inlemelere dönüştü ve buz gibi bir

sessizlik oldu. Kısa bir duraksamadan sonra arkamızda canlarını kurtarmak için kaçışan adamların sesleri yankılandı.

Ama Acker ne geriye baktı ne de bekledi. Koşmaya başladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“Onu öldürmeli, kellesini krala götürmeliyiz.”

Bir başka adam araya girdi. “Seni tek bir kasını bile kıpırdatmadan öldürebilir, evlat. Çeneni kapalı tutsan iyi olur.”

Acker’ın sesi çok öfkeliydi. “Ölmesine izin verirsiniz, ikinizi de öldürürüm.”

Aldığım her nefes bir mücadeleyleydi. Her nefeste tükürüğüm boğazımda ve ağızımda birikiyordu. Bunun sona ermesini istiyordum ama ölümün hızlı davranmaya niyeti yoktu.

Yaşça büyük bir kadın “Kapıda kim var?” dedi.

Sadece hafif nefes seslerimin duyulduğu bir sessizlik oldu.

“Şifacı sensin,” dedi Acker. Sert ses tonu yumuşamıştı ve çaresizliği hissediliyordu.

Yanağımda gezinen soğuk parmaklar hissettim. “Henüz tam olarak uyanmamış,” dedi kadın. Birkaç saniye sonra devam etti. “Onu iyileştirmeye çalışırken vücudunu uyanışı tamamlamaya zorlamak, onu yarasından daha önce öldürür. Üzgünüm. Onun için yapabileceğim bir şey yok.”

“Dene,” dedi Acker güçsüz, çatlak bir sesle. “Lütfen.”

Kadın derin bir nefes aldıktan sonra diğer adamlara ilaç dola-bından yağlarını ve şifalı otlarını getirmelerini söyledi.

“Tapınağa gitmemiz gerek.”

“Fanatik saçmalıklarınız için vakit yok,” dedi Acker. Yine öfkeden köpürür hâldeydi. “Burada olacak. Burada yap.”

“Her şeyi bilmiyorsun, metal bükücü. Ne dersem onu yapacaksın. Beni ölümle tehdit etmenin bir faydası olmaz,” dedi kadın.

Bilincim gidip geliyordu. Göğsümde âdeta içimi yakıp kavuran kızgın bir demir vardı ama vücudumdan ayrılmış, sadece zihnimde var oluyormuşum gibi her şeyden uzaklaşmıştım. Anılar birbirinin üstüne yığıldı. Sadece erken çocukluğumu ve geceleyin beni yatıran ama yüzü yerine bir boşluk olan babamı değil, Alaha'da Kai'ın bana suya dalarken nefesimi nasıl daha uzun süre tutabileceğimi öğrettiği anıları da görüyordum.

Anılar, ruhum iki geçmişi birleştirmeye çalışıyormuşum gibi defalarca bir ileri bir geri giderek zihnime doluştu. Sonra bir anda gerçek dünyaya geri çekildim, ok vücudumdan çıkarılırken hissettiğim korkunç acı yüzünden çılgılık atmaya başladım.

“Onu sıkı tutun,” diye bağırdı kadın.

Birileri kollarımı ve bacaklarımı üstüne yatırıldığı sert kaya parçasına mıhlarken, gözlerimi tepemde dikilen Acker'ın gözlerine diktim. Omuzlarımı tutarken ter içinde kalmış, gözleri irileşmişti ve dişlerini sıkıyordu. Çılgılık atmayı bırakıp sözcükleri bir araya getiremiyordum ama ona yalvardım.

Durdur bunu. Beni serbest bırak.

Bakışlarını konuşmaya başlayan kadına çevirdi. “Yap şunu.”

Kadın ellerini göğsüme dayadı. Uyanıştan da göğsüme saplanan oktan da çok daha kötü, tarifi mümkün olmayan bir şey hissettim. Saf acı. Vücudumu gerdim. Kontrolü tamamıyla kaybetmiştim. Kendimden kaçmak için savaşıyordum.

Körelmiş duyularımı aşan haykırışlar yükseliyordu ama ben-den değil, beni tutan insanlardan. Adamlardan biri bilmediğim bir tanrıya merhamet etmesi için yalvarıyordu.

Kadın emirler yağdırmaya başladı. “Gözlerini yum! Kör olmak istemiyorsan sakın açma!”

Neden söz ettiğini anlamıyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Karşımda, arkamda, her tarafımda hiçlik vardı. Sadece çıplak tenimde gezinen eller hissediyor, işine devam eden kadının sözlerini duyabiliyordum.

Acker'ın saçları alnımı gıdıkladı ve o anda alnını alnıma yasladığını, beni omuzlarımdan en sıkı onun tuttuğunu fark ettim. Ansızın daha öncekilerden farklı bir anıya ışınlandım.

Hallis'e doğru dönerken, denize bakan bir yamaçta duruyordum. Onu ilk kez net bir şekilde görebiliyordum ama artık çocuk değildi. Karşımda koyu kestane rengi saçlarıyla, çilleri teninin bronzluğuna karışmış bir adam duruyordu.

“Ya çok uzaklara gittiyse,” dedi Hallis.

Altın rengi gözlerini gözlerime dikmiş beklerken yanıtlamı düşünmem için bana zaman tanıdı.

Hayır, benim yanıtlamı beklemiyordu.

Yanıt verecek olan kişi *Acker*'di.

“Ondan vazgeçemem.”

Zihnimden kendi düşüncelerimmiş gibi *Acker*'in düşünceleri geçiyordu: Kimse Alaha'ya gidip neler olduğunu anlatmak için geri dönmedi. Tüccarlar ve casuslar, bir gizlilik perdesi altında öldürüldü. Wren halkı tarafından çok sevilen bir lider kişiliğine bürünmüştü. Ama haberci çantalarında gelen ceset parçaları bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Oraya gündüz vakti gidecektim. Wren'in beni doğrudan öldürmesini ancak bu şekilde önleyebilirdim. Okyanus üstündeyken gücü köreldiğinden, bir adamı gözünü kırpmadan öldürdüğü takdirde taraftarlarının büyük bir kısmının zihnini kontrol edemezdi. Hava koşulları uygun olursa sabahleyin orada olurdum.

Hallis başını salladı. “Sen onların rıhtımına varınca, savaş gemisi bir barış fişegi patlatacak.”

Bacağımın dış kısmına bağladığım bıçağa uzandım ama orada değildi. Bıçağım olmadan kendimi eksik hissettim ama ona geri döndüğünü bilmek beni rahatlatıyordu.

“Ailesine haber yollayın. Sonuç ne olursa olsun.”

Hallis başını sallayıp omzumu kavradı. “Belki de bir sonraki kavuşmanız ilkinden daha iyi geçer.”

Kolunu omzundan ittim, birlikte limana geri dönerken güçlükle yürüdüğümü belli etmemeye çalıştım. Şifacının dokunuşuna rağmen ayak bileğim ağrıyordu ama heyecanla gülümsedim.

Jovie'yi bulacağım.

Otuzuncu Bölüm

Acker yatağın ucundaki bir sandalyede oturmuş, uyanık kalma savaşını yitirmiş gibi başını yumruğuna dayamıştı. Göğsünün üst kısmı ve kolları kurumuş çamurla, kan lekeleriyle ve kim bilir başka ne tür pisliklerle kaplıydı; alnına ve şakaklarına yapışan saçları keçeleşmişti. Arkasındaki tek pencereden içeri sızan ışık, vücudunu altın rengi bir siluet hâline getiriyordu.

Üstümdeki dantelli geceliğin yakasını biraz aşağı indirirken Acker'ın hâli benimkinin tam tersiydi. Göğüslerimin arasında, okun vücuduma saplandığı yerde oluşan pembe renkli düz bir çizgi şeklindeki yara izine baktım. Odanın ortasındaki ufak bir yatakta yatıyordum.

Kapının diğer tarafındaki parkeler gıcırdadı ve kapı tıklatılınca Acker sıçrayarak uyandı. Kapı açıldığında ayağa kalktı ve başının neredeyse tavana değdiğini gördüm. Şifacı ağır ve ölçülü adımlarla içeri girerken Acker'a baktı. Ellерinde bir yemek tepsi vardı.

Kadın bana baktı, başını ve gövdesini hafifçe öne eğerek selam verdi. "Yemek getirdim."

Kadın yatağa yaklaşp tepsiyi ayak ucuna koyarken Acker ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Tavuk, pilav ve yeşil sebze kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Acker'ın burun deliklerinin açılıp kapandığını fark ettim. Onun midesi de gurulduyor olmalıydı.

"İkinize de yetecek kadar var. Doymazsanız tekrar yemek getirebilirim."

Bu durum... tuhaftı. Kadın bize şeref konuğuymuşuz gibi davranıyordu. Ne kadar süre baygın kalmıştım? Hatırlayabildiğim son şey...

Beni yassı bir taşın üstüne yatırıp sıkı sıkı tuttuklarıydı. Sadece iyileşmekle kalmamıştım, aynı zamanda uyanışın son anlarını yaşamaya zorlanmıştım. Bana ait olmayan çığlıkları hatırlıyordum...

Kadın huzursuz olduğumu fark etmiş olmalıydı. Belki de Acker huzursuzdu. İkimiz de görgü kurallarını unutmuştuk.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

Kadın benimkinden çok daha samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Fia," dedi kendisini tanıtarak.

Tereddüt etmeden yanıt verdim. "Jovie."

"Dilediğiniz kadar burada kalabilirsiniz." Acker'a imalı bir bakış attı. "Kullanmak isterseniz banyo boş." Tekrar eğilip selam verdi ve odadan çıktı.

Acker bir nefes verdi, yüzünü ovuşturdu ve tekrar sandalyeye çöktü. Kendisi uyurken tekrar yaralanmadığımdan emin olmak istermiş gibi beni tepeden tırnağa dikkatle süzdü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Omzumu silktim. "Normal."

Bakışlarını yere indirdi. "Sadece normal mi?"

Eh, böyle sorunca sihrimi de hissettiğimi fark ettim... Bana hissettirdiği şey... *uyanık* olduğuydu. "Ağırlığım kadar yemek yemezsem ölecekmişim gibi hissediyorum."

Azıcık gülümsedi. "Enerjini harcamanın bir sonucu. Sihrin her zaman bir bedeli vardır."

Ellerimi kaldırdım, yeni yeteneklerimin işaretlerini görmek için inceledim. Gözlerimi kısarak Acker'a baktım, kolumu ona doğrulttum ve belindeki bıçağı hedef aldım.

Hiçbir şey olmadı.

Yampiri bir gülümsemeyle bana baktı. "İyi deneme." Hayal kırıklığıyla ofladım.

Başını iki yana salladı. "Sen bir elemental değilsin."

"Neyim o zaman?"

Derin bir nefes alırken gülümsemesi silinir gibi oldu. "Henüz emin değilim."

“Ama bir fikrin var.”

Dirseğini sandalyenin koluna dayadı, yine beni dikkatle süzerken başparmağını ısırды. Benden çok uzaktaymış gibi hissettim. Haftalarca bir şekilde onunla fiziksel temas kurduktan sonra aramızdaki birkaç adımlık mesafe bana bir uçurum gibi geliyordu. İçimden kucığına çıkmaya dair inanılmaz bir istek geçerken iradem dışında o yatakta tutuluyormuş gibiydim.

Sonra ellerinin temiz olduğunu fark ettim. Geri kalanına kıyasla fazla temizdi.

“Bana kim banyo yaptırdı?”

Hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. “Seni ben giydirdim.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ama ben...”

Kaşlarını çattı. “Düşündüğün gibi değil. Sen... üstündeki bütün giysilerin alev almasına neden oldun.”

“Ben... Ne?”

“Uyanışın sırasında,” dedi açıklamakta zorlanıyormuş gibi. “Birden alev aldın ve... parlamaya başladın. Güneş gibi. Tenin o kadar ısındı ki bütün giysilerin eridi. Üstündeki tüm kan, kir ve toz da gitti.”

Dilim tutulmuştu.

Avuçlarına baktı. Elleri kızarmıştı. “Fia seni iyileştirmeyi başardıktan sonra seni bir battaniyeye sarıp buraya, onun evine taşıdım ve üstünü iyice örttüm.”

Bana söylediklerini idrak etmeye çalıştım ama beceremedim. Açıkçası tüm bunlar gerçek değilmiş gibiydi, hiçbir şey *kulağa* gerçekmiş gibi gelmiyordu ama Acker’a güveniyordum. İç sesim ya da sihrim sayesinde bunu biliyordum ve umurumda değildi. Sadece ona güvenebileceğimden emindim.

“Teşekkür ederim,” dedim. Yanıt vermedi.

“Sanırım insanın giysilerini yakması uyanışa verilen doğal bir tepki değil.”

Burnundan bir nefes çektiğinde, yüzünün ve vücudunun her santimine derin bir yorgunluk çökmüş gibiydi. “Söylemek zor. Son zamanlardaki uyanışlar artık nadiren ve uzun aralarla anlatılıyor. Bunu şahsen deneyimlemiş olan kimseyle karşılaşmamıştım.”

Sormaktan korkuyordum ama sormam gerekiyordu. “Aca-ba... yeteneğim bu mu?”

“Dediğin gibiyse,” dedi çatık kaşlarını gevşetmeden, “haya-tımda hiç bunun gibi bir yetenek görmedim.” Bu sözleri beni hiç rahatlatmadı.

Birkaç saniye sonra, yiyecek tepsisini işaret edip kapıya doğru gitti. “Yemeğini ye.”

“Nereye gidiyorsun?”

“*Kendimi yıkamaya,*” dedi muzip bir ifadeyle. Ama... ona sormak istediğim bir sürü soru vardı.

“Ne kadar çabuk yola çıkarsak, o kadar iyi olur.”

Bakışlarını dışarıdaki koridora çevirdi ve söylemediği her şeyi anladım. Fia bizi misafir ediyordu ama hâlâ düşman top-raklarındaydık. Kimseye güvenemezdik. Gergin bir sessizlikten sonra bıçağını yatağın ucundaki tepsinin üstüne bıraktığında, ne demek istediğini anladığımı belli etmek için başımı bir kere salladım.

Odadan çıkmak üzere arkasını döndü ama eli kapı kolunday-ken duraksadı. İçimden yine yanına gitmek için şiddetli bir istek geçti. Sadece yanına gitmek için değil... beni kollarına alması ve fırtına sırasında yaptığı gibi sıkı sıkı sarılması için.

Büyüyü önce Acker bozdu, nihayet odadan çıktı. Açık ka-pıdan dışarı bakmak için eğildiğimde onun mutfakta Fia'yla konuştuğunu net bir şekilde görebildim. Boğuk sesleri korido-ra yayılıyordu. Kendisi için temiz giysiler istedi ve onun peşine takılıp gözden kayboldu. Tekrar geri geldiğinde, elinde bir sürü katlanmış giysi olduğunu gördüm ama bir başka kapıdan içeri girip yine gözden kayboldu. Fia koridorun sonunda duraksadı. Uzaklaşmadan önce gülümsedi.

Ölümü asla uzun uzadıya düşünmemiştim ama sağ oldu-ğum için minnet duyduğumu inkâr edemezdim. Yemek tepsi-sini kendime çektim ve Fia güzel bir yemek pişirebildiği için de minnet duydum ama o anda boş mideme her şey güzel ge-lebilirdi. Mümkün olduğunca büyük bir lokma alabilmek için ağzımı açtım, sonra gözlerimi kırptırdım ve elimdeki kaşık kayboldu.

Her şeyin silindiğini fark ettim. Başka bir odadaydım. Bir banyoda. Suyla doldurulan bir küvet ve bir lavabo vardı ama... ellerimi ya da nereye baktığımı kontrol edemiyordum. Küvetin kenarına oturmuş çizmelerimin bağcıklarını çözüyordum.

Acker'ın çizmelerinin bağcıklarını.

Eller de benim değil Acker'ın elleriydi.

Ayakkabılarını çıkarıp teker teker lavabonun altına koyuşunu izledim. Onu ve Hallis'i gördüğüm ânının aksine, Acker'ın düşüncelerine ve duygularına şahit olmuyordum. Bu sefer her şeyi onun gözünden görüyordum.

Kalkıp pantolonunun düğmelerini çözdü ve aşağı itti. Panik içinde gözlerimi kapatmaya çalıştım ve birden kendimi odamda ve vücudumda buldum. Boşluğa bakarken, göğsüme dolan panik hissisini gidermeye çalışarak hızlı hızlı nefes alıyordum. Elimdeki kaşıktaki yiyecekler kucağımdaydı ve sıcaklığı elbise-me yayılıyordu.

Başımı iki yana salladım.

Hayal görüyor olmalıydım. Hiç şüphesiz, Acker'ın verdiği bitki kökünün etkisi devam ediyordu. Mideme daha düzgün bir şey girmesi gerekiyordu.

Yiyecekler *enfesti*. Tabaktakileri silip süpürdüm, Fia kapıda belirdiğinde parmaklarımı yalıyordum. Elllerinde katlanmış yeni giysiler vardı.

Göğsümü işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Başımı salladım, battaniyeyi oturması için ona yer açıyordum gibi kendime çekerken bıçağı arasına gizledim. Ben uygun davranma konusunda hissettiğim endişeyi bir kenara bırakıp, geceliğimi çıkarırken o da giysileri bir kenara koydu.

"Hayati önem taşıyan kısımları iyileştirdiğimde tükenmiştim. Yarayı istediğim gibi kapatacak enerjim kalmamıştı." Derimi incelerken, göğsüme değen parmakları soğuktu. "Yok etmemi ister misin?"

Kıpkırmızı, belirgin bir yaraydı ama serçe parmağım kadardı. "Canım acıyacak mı?"

"Biraz ama evet, rahatsızlık verecektir."

Ninova

Başımı iki yana salladım. Son zamanlarda yeteri kadar acı deneyimlemiştim. “Beni rahatsız etmiyor.”

Gülümsedi. “Nasıl istersen. Temiz giysiler burada. Bedenlerimiz birbirine yakın.”

Bana getirdiği pantolonu alıp ayağa kalktım. Tüy gibi hafif, koyu pas rengi bir kumaştan dikilmişti. Bana kızların Pazar’da giydiği elbiseleri hatırlatmıştı. Kumaşın yumuşaklığının keyfini çıkararak giysileri giydim. Sutyen ve tunik de tenimi okşuyordu. Epey incelmıştim ama giysiler üstüme tam oldu.

Ben giyindikten sonra Fia gülümsedi. “Bu renk sana yakıştı,” dedi. “Gözlerinin rengini vurguladı.”

Midem guruldadı.

Fia gülümsedi. “Mutfakta yemek var. Gel, ikinci tabağını al.”

Hızla bıçağı cebime koydum ve Fia’nın peşinden odadan çıktım. Sade bir evdi ama ufak olmasına rağmen sıcak, rahat, hatta davetkârdı. Yemekler ilerideki sık ağaçlardan oluşan ormanlık alana bakan bir pencerenin önündeki yuvarlak bir masada duruyordu.

“Kenta’ya yapacağınız yolculuktan önce yeteri kadar yemek yapmak istedim,” dedi yemeklere baktığımı görünce. “Dilediğin kadar ye.”

Bir kesme tahtasında soğumakta olan ekmekten bir dilim aldım. Neredeyse yiyemeyeceğim kadar sıcaktı ama elimde değildi.

“Alaha’da en son ne zaman ekmek yedin?” diye sordu Fia.

Acker’in ona kim olduğumla ilgili neler anlattığını ya da Fia’nın parçaların ne kadarını birleştirdiğini bilmiyordum. Acker’ı tanıdığı belliydi. Anlaşılan Acker’in bir ismi daha vardı ama ağızımdan bir şey kaçırmak istemedim.

Bu yüzden ekmeğimden bir ısırık daha alıp omzumu silktim.

“Zeki kızsın,” dedi kendi tabağını doldururken. Masaya oturdu ve dikkatle etrafa baktığımı görünce bir şey demedi.

Ana yaşam alanının büyük bir kısmı mutfaktan oluşuyordu. Duvarlara farklı renklerde ve desenlerde halılar asılmıştı. Karşıdaki duvarda içlerinde renkli sıvılar olan şişelerin dizildiği raflar vardı. Kapılardan tüyler ve deri şeritleri sarkıyordu. Mutfağın diğer tarafındaki bir pencereden dışarı baktım.

“Kenta sınırından bir buçuk günden biraz daha kısa bir mesafedeyiz. Bölgede yıllardır yaşanan anlaşmazlıklar yüzünden burası ile orası arasında fazla çiftlik evi yok ama her yer asker dolu. Pencerelerden uzak durmak daha iyi.”

Ekmekten bir lokma daha aldım. Banyonun kapısı açıldı ve yıkanmış olan Acker kapıda duraksadı. Başını hızla boş olan yataktan diğer yöne çevirdi. Saçları ıslaktı, yüzü tertemizdi ve yüzünü ön plana çıkaran açık mavi gömlekle muhteşem gözüküyordu. Yakışıklı sözcüğü hafif kalırdı.

Hızla mutfığa girdi ve bu sefer ilk ben bakışlarımı kaçırdım.

“Müsaade eder misiniz?” dedi yiyecekleri işaret ederek.

“Elbette,” dedi Fia. Bir dolabı işaret etti. “Kâseler ve çatal bıçaklar orada.”

Fia’nın evini ve süs eşyalarını incelerken sırtımı onlara döndüm. Aslında bunu meraktan çok dikkatimi dağıtmak için yapıyordum ama hâlâ Acker’ın hareketlerinin sesini dinlemeden edemiyordum. Sandalyenin yere sürtünmesi, çatal bıçağın bir tabağa çarpması, dişlerin yiyecekleri çiğnemesi ve baharatların tadı dilime yayıldığında hissettiğim haz...

Hızla arkama döndüm.

İki çift göz, ani hareketime afallamış bir hâlde bana bakıyordu. Acker’ın yemeğinden keyif aldığını duymadım; bunu *hissettim*. Yemeğin *tadını* aldım.

Acker şöyle bir bana bakıp tekrar önüne döndü. Haftalardır ilk kez gerçek bir yemek yiyordu ama ağzına bir parça et atıp, bunu çiğnerken açlıktan kırılıyormuş gibi gözükmemeyi başarıyordu. Tanrı aşkına, bir çatal bile kullanıyordu.

Acker’ın zihnine girdiğim belliydi. Güçlerim kendi başına harekete geçiyor olabilirdi. Yeteneklerim umduğum gibi Acker’ınkilere değil daha çok Vad’ın –ormanda karşılaştığımız kâhinin– yeteneklerine daha yakın olabilirdi. Burada bana en yakın kişi olduğunu göz önüne alacak olursam, en kolay onun zihnine giriyor olmalıydım. Bundan daha kötü bir yetenek düşünemiyordum.

Hayır, bu doğru değildi: Vücudumu kontrol edememek ve bedenimin sık sık giysilerimi eritecek kadar alev alması,

olabilecek en kötü yetenektir. Bir kâhin olmak da bunun ardından geliyordu. Hemen ardından.

Kulübenin kapısı açıldığında yaşça büyük bir beyefendi ve bir erkek çocuk gördüm, Acker'ın telaşa kapılmamasından onların Fia'nın kocası ve oğlu olduğunu tahmin ettim.

"İyi haber." Kapıdan içeri giren adam, oturma odasında beni görünce duraksadı. Elini göğsüne götürüp bana döndü, Fia'dan daha aşağıya ve daha uzun süre eğildi. Önemli bir ayrıntıyı kaçırıyormuşum gibi sırtımın ürperdiğini hissettim. "İsmim Jorgen," dedi doğrulurken. "İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim."

Geleneklerini bilmediğim için ben de eğilerek karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Oğlu onun kadar eğilmedi, sadece hafifçe başını eğdi. Bunu görünce rahatladım.

Fia kalkıp kocasının yanağına bir öpücük kondurdu ve oğluna yemeğini yemesini söyledi. Çocuk on altı yaşından büyük olamazdı ama yetişkin bir erkek gibi gözüküyordu. Yanımızdan geçerken Acker'dan ve benden hoşlanmadığını hissettim.

"Şu güzel haberi söyle," dedi Fia. Kocasının oturması için bir sandalye çekti.

Adam başını iki yana salladı, yün kasketini çıkardı ve dağılan gri saçlarını geriye itti. "Birkaç at bulduk."

Bunu duyan Acker dikkat kesildi. Fia tereddütle kocasına baktı. "Buldunuz mu?"

Kocası, *Sorma çünkü yanıtı hoşlanmayacaksın*, gibisinden ona baktı. Gerçekten de Fia'nın cık cık edişinden hoşnutsuzluk akıyordu. Acker bir parça ekmek koparıp tabağını sıyırdı. "Kötü haber ne?" dedi ekmeği ağzına atarken.

"Teknenin kıyının açıklarında parçalandığına ve ormanda ölü isyancıların bulunduğu dair bir haber yayılmış." Karısıyla baktıklarında gözleriyle sessizce uzun bir konuşma yaptılar. "On adam. Yarisinin uzuvları kopmuş. Gözleri oyulmuş ve dilleri koparılmış."

İçeriye buz gibi bir sessizlik çöktü.

Acker bana baktı. Anlaşılan adamlardan sadece biri kaçmayı başarmıştı. Yani Mavi gerçekten de dehşet verici bir yaratıktı.

Acker'ın yüzüne ağır ağır, *Demıştim sana*, der gibi bir gülümseme yayıldı. Hatta yanılmıyorsa, gururlu bir ifadesi de vardı.

“Kasabalılardan bazıları birleşip bir avcı grubu oluşturmuşlar. Kenta'nın bizi yine istila edeceğinden korkuyorlar.”

Yine mi?

Adam bu son bilgiyi, bizi ilgilendirmesi gerekiyormuş gibi söylemişti ama Acker çorbasını içmeye devam ederken istifini hiç bozmadı. “Teknik olarak bunu yaptık zaten,” dedi. *Gerçekleri kabullenelim*, gibisinden bir ifadeyle Jorgen'a baktı. “Tek bir at alacağız ve yarın karanlık çöktüğünde gitmiş olacağız.”

Jorgen başını yana eğdi. “Tabii, yakalanmazsanız.”

“Yakalanmayacağız.”

“Dün geldiğinizde onun ne hâlde olduğunu düşünürsek, kendinden fazla eminsin,” dedi Fia. “Bırak da yolun geri kalanında Jorgen ve Sven size eşlik etsinler.”

“Ama bu Jovie uyanışını tamamlamadan önceydi. Sizin sayenizde daha iyi durumdayız ama kendi başımızın çaresine bakabiliriz.”

Jorgen kolunu Fia'nın sandalyesinin sırtına dayadı. “Kralın en çok korunan bölgesine gidiyorsunuz. Mesele sorunlarla karşılaşma *ihtimaliniz* olması değil, sorunlarla *ne zaman* karşılaşacağınız. Sizi gördükleri anda tanımasalar bile bir kızla tek başına olduğun için kim olduğunu anlarlar. Grup hâlinde yolculuk edersek daha az şüphe çekeriz.”

Acker ağzını silip sandalyesini geriye itti. “Kusura bakmayın ama bize sadece ayak bağı olursunuz.”

“Kendi payımıza düşeni taşıyacağımıza söz verimiz.”

“Bize bir faydanız olmaz,” dedi Acker. Sandalyesinden kalkarken bakışlarını adamdan ayırmadı. “Sırtım dönükken ikinizden biri aptalca bir şey yapmaya kalkışırsa seni ya da oğlunu öldüreceğim gibi gereksiz bir endişeye kapılmak istemiyorum.”

Jorgen'ın yüzü bu suçlama karşısında kıpkırmızı kesildi. Oğlu Sven sırtıttı. “Metal bükücü haklı,” dedi Fia. “Bu yüzden ikiniz de onlara zarar vermemek için kan yemini edeceksiniz.”

Sven itiraz edecek oldu ama Acker elini kaldırıp onu susturdu. “Bağlılık yeminleri beni ilgilendirmiyor.”

“Gerçeği inkâr edemezsin. Bizimle yolculuk ederseniz Kenta’ya ulaşma ihtimaliniz artar,” dedi Jorgen. “Yemin, endişelerini hafıfletir.”

“Saygısızlık etmek istemem ama,” dedi Fia bana dönerek, “bu sizin vereceğiniz bir karar değil.”

Otuz Birinci Bölüm

Hava enfesti. Tertemiz ve yemyeşildi, sanki ağaçlar etraflarındaki dünyaya yaşam üflüyorlardı. Attığım her adımda yosunla kaplı zemini hissediyordum. Eğilip elimi zeminin yumuşak yüzeyinde gezdirdim.

“Otları sonra seversin,” dedi Acker. Önündeki ata bir sırt çantası taktı. Gülümsemeye çalıştı ama vücudu Alaha’dan canımızı kurtarmak için kaçarken bile şahit olmadığım bir telaşa kapıldığını ele veriyordu.

Jorgen ve Sven peşlerinde Fia’yla dışarı çıktılar. Acker bana yaklaşmamı işaret etti ama ata bakakaldım. Devasa bir hayvandı, Alaha’daki sığırlardan da büyüktü ve her yanı kaslıydı.

“Jovie,” dedi Acker sabırsızlıkla. Hayvanın sırtına çıkabilmem için elini uzattı.

Ben onlara yaklaşırken, at iri yapısından korktuğumu anlamış gibi siyah gözlerini bana dikti. Korktuğumu anlamıştı ve bu durum hoşuna gitmişti.

Fia’nın arkamda nefes aldığını duydum ama ata sırtımı dönmeyecek kadar gergindim. Acker dikkatle beni izlerken kaşlarını çattı. Bu sefer beni uyarıyormuş gibi ismimi söyledi. Gözlerimi burun delikleri açılıp kapanan, kasları seğiren attan bir türlü ayıramıyordum.

Acker “Jo!” diye bağırdı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Benimle ne yapacağını bilemiyor-muş gibi yüzüme bakıyordu.

“İşliyorsun,” dedi açıklama yaparak. Kolumu kaldırdım ve bir fener gibi ışık yayan derime bakakaldım. Alev yoktu ama parılıyordum.

“Bu... Uyanışımın bir parçası mı?”

“Yeteneğin,” dedi Fia yanıma gelip. “Sen bir ışık bükücü-sün.” Sözleri saygı dolu bir sessizliğe neden oldu ama bakışlarımı Acker’dan ayırmaya cesaret edemedim.

“Ne anlama geliyor bu?”

“Sanırım yeteneklerin korkuna tepki veriyor,” dedi. “Bunları kontrol etmelisin.”

“Ama... bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.” Sihrim paniğimi hissetmiş gibi etrafımdaki ışık güçlendi.

“Dikkatli ol,” dedi Acker. Bana yaklaşırken elini beni yatıştırmak istiyormuş gibi öne uzattı. “Tekrar giysilerini yakma.”

“Ya da bizi,” dedi Sven korkuyla. Yalvarır gibi Acker’ın ismini fısıldadım.

“Sorun yok,” dedi. Gözlerini gözlerime dikti, eli omzumun üstünde havada kaldı. “Gözlerini yum.”

Gözlerimi yummak istemiyordum. İtiraz ederek başımı iki yana salladım ama Acker, ben de başımı evet anlamında sallayana dek ağır ağır, kararlılıkla başını salladı. Boynum ile omzumun birleştiği yere elini koyduğunda, dokunuşunun rahatlatıcı etkisinin, o sabah uyandığımdan beri arzuladığım hissin keyfini çıkardım. Acker’ın eli boynumun alt kısmına, yakamın boğazımla birleştiği noktaya giderken bana güven veren bu hisse sığındım.

Başparmağını hassas derimin üstünde gezdirdi. “Sihrin içinde yaşıyor. Onu bul. Tehlikede olmadığımızı, geri çekilmesini söyle.”

Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi açmadan başımı iki yana salladım.

“Benimki burada,” dedi. Elimi alıp sert bir şeye yasladı. Nefes alıp verirken inip kalktığını, sıcaklık yaydığını ve kalp atışlarını hissettiğim için elimi göğsüne yasladığını anladım. “Şimdi kendi sihrinin nerede olduğunu bul.”

Ama sihrim her yerdeydi. Zihnimde dönüp duran düşüncelerimden ayak parmaklarımdan uçlarına kadar her yanımda

elektriklenmiş gibiydi. Yine de içimden Acker'ın dediği gibi sih-rimle konuştum, bana itaat etmesini söyledim.

Tehlikede değilim. Tehlikede değilim. Her şey yolunda. Enerji akışı tereddütlüydü ama bir keşiş yengecinin kabuğuna girmesi gibi gıdım gıdım geri çekilmeye başladığını hissettim.

“Güzel,” dedi Acker yumuşak, rahatlatıcı bir ses tonuyla.

Gözlerimi açtığımda tüm görkemiyle Acker'ın güzelliğiyle karşılaştım. O kadar şaşırdım ki nefesim kesildi ve resmen nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Acker da benim gibi toparlanmaya çalıştı ve geriye doğru bir adım attı. Elini çektiği anda, dokunuşunun verdiği huzur hissini özledim.

Bir kıpırtı hissedince arkama baktım ve Fia ile Jorgen'ı tek dizlerinin üstüne çökmüş, başlarını eğmiş bir hâlde görünce yine nefesim kesildi.

Jorgen şapkasını göğsüne dayamıştı. Sonra, Sven dikkatle gözlerimin içine bakarak tek dizinin üstüne çöktü ve gözlerini ancak çenesi göğsüne değdiğinde kaçırdı.

Neler olduğunu anlayabilmek için Acker'a baktım ama yüzü heykel gibiydi ve keskin bakışlarında zerre kadar duygu ifadesi yoktu. Kaşlarımı kaldırdım; bir şey yapması, bir şey söylemesi için yalvardım. Oradaki görgü kurallarını bilmiyordum.

Nefesini burnundan dışarı verdi ve gözlerini devirdi. “Kal-kın,” dedi sert bir sesle. “Onu huzursuz ediyorsunuz.”

Bir anda kollarını belime dolayıp beni atın sırtına bindirmek için havaya kaldırdı. Kesinlikle yüksekten korkmuyordum ama zemin yine de göz korkutacak kadar aşağıda kalmıştı. Acker bana baktığında, başı bacaklarımın üst kısmıyla aynı seviyedeydi. At yeri eşeledi, yelesine tutunup yere düşmemek için bacaklarımın birini diğer tarafa attım.

“Gayet iyisin,” dedi Acker atın boynunu okşarken ama benimle konuşuyordu. “Korkunu hissedebilir. Rahatla.”

Fia, Acker'a bir sırt çantası ve rulo yapılmış bir şilteye benzer bir şey verdi. Acker bunları omzuna astı. Bize veda etmeye hazırlanan aileye baktım. Kenta'ya yalnız gitmemiz konusunda Acker'a güvenme kararına saygı göstermişlerdi ama ne kadar endişeli oldukları belliydi.

Konuştuğumda sesim çatlamasın diye hafifçe öksürdüm.

“Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim.”

Fia öne çıktığında dolan gözleri parıltıyordu. “Her şeyi değiştireceksin, kızım.”

Sözlerinin altındaki uyarı beni huzursuz edince duraksadım. Umut dolu bir dilekten çok bir tehdit gibiydi.

Acker atın yelesini kavradı ve kendisini sırtına çekip arkama oturdu. “Mümkün olursa size para yollayacağım,” dedi Fia’ya.

“Parayı getirecek olan kişiyi tehlikeye atarsın. Para istemiyoruz.”

Acker bunu kabul ettiğini göstermek için başını eğdi ve Fia hafifçe dizime vurup veda etti.

Daha sonra Jorgen öne çıkıp bize veda etti. Fia avcı grubu kapılarına dayanmadan önce diğer atı oradan uzaklaştırmasını istemişti. Sarıldılar. Jorgen alçak sesle ona bir şey söyledi ve Fia kocasının yüzünü tutup onu öptü.

Sven içeri girmeden önce veda etmeye ya da nazik sözler söylemeye tenezzül etmedi.

Esas hazırlıklı olmadığım şey, atın üstünde birbirimize çok yakın oturmamızdı. Acker’ın bacakları bacaklarımın etrafındaydı, kalçalarının iç kısmı arkama dayanmıştı ve kucağıma koyduğu dizginleri iki yanımdan tutarken kolları göğüs kafesime sürtünüyordu.

“Karanlık Orman’ın tam batısındayız,” dedi Jorgen. “Yerinizde olsam oradan fazla uzaklaşmam. O bölgede devriye gezen daha az nöbetçi var.”

“Ağaçların oraya vardığımızda kuzeye mi güneye mi gidelim?” diye sordu Acker.

“Güneye. Orada daha az trol var.”

Ne? “*Trol mü?*”

Acker verdiğim tepkiye gülümsedi. “Genellikle kimseye bulmazlar ama insanlar yine de onlara yaklaşmaz.”

Jorgen dikkatle bana baktı. “Aksi takdirde, kokuları üstünüzden asla çıkmaz.” Tamam, öyle yapacaktık. Güneye doğru gidecektik.

Acker dilini şaklattı ve at yürümeye başladı. Hayvanın kaslarının esneyip gerildiğini, attığı her adımda beni korkutacak

kadar iki yana sallandığını hissedebiliyordum. Arkama bakıp el sallamak istedim ama kulübe Fia ve Jorgen’la buharlaşıp uçmuş gibi ortadan kaybolmuştu.

“Sihirli bir kulübeydi,” dedi Acker. “Jorgen bir illüzyonist. İnsanların gözlerinin oyunlar oynamasını sağlayabilir. Çok da başarılı. Dün neredeyse kulübeyi fark etmeden yola devam edecektim.”

İlginç.

Acker’ın ön tarafı arkama dayanmış durumdayken, vücudumun gevşemesi mümkün değildi. At her adım attığında, Acker’ın vücudu hafifçe benimkine sürtünüyordu. Gerçekten de özel bir işkenceydi bu. Boynuma ve yanaklarıma yayılan sıcaklıktan kızardığımı biliyordum ama Acker bunu fark ettiyse bile bununla ya da gergin duran vücudumla ilgili bir şey söylemedi.

Hafif bir kanat sesinin hemen ardından Mavi, atın boynuna kondurdu. At kulaklarını geriye attı ama ne yavaşladı ne de huzursuz oldu.

“Selam.” Elimi uzatıp kuşun ensesini kaşdım. Aklıma Jorgen’in anlattığı uzuvları koparılmış cesetler geldi. “Aferin,” dedim. “Ve teşekkür ederim.”

Acker alaycı bir sesle güldü ama o bile Mavi’nin başındaki tüyleri karıştırmak için elini uzattı.

Saatlerce o şekilde yola devam ettik. Mavi tepemizde daireler çiziyordu, Acker ve ben sessizdik. Ancak güneş alçalmaya başladığında ve ormanın derinliklerine girdiğimizde aramızdaki mesafeyi koruma çabam zayıfladı. Uyanışın verdiği inanılmaz enerji gün boyunca hafiflemişti ve Acker’ı destek olarak kullanma ihtiyacı sonunda inadıma galip geldi.

Nihayet vücudumu bacaklarının arasına yasladığımda tepki vermedi ve bakışlarını ileride tuttu.

“Ölümden kurtulduğundan beri, kendini feda ederek ölmek ya da yaşamakla ilgili fikrin değişti mi?”

Ah. Vad’ın hakkımda söylediklerinden söz ediyordu.

“Hayatta olduğum için minnettarım,” dedim. Acker’ın arkamda derin bir nefes aldığını duydum.

“Güzel.”

Bir an için her şeyi onun bakış açısından gördüm. Arkamdan bacaklarımın üstünde duran dizginlere baktığını fark ettim. Ama o görüntü hızla silindi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Sadece hayatımı kurtardığın için değil, aynı zamanda... benimle ilgilendiğin için.”

Sesi düşündüğümünden daha boğuk çıktı. “Rica ederim.”

“Ama resmen ölmek üzere olduğumu söylemediğin için de siktir git. O ufak bilgi kırıntısını bana söyleyebilirdin.”

“Ne işe yarayacaktı?”

“Bilmeye hakkım vardı.”

Olduğum yerde öfkeden köpürürken bir sessizlik oldu. Acker “Korkuyordum,” dedi. “Bunu yüksek sesle söylersem, gerçek olacağından korktum.” Başparmağını kolumun üst kısmında gezdirdi. “Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi.”

Dürüstlüğü, ona karşı hissettiğim öfkeyi biraz yatıştırdı.

“Benden bir daha bir şey saklamayacağına söz ver. Benimle ilgili hiçbir şeyi saklamayacaksın.”

“Söz,” dedi ciddiyetle.

“Güzel. Şimdi bana Fia’nın ve ailesinin neden karşımda eğilmek zorunda hissettiklerini söyle.”

Hafifçe güldü. “Beni tuzığa düşürüyorsun.”

“Az önce söz verdin.”

“Şifacıların bağınaz olduğu bilinir. Dört ana elementten birine sahip olan bir kişinin Doğa Ana tarafından görevlendirildiğine inanırlar. Doğa Ana dünyayı dört çocuğuna bir armağan olarak kusursuz bir şekilde tasarlamış: hava, su, ateş ve toprak. Ama efsanelere göre bunlar sürekli hakimiyeti ele geçirmek için savaşmışlar. Bu yüzden Doğa Ana’nın istediği istikrar sağlanamamış ve bir kaos dünyası ortaya çıkmış. Doğa Ana, dünyanın tamamıyla yok olmasını engellemek için kendi yaratımlarını dünyaya salmış: Bunlar elementlerle savaşacak yeteneklere sahip insanlarmış.”

Alaha’dayken konuştuğumuz bir şeyi hatırladım. “Vârisler.”

“Evet.” Acker ormanın arasından geçen ince bir dere görünce atı yavaşlatmak için dizginleri çekti. Attan önce kendisi indi, sonra benim inmeme yardım etti. “Bir ışık bükücü dünyada

son görüldüğünde *hem* yeryüzünü *hem* de içerdği dört elementi kontrol edebiliyordu.”

Ellerinin hâlâ belimde olduğunu fark edince yüzüne baktım. “Nasıl birisiydi?”

Yanıt vermesine gerek yoktu. Her şey gözlerinden anlaşılıyordu. Işık bükücü her kimdiyse iyi yürekli bir kadın değildi. Acker bir an için belimin etrafındaki kollarını sıkılaştırdı ama sonra beni tamamıyla bıraktı.

Derenin yanma çömeldiğimde ufak balıklar hızla kaçıştı. Uzun boyunlu bir kuş, dereden temkinli adımlarla uzaklaşırken, at sarkık dudaklarını şapırdatarak su içti. Ben de içmek için ellerimi birleştirip suyla doldurdum, bu hayatımda içtiğim en temiz suydı. Saçlarımı geriye attım, avuçlarıma doldurduğum suyu sıcaktan pişen enseme döktüm.

Sonra kendimi arkadan, yani Acker’ın gözlerinden gördüm. Bakışları boynumun kenarında gezinirken mataradan yudumladığı suyun tadını alabiliyordum. Aynı anda iki yerdeymişim gibi kendimin de hâlâ farkındaydım. Elimi suya batırdım ve tekrar enseme su serperken, Acker’ın gözlerinden boynumdan akan ve bluzumun altında gözden kaybolan su damlalarını izledim.

Cesaretimi toplayıp arkama baktım ve göz göze geldiğimizde bağı kestim.

Ama bana yaklaşırken yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yere çömelip, boşalan matarasını doldururken, bakışlarını benden ayırıp mataraya çevirdi.

Dikkatinin bende olmasını yeğlediğimi fark ettim. “Sen bu yüzden mi diz çökmedin?”

Hafifçe gülümsedi, mataranın tıpasını kapatıp bana yan bir bakış attı. “Diz çökmemi mi istemiştin?”

Gülümsemek üzere olduğumu hissettim. “Zalim bir hükümdarın yeniden doğmuş versiyonu olduğumu düşünüyorsan bunu yapmanı istemem.”

Gülümsemesi önce yüzüne yayıldı ama sonra tamamıyla yok oldu ve ciddileşti. “Sen hiçbir şeyin yeniden doğmuş hâli ve zalim bir insan değilsin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

Aramızda bir adımdan az mesafe vardı ve ne yazık ki çok geç olana kadar dudaklarına bakakaldığımı fark etmedim. Tekrar gözlerine baktığımda yanaklarım kızarmıştı ama onun da benim dudaklarıma baktığını gördüm. Bakışları dudaklarımdan gözlerime, sonra tekrar dudaklarıma kaydı.

Ellerindeki suyu silkeledi ve yüzüme düşen saç tellerini geriye itti. “Ben insanlara barış dolu bir dünya sunacağına inanıyorum.”

Otuz İkinci Bölüm

Şekil verip sağlam durması için hafifçe vurduğum toprak öbeği, ufak bir dağı andırıyordu. Bu bana ilkokulda Maile sınırındaki, dünyanın en yüksek noktası olan ve üstünde sihirli yaratıkların yaşadığı söylenen Zallis Dağı'nı öğrendiğimiz zamanı hatırlatmıştı. Zirvesine ilk ben varmışım ve orayı sahiplenmişim gibi öbeğin üstüne bir yaprak sapladım.

Kim bilir? Sihrin gerçek olduğunu göz önüne alınca, belki de o yaratıklar gerçektir. Sihir sadece gerçek değildi, onu içimde taşıyordum. Söylenenlere göre Doğa Ana'nın seçtiği bir Vâris'tim.

Yumruğumu öbeğin üstüne indirdim.

“Neden gülümsüyorsun?” dedi Acker.

Başımı kaldırıp, o geceki kampımızın etrafında yürüyen Acker'a baktığımda *gerçekten* de gülümsediğimi fark ettim. Yerden gelişigüzel dallar topluyor, inceliyor ve etrafımızda bir daire çizerek belirli yerlere koyuyordu.

“Denizanalarının etrafını sardığı günü düşünüyordum.” Yüzgeçleri olsa kıyıya o kadar hızlı yüzemezdi.

“Senin için hoş bir ânı demek?” dedi daha belirgin bir aksanla.

Ellerimi silkeleyip ayaklarımı altıma kıvırdım. “En sevmediğim ânı değil.”

Gülümsediğini gizlemeye çalışırken dişleri parıldadı ama beceremedi. Kampın etrafını güvenli ya da en azından yeteri kadar güvenli bulmuş olmalıydı çünkü bana yerimde kalmamı söyledi ve ormanda gözden kayboldu.

Günün son ışıkları da silindi ve ısı ısı bir dolunay belirdi. Acker ateş yakarsak bunun dikkat çekebileceğini söylemişti ama sihirle ilgili hiçbir şey dememişti.

Avcumu havaya kaldırdım. Derin bir nefes alırken, attan korktuğum zamanki gibi parıldadığını hayal ettim ama hiçbir şey olmadı. Gözlerimi yumdum, Acker'ın sihrimin yaşadığı yer dediği noktayı aradım ama bu da işe yaramadı. Gözlerimi açtım ve tenimin sıradan rengine bakıp dudak büktüm.

Yumuşacık bir esinti hissettiğimde şaşırdım ve ürperdim. Sonra, sıcak bir şey beni sarıp sarmaladı. Başımı kaldırdığımda, Acker'ın omuzlarıma bir battaniye serdiğini fark ettim.

“Orası Karanlık Orman,” dedi. “Sınırının hemen yanındayız.”

O ormanın ve trollerin, çoğu kişi için açıklama gerektirmeyen bilgiler olduğu belliydi. Acker kamp yatağına uzandı, kolunu dizine yaslayıp yanındaki yiyecekleri karıştırmaya başladı. Onun yanında benimkinden çok daha fazla yiyecek varmış gibiydi.

“Orası, Kenta ve Roison sınırları arasındaki tarafsız bölgede bulunan ormanlık bir alan.” Acker'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Yakında olduğumuzu hissediyor.”

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Kurutulmuş meyveleri ve böğürtlenleri karıştırıp beğendiklerini ayırdı. Kollarının gerginliğini, kusursuz hâle gelmiş olan tendonlarını ve kaslarını hayranlıkla izledim. Öldürmek için kullandığı kollarını ve ellerini, bir şeyler atıştırmak için de kullanıyordu.

“İçine girmedığın sürece güvendesin.”

Kendimi tutamadım. “Oraya girince ne oluyor?” Ağzına birkaç fındık attı.

“Bir daha dışarı çıkamıyorsun.”

Battaniyeyi biraz daha üstüme çektim. “Neden?”

“Kimse bilmiyor. İnsanlar ormana giriyorlar ama bir daha geri gelmiyorlar.” Elindeki bir avuç atıştırmalığı ağzına atıp konuşmayı bitirdi. Kollarından birini başının altına yasladı, diğer elindeki çalıntı bıçağını çevirdi ve uyumaya hazırlandı. “Biraz dinlenmeye bak.”

Ellerimdeki kırıntıları silkeleyip bir yudum su içtim. Ufak açıklık alanda yine serin bir rüzgâr esti ve kaya gibi sert olan zeminde elimden geldiğince rahat etmeye çalıştım.

Haftalardır yoldaydık ve hedefimize varmamıza bir günden az kalmıştı. Olmam gereken yerde değilmişim ve her yaprak ve ot sapı bunu biliyormuş gibi, her şey bana yabancı geliyordu. Kenta gerçek yuvam değildi.

Bir şey hissedip, gözlerimi açtığımda Acker'ın bana baktığını gördüm. Sırtüstü uzanmıştı ama başı bana dönüktü. Son haftalarda saçları uzamış, alnına düşmeye başlamıştı.

İnsanların zihnine girebildiğimi ona söylesem mi diye düşündüm. Kâhin Vad zihnime girdiğinde kendimi ihlal edilmiş hissettiğim için buna ne tepki vereceğinden emin değildim. Zihnine girmemek için elimden geleni yapmıştım ama fiziksel temasın, onun zihni ve kendi zihnim arasında inşa ettiğim her türlü engeli yıktığını görmüştüm. Bir atın sırtında birlikte yolculuk etmek de işimi zorlaştırmıştı.

Onun bakış açısı sürekli benimkiyle iç içe geçiyordu. Nedense boynumun omzumla birleştiği nokta ilgisini çekiyormuş gibiydi. Ayrıca bacaklarımın üstündeki dizginleri düzeltirken pek çok kere bakışları bacaklarıma takılı kalmıştı.

Bunlar dışında, onun gözleriyle sadece zemin ve gökyüzü gibi önemsiz şeyleri görüyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki ondan karanlık bir sır sakladığımı bildiğinden emindim.

“Kâhin neden beni öldürmeye çalıştı ama sonra beni kurtarabilecek bir şifacının yerini söyledi?”

Kafası karışmış gibi bana baktı. Ama soruya şaşırdığı için mi, yoksa ne yanıt vereceğini bilemediği için mi öyle baktığını anlamadım. “Vad yıllardır zihnimin içini görmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor. Annem beni çocukluğumdan itibaren bir kâhin arkadaşıyla eğittiği için Vad üstünlük sağlayamadan zihnime giremeyeceğini biliyordu. Senin hayatını riske atmak, büyük bir olasılıkla bugüne kadarki en zekice taktiğiydi.”

“Neyi görmek istiyordu?”

“Babamla ilgili bir anıyı arıyordu. Annem öldükten sonra babam...” Acker yutkunup devam edebildi. “Beni ilk kez içki içmem için yanına çağırdı. Girmeme asla izin vermediği oturma odasıdaydık. Bana kalp kırıklığıyla başa çıkmakla ilgili bir nutuk çekti.”

“Bunu yeniden yaşamak... acı verici olmalı.”

Umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. “Vad öyledir. Kendi çarpık meraklarını gidermek için insanların zihnini didik didik etmeyi sever.”

“Nasıl tanışmıştınız?”

“Benimle ve Hallis’le eğitim kampındaydı.” Bir an için bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini sandım ama devam etmeden önce başını tamamıyla yana çevirip bana baktı. “Bir çiftçinin oğlu olduğundan, kimse onun uyanış deneyimlemesini beklemiyordu. Becerisinden kimseye söz etmedi. Ta ki Roison isyancılarına taburumuzun yerini söyleyip ihanet edene kadar. Gecenin bir yarısı baskın yaptılar. Komutanlarımız sırtlarına bağlı patlayıcılarla Roison birliklerinin arkasına geçip kendilerini feda etmeselerdi, hepimizi katlederlerdi.” Bakışlarını kaçırmadı, gerçeklerden ya da bu anıyla içinde taşıdığı acıdan kaçınmadı. “Çok azımız kurtulduk. O gün çocukluğumuzu kaybettik belki ama aramızda inanılmaz bir kardeşlik bağı kuruldu. Arkamda o beş askerden başka kimseyi istemem doğrusu.”

“Ya Hallis?” diye sordum korkarak.

“Sağ ve iyi.” Sırıttı. “Ellerinden birini kaybetti ama bu şekilde yaşamayı öğrendi.”

Kaşımı kaldırdım. “Nedense bunu duyduğuma hiç şaşırmadım.”

“Artık yeni askerler için bir danışman, bazen de bir eğitmen olarak çalışıyor ama bir kılıç dövüşünde çoğu aktif askerden çok daha becerikli.”

Bu düşünce beni gülümsetti. “Beklenmeyeni yapan birisi olduğundan eminim.”

Acker da gülümsedi. “Aynen öyle.”

Kamp yataklarımıza kurulduk. Gözlerimi yumdum ve hayal gücümü çalıştırıp geleceğimin nasıl olabileceğini, beni bekleyen

olasılıkları düşünmeye çalıştım. Ömrüm bir Vâris olarak düşündüğümün iki, üç, hatta dört misli uzun olabilirdi. Tabii, başıma kötü bir şey gelmezse.

Gözüme uyku girmiyordu. Dakikalar saatlere dönüştü.

Aklımdan rahat bir yatak ve sonsuz resim malzemeleri geçirmeye başladım. Hiç fırçalarla ve boyalarla resim yapmamıştım – buna maddi gücüm yetmemişti– ama ıslak bir fırçayı bir tuvale değdirmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

Annem hâlâ gizemini koruyordu. Neye benzediğini ya da geri dönüşüme ne tepki vereceğini bilmiyordum. Mutluluk göz yaşları arasında bana içtenlikle sarılabileceği ve buz gibi ya da kayıtsız davranabileceği gibi seçenekler arasında gidip geliyordum. İkisi de bana doğru gelmiyordu.

Esneyerek, gözlerimi son kapattığımdan beri ilk kez açtım. Ağaçların yapraklarının arasından gözüken yıldızlar tepemizde minnacık ışıklar gibi parlıyordu. Yana dönüp ata baktım. Kıpırdamadan ayakta uyuyordu. Atların ayakta uyduğunu ilk okulda yıllarca süren kara hayvanları derslerinde bize söylemişlerdi.

Doğrulurken, buz kesen kollarımı ovuşturdum. Acker'ın gözleri kapalıydı ve göğsü düzenli bir ritimde yükselip alçalıyordu. Dinlenebilmesine şaşırdım ama battaniyeyi bırakıp elimden geldiğince sessiz bir şekilde kalktım çünkü bir dakika daha orada yatamayacaktım. Tam bir adım atmıştım ki Acker aniden kolunu uzattı ve ayak bileğimi yakalayarak uzaklaşmamı engelledi. Bana bakarken gözleri gayet uyanık gözüküyordu. “Nereye gidiyorsun?”

Elimi göğsüme dayayıp güm güm atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. “Tuvaletimi yapmam gerek,” diye yalan söyledim. “Bir sakıncası var mı?”

“Ben de seninle geleceğim.”

“Hayatta olmaz.”

Saçmalıyormuşum gibi gözlerini devirdi. “Bir tek nede uzun süre mahsur kalmamışız gibi mi davranacağız?”

“Evet,” dedim. O zamanın en nahoş anlarını düşünmek istemedim.

İkimiz de kararından vazgeçmeyince birkaç saniye sonra beni bıraktı. “Üç dakika.”

“Beş.”

“Üç, yoksa ben de seninle geliyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Cömertliğin için çok teşekkürler.” Küstah bir ifadeyle sırttı.

En yakındaki ağacın yanından geçerken, etraf ancak önümü görebileceğim kadar aydınlıktı. Ormanlık alandaki ağaçlar kıyıya yakın olan alanlara kıyasla daha sıktı. Etrafa göz atarken ayaklarımın altında kuru yapraklar çıtırdadı. Artık sadece vakit doldurmaya çalışıyordum çünkü Acker’a benden her zaman iki adım önde olduğunu bilmenin keyfini yaşatmak istemiyordum.

Zemini kaplayan ince bir sis örtüsü vardı. Buna bir tekme attığımda, puslu bulutların arasında ufak girdaplar oluşup silindi ve yerine daha yoğun bir sis tabakası geldi. Aradan yeteri kadar zaman geçtiğine karar verdim ve arkama döndüğüm anda Acker’la burun buruna geldim.

Cıyıklamamak için kendimi tuttum. Bana dokunabileceği kadar yakın bir mesafede duruyordu. Vücuduma bir ürperti dalgası yayıldı.

Sırtımı dikleştirdim. “Ne yapıyorsun?”

Önce yanıt vermedi. Ay ışığında güçlkle seçebildiğim gözleri, gözlerimin arasında gidip geldi. “Pişman mısın?”

Sorusu fena hâlde aklımı karıştıınca başımı iki yana salladım.

“Alaha’dan ayrıldığına ve benimle geldiğine pişman mısın?”

Bu ani sorusu beni gafil avladı ve ne diyeceğimi düşündüm. “Hayır. Orada kalamazdım. Şu anda bildiklerimi bilerek kalamazdım.”

Koyu kahverengi gözlerini gözlerime diktiğinde sakın yüz ifadesi yerini endişeye bıraktı.

“Ama?” dedi karanlıkta boğuk bir sesle.

Omzumu silktim. “Burada geleceğimin neye benzeyeceğini bilemiyorum.”

Acker derin bir nefesle göğsünü şişirip nefesini dışarı verdi. “Peki... *beni* geleceğinde görüyor musun?”

Kalbim duracak gibi oldu. “Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Benden ne beklediğini bilmiyorum.”

Kaşlarını çattığında, onun da şaşırdığını fark ettim. “Ne beklediğimi mi?”

“Ben...” Gerilen sinirlerimin yatışması için biraz duraksadım. “Aileme beni geri getireceğine söz verdin,” dedim açıklamaya çalışarak. “Ama sırf bu yüzden bana borçlu değilsin, son-
suza dek arkadaşım olmak gibi bir zorunluluğun yok.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

Nefesini dışarı verirken yarı hayretle yarı kızgın bir şekilde ismini söyledi. “Hâlâ en ufak bir fikrin yok mu?” dedi suçlayıcı bir ses tonuyla. “Uyanışın bunu bariz kılacağını sanıyordum.” Dudaklarını yaladı, yüzünde gerildiğini ele veren asabi bir ifade belirdi. “Sanırım sana göstermem gerek.”

Göstermek mi?

Yüksek sesle sormadığım soruya yanıt olarak boynum ile omzumun birleştiği, zaman zaman dikkatle baktığını fark ettiğim noktaya elini koydu. Bakış açım aniden değişti ve ona baktığım sırada birden kendimi kendime bakarken, başparmağıyla çene-
mi yukarı itişini izlerken buldum.

Sonra kendi zihnime geri döndüm ama bunu isteyerek yapmamıştım. Acker beni zorla zihninden çıkarmıştı.

Acker’ın bakışları boynumun kenarında olan elinde takılı kaldı. “Ne kadar zamandır zihnimi görebiliyorsun?” Bakışlarını indirip gözlerimin içine baktı. Sinirlenmiş gibi değildi, sadece gayet savunmasız bir ifadeyle benden dürüst bir yanıt vermemi istiyordu.

“Uyanışım sırasında, sen Alaha’ya gelmeden önce seninle ve Hallis’e ilgili bir vizyon gördüm. İkinci bir yamaçta duruyordunuz ve beni nasıl kurtaracağınıza dair planlar yapıyordunuz.”

Bu anıyı hatırladı. “Ya o zamandan beri?”

Dengemi kaybetmiş gibi hissedince, destek almak ama bir yandan da geri çekilmesini önlemek için bileğini tuttum. “Elimden geldiğince zihnine girmemeye çalıştım ama bazen... sanki aynı anda iki yerde birden bulunabiliyormuşum gibi beni tuzağa düşürüyor.”

Dikkatle gözlerime bakarken bir şeyler düşündüğünü hissedebiliyordum.

“Kenta’ya vardığımızda bunu sana söyleyecektim. Güçlerimi bugüne dek hiç kimsede görmediğini ve...”

Lafımı kesti. “Jovie, kızgın değilim.”

Ona en büyük korkumu itiraf ettim. “Vad gibi olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?” Kendinden gayet emin bir şekilde başını salladı.

“Düşünmüyorum. Zerre kadar ona benzemiyorsun.”

Bunu duyunca biraz rahatladım.

Başparmağını çenemde gezdirdi, beni süzerken bakışları yumuşamaya başladı ve gözleri dudaklarıma kaydı. Beni öpmek istediğini fark ettiğimde nefes almayı tamamen kestim. Başını eğerken gözleri soru sorarmış gibiydi ve bunu yapmasına izin verip vermemeye karar vermek için üç saniyeden az sürem vardı.

İzin vermemem gerekirdi, değil mi? Öte yandan... *neden olmasın* diye düşündüm.

Dudaklarım fazla hevesli bir şekilde kendiliğinden aralandı ama Acker birden durdu. Etraf, birkaç adım ötesinden başka bir şey göremeyeceğimiz kadar karanlık olmasına rağmen başını yana çevirdi. Onu artık tehlike ânında ona güvenecek kadar iyi tanıyordum. Parmağını dudaklarına götürüp, beni yakınlardaki bir ağacın arkasına çektiğinde soru sormadan ona uydum.

Yere çömelip beni yanına çekti. Rahatsız bir pozisyondu ve her hareket ayaklarımızın altındaki toprağı ve yaprakları bozuyordu. Acker omzumu biraz daha sıkıp kıpırdamamam gerektiğini anlattı. Elinden. Geldiğince. Kıpırtısız. Kal.

Sonra onu gördüm. Etrafını saran gece kadar karanlık bir hayvan, vücudunu yere yakın tutarak ağır ve ölçülü adımlar atıyordu. Ormana ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Orada olduğunu sadece siyah postuna vuran ay ışığı ele veriyordu. Büyük bir kedi türüydü. Bir panter olabilir miydi? Acker ile benim bir araya gelmiş hâlimizden bile daha iriydi.

Önce atı gördü. Altın rengi gözlerini kısarak sessizce kamp yataklarına yaklaştı ve kokumuzu aldığı anda burun delikleri genişledi. At onu görünce kişnedi, kaçmaya çalışarak başını geriye attı.

Panter arka ayaklarının üstüne kalktı. Kasları ve kemikleri değişti, kırıldı ve bükülerek tekrar bir insan şekli aldı. Siyah tüyleri geri çekilerek yerini genç bir adamın pürüzsüz, açık renkli tenine bıraktı. At birden ürktü. Devrik bir ağacın dalına bağlı olan dizginini kurtarana dek debelenip şaha kalktı ve ormana daldı.

Genç adam arkasına döndü. Fia'nın oğlu olduğunu gördüğümde nefesim kesildi.

Gece mola verdiğimiz geçici kampımıza göz gezdirdi, burnunu kaldırıp havayı kokladı ve içine derin bir nefes çekip göğsünü şişirdi.

“Yakında olduğunuzu biliyorum,” dedi Sven. Kamp yataklarımızın üstüne bastı. Sessizce yakınlardaki çalılıklara göz atarken her adımı bir kedininki kadar sessizdi. “Kokunuzu alabiliyorum.”

Kulübede gördüğüm çocuksu gençten eser kalmamıştı. Bakışları etrafta dolaşırken ay ışığı gözlerine vurdu ve gerçek yüzünü ortaya serdi: O dizginlenemez bir yırtıcıydı.

“Annem ve babam dünyada iyilik yaparsanız iyilik göreceğinize inanırlar,” dedi. “Ama bunun doğru olabilmesi için aynı şeyin kötülük için de geçerli olması gerekir. Hayat size almaya gönüllü olduğunuz şeyi verir.” Gülümsemesi birden nahoş bir hâl aldı. “Sen metal bükücü, kellenin değerinin yüz katını öldürdün. Elleri bu kadar kan bulaşmışken neden yaşamam gerekiyor?”

Çevremizde bir daire çizerek yürürken her yeri dikkatle inceledi. Gözlerini yukarı, ağaçtaki gece yarısı mavisi kuşa çevirdiğinde aramızda neredeyse iki adım vardı.

Korkudan bağırmamak için elimle ağzımı kapattım ama çok geç kalmıştım. Başını hızla bize çevirdi. “Demek buradaydınız.”

Lanet olsun. Parlamaya başlamıştım.

Sven yine şekil değiştirdi ama dört pençesinin üstünde durmaya fırsat bulamadan, Mavi havada şekil değiştirerek inişe geçti.

Messer ayaklarının üstünde yere inmişti.

Acker ve ben aynı anda bir küfür savurduk.

Siktir. Dalga geçiyor olmalısın.

Messer bize tek bir sözcük haykırdı: “Kaçın!” Sonra Sven’in panter formunun boyutlarında bir leopara dönüştü.

İki kedi aynı anda birbirlerine saldırdılar ve pençelerle dişlerin birbirine girdiği bir yumak hâlinde ormanın zemininde çarpışıp yuvarlanmaya başladılar.

Acker beni hızla ayağa kaldırdı. “Gitmemiz gerek.”

“Ama Messer...”

Bir eti parçalayan o korkunç pençe seslerinin ardından, kulakları sağır eden bir inleme sesi duydum.

Canhıraş bir hâlde ona seslendim. “Messer!”

Siyan panter serbest kaldı; dengesini sağlayıp, üstümüze atlamaya hazırlanıyormuş gibi çömelirken soluk sarı gözlerini bize dikti. Panter ağaçların arasından dışarı fırlamadan bir saniye önce Acker beni yana çekti. Kayarak yakınlardaki çalılıkların arasına daldı.

Messer’a baktım. Vücudunda kan lekeleri vardı ama yaralarına aldırış etmeden bir ağaca tırmanmaya başladı.

Tek kaçış şansımızı kullanarak sınıra, daha doğrusu Kenta olduğunu düşündüğümüz topraklara doğru koşmaya başladık. Orman dört bir yandan üstümüze üstümüze geliyormuş gibiydi. Her yanımızda sis bulutları dönüp duruyordu. Bakışlarımı başka bir yere çevirdiğim takdirde onları kaybedeceğimden korkarak, gözlerimi Acker’dan ve tepemizdeki ağaçların arasından atlayarak ilerleyen leopardan ayırmıyordum. Daha önceki korku hissi daha beter bir şekilde içimi kapladı.

“Dur!” diye bağırarak Acker, daha fazla ilerlememi engellemek için kolunu savurdu.

Ağaçlardaki değişimi görmem biraz zaman aldı. Göğe yükselen, o orman ile diğer taraftaki gizemli bölge arasında tüyler ürpertici bir sınır oluşturan ince ağaçların gövdeleri kemik beyazı kabuklarla kaplıydı. Yapraksız dalların arasından yoğun bir sis yayılıyordu. İleride zifiri karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Sislerin arasındaki kıpırtı bizi uyardı ve hemen arkasından uzakta siyah panter belirdi. Bize yaklaşan simsiyah bir leke gibiydi. Sola saptık, peşimizde dalların ve yaprakların

ezildiğini duyarken Karanlık Orman'a paralel bir şekilde koşmaya başladık.

Ondan kaçmamız mümkün değildi.

Acker da bunu anlamış olmalıydı ki kayarak durdu. "Bıçağını ver." Bıçağı belimden çıkarıp uzattım. Acker bunu hemen sihirle avcuna çekti. "Ben onu oyalarım. Sınıra varana kadar ormanın yanında ilerle. Sınırı gördüğünde oraya vardığını anlarsın."

Hayır anlamında başımı salladım. "Olmaz."

Acker ısrarcılığımı sinirlenip dişlerini sıktı ama ikimiz de tartışacak kadar vakit olmadığını biliyorduk. Kükreyerek beni arkasına itti.

Sven hızla bize yaklaşıyordu. Durmaya hiç niyeti yokmuş gibi son sürat koşuyordu. Acker'ın gömleğinin arkasını sıkıca tuttum, kendimi olacıklara hazırladım ve bu adama kayıtsız şartsız güvendiğimi fark ettim. Kendi sonuma gidecek olsam bile, peşinden her yere gidebileceğimden emindim.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum ama Messer'ın saldırmak için son âna kadar bekleyeceği hiç aklıma gelmemişti. Bir anda ortaya çıkıp panterin sırtına atladı, ikisi birbirine dolanmış bir hâlde yana doğru yuvarlanırken kalbim duracak gibi oldu. Çarpışmalarının hızı, onları Karanlık Orman'ın ağaçlarının arasındaki boşluktan içeri savurmuştu. Tiz çığlıkları aniden kesildi.

Hayır!

Apar topar Acker'ın arkasından öne çıktım. Beni durdurmak için elini kaldırdı. "O, öldü," dedi sert ve ciddi bir ses tonuyla. "Onu kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım.

"Jovie. Dur."

Bir şekilde Acker'ın elinden kurtuldum ve hayaleti andıran beyaz ağaçlara o kadar yaklaştım ki Acker donup kaldı. Ona baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Denemem gerek," dedim çatlak bir sesle. "Onu öylece burada bırakamam."

Acker'ın göğsü içine çektiği her nefeste inip kalkıyordu. "Jovie," diye yalvardı ellerini bana uzatarak. "Beni dinle. Oraya gidersen asla geri dönemezsin."

Yapmam gereken seçimle yüzleşirken gözlerim dolmaya başladı. Ya Acker'ı orada bırakıp Messer'ı kurtarmaya çalışacaktım ya da Messer'ı ölüme terk edecektim ve onu kurtarma şansım olup olmadığını asla öğrenemeyecektim. "Benimle gel."

Acker başını yana eğdi ve yüzünde benim ifademi yansıtan bir hayret ve çaresizlik gördüm. İsmimi söyledi, o iki hece dudaklarından dökülürken sesi titredi.

"Sana güvendim. Peşinden buraya kadar geldim," dedim. "Şimdi senden aynı şeyi yapmanı istiyorum."

Yutkundu. "Ya sonsuza dek burada mahsur kalırsak?"

Yanıt olarak hafifçe gülümsedim. "O zaman en azından birlikte mahsur kalırız."

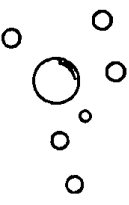
Bunu düşündüğüne bile inanamıyormuş gibi hafifçe başını salladı. O gelse de gelmese de ormana girecektim ama bunu yalnız yapmamayı yeğlerdim.

Sonra bir karar vermiş gibi ağzını kapattı ve hızla yanıma geldi. Tek bir söz söylemeden kollarını etrafıma doladı ve ormanın açık ağzından kendini geriye doğru bıraktı.

Birlikte zifiri karanlığa daldık.

Otuz Üçüncü Bölüm

Orman hiç ışık almıyor değildi ama neredeyse kapkaranlıktı.

Yere çarptığımız anda sihrim sönüp gitti. Hava buz gibiydi ve gözlerimizin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Karanlık âdeta bir sis gibiydi, ormandaki yaşamı boğuyordu. Ağaçların beyaz kabukları etrafı belli belirsiz aydınlatıyordu. Net görebilmeye dair nafile bir çabayla defalarca gözlerimi kırptırdım.

Birlikte doğrulurken Acker elimi sıkı sıkı tuttu. Ağaçların arasından geriye düştüğümüz boşluğa şöyle bir baktığımızda boşluğun kapandığını gördük. Hiçbir şey göremiyorduk. Bir-birimizden dört adım uzaklaşacak olursak, mürekkep siyahı ormanda kaybolurduk.

Messer'a seslenmek için ağzımı açtım ama hiçbir yerden çıt çıkmadığı için sessizliği bölmek istemedim.

“Sence kaybolan kişiler... yollarını mı kaybettiler?”

“Bilmiyorum,” dedi benim gibi fısıldayarak. O da uçsuz bucaksız boşluğa baktı ama hâlâ birkaç adım ötesini göremiyorduk.

Uzunca bir süre sessizce bekledikten sonra daha fazla dayanamadım ve “Messer!” diye seslendim.

Acker elimi sıktı ama yine Messer'a seslendiğimde beni durdurmadı. Bu sefer, boğucu ortamı dağıtmaya çalışarak daha yüksek sesle bağırmıştım. Ama sesim havada görünmez bir ağırlık tarafından yutuldu.

Acı içinde nefesimi tuttum.

Acker telaşla “Ne oldu?” dedi.

Keskin acının kaynağını anlayabilmek için elimi enseme götürdüm. Elimi yüzüme yaklaştırdım. Parmaklarıma bulaşan şey gece kadar siyahtı ama kan olduğunu anlamak için gerçek rengini görmem gerekmiyordu. Kürek kemiklerimin arasından akan bir ıslaklık hissettim.

“Bir şey beni ısırıldı...”

Lafımı tamamlayamadan bir başka kanatlı yaratık enseme saldırdı. Omzuma ya sivri tırnaklarıyla ya da dişleriyle yapıştı.

Çığlık attım. Yaratık beni daha derin bir şekilde yaralarken, onu üstümden atmaya çalıştım. Acker yaratığa asılıp onu üstümden çekmeye çalıştı. Parmaklarımı kayışa benzeyen derisine batırdım ve bu tiksindirici dokuyu hissedince midem ağzıma geldi. Bu her ne ise iğrenç bir şey olduğundan emindim.

Yaratığı üstümden atmayı başardığımız anda, üçüncü bir yaratık saldırıya geçti. Tepki verecek zamanımız olmadı. Yaratık bu sefer Acker’a yapıştı. Sonra bir tane daha geldi. Ondan sonra bir yaratık daha geldi ve artık kendimizi saldırıdan kurtarabilmek için birbirimizi bırakmak zorunda kaldık.

Yüzümü ve boynumu korumak için ellerimle başımı örttüm. Kollarımın ön tarafı cayır cayır yanıyordu. Beni parçalıyorlardı. Jilet gibi keskin dişler ya da sivri tırnaklar derimi ve kaslarımı yırtıyordu. Neredeyse kemiğime kadar derin yarıklar açıyorlardı.

Can havliyle çığlık atarak bir tanesini yakaladım ve elimden geldiğince uzağa fırlattım ama yerine hemen yenisi geldi. Kanatları gök gürültüsünü andıran bir ses çıkarıyor, saldıran ordu giderek büyürken sesler birbirine karışıyordu. Geriye doğru sendeledim ve yerden dışarı fırlamış olan bir şeye takıldım, yere düşerken yarılan elime yayılan acıyla bir çığlık attım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi, bilmiyordum ama avlarının güç kaybettiğini hissetmişler gibi korkunç kanat sesleri daha da arttı ve bir dalga gibi üstüme geldiler. Acker bana seslendi ama bunun bir faydası yoktu. İkimiz de ölecektik ve bunun sorumlusu bendim.

İçime daha önce hiç hissetmediğim türden derin bir öfke yayıldı. Sürekli ölüme yaklaşmaktan ya da saldırıya maruz

kalmaktan, dünyayı ve üstündeki herkesi kontrol edebileceğini sanan adamlardan *usanmıştım*.

“Yeter!” diye bağırıp kollarımı havaya savurdum.

Bu hareketimle korkunç manzarayı aydınlatan bir ışık parladı. Tepemizde yüzlerce, belki binlerce yarasaı andıran kuduz yaratık vardı. Sihrim onları yaktığı için panikleyip kaçmaya başladılar. Derileri kemiklerinden ayrılan, kanatları eriyip buharlaşan yaratıklar yere düştüler.

“İşte, böyle,” dedi Acker bana güven vermek için. Ayağa kalkmama yardım etti. Öylesine yoğun bir öfkeye kapılmıştım ki kontrolsüzce, ne yaptığımı düşünmeden saldırıyordum. Sihrimin göğsümün altında döndüğünü, kaçmaya çalışan o korkunç yaratıkların hepsini öldürmek için can attığını hissedebiliyordum. Kulaklarımda dinmek bilmeyen bir titreşim yankılandı.

Orman netleşmeye başladı. Sihrim avuçlarımdan etrafa yayılıyor, dört bir yanı aydınlatacak kadar genişliyordu. Artık ağaçları, ormanın zeminini... ve kemikleri görebiliyorduk. Yeri örten farklı tonlardaki ve çürüme aşamalarındaki kemiklerin yanı sıra bir de elime batmış olan bir kemik vardı.

“Sihrinin seni kontrol etmesine izin verme,” dedi Acker. Etrafına bakınarak herhangi bir yönde bir kaçış yolu aradı. O ormanda nerede olduğumuzu bize anlatacak bir iz bulmaya çalıştı.

Avcuma batmış olan kemiği çıkardığımda sihrim yine güç kazandı ama hiç acı hissetmedim, sanki sihrim beni o histen korumak istiyordu. Hiçbir şey bana dokunamazdı. Hiçbir şey beni durduramazdı.

“Jovie,” dedi Acker beni uyararak. Sinirlendiğimi hissettim. “Gücünü dizginle, Jovie.”

Gökyüzünden âdeta yaratık yağıyordu. Işık balonu karanlığı gıdım gıdım geriye itiyormuş gibi etrafımızda genişlemeye devam etti. Karanlık; ileride kaçınılmaz olanla savaşımaya çalışan, kıvranan bir kütle gibi gözüküyordu.

Çünkü gerçekten de kaçınılmazdı. Işığım *galip* gelecekti.

Acker bana seslendi ama çok uzaklardaydı. Sesi âdeta okyanusun dibinden geliyordu.

Tepemizde bulutlar silindi, ışığım eski bir dost gibi öğleden sonra güneşini karşıladı. Kaçacak yeri kalmayan yaratıklar buharlaşıp yok oldular.

Hepsini öldürebilirdim.

Gücümün serbest kalmasını, yola çıkan her şeyi yıkmasını, kovalamasını ve yok etmesini sağladım. Bu ölüm ve ıstırap ormanı, artık gerçek yok oluşun ne olduğunu anlamıştı. Işığımın ağaçların arasından geçişini, karanlık olan her yer aydınlığa boğulana ve tek bir gölge bile kalmayana dek ağaçların başladığı noktaya kadar ilerleyişini izledim.

Bir şey beni yere devirdi. Başım sert bir şekilde zemine çarptı ve tekrar odaklanabilene kadar birkaç saniye gözlerim karardı, ardından acı da kendini hissettirdi.

Başımın arkasını tuttum. “Ah.”

Acker gözlerini hâlâ sıkıca yumuyordu, bakmanın güvenli olup olmadığına karar vermeden önce gözlerini hafifçe araladı. Beni tepeden tırnağa süzerken yüzünde beliren yarı rahatlama yarı hayret ifadesi yerini hızla öfkeye bıraktı.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?” Yüzündeki ve boynundaki sıyrıklar ve delikler iyileşmeye, derisi birkaç saniye içinde kendini dikmeye başlamıştı.

Soluklanmak için durdum. “Bunu bana bir cinayet silahıyla balık yedirmenin karşılığı olarak gör.”

“Ben... Ne? Ciddi misin?”

Gözlerindeki ciddi ifade, mideme yayılmaya başlayan suçluluk hissini daha da arttırdı. Yeteneğimi kontrolsüzce kullanmak bana nefes alıp vermek kadar doğal gelmişti, sıcaklığı ruhumu kaplayan bir merhem gibi tüm vücuduma ve zihnime yayılmıştı. Bu hissi bastırmak istemiyordum. Asla.

“Özür dilerim.”

Derin bir oh çekti. “İyi misin?”

Başımı salladım. Ayağa kalkmama yardım etti ve ancak o anda nasıl bir yerde olduğumuzu görebildim. Karanlık Orman... artık yoktu. Ağaçlardan dumanlar yükseliyordu.

Yapraksız ve tütsülenmiş olan ağaçlar, etrafta tek bir kanatlı yaratık olmadan sessizce duruyordu. Ne yönümüzü bulmamızı

sağlayacak bir iz ne de Kenta'ya giden yolu gösteren bir işaret kalmıştı.

Ağaçların arasında dolandık, iskeletlere ve çalı çırpıya takıldık. Uzakta yere yığılmış bir şey görünce hızla o yöne doğru koşmaya başladım. Acker da peşime takıldı. Hâlâ panter formunda olan Sven her yere kan izleri bırakıyordu. Kesik kesik nefes alıp veriyordu ve baygındı. Messer'la ve ormandaki yaratıklarla savaştıktan sonra, usta bir şifacının bile onu ölümden kurtaramayacağı noktaya gelmişti.

“Bırak onu,” dedi Acker yürümemi işaret ederek.

Ama Messer yakınlardaysa yola devam edemezdim. Acker gözlerimdeki kararlı ifadeyi fark etti. Bıkkınlıkla ofladı. Aksi yöne döndü ve yaralı bir hayvana benzer bir şekil aramaya başladı.

“Messer!” diye seslendim tekrar tekrar. Acker da ona sesleniyordu. Onu yerde yanlamasına yatarken buldum. Leopar bedeninden iri parçalar kopmuştu. Gözleri kapalıydı ve güçlükle nefes alıp veriyordu. Bir dakikadan fazla zamanı kalmış olamazdı.

Acker'a seslendiğimde hemen yanıma geldi. Yüzündeki ifadeden durumun umutsuz olduğunu anladım. Gözlerimde yaşlarla ona baktım, leoparın başını kaldırmaya çalıştım. “Yardım et. Lütfen.”

Bana kenara çekilmemi emretti. Telaşla yana çekildim. Devasa hayvanın bacaklarını sıkıca kavradı ve onu omuzlarına attı. Sırtından bir şelale gibi kanlar aktı. Başıyla öne geçmemi işaret etti.

Doğru yönde gittiğimizden emin olmadığım hâlde can havliyle koşmaya başladım ve birden gümbür gümbür toynak sesleri duydum.

“Devam et,” dedi Acker. Taşıdığı yüke rağmen, nedense benim kadar soluk soluğa kalmamıştı.

Tam o sırada, ağaçların arasındaki boşluğu ve Kenta bayrağı taşıyan bir grup askerin uzaklardaki bir tepeden hızla indiğini gördüm: Yeşil zemin üzerindeki yatay bir çizgiden, doğan güneşin ışınları gibi yelpaze şeklinde açılan hançerlerin olduğu bir bayraktı bu.

Tırtıklı kemiklerle kaplı zemin otlarla kaplı bir alana dönüştü ve ormandan Kenta topraklarındaki açıklık bir alana çıktığımızda, sevinçten neredeyse ağlamak üzereydim.

Acker at sırtındaki ilk askeri durdurdu, Messer'ı nazikçe atın omuz başının üstüne yatırdı. "Onu bir şifacıya götürün."

"Emredersiniz, Majesteleri," dedi asker, atı diğer yöne çevirip.

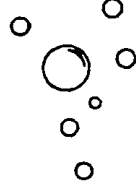
Majesteleri.

Bir adım atmaya, askere acele etmesini söylemeye çalıştım ama bacaklarım da ağzım da bana itaat etmiyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve Acker'a bir terslik olduğunu söylemeye çalışırken her şey bulanık hâle geldi.

Yere düşerken duyduğum son şey savurduğu küfür oldu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Bir çadırdaydım. Çadır rüzgârda dalgalanınca girişindeki kanatlar açıldı ve tekrar kapanmadan önce havanın karanlık olduğunu, dışarıda Kenta askerinin nöbet tuttuğunu gördüm. Karşımdaki yatak, üstündeki kan lekeli bandajlar dışında boştu.

Doğrulup iyileşmiş olan elimi, sonra vücudumu kontrol ettim. Pençe darbelerinden geriye ağrı, acı ya da yara izi kalmamıştı. İki yatak arasındaki masada temiz giysiler görünce, hiç vakit kaybetmeden üstümü değiştirdim. Tam yeşil tuniği başımdan geçirdiğim anda, birisi elini içeri uzattı ve kanatları açtığı anda hayatımda gördüğüm en güzel kadınla karşılaştım.

“Uyanmışsın,” dedi kadın çadıra girerken.

Kuzguni siyah saçlarını ensesinde metal bir tokayla toplamıştı. Omuzlarında deri şeritleriyle bağlanmış metal bir ip vardı. İp belini sıkı sıkı sarıyor, kemerinden sarkıyordu. Bunun sadece bir giyim tarzı olmadığından emindim. Etkileyici bir üniformaydı. Kesinlikle yüksek rütbeliydi.

Masaya bir sürahi ve iki bardak koydu. “Sana su getirdim.” Kıpırdamadım.

Kehribar rengi bardaklara su koydu, kendi suyunu içerken diğer bardağı bana uzattı. “Utanmana gerek yok,” dedi gülümseyerek. “Hepimiz bunu bir ara yapmışızdır.”

Diğer bardağa uzandım, içimden hepsini başıma dikmek geçse de kendimi ufak bir yudum almaya zorladım. “Neyi yapmışızdır?”

“Sihrimiz yüzünden tükenmiştir.” Karşımdaki yatağın ucuna oturup kenarını tuttu. “Bu yüzden bayıldın. Sihri, insan zihinlerimizin kapanacağı kadar serbest kullanmanın bedeli budur. Bir fenerin yağının bitmesi gibi.”

“Bunu bilmek iyi oldu,” dedim. “Acker’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

Hafifçe omzunu silkti. “Büyük bir ihtimalle, utanmadan göz kamaştırıcı gözükürken korkunç günahlar işliyordur.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Kimsin sen?”

Görgü kurallarını hatırlamış gibi omuzlarını dikleştirip başını eğdi. “İsmim Beau. Kral’ın üçüncü komutanı ve Acker’ın kız kardeşiyim.”

“Kız kardeşi mi?”

“Lütfen kimseye eğilmeyi unuttuğumu söyleme,” dedi telaşla. “Başım derde girer.”

Burnumun kemerini sıkıp derin bir nefes aldım. “Bunu bir daha yapmazsan aramızda kalır.”

“Buna söz veremem ama ikimiz yalnızken yapmayacağıma söz verebilirim.”

“Teşekkür ederim. Kenta’da kadınlara bu kadar yüksek bir rütbeye ulaşabilecekleri kadar değer verilmesi güzel bir şey.”

“Kadın ya da değil, becerilerimi inkâr edemezler.”

“Seni kırmak istememiştim.”

“Kırılmadım,” dedi, önemli bir şey değilmiş gibi elini sallayarak. “Karada her şeyin farklı olduğunu göreceksin. Çok daha farklı.”

“Şekil değiştirene ne yaptıklarını biliyor musun?” Sırtını yasladığı yatağı işaret ettim.

Dağınık yatağa baktı. “Alahalı genç mi? Nakil için bekletiliyor. Neden?”

Kan beynime sıçradı. *Bekletiliyor* mu? “Onu nereye götürecekler?”

“Kral’ın zindanlarına.” Bunu yanıt barızmış gibi söylemişti.

Kalbim duracak gibi oldu ve bir saniyede çadırdan dışarı fırladım. Kapımın önünde bekleyen muhafızlar beni karşılarında görünce irkildiler ama hızla yanlarından geçerken beni durdurmaya çalışmadılar.

Kampta yürürken herkes bana döndü, konuşmalar kesildi. Kenta askerleri dört bir yanda kart oyunları oynuyorlar, bira içiyorlar ve gece yaklaşırken akşam yemeği hazırlıyorlardı. Kuzey ve güney yönlerinde göğe kadar dumanlar yükseliyordu ve çadırların tepeleri iki yönde de göz alabildiğince uzanıyordu.

“Prens nerede?” diye sordum cesaretini toplayıp bana bakan herkese. “Acker nerede?” Yanıt olarak boş boş yüzüme baktılar. Çadırların arasındaki labirenti andıran yolda dolaşırken tekrar tekrar aynı şeyi sordum. “Prens... nerede?”

Etrafa çöken garip sessizliği bir ses böldü. “Size yardımcı olabilirim.” Yakınlardaki bir çadırın direğine yaslanmış, saçları batan güneşin altında parıldayan ve çilleri gülümsemesiyle yüzüne yayılan bir adamdı bu.

“Hallis,” dedim hayretle. Bir an için gözlerimin içine baktı ve eğilecekmiş gibi başını eğdi ama elimi kaldırıp onu durdurdum.

“Lütfen, yapma.”

Sözlerime şaşırdı ama hemen toparlandı. “Nasıl isterseniz, prenses.” Unvanımı biraz alaycı bir ses tonuyla söylemesi bana tanıdık geldi.

“Acker nerede?”

“Sizi ona götürebilirim.”

İri yarı Hallis’i birkaç adım geriden izlemeye başladım. Beau gibi o da askeri bir üniforma giymişti ama ceketinin sol kolunun ucunda bir el yoktu.

Kampta yürümeye başladığımızda, sesler giderek geride kaldı. Askerlerden bazıları durup dikkatle bize baktı, bazıları bakışlarını kaçırdı. Birkaçı zoraki bir şekilde gülümseyecek ya da Kenta geleneklerine uyarak başını eğecek kadar nazik davrandı. Garip davranıyorlarsa bile Hallis istifini bozmadı.

Oraya vardığımızda, Hallis’in bana Acker’ın nerede olduğunu söylemesine gerek kalmadı. Dışarıda nöbet tutan askerlerin metal miğferleri her şeyi anlatıyordu. Askerler başlarını sallayarak Hallis’e geçebileceğini işaret ettiler. Hallis sağ elini kaldırıp çadırın kanatlarını açtı. “Önce siz buyurun, prenses.”

İçeri girerken ona bir bakış attım. Sonra bakışlarımı Acker’a çevirdim. Onu tepeden tırnağa süzdüm. Gözlerim ona

doyamıyormuş gibiydi. Duş aldığı için saçları ıslaktı ve gözleri fener ışığında parlıyordu. Temiz gömleğinin kollarını sıyırmış, bir masadaki haritayı inceliyordu.

Gülümser gibi oldu ama yerinden kalkarken hemen ciddi bir ifadeye büründü. Yanındaki adamlardan birini işaret ederek “Jovie,” dedi. “Bu, lejyonun kıdemli komutanı. Rango, seni Maile Prensesi Jovinnia’yla tanıştırayım.”

İri yarı adam eğilip gülümsedi. “Şeref duydum.”

Uygun yanıtın ne olduğunu bilmiyordum. Gülümseyip başımı sallarken, masanın etrafındaki diğer dört adamın bakışlarının ağırlığını hissettim.

“Birkaç saat daha uyursun diye tahmin ediyordum,” dedi Acker. Masanın yanından dolandı ve arkama baktı. “Hallis’le yeniden bir araya geldiniz demek. Umarım seni rahat ettirmiştir.”

Hallis gülümsemedi. “Şu anda burada, öyle değil mi?” dedi sert bir sesle. “Kampa girip, askerlerine senin yerini söylemeleri için emirler yağdırırken sergilediği o hayatta kalma becerilerinden yoksun tavrına rağmen buraya varmayı başardı.”

Acker tekrar bana baktı. “Beau’yla tanıştın mı?”

“Evet. O... *çok güzel.*” Hallis bir şeyler homurdandı ama onu duymazdan geldim. “Messer’ın nakledilmek üzere bekletildiğini söyledi.”

Acker bana baktığında, suni ışığın altında gözleri her zamankinden daha kahverengi, kirpikleri daha kalın ve gür gözüktü. Sonra Hallis’e baktı. “Beau nerede?”

Hallis omzunu silkti. “Prensesi bulduğumda yalnızdı.”

“Onu çadırdan bıraktım,” dedim. “Neden? Messer nerede?”

Rango isimli komutan, ben konuşmamışım gibi araya girdi. “Büyük bir ihtimalle adamlarımı korkutmakla meşguldür.”

“Acker.”

Arkamda duran Hallis’e bir emir verdi. “Bul onu.”

Karşısında ellerimi kavuşturdum. Sürtünmenin etkisiyle minik kıvılcımlar çıktı ama bununla ya da kılıçlarını çeken adamlarla uğraşacak hâlim yoktu. “Seninle konuşuyorum.”

Adamlarının sakın olması için elini kaldıran Acker nihayet dikkatini bana verdi. Dişlerini sıkıştırdığına göre sinirlenmiş olmalıydı.

Gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam etti. “Üç bin asker sabah güneye ilerlemeye hazır olsun.”

Rango itaatkâr bir tavırla başını eğdi, masadaki haritalardan birini aldı ve peşinde adamlarıyla çadırdan çıktı. Yanımdan geçerlerken bakışlarımı Acker’dan ayırmadım ama gidene kadar bana baktıklarını hissettim.

Hallis her zamanki gibi sıkkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Pek bir şey değişmemiş sanırım.” Gün ışığı bir anlığına içeri dolduktan sonra çadırın kanatları kapandı ve yalnız kaldık.

Acker burnundan derin bir nefes çekti, dişlerini sıkarak dışarı verdi. “Adamlarımın önünde beni küçük düşüremezsin.”

“Şu anda *bunu* mu dert ediyorsun?” dedim şok içinde. “Ego-nun bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

“Durumun ne kadar vahim olduğunun farkında değilsin.”

“Messer...”

“Mesele onunla ilgili değil,” diye lafımı kesti. “*Sensin.*”

Afalladım. “Ne?”

Masanın yanından dolandı, eliyle yaklaşmamı işaret etti ve haritayı görebilmem için yer açtı. Daha önce gördüğüm haritalara hiç benzemeyen yuvarlak ve ayrıntılı haritada, sınırlara ayrılmış olan bölgeler ve başlıca özellikleri işaretlenmiş, ince ayrıntılarla çizilmişti.

“Buradayız.” Acker yerimizi temsil eden tahta bir kılıcı gösterdi, sonra parmağının ucunu biraz sağa kaydırды. “Burası da Roison sınırı.”

Roison’ın toprakları Kenta’nın iki misliydi ve kıtanın kara kütlelerinin sağ tarafının büyük bir kısmını içeriyordu. Diğer üç yönden okyanusla çevriliydi ve topografisi kuzeydeki kıyı şeridi dışında düzdü.

Acker parmağını siyaha boyanmış olan ormana varana dek iki bölgeyi ayıran noktalı çizginin üstünde ilerletti. “Burası Karanlık Orman.” Kuzeyde ve güneyde ağaçların arasından geçen iki kısa açıklık hariç, sınır boyunca boylu boyunca uzanıyordu. “Kara büyü, bin yıldır bu ormanda hüküm sürüyor. Geçmişte sadece Vârisler’in en güçlü olanları laneti kaldırmak için oraya

girdi ama hiçbiri başarılı olamadı. Ama sen,” dedi, “tek başına gözünü bile kırpmadan ormanı yok ettin.”

Mümkün değil.

“Hepsini mi?”

“Hepsini,” dedi. “Senin yüzünden var olan bütün haritaların değiştirilmesi gerekecek. Yeni ve açık bir sınırı göstermek için bütün parşömenlerin, illüstrasyonların ve ders kitaplarının baştan hazırlanması gerekecek.”

“Nasıl?”

Acker yanıt verene dek, bunu yüksek sesle söylediğimin farkında değildim. “Adamlarım da bunu bilmek istiyor. Işığı gördüklerinde, buranın kuzeyinde kamp kurmuşlardı. Bazılarının dediğine göre, günün ortasında güneşin ışığını bile gölgede bırakmış.”

“Benden korkuyorlar,” dedim parçaları birleştirince.

Bunu inkâr etmedi. “İhtiyacım olan son şey, ortalıkta dolanman ve kontrolsüz görünmen.” Öne eğildi, kokusunu hissedebileceğim kadar yaklaştı. “Öyle gözüküyor ki ben seni kontrol edemiyorum.”

Bu son cümle dikkat kesilmemi sağladı. “Beni kontrol etmiyorsun.”

“Lanet olsun, Jovie.” Elini masaya indirdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“*Beni* buraya *sen* getirdin,” dedim.

“*Sen* de peşinden Alahalı bir şekil değiştiren getirdin.”

“Ben bir şey yapmadım, bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

“Öyle mi?” dedi gözlerini gözlerime dikerek.

Biraz sakinleşmezsem pişman olacağım bir şey söylemekten korkarak ağzımı kapattım.

Gözlerini benden ayırmadı. “Biliyor muydun?”

En yakın arkadaşlarımdan birinin evcil hayvanım gibi rol yaptığını mı? Yoksa Alahâ’dan kaçarken bizi izlediğini mi? Her halükârda yanıtlım aynıydı.

“Hayır.” Israrla gözlerine baktım.

Bir süre dikkatle bana baktıktan sonra ikna oldu.

“Peki.”

Aramızdaki o görünmez gerginlik dağıldı, gözlerine beni rahatlatan o yumuşak ifade geri geldi ve bir kez daha tanıdık bir dosta baktığımı hissettim. İlişkimize bir isim koymak güzeldi. Fakat ormanda beni öpeceğini sandığım o ânı düşününce, bunun sadece arkadaşlık olduğu fikri anlamını yitiriyordu. *Arkadaş* sözcüğü bunu tam olarak tanımlayamıyordu.

Acker masanın yanındaki bir bıçak kuşağına uzanıp bunu göğsüne taktı. Omzundaki deri kayışa Kenta amblemi işlenmişti. “Gidip onunla konuşalım, ne dersin?”

Otuz Beşinci Bölüm

İkimiz kampta yürürken gözler beni izlemeye devam etti ama sadece hükümdarlarına saygıyla başlarını eğdikten sonra bana baktılar.

“Demek... prensisin, ha?”

“Doğduğumdan beri,” dedi yan yan bana bakarak. “Ama şüphelenmiştin, değil mi?”

“Benim unvanımı ve ailelerimizin geçmişini göz önüne alınca mantıklı. Bunu bana neden söylemedin?”

“Söyleseydim bana güvenmezdin,” dedi. “Halklarımız arasındaki ilişkiler düşünülünce... İntikam almaya çalıştığımı düşünebilirdin.” Gülmemeye çalıştığımı fark etti. “Ne oldu?”

Yüzümü buruşturdum. “Küstahlığın ilk ipucu olmalıydı.” Beni hafifçe dürtükledi.

“*Kendi* adına konuş, *prenses*.”

Kampın sınırındaki son çadırlara vardık. Diğerlerinden uzakta olan bu yapı, tepeden tırnağa zırhlı askerlerle çevriliydi. Özellikle de Messer’ın, çadırın tavanını ayakta tutan ortadaki direğe zincirlenmiş olduğunu gördüğümde bu önlemlerin biraz abartılı olduğunu düşündüm.

Yanında miğferli bir asker duruyordu. Miğferindeki derin göz delikleri beni huzursuz etti. Loş ışıktaki gözlerini göremeden beni dikkatle izlediğini bilmek garip bir histi.

Messer kolları direğin arkasında sıkı sıkı bağlanmış bir şekilde dizlerinin üstünde duruyordu. Her yanı çürüklerle ve sıyrıklarla kaplıydı. İçeri girdiğimizi duyup, başını kaldırdığında

yüzündeki çizgilerden ve vücudunun duruşundan ne kadar bitkin olduğu belliydi.

Karşısında dizlerimin üstüne çöktüm ve bakışlarını ne kadar güçlkle bana çevirdiğini görünce kalbim sızladı. “Hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atan kişilere böyle mi davranıyorsun?” dedim Acker’a dönerek.

Ellerini ceplerine soktu. “Casuslara böyle davranırız. Onu iyileştiremeyiz – yine şekil değişir.” Messer gülümser gibi oldu.

“En azından bana bir pantolon verdiler.”

Espri yapma çabasına gülümsemeden edemedim. “Gözlerin,” dedim yüzüne dikkatle bakınca. “Mavi olmuşlar.” Alaha halkı arasında yaygın olan gri renk değillerdi.

“Seninkiler de,” dedi.

Gözlerimin renginin değiştiğini, yeni rengini hissedebilirmişim gibi elimi yanağıma götürdüm. Acker’a baktım. Bunu bana söylememişti.

“Karadan fazla uzak kaldığında böyle olur. Zaman ve mesafe rengi silikleştirir.”

Hallis çadırın kanatlarını omzuyla iterek içeri girdi. “Onu buldum,” dedi sıkılmış gibi. Beau’nun içeri girebilmesi için kanatları yana çekti. “Gerçekten de askerleri korkutuyormuş.”

Beau cık cık ederek gözlerini devirdi. “Her şeyden korkuyorlar.”

“Onlar azılı savaşçılar.”

Beau başını ona çevirdi. “Aynen öyle.” Nerede olduğunu, orada başkalarının da olduğunu yeni fark etmiş gibi gülümsedi. “Burada neler oluyor?”

Acker elini şöyle bir sallayıp Messer’ı işaret etti. “Sen söyle.”

Beau ona biraz daha yaklaştı. Bir durum değerlendirmesi yaparken, gözleri tıpkı Acker’inkiler gibi tekinsiz ve keskindi. “Âşıklar mı?” Merakla etrafına bakındı. “Hayır, o tür bir şey değil.”

Tam olarak anlayamadığım bir şey yaptığını fark edince kalp geriye adım attım. Bir açıklama yapması için Acker’a baktım ama bana bakmıyordu. Yerde dizlerinin üstünde duran Messer’in etrafında bir daire çizen kız kardeşine bakıyordu.

“Sevgi var ama romantik türden değil. Ama,” dedi kaşını kaldırarak, “bunu daha önce düşünmüş. Anladığım kadarıyla biraz çapkın.”

Messer’ın da benim gibi telaşa kapıldığını görebiliyordum ama Beau karşısında durduğunda flörtöz bir gülümsemeyle bunu gizlemeyi başardı. “Yoksa benimle mi ilgileniyorsun?”

Beau bunu çok komik bulmuş gibi gülümsedi. “Kesinlikle hayır.”

“Beau,” dedi Acker onu uyarırmış gibi.

Beau küstah tavrını bir kenara bırakıp biraz daha odaklandı. “Sadık bir tip. Hatta gereksiz derecede sadık. Kalbiyle hareket ediyor ama tam bir baş belası. Hilekâr olabiliyor. Kuralları ya da âdaba uygun davranmayı umursamıyor. Dikkat çekmeye bayılıyor.”

Beau onun özelliklerini sayarken, Messer bunların doğru olduğuna inanıyormuş ve yüksek sesle duymak hoşuna gitmiş gibi gülümsüyordu.

“Bana bilmediğim bir şey söyle,” dedi Acker. “Bir eyun kılığındayken onunla vakit geçirdiğim sürede bunları ben de anlamıştım.”

“Bir eyun mu?” dedi Beau. “Nerede bir eyun gördün de onun formuna bürünmeyi öğrendin?”

“Babam,” dedi Messer önce Beau’ya, sonra Acker’a bakarak. “Onda şu anda var olan ve olmayan bütün yaratıkların resmedildiği bir kitap var.”

Acker teyit etmesi için Beau’ya baktı. Beau Messer’ın doğruyu söylediğine inandığını anlatmak istermiş gibi bir hareket yaptı, başını hafifçe yana eğdi.

Acker devam etti. “Baban Johannes, değil mi?”

Messer yanıt verirken yüzü ekşidi. “Evet.”

“Seni sihrine o mu maruz bıraktı?”

Messer ağır ağır başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Kimdi o hâlde?”

Messer hemen yanıt vermedi. Bana baktığında yanıt yüzünden okunuyordu. Sessizlik devam etti; hava, sudan oluşuyormuş gibi daha boğucu hâle geldi. Ben dâhil herkes nefesini tutmuş

Messer'in yanıt vermesini beklerken, hava iyiden iyiye ağırlaştı ve nefes alıp vermek zorlaştı. Beau'nun ne gibi bir yeteneği olduğunu bilmiyordum ama bulaşılacak bir şey değildi.

"Kai," dedi tekrar Acker'ın sert ifadesine dönerek. "Babam yeteneklerimle ilgili hiçbir şey bilmiyor."

Acker göğsüne bağlı olan bıçağı çıkardı, dalgın bir ifadeyle Messer'in yanıtını düşünürken parmaklarının arasında çevirdi. "Neden bizi izledin?"

Messer gülümsedi. "B'nin bensiz eğlenmesine izin veremedim."

Beau alaycı bir tavırla güldü. Hallis ona dik bir bakış attığında "Ne?" dedi. "Benden korkmayan *kişiyi* buldum."

Acker bu yanıtı pek hoşlanmadı, dizlerinin üstünde olan Messer'in tepesine dikilip çenesini sıktı. "Son birkaç haftadır konuştuğumuz her şeyi duydun. Ne dediysek dinledin." Gözlerinde ölümcül bir ifade belirdi. "İsminin bu *olmadığını* çok iyi biliyorsun."

Messer omzunu silkmeye çalıştı ama bağlı olan kolları onu engelledi. "Bunun bir önemi var mı? İsmi ya da unvanı ne olursa olsun o kendisi."

Acker onun karşısına çömeldi. "Peki, senin için kim?" dedi kısık ve buyurgan bir sesle.

Acker gözünü bile kırpmadan onu çok daha uzak bir mesafeden öldürebilirdi ama üstünde keskin bir silahla Messer'a o kadar yakın olması korkutucuydu.

Messer bir kez daha gözlerimin içine bakıp yanıt verdi. "Arkadaşım." Bu yolculuğun başından beri yanımdaydı. Hatta daha önceleri, Alaha'da pencereme geldiğinden beri. Barakamın çatısında saatlerce... *sessizce* oturarak vakit geçirmiştik.

Sadece ikimiz. Belki de babasından kaçmak, kırgınlıklarından ve karmaşadan uzaklaşabileceği huzurlu bir yer bulmak için oradaydı ama belki ben de ona o kadar yalnız hissetmemek için ihtiyaç duymuştum.

Ona bir adım yaklaştım. "Neden peşimden geldin?"

"Biz hep karaya birlikte çıkacağımızı ya da asla çıkmayacağımızı söyledik." Messer birden ciddileşti ve çok az kişinin

gülümsemesinin altında görebildiği gerçeği yansıttı. Onsuz gittiğim için bana kızgındı. “Sen yalnız gittin.”

Hayır anlamında başımı salladım. “Yalnız değildim.”

“Ona güvenmiyordum.” *Aramızda* duran adamdan söz ediyordu. “Kai bana rıhtımda ne yaptığını –ne kadar iyi dövüştüğünü– anlattığında seni bulmam gerektiğini biliyordum. Duruma göz atıp güvende olduğundan emin olduktan sonra tekrar Alaha’ya uçarım diye düşünüyordum ama fırtına başladı ve tüm enerjimi ikinizin hayatta kalması için kullandım. Geri dönüş yolculuğunu yapamayacağımı düşündüm.”

“Suyun altındaki yaratık,” dedi Acker. Yüzü ve sesi şaşkınlığını ve neler olduğunu anladığını ele veriyordu. “Sen miydin?” Messer başını salladı.

Acker önce Beau’ya, sonra Hallis’e baktı. “Saatlerce açık denizde dev bir mürekkep balığı formunda kalmayı başardı.”

Acker’ın bundan etkilendiğini belli eden sözleri Messer’ın hoşuna gitmiş olmalıydı ki şapşal bir ifadeyle gülümsedi. “Bu arada, rica ederim.”

Acker tongaya düşmedi. “Alaha’dan ayrılmadan önce planını bilen birisi var mıydı?”

“Evet. Aurora... ve Kai.”

Bu yanıt Acker’ın hoşuna gitmedi. “Kai sana onun neden gittiğini söyledi mi?”

Ama Messer’ın yüzündeki mahcup ifade ve bana attığı kaçamak bakış sorunun yanıtını veriyordu. Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

“Buna rağmen Kai’ı hâlâ bir arkadaş olarak mı görüyorsun?” diye sordu Acker. “Ona ne yaptığını öğrendikten sonra bile mi?”

“Başından beri biliyordu,” dedim onun yerine yanıt vererek. “Öyle değil mi?”

Messer başını salladı. Soruma yanıt olarak değil ama hayal kırıklığını belli etmek için.

“Kai bundan nefret ediyordu ama başka seçeneği olmadığını düşünüyordu.”

Acker derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi bıçağını elinde çevirmeye başladı. “Mazeretler.”

“Yatağa hiç aç girmemiş birisi gibi konuşuyorsun.” Acker’ın elindeki bıçak bakışlarıyla birlikte donakaldı.

“Wren’in muhafızlarının üçüncü komutanının oğlu olarak gerçek açlığı biliyor muşsun gibi yapma.”

Messer da Acker gibi öfkeyle “Babamı tanımıyorsun,” dedi.

Acker’ın bunu teyit etmesi için Beau’ya bakmasına gerek yoktu. Messer’ın yüzündeki ifade acı gerçekleri olduğu gibi anlatıyordu. Babası iyi bir adam değildi. Ona, babasının statüsünden elde ettiği tüm avantajları gölgede bırakacak kadar çok acı çektirmişti.

“Jovie’ye zarar vermek için mi buradasın?”

Messer başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Kai ya da babası için bir casus olarak mı geldin?”

“Hayır.”

“Niyetin iyi mi?”

“Evet.”

Acker kız kardeşine baktığında, Beau evet anlamında başını salladı. Acker miğferli muhafıza şifacıyı getirmesini emretti. Sonra bana baktı.

“Karar senin,” dedi.

“Hangi konuda?”

“Ya zindanlara gidecek ya da serbest kalacak.” Bıçağı bir parmağından diğerine, elinin üstüne ve yine avcuna kaydırmaya devam etti. Bunu o kadar hızlı yapıyordu ki bu konuda yetenekli miydi, yoksa bunu sihirle mi yapıyordu anlayamıyordum. “O, arkadaşın,” dedi. “Seni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ama herhangi bir lidere bağlı gibi görünmüyor. Dolayısıyla yakınlarda olması potansiyel bir tehlike oluşturuyor. Onu bir tekneye koyup Alaha’ya geri yollayabiliriz ama şekil değiştirme becerisi sayesinde geri dönmesini engelleyecek hiçbir şey olmaz.”

Bakışlarımı Acker’ın dikkatli bakışlarından, Beau’nun kur-naz gülümsemesine ve oradan da tipik olduğunu düşündüğüm duygusuz bakışlarla teselli vermeye yanaşmadan ayakta duran Hallis’e çevirdim. Hepsi bana bakıyordu.

“Acaba sadece...” Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ederek duraksadım. “Gitmesi ve asla geri gelmemesi için bir kan yemini ettiremez misiniz?”

Teklifimle birlikte havada belirgin bir değişim oldu, üçünün arasındaki en küçük hareketlerde bile hissediliyordu bu.

İlk konuşan Beau oldu. “Kan yeminleri karmaşıktır, özellikle de stres altında edildiklerinde. Yemin eden kişinin bunu önyargısız bir şekilde yapması gerekir, aksi takdirde anlaşmada boşluklar oluşur. Bunların dışına çıkmak kolay değildir ama imkânsız da değildir.”

“Ama ben bunu yapabilirim,” dedi Acker. Gözlerini gözlerime dikerek bana acı gerçeği söyledi. “Onu hayat boyu denize sürgün edebilirim. Ya da ihanet edeceğinden endişelenmeden uyuyabilmek için kayıtsız şartsız bağlılık yemini etmesini sağlayabilirim ama bir adamın tek suçu şüpheli görünmekken ona bunu yapmaya değer mi?”

“Wren ve halkı bile sürgün edildiklerinde bir kan yeminine zorlanmamıştı,” dedi Hallis.

Acker’ın Fia’ya kan yeminlerinden hoşlanmadığını söylemesinin nedeni buydu demek. Messer’ın serbest kalmasını seçersem, aslında ona kefil olacaktım ve bunu yapabileceğimden emin değildim. Messer çenesini göğsüne eğmişti ama alnına düşen saçlarının arasından göz göze geldiğimizde, bakışlarıyla elinden geldiğince bana güven vermeye çalıştığını görebiliyordum. Bunun beni ne kadar büyük bir tehlikeye atacağını biliyordu, ben de hangi kararı verirsem vereyim onun bunu anlayacağını kesin olarak biliyordum.

“Onu zindanlara yollayamam,” dedim. Sesim titrediği için kendime kızdım.

“Kai’ın seni gizlice etkilediğini bildiğini söylemesine rağmen mi?” Acker bana bakarken, gözlerinde beni yargılayan ya da kınanan bir ifade yoktu. Sadece bana Messer’ın tüm bunlarda oynadığı rolü hatırlıyordu.

“Messer’ın babasının ona ne yaptığını gördüm,” dedim ısrarla arkadaşşıma bakmamaya çalışarak. “Çürüklerini gördüm ve bu konuda hiçbir zaman bir şey yapmadım.”

Acker gözlerimdeki kararlılığı görünce direğin üstünde asılı olan feneri açtı ve bıçağı sivri ucu alta gelecek şekilde içine koydu. Benimki gibi koyu renkli taştan yapılmış bir bıçaktı. Messer'in yanına gidip durdu. "Ocak taşıyla ilgili bir şey biliyor musun?"

Messer hayır anlamında başını salladı ama tereddütlüydü.

"Benimki dünyanın derinliklerinde sıvı ateşten nehirlerin aktığı yerden çıkarıldı. Asla iyileşmeyen yaralar açan tek silahlar bundan yapılır. Bir Vâris'in yeteneğini yok ettiği, sihrini benliğinden ayırdığı bilinen tek madde budur," dedi bıçağı ateşten alıp.

Daha önce koyu renkli olan taşın kenarı artık doğal olmayan sedefli beyaz bir renk olmuştu. Bıçağın kızmış ucunu Messer'in göğsüne dayadı ve derisinin yakasının altında kalan kısmını dağladı. Gözleri fal taşı gibi açılan Messer acı içinde bağırdı.

Acker, Messer'in kirli saçlarını kavrayarak iki yana savurduğu başını geriye çekti. "Şimdi bana sihrinin orada olup olmadığını söyleyeceksin." Messer çenesini sıkarak inledi. Acker'a seslendim ama Hallis kolunu belime doladı, beni geriye çekerek durdurdu.

"Son şansın," dedi Acker.

Messer başını ki yana salladı, tükürükler saçarak yanıt verdi. "Orada değil."

Acker bıçağı biraz daha derine sapladı, Messer'in etlerini ve dokularını yarı. Bıçağı çıkarıp, tekrar ittiğinde yaradan kanlar akmaya başladı. Messer kaskatı kesildi ancak Acker bıçağı tekrar çıkardığında gevşedi.

Acker'ın Messer'in göğsünü bıçakla dağlayarak kalçasının üst kısmındaki V harfini çizdiğini fark ettim. "Bu işaret benden başka sadece dört kişide var," dedi Acker. "Düşmanlarımız arasında çok iyi bilinir ve peşimizde olan birçok kişi için değerli bir ödül niteliği taşır. Bu işaretle Kenta topraklarının dışında bir yerde yakalanacak olursan, ağır ağır ölmekten önce sahip olmadığın bilgiler için işkence görürsün. Dahası sana ilk işkence eden kişi Wren olur."

Hallis'in elinden kurtuldum. "Onu uyarman gerekirdi."

Acker çadırın diğer ucundaki masanın üstündeki bir örtüyle bıçağını sildi. "Bir seçim hakkı yoktu."

Geri gelen asker içeri girmeden önce seslenerek haber verdi. Hemen arkasından saçları kısacık kesilmiş bir kadın asker içeri girdi. Kadın doğruca Messer'a giderken, boğucu havaya ya da oraya çağrılmasına neden olan olaya aldırış etmedi. Yarayı ve Messer'ın genel durumunu inceleyip dizlerinin üstüne çöktü. Avuçlarından birini Messer'ın göğsüne, diğerini sırtına dayadı ve derin bir nefes almasını söyledi.

Messer'dan yükselen acı dolu çığlık kısa bir süre sonra bir rahatlama sesine dönüştü. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar silindi. Nefes alıp verışı normale döndü ve nefes nefese kalmadan dik durabildi. V işareti hâlâ göğsündeydi ve derisindeki yarık kapanmıştı ama pürüzsüz teninin geri kalanına kıyasla oldukça belirgindi.

Acker ona hizmetleri için teşekkür etti ve iyi geceler diledi.

“Çözün onu,” dedim.

Beau başını salladıktan sonra Acker, Messer'ı dağladığı bıçakla onun bağlarını kesti.

Messer ayağa kalkarken kol bileklerini ovuşturdu. “Bir şeyler yiyebilir miyim?” diye sordu. Sanki her açıdan tutsak edilmemiş, hayatı karşılığında Kenta topraklarından başka bir yerde özgür olma şansından vazgeçmeye zorlanmamış gibi gülümsedi. Midesi ne kadar aç olduğunu doğrularcasına guruldadı.

Hallis onu gördüğünden beri ilk kez gülümsedi. “Bir tilkiye dönüşmek istersen, bol bol tarla faresi var.”

“Ya da bir yılan,” dedi Beau neşeyle.

Bu imalı benzetmeyi kimse gözden kaçırmadı. “Sana hem kalacak daha iyi bir yer hem de sıcak bir yemek bulacağız,” dedi Acker, Hallis'e ters bir bakış atarak.

Hallis'in gözlerini devirdiğini gizlememesine bakılacak olursa, bu iş hoşuna gitmemişti ama itiraz etmeden çadırdan çıktı.

Messer, Acker'a başını sallarken hâlâ sırtıyordu. “Cömertliğinize minnettarım.”

Acker onun tavrından zerre kadar etkilenmedi. Ocak taşından yapılmış koyu renkli bıçağı kılıfına soktu. “Şu anda birbirimize güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama umarım zamanla o da olur.” Ciddileşti. “Senin için bir anlamı var mı

emin değilim ama sana teşekkür etmek isterim. Gemide ve sonra karaya çıktığımızda bizi korudun. Sen olmadan kurtulabilir miydik, bilmiyorum.”

Messer daha içten bir ifadeyle gülümserken, o alaycı tavrı biraz silinir gibi oldu. Zaten Messer hep böyleydi. Asla kin beslemezdi. Tek istisna babasıydı.

Messer’ın dikkatini çekmek için temkinli bir şekilde elimi koluna koydum. Gülümsemesi âdeta içten dışa yayılıyordu. Karanlık Orman’da ilk ortadan kaybolduğu anları düşünmeden edemedim. Dünya az kalsın en iyi insanlarından birini kaybedecekti.

Bana sıkı sıkı sarıldı. Mavi’nin okyanusta teknemizi bulmuş olması beklenmedik ve harika bir şey olsa da başından beri yanımda olanın o olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Ama bu, gerçek yüzünü ve yüzünden eksik olmayan gülümsemesini görmekle kıyaslanamazdı bile.

Çenemi Messer’in omzuna yaslamış ona sarılırken, Acker’in gözlerinde bir öfke kıvılcımı belirip kayboldu. Ama Beau bunu fark etti. Pür dikkat bir Acker’a bir bana baktı. Sonra... durdu. Bize bakmaya devam ederken donakaldı.

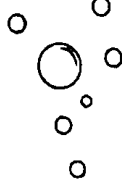
Acker’a baktı. Bana baktı. Tekrar Acker’a baktı.

Acker onun bize odaklandığını fark edince başını iki yana salladı. Onu uyarıyordu. Beau ancak birkaç saniye sonra toparlanabildi. Bir şey bana Beau’yu gafil avlamanın pek de kolay olmadığını söylüyordu ama gördüğü şey onu gerçekten de hayrete düşürmüştü.

Tek kelime etmeden gittiğini görünce içime kötü bir his yayıldı.

Otuz Altıncı Bölüm

Haritada doğudan batıya uzanan bölgeleri inceledim, sonra bıçağımın sapını haritanın üzerinde güneye doğru kaydırarak okyanusu ve kıyılara serpilmiş adaları takip ettim ve Alaha'nın tahta bir ağaç simgesiyle gösterildiği ufak yeşil noktanın üzerine getirdim. Acker çadırın açık kanatlarından geçip ağır adımlarla içeri girdi. Göğsündeki kayışı çıkarıp direğe astı. “Bir şeyler yemelisin,” dedi masanın karşısındaki sandalyeye otururken. Çizmelerinin bağcıklarını çözmeye koyuldu ama bu işi tamamlamadan yorulunca öylece bıraktı ve arkasına yaslandı. Messer’la ilgilendikten sonra, artık açılmış olan sınır hattı boyunca askerleri ilerlemeye hazırlamak için komutanlarına yardım etmeye gitmişti. Geçirdiğimiz günün ardından şu âna kadar nasıl dayandığını bilemiyordum.

Şafağın sökmesine sadece birkaç saat kalmıştı.

“Bunlar senin,” dedim, geriye kalan yulaf lapasını ve havuçları ona itip.

Soğuk yemeğe baktı ama bir şey yapmadı. “Bıçağını bulmuşsun.”

Bıçağımı ışığa tutup ucunu inceledim. “Bir çocuk getirdi. Emirlerine uyarak bileceğini ve parlattığını söyledi.”

Fenerin ışığı yüzünü turuncu bir ışıltıyla kaplıyor, nedense daha da çekici ve tehlikeli görünmesine neden oluyordu. “Onun asker olduğunu düşündüysen söyleyeyim, bir asker değil,” dedi. “Bir yaver. Büyük bir olasılıkla öksüz. Ama bazı aileler yardım karşılığında oğullarını yollarlar. Onları doyurma masrafından kurtulurlar ve oğulları da evlerine ufak bir miktar para gönderir.”

“Reşit olduklarında mı orduya katılıyorlar?”

“Evet, çoğu.” Dirseğini sandalyenin koluna yasladı, başını dik tutmak çok büyük bir yükmüş gibi şakağını yumruğuna dayadı. “Belki de bu konuşmayı Hallis’le yapmalısın. Yaverlik konusunu benden daha iyi anlatabilir.”

“O, bir yaver miydi?”

“Evet, öyleydi.”

Acker’ın birlikte katıldıkları ilk savaşla ve ne kadar kötü sonlandığıyla ilgili anılarını düşününce bu ilginçti. Hallis’in zafer nişanını nereye taktığını merak ettim.

“Yoksul bir çocuk ve bir prens nasıl arkadaş oldu?” diye sordum. Ona biraz daha yaklaşmak için masanın yanından dolandım. “Onun peşinden orduya katılmıştın, öyle değil mi?”

Acker’ın yüzünde gergin bir ifade belirdi, inanılmaz derecede koyu kahverengi gözlerini gözlerime dikti. Vücudunun her santiminden yorgunluk akıyordu. “Bu başka bir gün, tercihen iyi bir uyku çektikten sonra anlatabileceğim bir hikâye.”

Ama yanıt aradığım çok fazla soru vardı. Messer’ın durumu, şekil değiştirmesini engellemek için tedavi edilmeden bırakılması. Beau’nun tuhaf görü yeteneği. Biraz Vad’ın yeteneğine benziyordu ama onunki kadar saldırgan ve amansız değildi. Acker’ın, misilleme ihtimaline karşı ek bir önlem olarak Messer’ı dağlaması. Bunların hiçbirinden bana söz etmemişti. Beni nasıl başa çıkacağıma dair tek bir şey bilmediğim bir durumun içine sokmuştu. Nedense Acker söz konusu olduğunda hep bu tema tekrarlanıyormuş gibiydi.

Bıkkınlığımı hissedip “Söyle,” dedi.

Haritada bulunduğumuz yer ile başkenti temsil eden kılıç arasında kalan mesafeyi inceledim.

“Saraydan ne kadar uzağınız?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sormak istediğim esas şeyin bu olmadığını biliyordu ama bir şey demedi. “Hava iyi olursa varmamız üç gün sürer.”

Kenta’daydık. Güvendeydik. Ufak lütuflar için minnet duymam gerekirdi. Masanın iki yanındaki yataklara baktım. “Tercih ettiğin bir yatak var mı?” dedim saç örgümü çözerken. “Kapıya

en yakın olan sanırım.” Bana nasıl baktığını görünce saçlarımın uçlarını parmaklarımla düzeltmeyi kestim.

“Ne oldu?”

İfadesi yumuşadı. “Senin için kalacak bir yer ayarladım.”

Ne demek istediğini birkaç saniye sonra anladığımda yanaklarım utançtan kızardı. “Ben sanmıştım ki...”

Birlikte kalacağımızı sanmıştım.

Özür dilermiş gibi kızaran yüzüme baktı. “Uygunsuz olurdu,” dedi.

Gözlerim hem utancıma kimse şahit oldu mu diye görmek için hem de geri döndüğümüzde kanatların neden geriye bağlanmış olduğunu anladığım için çadırın açık duran kanatlarına ve dışarıda nöbet tutan askerlere kaydı.

“Elbette,” dedim saçlarımı taramaya geri dönerek. Her şey tahmin ettiğim gibi geliyordu. Acker’ın bana karşı bir bağlılığı yoktu. Buna neden şaşırdığımı bilmiyordum. Sanırım ormanda bir an için... Sanmıştım ki...

Çok aptalım.

Yüzündeki pişmanlık ifadesini kaçırmam mümkün değildi. Bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu: Ona karşı hissettiğim bu *hoşlanma* durumu tek taraflıydı.

Bıçağımı pantolonumun beline soktum ve sandalyesinin etrafından dolanırken göz teması kurmamaya çalıştım. “Gideyim de sen dinlen.”

Elini uzatıp bileğimi yakaladı ve daha ben ne olduğunu anlayamadan beni kucağına çekti. Vücudumun tamamı ön tarafına yapışmasını diye sandalyenin sırtını tutarak dengemi sağladım.

Gözleri gözlerimin arasında gidip gelirken “Saraya gittiğimizde,” dedi. Çenesini, güçlkle yutkundüğünde hareket eden âdemelmasını tam görebileceğim açıda yukarıya kaldırmıştı. “Nerede uyumamı istersen, orada uyuyacağım. İster yerde ister toprak zeminde ya da yatağında olsun, beni istediğin yerde olacağım.”

Bir yatak paylaşacağımızı söylediğini duyunca nefesim kesildi, kalbim çılgınlar gibi atmaya başladı.

Vücutuma sıcak bir dalga yayıldı. Uyanışımdan sonra kendime geldiğim andan itibaren onun yakınında olmak için hissettiğim o şiddetli isteğe artık direnmek zorunda kalmadığım zihnimdeki o ufacık yerde, örtülerin altında sarmaş dolaş olduğumuz bir görüntü canlandı. Hemen ardından gelen saçma utanç hissi olmadan, ten tene olmaya dair giderek artan arzuya izin verebileceğim bir yerdi burası.

Acker'ın gözleri irileşti, dişlerini sıkarken burun delikleri açılıp kapandı. Ensemini tutup, dudaklarımı dudaklarına çekerken olanları onun bakış açısından izledim.

Hayır – bu gerçek bir öpüşme değildi. Sadece öpüşmek için hissettiği derin istek, gizlice izlediğim bir fanteziydi. İrkildim ve sallanarak doğruldum.

“Jovie.” Fazla uzağa kaçmamı engellemek için öne eğildi ama bana erişemeyeceği bir noktaya kaçtım.

“Bu da neydi?” dedim elimle ağzımı kapatarak. Acker'ın yüzünde de benimkini aratmayan bir şok ifadesi vardı.

“Ne gördün?”

Elimi indirdim, görünmez bir öpücüğün izini bulabilirmişim gibi parmaklarıma baktım. “Beni öptün ama...”

Kalbim duracak gibi oldu, damarlarımda akan kan dondu. Hızla arkama dönüp Acker'ın direğe astığı kayıştaki bıçaklardan birini kaptım. İsmimi söyledi ama bıçağı ışığa tutup, parlak ince metalin yüzeyinde aksimi incelerken onu duymazdan geldim.

Gözlerim... hayatım boyunca gördüğüm o gri renkte değil, bulanık bir tondaydı. Bıçağı tuttuğum açığa, üstüne vuran ışığın değişmesine ve irisime yansımaya bağlı olarak yeşil ve altın renkleri arasında gidip gelen bir ela tonuydu.

... her mevsimin her rengini taşır.

Nefesimin kesildiğini hissettim ve bıçağı yere düşürdüm.

Daha boğuk bir sesle ismimi söyleyerek beni ona bakmaya zorladı.

Jovie. Bana doğru ufak, temkinli bir adım attı. Sanki ilk tehlike işaretinde ürküüp kaçacak vahşi bir hayvanmışım gibi dikkatli davranıyordu...

“Bunca zamandır biliyordun,” dedim hışımla ona dönerek. “Bu yüzden sadece senin zihnine girebiliyorum.”

Bu, bir soru değildi ama yine de başını salladı. “Evet.”

Dehşet içinde kanımın donduğunu hissettim. “Sen de benim zihnime girebiliyor musun?” Yanıt vermedi ama yüz ifadesinden girebildiği belliydi.

“Tanrılar aşkına.” Birlikte geçirdiğimiz haftalarda onunla ilgili aklımdan geçen bütün düşünceleri hatırlamaya çalıştım ama başaramadım.

“Benim için o kadar kolay değil. Zihninin içini görmek yani,” diye açıklama yapmaya çalıştı. “Senin zihnin güçlü. Az önce yaşadığımız an dışında, sadece resim yaptığında zihnini görebildim.”

Az önce ne gördüğünü düşünemezdim çünkü aramızda sadece havanın olduğu bir imge gördüğünü biliyordum.

“Sanırım...” Tereddüt etti ama sonra devam etmeye karar verdi. “Sanırım zihnin en çok resim yaptığında özgür oluyor.”

En son Alaha’da, ağlaya ağlaya uyuduğumun ertesi günü resim yapmıştım. Sabahı yatakta, bütün yaşlarımı resimlerle belgeleyen günlüklerimi inceleyerek geçirmiştim. Bunu biliyordu ve benden gizlemişti.

“Neden bana söylemedin?”

“Bunu nasıl karşılayacağını bilemedim çünkü daha yeni Kai’yla ilgili gerçekleri öğrenmiştin. Uyanışından sonra bunu hissetmenin daha iyi olacağını düşündüm.”

Başımı iki yana salladım. “Neyi hissetmemin?”

“Bağ’ı,” dediğinde pür dikkat yüzüme baktı. İçimi mızrak gibi delen bir farkındalıkla neden söz ettiğini anladım. Fia’nın yatak odasında uyandığım sabahtan beri hissettiğim çekim. Onun yanında olmaya, ona dokunmaya dair hissettiğim dinmeyen arzu. Aramızda gerim gerim gerilmiş bir ip gibi duran tutku.

Hayır anlamında başımı salladım. Acker’ın varlığı beni istemsizce kendisine doğru çekerken, aklımdan çok fazla düşünce geçiyordu ve bunları ayıklamak için vakit yoktu.

“Düşünmem gerek.”

Bu bariz bir yanıtı ama anlayışlı bir tavırla bir adım geriye gitti. Sandalyenin koluna oturdu, daha o bunu gizlemeyi başaramadan bir hayal kırıklığı ifadesi yüzüne yayıldı.

Dışarıdaki muhafızlardan birini çağırdı. “Lütfen, Prenses Jovinnia’ya kalacağı yere kadar eşlik et,” dedi sert ve kararlı bir ses tonuyla.

Kendisini benden koruyormuş gibi temkinli ve sahte bir tavrı vardı. Aramızdaki bağ yüzünden mi, yoksa onu artık zaman zaman rol yaptığını anlayacak kadar iyi tanıdığım için mi bunu fark ettiğimi bilemiyordum.

Askerin peşinden dışarı çıkarken Acker bana başını salladı. “İyi geceler, Jovie.”

Otuz Yedinci Bölüm

Beslenmek isteyen midem guruldarken, öğle vaktinin gürültüsüne ve telaşına uyandım. Çadırımın önünde nöbet tutan askere neler olduğunu sordum ama boş boş yüzüme baktı.

İçimden ilk olarak Acker'ı bulmak geçti. Bu var olduğunu bile fark etmediğim bir düşünceydi, bağımız eskisinden de güçlüydü. Göğüs kafesimin altında beni yönlendirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Gitmemi istediği yöne, güneye doğru baktım ve aksi yöne döndüm. Messer'ın nerede olduğunu bilmiyordum... ama beni ona götüren bir içsel pusulam olsa güzel olurdu.

Ellerinde yiyecek olan askerleri görene dek yürüdüm ve bir açık hava mutfağından geldiklerini fark ettim. Önünde bir kuyruk oluşmuştu ama kuyruğa girmeye çekindim. Ters bakışlarla, sırtını bana dönenlerle karşılaştım ama hayatımın büyük bir kısmını Alaha'nın derinliklerinde tek başıma geçirmiştım. Hakkımda dedikodu yapılmıştı ve dışlanmıştım. Tarihin tekrar etmesine kesinlikle izin vermeyecektim. Dahası karnım *açtı*.

Dik dik bakan insanlara rağmen kuyruğa girdim. Sıra uzundu ama hızlı ilerliyormuş gibiydi. Önümdeki adam hakarete uğramış gibi başını çevirip beni süzdü. Bu davranışların beni etkilemeyeceğine karar verdiğim için askere gülümsedim ama bana karşılık vermeden önüne döndü.

Hödük.

“Muhteşem bir manzara,” dedi Beau yanıma gelerek. Arkamdaki adamlar kuyrukta önlerine geçmesine bozulduklarsa bile bir şey demediler.

“Nedir o?”

Gülümsüyordu ama kampta olup bitenleri dikkatle izlediği için gözleri fıldır fıldırdı. “Bir kez olsun benden başka birisinin yanında gergin olduklarını görmek.”

“Bence hoşlanmama hâlini gerginlikle karıştırıyorsun.”

Güldü ve önümüzdeki asker yine dönüp arkasına baktı ama bu sefer benimki yerine Beau’nun göz alıcı gülümsemesiyle karşılaştı. Adam donakaldı, gözleri irileşirken elmacık kemiklerine bir kızarıklık yayılmaya başladı ve yine telaşla önüne döndü.

“İnan ki blöf yapıyorlar.”

Kuyrukta biraz ilerledik. “Peki, bu tür şeyleri nasıl anlıyorsun?” diye sordum laf arasında.

“Auraları görebiliyorum,” dedi.

“Yani... renkleri mi?”

Elini kaldırıp sallayınca, omuzlarındaki metal halkalar birbirine çarpıp çınladı. “Bazen renkler, bazen titreşimler şeklinde görüyorum. Daha önceden bu yeteneğe sahip olan kimse bilinmiyor, o yüzden bir ismi yok. Ben buna aura diyorum çünkü başkalarının anlaması daha kolay oluyor.”

Bu sözler mantıklıymış gibi başımı salladım ama bir şey anlamamıştım. Onu korkutmak istemiyordum.

Yemek kuyruğunda sıra bize geldi, söğüş domuz eti ve ballı bir kurabiye olduğunu görünce şaşırdım ama memnun oldum. Yakınlarda bir su istasyonu vardı ve Beau matarasını varilden doldurdu. Benimle paylaşmayı teklif etti. Yemeğimizi yerken oturabilmek için kampın merkezinden biraz uzakta devrik bir kütük bulduk.

Açlığımı rağmen yemeğimin ancak yarısını yedim ve geri kalanını yere koydum.

Beau beni omzuyla dürttü. “Bana istediğini sorabilirsin,” dedi çekindiğimi hissedince. Daha doğrusu, görünce.

Gizlisi saklısı olmayan biri gibi davranıyordu. Bunun sebebi ya etrafındaki herkes hakkında bilgi alabildiği için öyle olması gerektiğini düşünmesiydi ya da sınırları geri kalanımız gibi algılamıyordu.

“Dün akşam,” diye başladım ama yanıtı duymak istediğimden bile emin değildim. “Acker ve benim aramda bir şey gördün...”

Başını yana eğdi, garip bir ifadeyle baktı. “Gördüğüm çoğu insan etkileşimi sıradandır. Arkadaşlar, tanıdıklar veya tesadüfen rastladığın insanlar arasında fazla enerji örtüşmesi olmaz. Ama bir ya da iki kişiden birden yayılan güçlü bir duygu olduğunda bu, auralarında parlayabilir.”

“Yani Acker’ın aurasının... *parladığını* mı gördün?”

“Daha da fazlasını,” dedi gözlerinde bir ışıltıyla. “Seninkiyle *birleştiğini* gördüm.”

Bunu bu şekilde tarif etmesi bana özel alanıma izinsiz girdiğini hissettirdi.

“Acker’ın aurası her zaman soluktu. Yüzeyinde neredeyse hiç leke ya da dalgalanma olmayan keskin renkleri vardı ama bunlar buzlu bir camın arkasından görünüyormuş gibiydi. Ta ki dün akşam ikinizin arasındaki bağı gördüğüm âna kadar. İkinizin kaderinde kesinlikle birlikte olmak var.”

“Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Bağ’ın seni rahatsız eden yanı nedir?”

“Dürüst bir yanıt mı vereyim? Hayatımda bir söz hakkına sahip olamamaktan usandım.” Nihayet düşüncelerimi dile getirmek, yıllarca içimi kemiren mutsuzluğu birisine söylemek beni rahatlatmıştı.

“Ama bir söz hakkına sahipsin,” dedi. Aptalca bir şey söylemişim gibi gülümsedi. “Bir Eşleşme Bağı zaten budur, sadece bir bağdır. Ne hissedeceğini ya da yapacağını söylemez.” Elini öne savurdu. “İstersen Bağ yokmuş gibi davranabilirsin.”

“O zaman... *renkler*... ya da başka bir şey her şeyi belli etmez mi?”

“Bu, dediğin gibi işlemez çünkü *insanlar* öyle işlemez.” Net yanıtlar vermediği için sıkılmaya başlamıştım.

“Duymak istediğin buysa Acker’ın seni çok sevdiğini söyleyebilirim,” dedi gönülsüzce omzunu silkerek. “Sana taptığını ve eş olduğunu için gurur duyduğunu söyleyebilirim ama bunlar senin esas sorununu çözmez, öyle değil mi?”

Samimi olup olmadığını anlayamıyordum. Büyük bir yanımdediklerinin doğru olmasını istiyordu ama sözleri içimi kemiren kaygıyı hafifletmiyordu.

“Bana baktığında ne görüyorsun?”

Hem empatiyle hem de bana acırmış gibi gülümsedi. “Bunu sana söylersem kötülük etmiş olurum.”

Nedense yanıt vermemesi beni şaşırtmadı.

“İnsan duyguları değişkendir, Jo. Seninkiler, benimkiler, Acker’inkiler. Bunlar okyanustaki bir dalgadan başka bir şey değildir. Esas önemli olan, bunlarla ne yapmaya karar verdiğin.” Bilgelik dolu bu sözleri hızlı hızlı söyledikten sonra yarısını yediğim kahvaltımı işaret etti. “Bunları yiyecek misin?”

Hafifçe güldüm ve başımı iki yana salladım. “Hepsi senin.”

Orada oturduk ve etraftaki askerleri izledik. Beau benden ne kadar korktuklarından söz etmişti ama Beau’yu gördüklerinde fark edilir derecede huzursuz oluyorlardı. Kampta Acker’ı gördüklerinde bile bu kadar rahatsız gözüküyorlardı.

Diğerlerinden daha cesaretli olan iki asker, yanımızdan geçerken bize kaçamak bakışlar attı. Farklı bir ilgiyle bakmışlardı ama özellikle de yeteri kadar uzaklaştıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladıkları için niyetleri en az diğerlerinininki kadar kötü gibiydi.

“Bu da neydi böyle?” dedim.

Bana biraz yaklaştı. “Jo, söz konusu erkekler olduğunda en kötüsünü düşünmek en iyisidir.”

Eh, bu sözler beni hiç rahatlatmamıştı.

Tam o sırada askerlerin normal konuşma seslerini bastıran yüksek sesler kampa dev bir dalga gibi yayıldı; seslerin şiddeti, etrafımızdaki askerlerin arasında büyük bir kargaşa yaratmadan hemen önce iyice arttı. Bazıları zırhlarına ve silahlarına uzanırken, diğerleri her şeyi bir kenara bırakıp kaçmaya başladı.

Güneye... Güneye doğru koşuyorlardı.

Beau ve ben konuşmadan koşmaya başladık. Beau benden iki adım önde çadırların arasından hızla geçerken eline metal bir ip sardı. O kadar hızlıydı ki adımlarına uymakta zorluk çekiyordum. Haftalarca denizde kaldıktan, ardından uyanışımı

deneyimleyip Karanlık Orman'da gücümü kullandıktan sonra formdan düşmüştüm. Kargaşanın merkezine vardığımızda nefes nefese kalmıştım.

Beau kampın eteklerinde duran askerlerin arasından geçti.

Tepeden aşağı doğru baktığımız için sınırı daha geniş bir açıyla görebiliyorduk. Bir haritadaki gibi bir bölgenin nerede sona erdiğini, diğerinin nerede başladığını gösteren net işaretler yoktu ama at sırtında Kenta'dan Roison'a doğru giden ve ellerindeki beyaz bayrağı indirmiş olan iki adam vardı. Acker arkalarından bakıyordu.

Tekrar tepede bekleyen askerlerin yanına tırmanırken rüzgâr saçlarını ve giysilerini etrafa savuruyordu ve kaslı vücudunun ne kadar güçlü olduğunu daha çok gözler önüne seriyordu. Onu beğeniyle izlediğimi fark etmiş gibi hızla başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Acker benim Eşim.

Bu cümlelerin gerçekliği, göğsümde bir kıvılcım çakmasına neden oldu. Korkunun mu heyecanın mı öne geçtiğini bilemiyordum. İki duygu içimde savaşıyordu.

Acker; Rango, Hallis ve tanımadığım birkaç adamla konuştu ve toplanmış olan askerlere dağılmalarını söyledi. Dağılan askerlerin yüzünde rahatlama mı, yoksa hayal kırıklığı mı gördüğümünden emin değildim. Birkaçının yüzünün asık olduğunu fark ettim.

Acker bize yaklaşırken bana baktı. "Gelen, Sven'in babası Jorgen'di," dedi. "Oradan ayrıldığımızın ertesi günü oğlu taver-nadan eve dönmeyince, Sven'in başımıza konan ödülü öğrendiğinden ve peşimize düştüğünden şüphelenmiş."

"Ona... söyledin mi?"

Üzgün üzgün başını salladı. "Doğal olarak çok üzgün. Cenazesini ona yollayacağıma söz verdim."

"Yas tutan bir babayı teselli etmek için bir adamı Roison'a yollamak büyük bir risk," dedi Beau.

"Jovie'nin hayatını kurtardığı için karısına bir can borcum var," dedi Acker. "En azından bunu yapabilirim."

Beau sınıra bakarak başını iki yana salladı. “Kimi ölüme yollayacağına karar vermen için seni yalnız bırakayım.”

“Her hâlükârda bir keşif ekibi yollamam gerekiyordu, o yüzden bu durum pek bir şey değiştirmiyor.” Acker çenesini ovuşturdu “Jorgen bir söylentiden söz etti. Halk, bizim onların sınırlarına engelsiz ulaşabilmek için Karanlık Ormanı yok ettiğimizi düşünüyormuş.”

“Sınır boyunca açık açık askerlerini yerleştiriyorsun,” dedi Beau. “Başka ne düşünebilirler ki?”

“İki şekilde de kaybederiz,” diye araya girdi Hallis. “Askerlerimizi hareket ettirmezsek savunmasız durumda kalırız.”

Bu değerlendirme Beau’yu yatıştırmadı.

“Chryse’in birliklerini bu yöne yollaması an meselesi,” dedi Hallis ona bakarak. “Yolladığı adam sayısı, savunma açısından pasif mi yoksa aktif mi kalacağımızı belirleyecek.”

Messer arkamdan “Ben giderim,” dedi.

Arkama döndüğümde her zamankinden de iyi göründüğünü fark ettim. Saçlarında ve teninde, ona daha hoş bir görünüm veren bir ışıltı vardı. Bir an için şok içinde nefesim kesildi. Alaha’daki kızlar onu yakışıklı buluyorlardı ama karadaki hâlini görseler ölüp biterlerdi.

Tekrar Acker’a döndüğümde, Messer’a bakmıyordu. Bana bakıyordu ama göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. Messer’ın teklifine şaşırdıysa bile belli etmedi.

“Emin misin?” dedi Hallis. “Roison hem kaçaklarla ve ödül avcılarıyla dolu hem de hep hareket halinde olan bir orduları var.”

“Tehlikenin farkındayım,” dedi Messer. Gülümsemesi daha alaycı bir hâl aldı. “Bunu Acker’ın şiddetle geliştirmek istediği güvene doğru bir adım olarak düşünün.”

Acker bir kere başını salladı. “Yollayabileceğimiz herkesten daha iyi gizlenebilirsin. Hava karardığında yola çıkmaya hazır olur musun?”

Birisi aniden omuzlarımı kavradığında, irkilmemek için kendimi tuttum. Messer omuzlarımı sıktı ve onun Acker’ı denediğini, ne tepki vereceğini görmek istediğini anladım.

Omuzlarımı tekrar sıktı. “Emrinizdeyim,” dedi Messer.

Acker salak değildi. Messer’in onunla dalga geçtiğini biliyordu. Messer’in daha sert bir şekilde köprücük kemiğine vurduğu parmaklarına baktı. “Harika. Cesedi bularak işe başlayabilirsin.”

Tüm gözler, uzaktaki Karanlık Orman’daki iskelet kalıntılarının ve tepede daireler çizen leşçil kuşların bulanık görüntüsüne çevrildi.

“Acele edersen kurtlardan önce cesede ulaşabilirsin,” dedi Acker.

Hallis de arkadaşı gibi gülümsedi. “Ama kokuyu alt edebileceğini sanmıyorum.”

İstifini bozmayan Messer ellerini üstümden çekmeden önce omuzlarımı hafifçe sarstı. “Bana bir iyilik yapar mısın?” dedi gözlerinde bir heyecan parıltısıyla.

“Evet. Tabii,” dedim güçlkle.

Gömleğini çıkarıp bana verdi. “Benim için saklar mısın? Ölüm görevine gitmeden önce çürümüş ceset gibi kokmak istemiyorum.” Yanıt vermeme fırsat tanımadan pantolonunun düğmelerini açıp aşağı indirdi. Bakışlarımı kaçırdım, utançtan yanaklarımın kızardığını hissettim. Pantolonunu, öne uzattığım elimde duran gömleğin üstüne koyduğunu görmekten çok hissettim.

Gözlerimi göğsünün üstünde kalan kısımda tutmaya özen göstererek dik dik ona baktım. “Hiç komik değil.” Ne soyunması ne de ölüme gidiyor olabileceğiyle ilgili espri yapması komikti.

“Tam aksine,” dedi Beau kocaman bir gülümsemeyle. “Bence çok komik.”

Messer bu iltifata bayıldı, bana göz kırptıktan sonra kanatları çıktı ve göz açıp kapayıncaya kadar Mavi’nin tanıdık formuna büründü. Hızla göğe yükselirken, havada birkaç siyah tüy süzüldü.

Yakınlardaki bir asker eyunu görünce bağırarak tam olarak duyamadığım bir şey söyledi ama dehşet içinde kaldığı belliydi. Kocaman, azılı savaşçılar olmaları gerektiği hâlde salak gibi bu kadar çok şeyden korkmalarına gülümsemeden edemedim.

Beau ve ben aynı düşünceyle birbirimize gülümsedik.

Otuz Sekizinci Bölüm

Tüm gerginliğim Acker'ın rahat gülümsemesini gördüğüm anda silindi. Ben yaklaşırken gözlerinde bir parıltıyla dizginlerini tuttuğu kısırağın boynunu okşuyordu.

O gün huzurlu gözüküyordu. Bana teknedeki zamanımızı hatırlattı. Sırf ikimiz olduğumuzda her şey daha basitti. Buna rağmen sürekli bir şeyleri benden gizlediği için hâlâ ona tüm kalbimle güvenemiyordum.

Beau, karşımızdaki iki ata bakarak “Diğer atlar nerede?” diye sordu.

Acker ata binmeme yardımcı olmak için elini uzattı. “Taburun kampı toplamak için mümkün olduğunca çok yük hayvanına ihtiyacı var.”

Beau gözlerini kısarak ona baktı. “O hâlde ben Jo’yla aynı ata bineceğim.”

Ama Acker çoktan ata binip arkamdaki battaniyenin üstüne oturmuştu bile. “Hallis ve ben aynı ata sığmayız. Durum ortada, Beau. Kuralları ben koymuyorum.”

Beau dişlerini sıkarak öfkeli adımlarla bir şeytan gibi sırtan Hallis’in yanına gitti. “Kurallı sen koyuyorsun,” dedi. Ona yardım etmeye çalışan Hallis’in eline bir şaplak indirdi. “Burası senin monarşik hükümdarlığın. Kuralları tam anlamıyla sen koyuyorsun.”

Babalarının egemenliği altındaki oğulların verdiği emirlerden bunalmış biri olarak, onun bu çaresizliğini çok iyi anlıyordum.

Beau ata bindikten sonra Hallis öne eğildi, Beau'nın kulağına iyice yaklaştı. "Seni ısırmayacağıma söz veriyorum."

"Öyle mi?" Öfkeden köpürür hâlde kaburgalarına dirsek attı. "Ama *ben* seni ısırabilirim."

Darbe aldığı yeri ovuşturarak Hallis'in gülümsemesi yerini rahatsız bir ifadeye bıraktı. "Uzun bir üç gün olacak."

Başımı çevirip Acker'a kaçamak bir bakış attığımda göz göze geldik. İçimde tuttuğum öfke hissi, onu hemen arkamda gördüğümde silindi. Kaşının kavisinden dolgun dudaklarına kadar, güzelliği beni büyüledi.

Bundan nefret ettim. Özellikle de tertemiz hava, orman ve belli belirsiz tatlı bir şeyle karışık kokusundan.

"Hazır mısın?" dedi beni dikkatle süzerek.

Hazır mıydım? Önümüzdeki üç günü at sırtında geçireceğim fikrinden ötesini düşünmekte zorlanıyordum ama durup odaklandığımda içime bir heyecan dalgası yayıldı. Beni bekleyen şeyin geride bıraktıklarımın daha iyi olacağını umut ettim.

"Sanırım."

Gülümsediğinde dudaklarının arasından dişleri parıladı. "Güzel. Her prenses ustalıkla ata binmeyi bilmeli." Elimi tutup dizginleri avcuma tutuşturdu ve bileğimi biraz sıkıp bıraktı. Bunu bana cesaret vermek için yapmıştı ama parmak uçlarının tenime hafifçe sürtünmesinin erotik bir yanı da vardı.

Ya da bunu sadece hayal ediyordum.

"Neler öğrendiğini göster," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Gösteremem."

"Şifacıdan ayrıldıktan sonra atı nasıl idare ettiğini izlemiştin. Dizginleri her gerginleştirdiğimde ya da çektiğimde, bunu dikkatle izledin. Kendi gözlerimle gördüm. Bunu yapabilirsin."

Ellerimdeki deri kayışlara bakarken, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. "Sadece ellerine bakıyordum," dedim. Kendime hâkim olamadan doğruyu söylemiştim.

Yüzümü daha iyi görebilmek için yana eğildi. "Ne yaptın dedin?"

Yanaklarıma engelleyemediğim bir sıcaklık yayıldı ve omzumu silktim. "Güzel ellerin var."

Gülümsemesi yüzüne yayılırken, bu konuyu asla kapatmayacağına bilerek gözlerimi devirdim.

Beau alçak sesle konuşuyordu ama rüzgâr sesini yanımıza taşıyordu. “Çok ama *çok* uzun bir yolculuk olacak.”

Acker konuyu kapatacak –şimdilik– kadar nezaket gösterdi ve bana bir atı nasıl idare edeceğimi, dizginleri nasıl gereceğimi, gevşeteceğimi ve atın boynunun üstünden ayarlayabileceğimi gösterdi.

Kamp, artık oraya vardığımız gündeki boyutunun dörtte biri kadardı. Düzleşmiş ve çamurla kaplanmış olan geniş alanda sadece birkaç çadır vardı. Acker geride kalan askerlere el sallayarak veda etti. Tepeden indik ve bir sonraki tepeye çıktığımızda Acker bana dizginleri aşağıya çekip atı durdurmamı söyledi.

Hallis hafif bir ıslık çaldı.

Aşağıda göz alabildiğince uzanan yapraksız ve kemik kadar beyaz ağaçlar vardı. Ormanın çıplak zemini karı andıran parlak küllerden oluşan bir örtüyle kaplıydı. Yeryüzündeki soluk renkli bir doğum lekesi gibiydi; ormanın zengin, koyu renkleriyle ve etrafındaki yeşil otlarla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Bir zamanlar simsiyah olan orman artık açık renkti.

“Bunu sen yaptın,” diye fısıldadı Acker kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Bunun ne kadar önemli bir olay olduğunu anlayınca fiziksel bir darbe almışım gibi hissettim. Eyere biraz daha çöktüm, ağırlığımı Acker’ın göğsüne verirken günlerdir parmak uçlarımda titreyen gücü kabullenmeye çalıştım.

Tek kelime etmeden zıt yöne doğru yola koyulduk. Düşman hemen peşimizde olduğundan, atı eşkin sürerek Roison’ın ormanlık vadisinden geçemediğimiz bir hızla yeşil çayırlarda ilerlemeye başladık. Acker, atı yönlendirmeme yardım ederken ellerimi kendi ellerinin içinde tutmaya devam ediyordu. Sınırdan uzaklaştıkça kendime Messer’ın iki hafta sonra sarayda bizimle buluşacağını, hayatta *kalacağını* hatırlattım.

Günün ilk yarısında hızla ilerlemeye devam ettik ama sonra arazi değişince ve otlaklardan geçip, iri kayalarla dolu bir dağ geçidine varınca yavaşladık. Kayalıklar dar bir geçit oluşturuyordu

ve Beau ile Hallis ancak arkamızda ilerleyebiliyordu. At işin büyük bir kısmını kendisi hallediyordu ama Acker dizginleri tutan elimi sıkıca kavradı ve engebeli zeminde ilerlerken bacaklarının gerildiğini hissettim. Ağaçlar geçidin tepesini örtüyor, üstümüzde gölgeler oluşuyordu. Sıcaktan korunabilmek bizi rahatlatmıştı.

Beau'nun sesi yamaçların arasında kıvrılarak ilerleyen yolda yankılandı, arkasından Hallis'in daha kalın sesini duyduk.

"Sence hangi konuda tartışıyorlar?" dedi Acker. Saatlerdir konuşmadığı için sesi çatlak çıkmıştı.

"Nefes alıp vermeyi."

Yumuşak bir sesle güldü. "Çocukluklarından beri böyleler. Onları aynı ata binmeye zorladığım için kendimi daha kötü hissediyor olmalıydım."

"Peki, onları neden yolculuk için eşleştirdin?"

"Sadist bir keyif aldığım için," dedi hiç utanmadan. "Ama aslında sadece yanımda olmanı istedim."

Bu itirafına nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için bir şey demedim ama sözlerinin yarattığı yoğun hissi fark ettim.

Atı, devrilmiş bir ağaç dalının solundan geçirmem için dizginleri nasıl tutmam gerektiğini gösterirken "Sola doğru," diyerek beni yönlendirdi.

Taş zemine çarpan toynak sesleri arasında Beau'nun sesini duydum. Sert bir hakaret didişmelerini sonlandırdı ve ardından etrafa çöken sessizliği derinleştirdi.

"Tamam, kendimi biraz kötü hissediyorum," dedi Acker. Sırtıttım.

"Hayır, hissetmiyorsun."

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra "Artık bana kızgın değilsin," dedi. Bunu bir soru sorarmış gibi söylemişti.

Nefesimi dışarı verdim. "Bilmiyorum."

Düşününce ona gerçekten de kızgın *olmadığımı* fark ettim. Gerçeği benden gizlediği için kızmıştım ama bunu neden yaptığını anlıyordum. Bağımızı... içinde bulunduğumuz... *durumun* farklı aşamalarında bana anlattığını hayal etmeye çalıştığımda, hepsinde aynı tepkiyi vereceğimi biliyordum. Hatta daha da kötü bir tepki vermiş olacağımdan emindim.

Yapabileceğim en iyi şey, daha fazla bilgi edinmeye çalışmaktı. “Sen ne zaman anladın?”

“Açıkçası, çocukluğumuzda biliyordum sanırım,” dedi beni şaşırtarak. “Küçük bir kızken hep yoğun duyular deneyimlerdin ve...” Düşüncelerini toparlamak, doğru sözcükleri seçebilmek için duraksadı. Dizginleri bıraktı ve başımı çevirince avcunu göğsüne yasladığını gördüm. “Bu duyguları *hissedebildiğime* yemin ederim.” Geçmişini düşünürken gözleri parıldadı.

Sözleri beni hüznlendirdi. Söz ettiği o tanımadığım kız ve eşini kaybettiğini sanan çocuk için hüznlendim. Elini dizginlere uzatmadı, bacaklarımızın birleştiği noktaya götürdü.

“Ama elini taş duvara dayadığımda emin olmuştum. O anda sihrini hissettim ve benimkiyle uyumlu olduğunu anladım. Zihnini görmeye başladığımda, Alaha’ya geri dönen gemide hamağında resim yaptığını gördüğümde içimdeki şüphe kırıntıları tamamıyla silindi.”

Pazar’dan sonraki geri dönüş yolunda genel olarak aynı şeyin resmini yapmıştım; bıçak. Tekrar tekrar bunu çizmiştim. Geri döndüğümde ise takıntım cansız nesneden *Acker’a* yönelmişti. “Pazar yerindeki anılarımdan aklımda kalan hâlini çizerken beni gördün,” dedim.

“Dudaklarımı çizmekte zorlanıyordun,” dedi benimle dalga geçerek.

Hissettiğim hafif utancı gizlemek için gözlerimi devirdim. “Görülerini kontrol edebiliyor musun?”

“Hayır. Resim yapmadığın zamanlarda zihnine girmeye çalıştım ama olmadı,” dedi. “Ya sen?”

“Zihninden kendi irademle çıkabiliyorum ama ne zaman gireceğimi pek kontrol edemiyorum.” Ona neleri itiraf etsem diye düşündüm ama bu noktada her şeyi söylemek daha iyi olacaktı. “Sanırım fiziksel temas bağı güçlendiriyor.”

Derin bir nefes aldı. “Çok nadiren görüldüğü için Eşleşme Bağı hâlâ gizemini koruyor. Yüzyıllar içinde Vârisler arasındaki soylar güç kaybetti. Sihir sıradan kişiler arasında daha fazla görülmeye başlanırken, bu durum genel olarak sihrin gücünü azalttı ve eşleşme olasılıklarını düşürdü. Artık çok az kişi buna

sahip ve bunu bir sır gibi saklıyorlar. Bağ, insanlara düşmanlarının bilmesini istemedikleri bazı avantajlar sağlıyor ama başkentte bize bazı yanıtlar verebilecek olan birisi var. Tabii, bir bedel karşılığında.”

“Alaha’da bunu bir seçim gibi, bir evlilik anlaşması gibi gösteriyorlardı.”

“Bir zamanlar Eşleşmelerin de yaygın olduğuyla ilgili öyküler anlatılır ama asla bunların bir seçim olduğundan söz edilmez. Wren’in halkını daha iyi kontrol edebilmek ve doğru soyların devam etmesini garanti altına alabilmek için çarpıklaştırdığı bir şey bu.”

Tepenin yanından fırlamış olan şekilsiz taş bir duvara sürtündük ve alçak bir kayalığa çarpmamak için eğildik. Burası dar bir geçitti. En dar kısmından geçerken, sıkışmanın etkisini bacaklarımızda hissettik ve ardından dışarı çıktık.

Sonra karşıımızdaki manzara nefesimi kesti. At sırtında olmamıza rağmen sapları baldırlarımıza ulaşabilecek kadar uzun mor çiçeklerle dolu sığ bir vadiye varmıştık. Yolda esinti olduğunda hissettiğim mis gibi kokuyu artık dört bir yanda hissedebiliyordum.

“Acaba biraz...”

Daha ben sorumu tamamlamadan Acker attan atladı ve tek bir hareketle yere indi. Onun kadar zarif olmayı beceremesem de ben de attan indim.

Dikkatle çiçeklerin arasına adım attım, parmaklarımı yapraklarına sürttüm ve ipeksi dokularının keyfini çıkardım. Artık yerde olduğum için en uzun olanlar belime ulaşıyordu. Arılar ve diğer böcekler ileri geri uçuyor, bölgelerine giren devden hiç korkmamış gibi vızıldıyordu.

Vadinin derinliklerine ilerledikçe bir yanıma açılmaya başladı; uzaklarda gökyüzüne uzanan, zirveleri karla kaplı sarp dağlara dönüşen dalgalı yeşil tepeler önümüze serildi. Dünya aklımı başımdan alacak kadar büyüktü. Nefesim kesilmişti. Bütün ayrıntıları görmeye çalışırken kirpiklerimin ıslandığını hissettim.

Otların hışırdadığını duyunca yanıma gelen Acker’a baktım. Bir elinde bir paket yiyecek, diğerinde deri su matarası vardı.

“Biraz dinlenirken yemek yeriz diye düşündüm,” dedi.

Omuzunun üzerinden bakınca dağ geçidinden geçen Beau ile Hallis’i gördüm, ikisinin de yüzü asıktı. Acker da onları görünce beni hemen aşağıya çekti ve parmağını dudaklarına götürdü. Gizlendiğimiz yerden, yolun geri kalanında kimin atın arkasına oturacağıyla ilgili tartıştıklarını duyduk. Beau nerede olduğumuzu sordu ama Hallis onu duymazdan gelmiş olmalıydı çünkü etrafa bir sessizlik çöktü. Sonra Hallis ondan öğle yemeğini paylaşmasını istediğinde, Beau’nun ona *bok ye* dediğini duyduk.

Acker ve ben kıs kıs güldük. Acker yanlamasına uzanıp dirseğine yaslandı ve bana mumlu kâğıda sarılı olan yiyecekleri verdi. Bacaklarımı altına kıvrıp mumlu kâğıdı açtım ve...

İçindeki dilimlenmiş kırmızı meyveleri ve peyniri görünce nefesim kesildi. “Yıllardır çilek yemedim,” dedim dilimlerden birini ağzıma atıp. Meyvenin ekşimsi tadı, tat tomurcuklarımı ele geçirdi ve bunu telafi etmek için bir parça peynir yedim. “Bunları nereden buldun?”

Acker paketten bir çilek alıp ağzına attı ve lokmasını çiğnedi. “Bir askerle değiş tokuş yaptım. Annesi bir toprak elementali. Ona hep en güzel ihtiyaç paketlerini yollar.”

“Çok şanslıymış.”

“Biz de şanslıyız,” dedi Acker ağzına birkaç dilim daha atarak.

Keyifle yemeğimizi paylaştık ve sırayla su içtik. Bakışlarım uzaklardaki dağlara kaydı. Sırf o yöne bakarak, bulunduğumuz yer ile dağlardaki ısı farkını net bir şekilde görebilmek beni şaşırttı.

“Hayatımda hiç kar görmedim.”

Bakışlarımı takip etti. “Çocukluğunda gördün. Maile o dağların hemen arkasında.”

Orası hem çok uzak hem de çok yakın gözüküyordu. Mataranın tıpasını kapattım ve başımı kaldırdığımda gözleri erimiş madenler gibi gözüken Acker’ın dikkatle bana baktığını gördüm. Beni birkaç adım öteden izlemeye devam ederken bunu bilinçli bir şekilde yapıyormuş gibiydi.

“Tekrar hızmanı takacak mısın?” diye sordum yoğun havayı dağıtmak için.

Bunu sormanın kaba olup olmadığını bilmiyordum ama Acker bu soruma şaşırmış ya da alınmış gibi davranmadı. “Sence takmalı mıyım?”

Beni ilgilendirmemiş gibi omzumu silktim.

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Belki takarım.”

Gün ışığını boşa harcamamamız gerektiğini biliyordum ama yanına uzandığımda, hiçbir şey söylemeden destek olsun diye kolunu başımın altına soktu. Ona bakabilmek için yana döndüm. O da aynı şeyi yapıp bana döndü. Ben yanağımı koluna yasladım, o da diğer kolunu belimin kıvrımına dayadı. Teknede böyle uyumuştuk ama nedense bu pozisyon karada bana daha samimi geldi. Belki bunun nedeni artık Eşleşme Bağı’nı biliyor olmamdı.

Ya da belki de etrafımızda yeteri kadar boş alan olması ve birbirimize bu kadar sokulmamıza gerek olmamasıydı ama... yine de sokulmuştuk.

Gömleğinin altındaki V şekline dokundum. “Sen, Hallis ve üç kişi daha mı?”

Gözlerinde tam olarak anlamlandıramadığım, konuşmamızla tezat oluşturan ateşli bir ifade belirdi. “Demek sayı sayabiliyorsun,” dedi muzip bir tavırla belimin kenarını çimdikleyerek.

Acker’ın elini itmeyi başardım ama bana direnmek yerine parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip aramızda tuttu. Hiç şüphesiz, başından beri bunu yapmayı planlıyordu.

Kendimizi sessizliğe bıraktık, arıların vızıltısının ve bizi sarmalayan çiçeklerin etrafımızda gizli bir koza örmesine izin verdik. Hâlâ söylenmemiş çok şey vardı ama şu anda hiçbirisi önemli değildi. Kendimi en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyordum. Bu tatlı mahmurluğu dağıtmaya, onun benden gizlediği şeyleri hatırlatmaya çalışan cılız bir ses duydum ama bunu duymazdan geldim.

Ancak Acker’ın parmaklarını saçlarımın arasında hissettiğimde uyukladığımı fark ettim.

“Dalga geçiyor olmalısınız. Kalkın,” diye bağırdı Hallis. Yüzü o kadar öfkeliydi ki hayatında mutluluğu hiçbir zaman deneyimlemediğini düşünmek üzereydim... *Asla.*

“Yüce tanrılarım,” diye homurdanan Acker, gözlerini kısarak mahmur mahmur arkadaşına baktı. “Sadece yarım gün bir atın sırtında birlikte yolculuk ettiniz ve daha şimdiden sabrın tükendi.”

“Siz ikiniz şekerleme yapmakla meşgul olmasaydınız, havanın değiştiğini fark ederdiniz.”

Tam o sırada, gökyüzü yarıldı. Yakınlardaki beyaz bulutların arkasında güneş parıldadığı hâlde şiddetli bir yağmur başladı. Hemen ayağa fırlayıp ıslanmamak için vadinin dibindeki ağaçlara doğru koşmaya başladık. Hallis de aksi yöne koştu, Beau’nun atları almasına yardım etti.

Acker’ın saçlarına ve gömleğine takılmış olan otlardan ve çiçek yapraklarından, göğsüne yapışan gömleğinden, ıslanmama çabamızın nafile olduğu anlaşıyordu. Acker elini uzatıp saç örgümün arkasından bir yaprak çıkardı ve bana göstermek için kaldırdı ama gözüm ondan başka bir şey görmüyordu. Yaprığı aramıza bıraktı. Düşünebildiğim tek şey; saçlarından ıslak dudaklarına akan suyun, yaladığı dudaklarında nasıl bir tat bıraktığıydı.

Bana doğru bir adım attı, ona bakabilmek için başımı geriye atmak zorunda kaldım. Parmaklarını yanağıma götürerek “Jovie...” diye fısıldadı.

Ama gümbür gümbür toynak sesleri birbirimizden uzaklaşmamıza neden oldu, Hallis ve Beau bizden daha fazla ıslanmış bir hâlde ve öfkeyle yaklaşıyordu. İkisi de sırılsıklamdı.

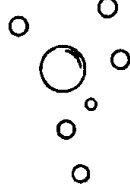
“Yağmur yakın zamanda dinecek gibi görünmüyor,” dedi Acker. Gözleri biraz daha yüzümde kaldı ve en sonunda onlara döndü. “Biraz ilerleyip bu geceyi geçirmek için kamp kuralım. Sabah erkenden yola çıkarız.”

Hallis’in olayların gidişatından memnun olmadığı belliydi ama Acker’ın onun sabrının tükendiğini söylemesinden sonra, bunu dile getirmeyecek kadar akıllıydı.

Beau attan inip saçlarını sıktı. “Hallis’in duş alması gerekiyordu zaten.” Hallis’in öfkeyle dişlerini birbirine *sürttüğünü* duyduğuma yemin edebilirdim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Hallis, Acker'a dönerek "Uzun yoldan gittiğini biliyordum," dedi. "Ama azıcık yağmur yüzünden kamp kurmaya ne gerek vardı?"

Ağaçların arasına gerdiğimiz tentenin altındaydılar. Yağmur damlaları kanvas tenteye vuruyor, ufak ateşin çıtırtılarını bastırıyordu ve alevlerin ışığı alana turuncu bir parıltı yayıyordu. Acker sırtı bana dönük bir şekilde oturmuş, kolunu dizine yaslamıştı ve bir bıçakla oynuyordu. Bunun benim bıçağım olduğunu fark ettim; siyah taş, ateşin ışığını yansıtmıyordu. İçgüdüsel bir şekilde belimi kontrol ettim ama sonra bıçağımı şiltemin altına gizlediğimi hatırladım.

Beau'yla altına sığındığımız tenteye baktım ve karşılıklı uyanan iki kişi gördüm. Beau sağ taraftaydı, ben sol taraftaydım. Göğsümün düzenli bir ritimle kalkıp indiğini görüyordum.

"Dünyası tepetaklak oldu," dedi Acker. Bunu duyunca Hallis'le yaptığı konuşmayı dinlemeye geri döndüm. Acker başını kaldırıp, Hallis'e bakınca ateşin ışığının dışında, gölgelerin arasında kalmak için elimden geleni yaptım. "Alışması için biraz zamana ihtiyacı var."

Rüya görüyor olmalıydım. Aynı anda iki yerde oluşumu açıklayabilecek tek şey buydu.

"Sahip olmadığımız zamanı boşa harcıyorsun," dedi Hallis.

"Savaş devam ediyor. Bir hafta bir fark yaratmaz."

Hallis'in sırtı bana dönüktü ama ağırlığını bir ayağından diğerine verirken ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum.

“Yapma, Ace. Bana doğruyu söyle.” Elini öne savurdu. “Ne yapıyorsun?”

Acker uzunca bir süre ona baktı. “Bir barakada yaşamış, Hallis. Onu diğerlerinden ayrı tutmuşlar, Wren’in oğlu tek sırdaşı olabilsin diye herkesten uzaklaştırmışlar. Sevgilisi olabilsin diye.” Yüzünde gizleyemediği bir tiksinti ifadesi belirdi. “*Değer-siz* olduğuına inanması için yalnız bırakılmış, buna şartlanmış. Daha sarayın kapısından içeri adım atmadan önce saraylılar onu paramparça ederler.”

“Bana bu saçmalıkları anlatma,” dedi Hallis. “Başının çaresine bakabilecek kadar becerikli olduğunu kanıtladı.”

“Saraylıların ne kadar acımasız olabileceklerini herkesten iyi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum,” dedi Hallis. “Ya oraya uyum sağlar ya da...” Bir farkındalığa varmış gibi sustu. “Annesinin yanma, Maile’ye gideceğinden korkuyorsun.”

Acker arkadaşının şüphelerini ne doğruladı ne de inkâr etti. Aralarına çöken sessizlik her şeyi anlatıyordu.

“Sana âşık olmasını sağlamak, gitmesini engelleyecek mi?”

Acker ona o kadar sakın bir ifadeyle baktı ki başka birisi olsa canı için endişelenirdi. “O aşırı düşünün kafanın içinde inandığının aksine, her şeyi bilmiyorsun.”

“Ne gördüğümü biliyorum,” dedi Hallis. “Sırılsıklam âşıkmışsın gibi onu öpmek üzere olduğun sırada ne gördüğümü biliyorum.”

Acker’ın parmaklarının arasındaki bıçak, Hallis’in şahdamarını teğet geçerek arkasındaki ağacın gövdesine saplandı.

Acker onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Kes sesini.”

“Iskaladın,” dedi Hallis. Acker’ın öfkesi onu zerre kadar korkutmamıştı.

“Ona karşı gerçek hisler besliyor olabileceğim hiç aklına gelmedi mi?” dedi Acker daha alçak sesle.

Hallis, onun karşısındaki şilteye oturdu. “Öyle olduğunu biliyorum. Ama bir yandan da onun öldüğünü varsayıdığın için yıllarca içinde taşıdığın suçluluk duygusunun, annesinin omuzlarına yüklediği sorumluluk hissine karıştığını düşünüyorum. Eşleşme Bağı da devreye girince aklın karıştı.”

Acker bıçağını çağırdı ve yine parmaklarının arasında çevirmeye başladı. “Yanıliyorsun.”

Uzunca bir süre bakıştılar ama Hallis nihayet pes etti. “Peki,” dedi. Uyumaya hazırlanarak uzandı, koluyla gözlerini kapattı. “Madem ısrar ediyorsun. Ama bir tavsiye ister misin?” Acker kusursuz denebilecek kadar kayıtsız ve sıkkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Saraya varmadan önce ona söylemen gerek. Sarayda sırlar yoktur ve Strou Prensesi’yle nişanlı olduğunu duyunca ne tepki vereceğini tahmin edebiliyorum.”

Ne?

Geriye doğru bir adım attım. Nasıl gördüğünü bilemiyordum ama Acker gözünün ucuyla hareketimi fark etti ve başını hızla bana çevirdi. Göz göze geldik.

“Ne oldu?” dedi Hallis. Hemen şiltesinin ucundaki kılıcına uzandı.

Acker doğruldu ve uyuyan bedenime doğru bir adım attım. Sonra nefes nefese, başım döner hâlde uyandım ve Beau’yu da uyandırdım.

“Her şey yolunda mı?” dedi. “Kusacak gibisin.”

Bakışlarımı ateşe, Hallis ile Acker’ın tentesine çevirdim ve daha bir saniye önce ateşin karşısından gördüğüm yerde olduklarını fark ettim. Derken Acker şok ve kararlılık karışımı bir ifadeyle ayağa fırladı ve yağmurun altında hızla bana doğru yürümeye başladı. Apar topar ayağa kalkmaya çalıştım.

“Bu hoş numarandan bana ne zaman söz edecektin?” diye sordu. Sert ses tonu beni şaşırttı.

Hemen savunmaya geçtim. “Büyük bir ihtimalle, sen bana nişanlı olduğunu söylediğinde,” dedim zehir zemberek bir sesle.

“Off.” Beau metal ipini kavradı. “Ben... şurada olacağım,” dedi sessizce yanımızdan geçerken.

İkimiz de dönüp ona bakmadık.

“Bana doğruyu söyle, Jovinnia.” Tam ismimi söylemesi, beni her şeyden çok incitti. “Bunu ne kadar zamandır yapabiliyorsun?”

“Neden söylemek zorundayım? Sen de bana karşı tam olarak dürüst davranmış sayılmazsın,” dedim.

“Wren’le iş birliği mi yapıyorsun?”

Bu soruya o kadar şaşırdım ki dilim tutuldu. Vardığı sonuç o kadar inanılmazdı ki ağzım resmen açık kaldı.

Nihayet konuşabilmeyi başardığımda, sesimde öfkeden eser yoktu. “Neden söz ediyorsun?”

Kafamın karıştığını hisseden Acker ofladı, burun delikleri açılıp kapandı ve gözlerindeki sert ifade silindi. Ama tamamıyla değil.

“Hayatının büyük bir kısmını Alaha’da geçirdin. Wren’in zihnini tamamıyla ele geçirmesi ve seni bir yem olarak Pazar’a yollaması için yeteri kadar zaman vardı. Her yıl olduğu gibi yine orada olacağımı ve seni gördüğüm anda kurtarmak isteyeceğimi biliyordu. Bunca zamandır beni aptal yerine koymuş olabilirsin.”

Başımı iki yana sallayarak ellerimi havaya savurdum. “Sana oyun falan oynamıyorum, Acker. Eminim ki Beau dürüst olduğumu doğrulayabilir. Bu yüzden yanımızda değil mi?”

En azından öfkesi dinerken kafası karışmış gibiydi. “O zaman neden konuşmamızı gizli gizli dinliyordun? Bunu nasıl yapabildin?”

“Bilmiyorum! Hatırladığım son şey uykuya daldığımdı, sonra birden ateşin karşısından seni ve Hallis’i izliyordum. Zihnim kendi kendine başka bir yere gitmiş gibi. Sana...” Artık öfkeli çıkmayan sesim giderek hafıfledi. “... daha yakın bir yere.” Ancak gerçek olabilecek kadar acınası bir itiraftı.

Acker başından aşağı bir kova su boca edilmiş gibi suçluluk ve utanç içinde bana baktı ve her şeyi mahvettiğini anladığında yüzü ve vücudu gevşedi.

“Jovie.”

Elimi kaldırıp onu susturdum. Parmaklarımın ucunda silik sarı bir parıltı görünce, hemen ellerimi salladım.

“On üç yaşımdan beri Strou Prensesi’yle nişanlıyım.” Onu dinlemek istemediğim hâlde açıklama yapmaya devam etti. “Ama ondan önce *sen* vardın.”

Kontrolümü yitirmişim, içimde bir duygu bombardımanı üstünlük için savaşıyormuş gibi hissettim ve arkama dönüp toparlanmaya çalıştım.

Yanıt vermediğimde devam etti. “Sen kaybolduğunda, ailen bu yüzden ailemi ziyaret etmişti. Her yaz gelecek, müttefikliği yenileyecektiniz.”

Ben kaybolduktan sonra bu müttefiklik de bozulmuş olmalıydı. Muazzam kaynakları ve bunları savunacak bir ordusu olan düşman Roison’la sınırı olan tek halk Kenta’ydı... Dolayısıyla Kenta’nın bir başka bölgeyle elverişli bir anlaşma yapmak için istekli olması doğaldı.

“Ne zaman evleneceksiniz?” diye sordum. Tekrar ona döndüm ama aramızdaki mesafeyi korudum.

“Yaz sonunda,” dedi ama hemen devam etti. “Ama ikimiz babamla konuştuktan sonra nikâh iptal edilecek.”

“Müttefiklik anlaşmasını yapamayacaksınız.”

“Bunun bir önemi yok.” Elini uzamış olan saçlarının arasından geçirdi, her yere su damlaları sıçrattı. “Eşim sensin.” Bunu yanıt basitmiş gibi söylemişti.

“Geleneklerini bilmiyorum,” dedim. Boynumdan yüzüme yayılmaya çalışan sıcaklığa engel olmaya çalıştım. Alaha’nın dışındaki hiçbir şeyi bilmediğim ve bu kadar saf davrandığım için kendime kızgındım. “Onunla... *flört* ettin mi?”

Tereddüt etti ama başını salladı. “O reşit olduğundan beri, onu biraz tanıyabilmek için iki kere ziyaret ettim. Ailelerimiz, ikimizin ailesi kadar yakın değil. O yüzden önce arkadaşlık kurmak istedim.”

“Onu kendine âşık etmek için,” dedim Hallis’in kullandığı sözcükleri hatırlayınca.

Kurduğum bağlantı hoşuna gitmemişti. “Hayır, öyle olması gerekmez.”

“Ama bunu kesinlikle *yapmayacağını* da söylemedin.”

Bu suçlamaya dişlerini sıkarak karşılık verdiğinde çenesindeki kas kabardı. “Onları *kurtaracağıma* güvenen bir halk var...” Sustu, başını eğdi ve tekrar bana baktı. “Onların güvenliğini sağlamak için her şeyi yaparım.”

Doğruyu söylediğini biliyordum çünkü artık bunu anlayacağım kadar sır saklamıştı. Acker’ın kötü bir niyetle benden sır

sakladığına inanmıyordum. Bence niyeti olabileceği kadar iyiydi ama bu, seçimlerinin doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

“Hangisinin ordusu daha büyük? Maile’nin mi, Strou’nun mu?”

Bu soruyu duyunca bakışlarında sıkkın bir ifade belirdi. “Bunun bir önemi yok.”

Bir yanıt istiyordum. “Maile’nin mi, Strou’nun mu?”

Yutkundu. “Maile,” dedi.

Gerçeğin farkına vardığımda göğsüm içine göçmüş gibi hissettim. “Maile’nin Kenta’yla yeniden ittifak kurması için olası bir neden bulabilmen ne kadar da uygun olmuş. Daha baskın bir orduyla gelecek, bir Eşleşme Bağı’yla güzelce garanti altına alınacak olan bir müttefiklik...”

“Jovie,” dedi sert bir sesle. Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Bana yaklaşmasını beklemeden yana adım attım.

“Dokunma bana.”

Yumruğunu sıktı. “Bunu çarpıtıp başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışma.”

Başımı iki yana salladım. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Acker. Bu bir oyun, gerçekten de böyle bir şey varsa bir Eşleşme Bağı’nı taklit etmeye çalışan sihirli bir numara olabilir.”

Gözlerini ayırmadan Beau’ya seslendi. “Buraya gel de Jovie’ye bende ne gördüğünü söyle.”

“Sanki güvenilir bir kaynak,” dedim alaycı bir sesle. “Sen onun prensisin, *abisisin*. Bana söylemeni istediğin şeyleri söyleyecek tabii.”

Bu sefer beni tuttuğunda kaçmama izin vermedi. Ellerini enseme doladı, çenemi kaldırdı ve beni öptü. Göğsünü ittim ama beni kendisine çekti, çenemi tutup başımı geriye atmamı engelledi.

Dişlerini dudaklarıma sürttü. “Bana *direnmeyi* kes artık.” Parmaklarını yanaklarıma geçirecek kadar sıktı, dudaklarını tekrar dudaklarıma dayadı ve bu sefer dilini ona itiraz etmek için açtığım ağzıma soktu. Tadını hissettiğimde, boğazımdan yarı inlemeyi yarı itirazı andıran utanç verici bir ses çıktı. Tutku; çakılan bir kibritin alevi gibi vücuduma yayıldı, dilimin ucuna kadar gelen bütün itirazları sildi. Birkaç saniye önce onu itmek

için kullandığım ellerim omuzlarımdan ensesine kaydı. Kendimi ona biraz daha çekmek, vücudumu vücuduna dayamak için geniş omuzlarına tutundum.

Dilini biraz daha ağzıma soktu, tutkuyla beni öperken inledi ve o anda bir şey oldu. Birbirlerinin etrafında iki meraklı hayvan gibi daireler çizen sihirlerimiz ilk kez temas ettiler.

Hayır, ilk kez değildi. İlki Pazar'da elim taş duvara değdiğindeydi.

Ama bu gerçek tanışma anlarıydı.

İçten içe aydınlanmış bir hâlde, Acker'ın gücünün benimki-ne karıştığını hissettim. Sihrinin gücünü ve kapasitesini hissedebiliyordum. Kilometreleri kapsayan bir alanda bütün metal zerrecikleri, yeni farkındalığımla ağaçlarda, toprakta ve yeraltının derinliklerinde titreşti. Silahlar, aletler ve Beau'nun metal ipi gibi insanların yaptığı daha yoğun metallerinin titreştiğini duyumsuyordum. Hepsi dilediğimiz gibi kullanmamız, bükmemiz ve genişletmemiz için bana ve Acker'a aitti.

Dudaklarımı dudaklarından ayırıp Acker'ı geriye ittim ve parıldayan ellerim gömleğinin üstünden derisini yaktı. Derisinin yanmasına kılını bile kıpırdatmadı, birden geri çekilmeme sinir olarak derin bir nefes aldı. Onunla yeniden birleşmeyi, başladığımız şeyi bitirmeyi ben de arzuluyordum.

"Sana güvenmiyorum," dedim soluklanmaya çalışarak.

"Bana güvenmen gerekmiyor," dedi eliyle ağzını silerek. "Ben sadece kendine güvenmeni istiyorum." Ateşe yöneldi ama hızla tekrar bana döndü. Gözlerinden âdeta alevler saçarak bana yaklaşırken yerimden kıpırdamadım. "Şunu sakın unutma: Onu bir daha görürsem, sana yaptıkları yüzünden onu öldürürüm."

Açıklama yapmasına gerek yoktu. Kai'dan söz ettiğini biliyordum. Kai beni yıllarca manipüle ettiği için güven sorunları yaşadığımı düşünüyordu.

Sonra sert adımlarla tentesine gitti ve yanan gömleğini çıkardı. Beau'ya bir şey dedi, kız kardeşi başını iki yana salladı.

Artık uyurken de üstümden ayırmayacağıma karar verdiğim için bıçağımı çağırdım. Acker çantasından sağlam bir gömlek çıkardı, kollarını hışımla kollarına geçirdi ve gömleği başından

aşğı çekip göğsündeki iki el izini örttü. Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra, ateşe biraz daha toprak fırlattı ve tenimin etrafı azıcık aydınlatan silik ışıltısı dışında neredeyse zifiri karanlıkta kaldık.

Kırkıncı Bölüm

“Durmadan yola devam edersek, günün sonunda ufak bir köye varmış oluruz ve başkentin eteklerine varmamız için sadece bir gün daha at sırtında yolculuk etmemiz gerekir,” dedi Hallis. “Şansımız yaver giderse yarın gece bu saatlerde gerçek bir yatakta uyuyor olabiliriz.”

Yalan söyleyemezdim. Gerçek bir yatakta yatma düşüncesi, uykusuz geçen son birkaç geceden sonra resmen bana coşku veriyordu. Sürekli olarak bir o yana bir bu yana dönmüş, gözüme uyku girmesi için can atmıştım ama bedenimin dışına çıktığım, Acker’la tartıştığım, beni Wren’le iş birliği yapmakla suçladığı anlar aklımdan bir türlü çıkmamıştı.

Ve öpüşmemiz. Tanrılar aşkına, o öpüşme...

Acker arkasında Beau’yla atına oturmuştu. Bunun o kadar samimi olmayan ama büyük bir ihtimalle söz konusu olan herkes için rahatsız edici bir yolculuk olduğunu düşündüm. Kamptan ayrılma vakti geldiğinde, hızla Hallis’le aynı ata binmeye karar vermiştim. Hallis ve Beau, Acker’ın ne tepki vereceğini beklerken fark edilir derecede duraksamışlardı ama ciddi bir tepki vermesini bekledilerse hayal kırıklığına uğramış olmalıydılar çünkü Acker sadece kısırağının üstündeki eyeri düzeltmiş, Beau’nun ata binmesine yardım etmişti.

Hallis’in önünde oturmuş yola devam ederken henüz rahatlayamamıştım.

“Bunun sen seçtin,” dedi Hallis bıkkınlıkla.

Ne demek istediğini anlamamış gibi yaptım. “Ne seçimi?”

Gözlerini devirdiğini neredeyse duydum. “Neyden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun.”

Patlamama ramak kalmışken beni kışkırtması pek de akıllıca bir hamle değildi. Sessiz kalmanın en iyi eylem planı olduğuna karar verdim. Elbette, Hallis’in iyiliği için. Acker’ın göğsünde kalan el izlerim, kışkırtıldığımda neler yapabileceğime dair gayet açık bir göstergeydi.

Tartışmamıza hâlâ bir anlam veremiyordum. Konuşmalarına kulak misafiri olduktan sonra, her şey aleyhime dönmüştü. Acker’ın şüpheleri, Beau’nun beni yakından izleyişi – bunların hepsi duruma farklı bir ışık tutuyordu. Acker’ın beni suçlamasının arkasında geçerli bir endişe olduğunu biliyordum –Wren’le gizli gizli iş birliği yapmam– ama beni yine de incitmişti.

Belki de hissettiğim şeyi tanımlamak için *incinmek* doğru sözcük değildi. Belki bu daha çok hayal kırıklığı gibi bir şeydi. Başka bir kızla nişanlı oluşuna inanamamamdı. Gözlerimin önündeki şeyi görmeyecek kadar saf olduğuma sinir olmamdı. Acker’ın beni kendi çıkarları için manipüle ediyor olması da mümkündü. Kai’ı öldüreceğine dair ettiği yemin gayet inandırıcıydı ama Kai’ı öldürerek ne elde edebileceğini bilmiyordum. Bunu zerre kadar sakınmadan söylemişti. Yani ben istesem de istemesem de bunu yapacaktı. Acker bir kere benim hatırım için Kai’ın hayatını bağışlamıştı ve bunu bir daha yapmayacağını açık açık söylemişti.

Günün geri kalanında hiç durmadan yola devam ettik. Güneş ufukta alçalırken hava serinlemeye başladı. Zaman zaman deniz suyu taşıyan rüzgâr bana kıyı şeridinden çok uzak olmadığımızı anlatıyordu. Dar bir dereye rastladık, kısırağımız karşıya kıyıya geçerken huysuzlanınca Hallis dizginleri benden aldı. Deri kayışları tek elinin parmaklarına doladı ve parmaklarını ustalıkla atı yönlendirmek için kullandı. Ben bunu iki elimle bile yapamadığım için bu becerisi etkileyiciydi.

Derenin tam yarısını aştığımız sırada, Hallis kulağıma fısıldadı. “Görüyor musun, at sırtındaki bu düzenden tek rahatsız olan sen değilsin.”

Bunu söylemesine neden olan şeyi görmek için başımı kaldırmaya cesaret edemedim ama Acker’ın bize baktığını *hisse-*

debiliyordum. Bakışları güneş ışınları gibi tenimi yakıyordu. Gözlerimi Hallis'in ustaca kullandığı dizginlere diktim, atın korkmaması için karnını bacaklarıyla nasıl sıktığını fark ettim.

Derenin karşı tarafına geçene kadar Acker'ın bakışlarının ağırlığı dinmedi.

"Bakışlar öldürebilseydi..." diye mırıldandı Hallis bu durumu komik bulmuş gibi. "Sabah beni ölü bulursan nereye bakman gerektiğini biliyorsun."

Gülümsemeden edemedim. "Korkman gereken kişi Acker değil. İnan ki seni öldürmeyi ondan çok daha fazla düşündüm."

Hallis'in arkamda gerildiğini hissettim. "Efendim?"

"*Sivri Pençeler* ismi sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Sivri Pençeler," dedi hayal meyal hatırlamış gibi. "Çocukluğumuzda seni korkutmak için anlattığım öykü mü?"

Başımı salladığımda vücudu yine gevşedi.

"Acker Alaha'dan önceki hayatını hatırlamadığını söylemişti."

"Bazen rüyamda görüyorum ama her şey bulanık. Çok kötü bir saigon kökü deneyiminden sonra o hoş Sivri Pençeler anısını hatırladım."

"Bu çok..."

"Dehşet verici," diye lafını tamamladım.

"Çok özür dilerim," dedi gayet samimi bir ifadeyle. "Seni rahatlatır mı bilmiyorum ama benim de saigon deneyimlerim oldu. Büyükanneemin yemek masasında... *uygunsuz* yerlerime ev yapımı reçelini sürmüş bir hâlde çırılçıplak uyandım."

Bu itirafı karşısında donakaldım. Hallis'in, bu kadar utanç verici bir şeyi geçtim, kendisiyle ilgili bile pek bir şey paylaşacak biri olduğunu sanmazdım. "Zavallı büyükannen."

"Hey," dedi buna alınmış gibi. "Uyandığında ilk gördüğün şey olarak o kadar da kötü bir manzara değil."

Bu sözleri beni sadece güldürdü. Acker'la göz göze geldiğimde hâlâ gülümsüyordum. Ama yüzündeki ifade beni o kadar gafil avladı ki gülüşüm boğazımda düğümlendi. Bakışlarını başka yöne çevirmeden önce gözlerindeki belli belirsiz gülümseme ifadesiyle değil, bütün gün özenle koruduğu o donuk ifadeyle karşılaşacağımı sanıyordum.

“Konuşmamıza kulak misafiri olduğunu söyledi.” Sesimi çıkarmayınca, Hallis devam etti. “Acker’ı kötü gösteren şeyler söylemiş olabilirim.”

Eh, kesinlikle iyi göstermemişti. “Çoktan şüphelenmediğim bir şey söylemedin.”

“Acker inanılmaz derecede sadık bir insandır – tehlikeye girecek kadar. Önemseydiği birisini, halkını kurtaracağını bildiği takdirde hiç düşünmeden hayatını feda edecek kadar.” Arkamda kıpırdandığını hissedince arkadaşından bu şekilde söz etmekten, özellikle de bunu güvenmediği birisine anlatmaktan huzursuz olduğunu anladım. “Acker’a göre, sadece iki grup insan vardır; kendisinin sadık olduğu kişiler ve hemen hemen geriye kalan herkes. İnan ki *asla* ikinci grupta olmayı istemezsin.”

“Peki, Strou prensesi bu denklemin neresinde?”

“Bence bunun yanıtı sana bağlı.”

“Acker’ın ona politik çıkarlar için kur yapması ile Kai’ın bana yaptıkları arasında pek bir fark göremiyorum.”

“Sen bir fark göremiyorsan, seni aksine ikna edemem. Acker’dan dilediğin kadar nefret edebilirsin prenses ama bunun için ona kötü adam rolü vermene gerek yok.”

Bunu mu yapıyordum?

“Hiç böyle bir şey oldu mu?” diye sordum. “Yani eşleşen bir çiftin bir araya gelmediği oldu mu?”

“Bununla ilgili hikâyeler anlatılır,” dedi Hallis.

“Ve?”

“Sonunda hem birbirlerini hem de etraflarındaki herkesi yok ettikleri söylenir.”

Peki o zaman.

Kırk Birinci Bölüm

Kasabanın iki girişinden birine yaklaşırken, izlediğimiz toprak yol kaldırım, taşlı bir yola dönüştü. Kasabanın etrafı olduğu gibi taş duvarlarla çevriliydi ve dışarıda nöbet tutan muhafızlar içeri girmek isteyenlerin belgelerini kontrol ediyorlardı.

Attan inen Hallis, atın dizginlerini gevşekçe tutarak ve kesik elini cebinde gizleyerek ilerledi. “Burası Calgary, başkent ile Roison sınırı arasındaki ilk savunma hattı. Kasaba birkaç kere yağmalandığı için kapılardan kimin gireceğini dikkatle seçiyorlar.”

Acker başlığını yüzüne kadar çekmişti. Hepimiz silahlarımızı gizlemiştik, ben de bıçağımı pantolonumun beline sokmuştum. Kimliğimizi neden gizlememiz gerektiğini sorduğumda Hallis, bunun prensin varlığının kasaba halkı arasında bir kargaşaya yol açmasını önlemek için olduğunu söyledi. Soyluları sık sık başkent duvarlarının ötesinde görmüyorlardı ve genellikle bu tür ziyaretler izdihama neden oluyordu. Gizli kalmamız, nerede olduğumuza dair haberlerin Roison’a ulaşmasını da engelleyecekti.

“Belgeler,” diye seslendi bir muhafız kapılara yaklaştığımızda. Tipik ziyaretçiler olmadığımız belliydi. Atlarımızın, eşyalarımızın ve giysilerimizin kalitesi, çiftçilerle ve kölelerle dolu bir bölgede yüksek statümüzü ele veriyordu.

“Belgelerimiz yok ama harcayacak paramız var,” dedi Acker. Avcunu açmadan önce elindeki madeni paraları şingırdattı.

Adamlar paraları daha iyi görmek için öne eğildiler, şöyle bir baktıktan sonra liderleri üzölmüş gibi yaparak başını iki yana salladı. “Geçiş ücreti arttı. Üç katına çıktı.”

“Üç katına mı?” diye bağırdı Hallis hayretle.

“Ya ödersiniz ya da çekip gidersiniz. Sınırdaki bir ışık bükücü olduğundan söz ediliyor, yanınızdaki iki kızdan birine çok benzediği söyleniyor,” dedi kirli parmağını bana ve Beau’ya doğrultarak. “Kasabamızda sorun çıkmasını istemiyoruz.”

Acker cebinden üç altın para daha çıkardı. “Bunlar yeterli mi?” diye sordu sinirle.

“İkiniz için yeterli,” dedi muhafız Hallis ile Acker’a. “Kızlar için ekstra ücret ödemeniz gerek.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdı Hallis. “Buna resmen soygun derler. Lordun bundan haberdar mı?”

“Uygulamalarımızla ilgili görüşmek isterseniz, Lord Gravebriar şu anda tavernada,” dedi muhafız. Gülümsediğinde sakalı titredi. “Ama önce ödeme yapmanız gerek.”

Acker kocaman bir arazi almaya yetecek kadar para çıkarıp sert bir şekilde adamın avcuna indirdi. “Biraları kaliteli olsa iyi olur.”

Adamlar geçebilmemiz için kenara çekilirken, hırsızlar gibi sırtıp bizimle dalga geçerek içten içe güldüler. Bizi duymayacakları kadar uzaklaştıktan sonra Hallis, Acker’ı kenara çekti. “Ne kadar paramız kaldı?”

“Pek bir şey kalmadı.”

Kasaba, merkez noktasından bir tekerleğin parmakları gibi farklı yönlerde ayrılıyordu. Tam ortada etrafında tavukların ve çocukların toplandığı eski bir kuyu vardı. Orada atlarımızdan indik.

“Ayrılmamız gerek,” dedi Acker. Hallis’e geriye kalan paranın yarısını verdi. “Ben atlar için bir ahır bulacağım. Siz üçünüz kalacak bir yer arayın ve zehirlenmemize neden olmayacak türden yiyecekler alın.”

“Hayatta olmaz.” Hallis onu omzundan tutup durdurdu, başıyla bizi işaret etti. “Sen birini al, ben de ötekini alayım.”

“Affedersiniz,” diye araya girdi Beau. “Bizim bir söz hakkımız yok mu?”

Acker ofladı, bana baktı. Bana bir seçim hakkı bıraktı. “Ben Hallis’le giderim.”

Beau kararına kesinlikle itiraz etmedi ve hâlimden gayet memnun bir şekilde Hallis'ten dizginleri aldı. Acker gitmeden önce meydanın kuzey ucundaki saat kulesini işaret ederek bir saate kadar orada buluşmamızı söyledi.

Binalar eskiydi ve yıpranmıştı, tuğla cepheleri aşınmıştı ve kırık pencereler panellerle kapatılmıştı. Sert hava şartları ve bakımsızlıktan tabelaların büyük bir kısmı okunmuyordu ama penceredeki "boş oda var" yazısı sayesinde rahatlıkla bir han bulmayı başardık.

Kapı aralığına bir sandalye yerleştirilmişti. İçeri girdiğimizde ufak bir salonla karşılaştık. Köşedeki bir masada, bardağında koyu renkli bir içki olan bir adam dışında kimse yoktu. Merdivenlerin yanındaki barın arkasında, bir deftere bir şeyler yazan yaşlıca bir kadın gördük.

"Servis bir saate başlayacak," dedi kadın başını defterinden kaldırmadan.

"İki oda ücreti ne kadar?" diye sordu Hallis.

"Belgeleriniz?"

"Yine mi bu saçmalık?" diye mırıldandı Hallis. "Belgeler *olmadan* ne kadar?"

Kadın okuma gözlüğünün üstünden dikkatle bizi süzdü. "İkiniz için ve belgeler olmadan mı?" dedi keskin gözleriyle bizi bir kez daha süzerken. "Adam başına üç gümüş."

Hallis paralarımızı saydı ve yüzünü buruşturarak hepsini sert bir şekilde barın tezgâhına koydu. "Paramız bu kadar."

Kadın farklı madeni paraları saydı, hepsini avuçlayıp önlüğünün cebine indirdi. "Şiddet ve aşırı sarhoşluk yasak. Odaları temiz bırakın. Sağdaki koridorun sonunda ortak bir banyo var." İki set anahtar çıkardı ve ayrı ayrı ellerine aldı.

Kulağa makul geliyordu. "Ayrı yatakları olan bir oda var mı?" Kadın bana gülümseyip sağ elindeki anahtarı salladı.

Hallis ve ben anahtara aynı anda uzandık ama önce ben kapmayı başardım. Anahtarlığa dört rakamı kazınmıştı. Hallis birisiyle aynı yatağı paylaşma fikrinden memnun olmadığını belli ederek diğer anahtarı aldı. Kimin bu şerefe erişeceğiyle ilgili çok az seçenek vardı ve ikimiz de benim bu kişi olmayacağımı biliyorduk.

“Bedelini söyle,” dedi Hallis handan çıkarken.

“Bunun için yeterli olabilecek bir şey veremezsin,” dedim. Anahtarı bluzumun ön tarafına soktum.

Acker ve Beau’dan önce saat kulesinin yakınlarındaki kuyuya geri döndük. Hallis onlar gelene kadar surat astı ki bence en iyi hâli buydu çünkü konuşmayacağı ve göz teması kurmayacağı anlamına geliyordu.

Kasaba bana Alah’daki Ana Köprü’yü hatırlatmıştı ama daha köhne bir yerdi. Merkezine yakın bir noktada bir fırın ve bir ayakkabıcı, biraz ileride de bir taverna vardı. İnsanlar kasap dükkânının olduğu bir ara sokaktan ellerinde iplerle bağlanmış kâğıt paketlerle çıkıyorlardı. Çiftler, aileler ve erkekler vardı ama dışarıda tek başına yürüyen tek bir kadın bile olmaması şüphe uyandırıcıydı. Güneş, kasabayı çevreleyen taş duvarın arkasında batarken hava kararmaya başladı.

“Hallis?” Hallis yanıt olarak boğuk bir ses çıkardı. Dikkatini bana vermesi için sokağın kenarına dizilmiş olan fenerleri işaret ettim. “Bunlar neden yanmıyor?”

Hallis fenerlere bakarken ses çıkarmadı. Beni dinlediğinden emin olmak için tekrar ona baktığım sırada, Beau ve Acker gelince Hallis bana bir yanıt veremedi.

“Bütün kasaba hilekâr,” diye sızlandı Beau.

“Ne kadar paramız var?” diye sordu Hallis.

Acker başını iki yana sallayarak gerekli olan tek yanıtı verdi.

“Bu gece aç yatacaksam, en azından kalacağımız yerde musluklardan su aktığını söyleyin,” dedi Beau.

Hallis ve ben bakiştık. Beau her yanımızdan yayılan kötümserliğe ofladı. Hallis’in peşinden tekrar hana döndük. Beau ya da Acker yolun karanlık olmasından huzursuz oldularsa bile bunu belli etmediler. Yanından geçtiğimiz karanlık ara sokaklara müşteriler dizilmişti ve oraya son gittiğimizden beri etraf kalabalıklaşmış gibiydi. Bir kadın kapıda durmuş içeri giren insanları karşılıyordu ve...

... üstünde bir gecelik mi vardı?

Tıklım tıklım dolu olan mekâna ilk göz atan kişi olan Hallis duraksadı. Kapının üstündeki eski püskü tabelaya baktı.

Beau onun arkasından başını uzattı ve hayretle “Bize bir genelevden mi oda ayırttın?” dedi. Hallis’in omzuna bir şaplak indirdi.

Hallis grubumuzun en arkasında olan Acker’a baktı. “Bilmiyordum,” dedi süklüm püklüm bir tavırla. “Daha önce buraya geldiğimizde içerisi bomboştu ve paramızı alan kadın şey değildi...” Hallis yüzünü buruşturup ona destek çıkayım diye bana baktı. Ben bir şey demeyince, “Keyif veren kadınlardan *değildi*, anlarsınız ya.”

Acker iç çekti. “Paramızı asla geri alamayacağız.”

Herkes bana bakıp tepki vermemi bekledi. Acker’ın tercihini anlamak için ona baktım ama Beau “Bir genelevde kalmayı sorun etmezsin, değil mi Acker?” diye sordu.

Acker dişlerini sıktı ama kendisini kontrol etmeyi başardı. “Rahatsız olduysan gideriz,” dedi bana. “Hepimiz yerde uyuma alışkınsınız. Bir gece daha yerde uyursak ölmeyiz. Zaten yarın akşama kadar sarayda olacağız.”

Ama paramızın tamamını çoktan harcamıştık ve hava doğru dürüst kamp kuramayacağımız kadar kararmıştı.

Dahası çok yorgundum. “Sorun değil. Biraz uyuyalım yeter.” Beau ve Hallis sesli bir şekilde derin bir oh çekince, birbirlerine ne kadar benzediklerinin farkındalar mı diye düşünmeden edemedim.

İçeri ilk giren Hallis oldu ve kapıdaki kadın onu gülümseyerek ve parmaklarını kolunda yavaşça gezdirerek karşıladı. Hallis ona başını salladı –Kenta usulü selam verdi– ve soğuk ama nazik bir tavırla yanından geçti.

“Ahh.” Üstünde omuzlarından sıyrılıp her an düşecekmiş gibi gözüken bir elbise olan kadın Beau’yu ve beni görünce afalladı. “Kendileriyle temas hâlinde olan kadınlara bayılırım. Belki biriniz sonra benimle de temas edersiniz.” Yanından geçtiğimde, bol rimelli kirpiklerini kırptırarak göz kırptı. “Belki ikiniz de temas edersiniz?”

Hemen arkamda olan Acker içeri girerken elini sırtıma dayadı. “Ne istediğini çok iyi biliyor doğrusu,” diye fısıldadı kulağıma. Bana o kadar yakın oluşu sırtımı ürpertti.

Salon erkeklerle ve dekolte giysili kadınlarla doluydu. Havaya parfüm ve içki kokusu hâkimdi. Nereye baksam giysileri, saçları ve makyajı ilgi ve dikkat çekmek için tasarlanmış bir kadın beni içeri çekmeye çalışıyordu. Bazılarının üstünde parlak kristallerden ve boncuklardan yapılmış ince detaylı elbiseler vardı, bazılarının üstündeyse iç çamaşırı olarak incecik dantel bir külottan başka bir şey yoktu.

Grubumuzdaki iki erkek mi? Uzun boylu, yakışıklı ve varlıklı Hallis ve Acker esas hedeflerdi, mekânın normal müşterilerinden kat kat yüksek statüye sahiplerdi. Dolayısıyla kadınlar hiç vakit kaybetmeden başlarına üşüştüler.

Kadınlardan bazıları avlarını elde etmeye o kadar kararlıydılar ki ücret istemeyeceklerini söylediler ama Hallis ve Acker onları mümkün olduğunca nazik bir şekilde geri çevirdi.

Barın üstünde tatsız semptomlar ya da endişe verici durumlar ortaya çıktığı takdirde bir şifacıları olduğunu ve başvuruların sabahleyin yapılması gerektiğini söyleyen bir tabela vardı.

Yukarı kata çıkmayı başardığımızda nefes nefese kalmıştık ve üstümüz başımız kırıışmıştı.

Acker soluklanmaya çalışarak başlığını çıkardı ve saçları dört bir yana dağıldı. “Karanlık Orman’dan kaçmamız daha kolay olmuştu.”

Gülümsememeye çalıştım.

Beau avuçlarının dipleriyle gözlerini ovuşturdu. “Her şey kırmızı.”

Hallis gömleğini düzeltirken dikkatle ona baktı. “İyi misin?”

Beau ellerini iki yanına indirip derin bir nefes aldı, gülümseyerek başını salladı. “Evet. Kesintisiz bir uyku iyi gelecek.”

Anahtarımı çıkarıp numaraya baktım ve doğru odayı buldum.

Hallis de aynı şeyi yaptı ve benimkinin karşısındaki odanın kapısında durdu.

“Sen Beau’yla kalıyorsan, bizim iki yataklı odayı almamız gerek.” Hallis ile Acker’ın bir yatak paylaştığı düşüncesi çok hoş olduğundan, az kalsın neler olduğunu görmek için hayır diyecektim.

“Tamam,” dedim en sonunda bu ayarlamayı kabul ederek.

“Kapınızı kilitleyin ve yanınızda birisi olmadan hiçbir yere gitmeyin,” diye emretti Acker.

“Peki, efendim,” dedi Beau itaatkâr bir tavırla eğilerek.

Acker onu uyarmak istermiş gibi ismini söyleyince, Beau gözlerini devirmemeye gayret etti. Hallis kapısını açtığı anda bir küfür savurdu. “Kocakarı anahtarları değiştirmiş,” dedi. Kenara çekildiğinde, odanın ortasında tek bir yatak olduğunu gördük.

Hepimiz dönüp diğer odanın kapısını açan Beau’yu izledik ama bizim odamız da aynıydı: Ortada tek bir yatak, ufak bir çalışma masası ve bir sandalye vardı.

“Sanırım kadın sizi kandırmış,” dedi Beau.

Geri geri odaya girerken, Hallis’e bakarak dilimi şaklattım.

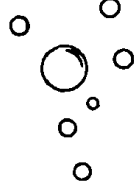
“Bir *prenses* gibi naz yapma, canım,” dedim tatlı bir sesle.

Acker sinir olan Hallis’e gülümsedi.

“Paylaşmak *önemsemektir*,” dedi Beau bana destek vererek. Kapıyı yüzlerine kapatıp kilitledi. “Nihayet,” dedi bir sokak sihirbazı gibi ceketinin iç cebinden bir şişe içki çıkarırken. “Hadi, kafaları çekelim.”

Kırk İkinci Bölüm

Lanet olsun.

Bu durum gerçekten de çok sinir bozucuydu.

Hallis ile Acker'ın odasında duruyordum. Aşağı bakıp, üstümde yatağa girdiğim gibi sadece iç çamaşırlarım ve bacaklarımın ancak üst kısmına kadar uzanan bluzum olduğunu teyit ettim.

Hallis gömleğini çıkarmış, kapının yanındaki çalışma masasında cılız mum ışığında ufak bir deftere bir şeyler yazıyordu. Daha önce kullandığını görmediğim bir defterdi ama çizik deri kapağı ve yıpranmış kenar şeridi bana bunun sık sık kullanıldığını anlatıyordu.

Odanın karşı tarafındaki Acker karın üstü yatağına uzanmış, kolunu başına destek yapmış uyuyordu. Üstünde sadece pantolonu vardı ve çizmeli ayakları yatağın kenarından sarkmıştı. Sırtı nefes alıp verişiyile hafifçe inip kalkıyordu ama bunun dışında kıpırtısızdı.

Hallis başını defterinden kaldırmamıştı. Tereddütle ona doğru bir adım atarken kılıcını masanın kenarına dayadığını fark ettim. Arkasından masaya baktığımda el yazısının berbat, hatta neredeyse okunaksız olduğunu, cümlelerinin bir sonraki satıra taşan ufak, sıkışık karalamalara benzediğini görünce şaşırdım. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ama ne başını kaldırdı ne de bir gariplik olduğunu hissetti. O durumdayken neler yapabileceğimi denemek için kulağına üfledim ve birden başını bana çevirdi.

İrkilerek geriye adım attım. Hallis dikkatle bana bakarken, dilimin ucuna kadar gelen sözcükler silindi. Hayır, bana bakmıyordu. *Boşluğa* bakıyordu.

Gözlerini sağa sola çevirdi, yatakta uyuyan Acker'a döndü. Lambanın ışığının ötesinde ne olduğunu görmeye çalışırken gözlerini kısıtı. Kalbimin patlayacağını sandığım gergin birkaç saniye geçti ama sonra bana sırtını döndü.

Derin bir oh çekerek Acker'a baktım. Pek çok kere onu uyurken izlemiştim –barakamda, tekne, ormanın sert zemininde– ama hiç *öyle* rahat ve derin bir huzur ifadesiyle uyuduğunu görmemişim. Saçları alnına düşmüştü, kirpikleri âdeta yanaklarına değiyordu ve dudakları aralıktı. Bu görüntü göğsümde anlam veremediğim bir sıkışmaya sebep oldu, hem yumuşak hem de keskin bir histi bu.

Sırtındaki ve kollarındaki kasların ne kadar güçlü olduğu görünüyordu; vücudunun her kıvrımının ve kavisinin, eğitimler ve katıldığı savaşlar sayesinde şekil aldığı belliydi. Kai'in bıçakladığı yerdeki yara izi hâlâ yan tarafında duruyordu. Yaranın olduğu kısımdaki derisi, karada daha büyük bir hızla iyileşen yaralarına kıyasla tırtıklı ve sert kalmıştı. Teninin geri kalanı bronz ve pürüzsüzdü.

Acaba...

Eğilip parmağımı omzunun pürüzsüz kıvrımında gezdirdim. Acker beni sırtüstü yatağa atıp, elini boğazıma dolarken ve bıçağını havaya kaldırıp üstüme indirmeye hazırlanırken ne düşünecek ne de tepki verecek vaktim oldu.

Hallis ayağa fırlayıp kılıcını kaptı. “Ne oldu?”

Acker gayet ayık gözüküyordu ve bana bakarken mahmurluğunu üstünden atmıştı. Boğazıma dolanmış olan parmaklarını gevşettiğinde derin bir nefes aldım. Hallis “Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi. Bıçağı hemen düz bir şekilde yatağa bırakıp elini üstüne koydu. Birkaç saniye içinde gözlerindeki ifade, sakın bir katilin bakışlarından öfkeye dönüşürken üstüme eğildi. “Jovie,” dedi Hallis'in sorusuna yanıt vererek.

Hallis'in kılıç tutan eli ve gerin omuzları gevşedi ve kılıcın ucunu aşağı çevirdi. “Demek az önce hissettiğim şey oydu.”

Acker'ın gözleri bluzumun ön tarafına kaydı, açıkta kalan külotumu ve dizini arasına soktuğu çıplak bacaklarımı görünce kaşlarını havaya kaldırdı.

“Onu göremiyor musun?” diye sordu gözlerini benden ayırmadan.

“Kesinlikle görmüyorum,” dedi Hallis ama gözlerimi Acker'dan ayırmaya cesaret edemedim. “Bir hayaleti köşeye kısırmış gibi gözüküyorsun.”

Acker ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle dizlerinin üstüne oturdu. “Konuş,” dedi emreder gibi. Kendimi gülümserken buldum. Neden gülümsediğimi bilmiyordum.

“Konuşuyorum.”

Acker bakışlarını yavaşça benden ayırdı ama Hallis'e dönmeden önce hafifçe gülümsediğini gözden kaçırmadım.

Hallis başını iki yana salladı. “Hiçbir şey duymuyorum.”

Acker tekrar bana baktı. “Şu anda uyuyor musun?”

“Hatırladığım son şey uykuya daldığım. Ben yatarken Beau bir şişe brendiyi yarılamıştı.

Acker tekrar Hallis'e bakarken bir küfür savurdu. “Beau içki içiyormuş.” Hallis hızla sandalyenin arkasında asılı olan gömleğini kaptı ve dışarı fırladı.

Kafam karışmış bir hâlde Acker'a baktım.

“Sadece sihriyle başa çıkamadığında içki içer. Tüm bu duygu karmaşası arasında... bocalamış olmalı,” dedi sözcükleri dikkatle seçerek.

Zaten ne dediğine odaklanmakta zorlanıyordum. Sırtım duvara yaslanana dek geri geri gittim. Hareketimi fark eden Acker, birbirine dayadığım bacaklarıma ve ardından tekrar yüzüme baktı.

Göz göze kaldığımızda, bütün gece ince duvarların diğer tarafından gelen şehvetli sesler tahrik edici bir hâl aldı. Sonra bir camın kırılma sesiyle bir anda uyandım.

“Çok *grisin*,” diye sızlandı Beau. Koyu renkli saçları darma-dağındı. Elini Hallis'e uzattı.

“Neden sana iyi olup olmadığını sorduğumda doğruyu söylemedin?” dedi Hallis onu kollarına alarak. Beau'ya sarılırken,

onu ilk kez o kadar merhametli gördüğümü fark ettim. “Bunu gizlememen gerektiğini biliyorsun.”

Beau alnını Hallis’in göğsüne dayadı ve gömleğini kavrayan parmakları bembeyaz kesildi. “Özür dilerim.”

Hallis’in endişeli ve öfkeli ifadesi bir anda silindi. Beau’nun ensesini kavrayıp başını göğsüne ittirdi ve şişeyi kapının yanındaki ufak çalışma masasına koydu. Acker içeri girip o manzarayı ve Beau’nun ağladığını görünce dudaklarını birbirine bastırdı.

“İlk nöbeti benim tutmamı ister misin?” diye sordu Acker.

Hallis iç çekerek başını iki yana salladı “Bu gece gözüme uyku gireceğini sanmıyorum.”

Birbirlerine bakıp, sessizce iletişim kurdular ve Acker tamam anlamında başını eğdi. Bana döndü, onunla gitmem için elini uzattı. Ben yanlarından geçerken Hallis bakışlarını Beau’dan ayırmadı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. “Beau...”

“Hayır,” diye bağırان Beau, Hallis’e daha sıkı sıkı sarıldı. “Çok parlaklar, Hallis. Lütfen, beni onlara bakmaya zorlama.”

Endişeyle Hallis’e baktım ama başını iki yana salladı. “Siz gidin.”

Acker odadan çıkmam için başını sallayınca, peşinden karşıdaki odaya gittim. Kapıyı arkamızdan kilitleyip bıçağını ucu kapıya dönük bir şekilde masaya koydu.

“Sık sık böyle olur mu?”

“Son zamanlarda olmadı. Eskiden daha kötüydü.” Gömleğini çıkarıp sandalyenin sırtına astı. “Yeteneğini asla kıskanmadım. Uyuduktan sonra kendisine gelir.”

Acker bana bakarken omuzlarında ağır bir yük varmış gibiydi. Bu olayın canını sıktığı belliydi.

“Ben yerde yatarım,” dedi. Yanımdan geçip sırt çantasını aldı, bunu yatak ile masanın arasındaki dar alana koydu.

Yatağın kenarına oturup çizmelerinin bağcıklarını çözdü ve çizmelerini kenara kaldırdı. Omzunu tutup yere yatmasını engelledim. Donakaldı. Bakışları çıplak bacaklarımdan yukarı ilerledi, göz göze geldik.

“Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama...” Yüzümü buruşturarak devam ettim. “Biraz olsun dinleneceksem, zemin bile aramızda çok büyük bir mesafe.”

Yatağa baktı, derin bir nefes aldı. Bakışları aklından geçen çeşitli düşünceleri ve duyguları yansıttı. En sonunda, bir karar vermiş gibi yatağa oturdu.

Belinden yukarısı çıplak bir hâlde uzanıp dirseğine yaslandı ve bana baktı.

Bakışlarının karşısında kıvrınmamak için kendimi tuttum. Bluzum incecik değilmiş, içim gözükmüyormuş gibi davrandım. Keşke biraz daha uzun olsaydı diye düşündüm. Gözlerinin çıplak tenimde dolaştığını hissedebiliyordum ve nedenini anlamasam da bunu yapması beni rahatsız etmiyordu.

“Doğru dürüst bir yatağı ilk kez bir genelevde paylaşacak olmamız hiç hoşuma gitmedi.”

Sert yatak örtüsünün üstüne çıktım. “Gelecekte daha çok yatak paylaşacakmışız gibi konuşuyorsun.”

Rahatça yatağa uzandı, başımı dayamam için kolunu uzattı. Sırtarak diğer kolunu kalçamın kıvrımına koydu. “Eşleştik. Bu kaçınılmaz bir son.”

Öfkelendiğimi hissettim. “En azından, bana hâlâ kur yapman gerekiyormuş gibi davranabilir misin?”

Muzip gülümsemesi silindi, yüzünde şaşkın ve hemen arkasından bıkkın bir ifade belirdi. “Hâlâ sana kendimi kanıtlayamadım mı? Seni kurtarmak için hayatımı tehlikeye atarak Alaha’ya geldim. Seni korudum. Senin için insan *öldürdüm*.” Karanlıkta, Hallis’in masada bıraktığı yarısı yanmış mumun ışığından başka bir ışık kaynağı olmayan odada bile yoğun bakışlarını görebiliyordum. Gözlerimin dolmasına neden olan suçluluk dalgasından nefret ettim.

“Söylesene, Jovie,” dedi öfkeyle. “Daha ne yapabilirim?”

Başımı çok hafifçe iki yana salladım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Çekincemi giderecek bir şey söyleyebilir miydi ya da yapabilir miydi bilemiyordum. Özellikle de nişanı bozmaya niyetli olduğunu söylediği hâlde başka bir kızla nişanlı olduğunu düşününce.

Aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı ki nefesini uzun uzun dışarı verirken yüzünde bir teslimiyet ifadesi belirdi. “Günlerdir uyumadın.”

O kadar yorgundum ki bunun kemiklerime işlediğini hissediyordum. Bir cereyan çıplak bacaklarımın ürpermesine neden oldu. Acker beni biraz kendisine çekti; bacaklarımı örtmek için bacaklarından birini benimkilerin arasına soktu, diğerini üstüne attı. Üç gecedir direndiğim feci yorgunluk dinmeye başladı. Sırf bizi birleştiren Eşleşme Bağı’nın yarattığı gerilimi hafifletmek için olsa bile, varlığında teselli bulmak için kendime izin verdim.

“Beni ziyaret etmemek için uyumamaya çalışıyorsun,” dedi. Sessiz odada sesi boğuk çıkıyordu. “Zihnime girmene izin vermemeye karar verdikten sonra böyle olmaya başladı, değil mi?”

Biraz düşündükten sonra başımı salladım.

“Sanki Bağ, en az direnç gösterecek olan yolu arıyor.”

“Bunu neden sadece ben yapabiliyorum?”

Ne yanıt vereceğini düşündü. “Çünkü sen ona karşı koyuyorsun.”

Bağ’ın aramızdaki mesafeyi kapatma yolları aramasının nedeninin, direncim olabileceğini fark edince nefesim kesildi. Dedigi doğruysa bu konuda asla bir söz hakkım olmayacaktı. Ben ne kadar karşı çıksam da Bağ bir yolunu bulacaktı.

Derin bir nefes alınca Acker’ın kokusunu hissettim. Bir yaz günü gece yarısında yüzmek gibiydi, hem tanıdık ve tehlikeliydi hem de büyüleyici ve rahatlatıcıydı.

Kalçamı sıktı. Bunu beni rahatlatmak için mi yatıştırmak için mi yaptığından emin değildim. “Biraz uyu.”

“Az önce söylediğin şeyden sonra bunu yapmak kolay değil.”

Gülümsedi ve beni çenesini başımın üstüne dayayacak kadar yakınına çekti. “Merak etme, Jovie. Sana o kadar güzel kur yapacağım ki benimle yatağa girmek için yalvaracaksın.”

Gülümsemeden edemedim. Bu meydan okuma, içimdeki rekabetçi ruhu ortaya çıkarmıştı. Burnumu boğazına sürttüm, teninin ürperişinin keyfini çıkardım. Sonra dişlerimi boynunun hassas noktasına geçirdiğimi gösteren bir imgeyi doğrudan

zihnine yolladım. Sıkışmış bir kapıyı itip açar gibi, *boğazına* olan *hayranlığımı* onun önüne serdim.

Zihnini ihlal etmem karşısında gafil avlandı; ensemdeki saçlarımı kavrayıp, yüzümü yüzüne çevirirken vücudu ürperdi. “Bunu nasıl...”

“Ya da belki de Bağ’ın bana ait olan kısmı, seninkinin bana yetişmesini bekliyordur,” dedim tatlı ve biraz bilmiş bir ses tonuyla.

Dikkatle gözlerime baktı, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı. Doğruyu söylediğimden emin olduktan sonra, aralık dudaklarını beni baştan çıkaracak kadar dudaklarıma yaklaştırdı. Donakalmış, nefesim kesilmiş bir hâlde bir sonraki hareketini bekledim.

Bacağının bacaklarımın arasına değdiği yere bir sıcaklık yayıldığını, damarlarıma müthiş bir tutku dolduğunu hissettim. İnip kalkan çıplak göğsünün ince bluzuma sürtünüşü bana nefes almam gerektiğini hatırlattı. Onun derin nefesiyle karışık olan havayı içime çektim ama içimdeki ateş daha da şiddetlendi.

Boğuk bir sesle ismimi söylediğinde, dudakları hafifçe dudaklarıma sürtündü. “Jovie.”

Sonra onu, karnımın alt tarafına dayanmış olan sert ve belirgin arzusunu hissettim. Gözlerimin içine bakarken kirpikleri elmacık kemiklerinin üstünde bir gölge oluşturuyordu ve irisleri simsiyah gözüküyordu. Beni tümüyle yakan ve giderek artan tutkuyu azaltma, ona dokunma ya da sürtünme çabasıyla kalçalarımı azıcık kaldırmadan edemedim.

Elini arkama, popomun kıvrımlarına doğru götürdü. Popomun iki tarafını ağır ağır okşayıp sıktı. Tam beni öpmesi için yalvarmak üzereyken, yüzünde beliren alaycı gülümseme aklımdan geçen tüm düşünceleri ve damarlarımda hızla akan kanı sekteye uğrattı.

“Ya da belki de Bağ’ın ne istediğini senden daha iyi biliyordur.”

Eline bir şaplak attığımda, Acker doğrulup bu tavrıma güldü. Odanın yanaklarımın kızardığını görmeyeceği kadar karanlık olmasına minnettardım. Kulaklarıma kadar yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Ona sırtımı dönüp yanlamasına uzandım. “Çok kötüsün.”

Üstüne alınmadan elini karnımda gezdirdi ve vücudunu arkama dayadı. Popomun kıvrımında hâlâ ereksiyonunu hissedebiliyordum ama yeniden bacaklarıyla bacaklarımı örtüp beni ısıtmasından memnun olduğum için kıpırdamadım.

En azından kendime ve her ihtimale karşı Bağıma böyle söyledim. Ben uykuya dalarken lanet olasıca bağ, Acker yakınlarında olduğu için resmen keyifle mırılıyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

O sabah Hallis yatak odasının kapısını tıklattığından beri zihnim karmakarışık. Anlaşılan Acker şafak sökmeden önce atları nalbanttan almaya gitmişti. Bunu ancak odamızın anahtarını yaşlı resepsiyonist kadına geri verdiğimde öğrenmiştim. Hallis ve Beau yakınlarda beni bekliyordu.

Son gördüğümdeki hâlden daha iyi olsa da Beau, tahminimce gri rengin hissettirdiği gibiydi. Kendi aurasını hissedip hissetmediğini merak ettim. Hissedebiliyorsa akşamdan kalma olduğu için feci bir baş ağrısıyla boğuşurken aurası neye benziyordur diye düşündüm. Öğle yemeği için mola verdiğimizde bunu ona sordum.

“Aynada kendime ne kadar süre bakabildiğime bağlı,” dedi bakışlarını ilerideki ufak köye çevirirken.

Başkente komşu olan irili ufaklı kasabaların yanından dolanmıştık. Sınıra yakın olanın aksine, hiçbirinde kasabanın etrafını saran bir duvar yoktu ama bize vakit kaybettirmesine rağmen, bana söylenmeyen nedenlerden dolayı o kasabalara girmemiştik.

“Açıkçası çok da umurumda değil.”

Suyundan bir yudum alırken, tepemizdeki öğleden sonra güneşine rağmen solgun gözüküyordu. Onu Hallis’le yalnız bıraktıktan sonra neler olduğunu bilmiyordum. O, baş düşmanının tesellisi eşliğinde görünmez iblislerle mücadele ederken, benim haftalardır ilk kez bu kadar iyi uyumuş olmam hoşuma gitmemişi.

“Bu derin suçluluk hissinin bir faydası yok,” dedi. Yüzümü buruşturdum.

“Seni yalnız bırakmamalı mıydım?”

“Onu demiyorum.” Nefesini dişlerinin arasından içine çekti. “Diğer şeyi kastediyorum.”

Derin bir nefes aldım, gözlerine bakmak zorunda kalmamak için başka bir yöne baktım. O sabah uyandığımdan beri, ihanet hissi her ortaya çıkacak gibi olduğunda bunu bir kenara atmaya çalışıyordum.

Ortaya çıkabilecek diğer duyguları bastırsın diye sinirlerimin gerilmesine izin vermiştim. Beau’nun hâlâ içimi kemiren sadakatsizlik duygusunu hissedebilmesi endişe vericiydi.

“Alaha’dan ayrılmaya karar verdiğimde Kai’ı sevmekten vazgeçmemiştim,” dedim. Dilime bulaşan utanç hissi ağzımda kötü bir tat bıraktı. “Bunun doğru –en iyi– karar olduğunu bildiğim hâlde incinmişim.”

“Birisine karşı çelişkili hisler beslemek normaldir. Kalp kırıklığını atlatmak, geçmiş olmasa gerekenden ayırt etmek uzun zaman alabilir.”

Başımı iki yana salladım. “Onun gerçek bir Eşleşme’nin ne olduğunu bildiğinden bile emin değilim.”

“Bir önemi olur muydu?”

Cesaretimi toplayıp, ona baktığımda anlayışlı bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

“İnsanları sevmek asla yanlış değildir, Jo. Kai’a karşı olan hislerini kabul etmende utanılacak bir şey yok, tıpkı Acker’a karşı olan hislerini kabul etmende ki gibi.” O gün ilk kez neşeli bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Acker’a böyle dediğimi söyleme. Başımın omuzlarımdan üstünde kalmasını isterim.”

Atların yanına giderken ikimiz de gülümsüyorduk. Acker ile Hallis bizi görünce duraksadılar.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Acker gülümseyerek. Bir Beau’ya bir bana baktı.

Başımı salladım. Hallis, Beau’nun ruh hâlindeki değişimi fark ettiyse bile bir şey demedi ama Beau yanından geçip, ata binerken gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı.

Eşyalarımızı toparlayıp başkente doğru yola çıktığımız sırada yine gerilmeye başladım. Yine Acker’la aynı ata binmişim. Bu

ikimizin arasındaki sessiz bir anlaşma gibiydi ve Beau ile Hallis de sınırdan ayrıldığıımızdan beri ilk kez bu yolculuk düzeninden memnun görünüyordlardı.

Boş bir yatakta uyandığımda Bağ, ânında Acker'ın yokluğuna itiraz etmişti. Aramızdaki bağ, kaburgalarımın altında biriken bir baskı gibi Acker'a erişebileceğim bir mesafeye gelene dek içimi yakan çekimini hafifletmemişti. Sonra da sadece şiddeti azalmış ve hafif bir dürtüye dönüşmüştü.

Yine de vücudum bacaklarıyla sıkı sıkı sarmalanmışken bile lanet olasıca şeyi yeteri kadar tatmin edememiştim. İkimiz de bu konuyu açmamıştık ama... dün gece aramızdaki şey *her ne ise* bunu sonlandırabildiğini düşününce, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Ama uzun süre bunu düşünemedim çünkü bir nabız gibi atan yoğun tutku, intikam almak istermiş gibi geri geldi. Bu ânının; Acker'ın durmadığı ve yatağın arkasındaki duvarın aşırı coşkulu komşularımız yüzünden değil, bizim yüzümüzden sarsıldığı ayrıntılı bir gündüz düşünme dönüşmesine engel olamadım. Ama yüzündeki kendinden emin gülümsemeyi ve ardından ne kadar utandığını hatırlayınca yine mahcup oldum. Beau'yu biraz rahatlatmaya çalışıyordum, sinir bozucu duygularımla onu daha da strese sokmaya değil.

"Ne oldu?" diye sordu Acker ikisinin duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Gerginim," dedim.

Yalan sayılmazdı ama ona aslında dün geceyi durmadan zihnimde yeniden yaşadığımı asla itiraf edemezdim.

"Seni rahatlatmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedim bu sorusuna şaşırarak.

"Emin misin?"

İmalı ses tonu dikkat kesilmeme neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

Atın sırtında tıngır mıngır ilerlerken çenesini eğdi, dudakları yanağını ve kulağını okşadı ve yanıt verdiğinde sırtıma bir ürperti yayıldı. "Bağ senin tarafında bir *nabız* gibi atıyor."

Bağ aracılığıyla beni hissediyor olabileceğini düşününce şok geçirdim. “Neden söz ediyorsun?” dedim mümkün olduğunca sakın bir ses tonuyla ama yüzüm ve boynum kıpkırmızı kesildi.

“Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun.” İçime yine tatlı bir ürperti yayıldı.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Ağzını boynumun kıvrımına götürdü –başından beri gözlerinin takıldığı nokta buydu– ve dudaklarını aralayarak öptü. Bu sefer nefesim kesildi ve bana daha iyi erişebilmesi için başımı omzuna yasladım. Ona bunu asla itiraf etmeyecektim ama bütün gün zihnimde dönüp duran fantezi, dilinin tenime yaydığı sıcaklıkla ve hisle kıyaslanamazdı bile.

İç çekiş ve inleme karışımı bir ses çıkardığımda, avcunu karnıma dayayıp beni arkamda hissettiğim sertliğe doğru çekti. Öpüşünü, dişlerini kulağımın altındaki hassas noktaya sürterek sonlandırdı. İçimde bir nabız gibi atan hissin ondan geldiğinden emin olmak için Bağ’ın ona ait olan kısmına dikkat kesilmeme gerek yoktu.

O yoğun his kesinlikle ondan geliyordu. “Biraz daha iyi misin?”

Başımı iki yana salladım. “Azıcık bile daha iyi hissetmiyorum.”

Güldü ve şakağıma minik bir öpücük kondurdu. Nedense bu hareketi beni boynumu öpmesinden daha savunmasız hissettirdi ve aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini düşünerek daha dik oturdum.

Saatlerce konuşmadan yola devam ettik. Sanırım Acker’ın çabaları işe yaramıştı. Zihnim gevşedi, geriye gerginlik yerine bir beklenti hissi kaldı. Yine evlerle ve çiftliklerle dolu olan kasabaların arasından geçerken Hallis ile Beau da bizim kadar sessiz ve sakın bir şekilde yola devam ediyordu.

Yolda yolculara, tüccarlara ve hayvanlarını başka bir yere götüren çiftçilere rastlamaya başladık. Karşılaştığımız insanların çoğu geçmemiz için iki yana çekiliyor, yabancılardan korkuyormuş gibi davranıyorlardı. Ancak bizimle aynı yöne giden bir ailenin yanından geçerken birisi bizi fark etti. Babanın yüzünde Acker’ı tanıdığını gösteren bir ifade belirdi ve telaşla ailesine talimat verdikten sonra hepsi onun yanında

diz çöktüler. Acker saygıyla elini göğsüne götürdü ama kısa bir süre sonra hızlandık.

Nihayet hayatımda gördüğüm en büyük kasabalardan birinin etrafından dolanırken, güneş ufka değmek üzereydi. Tam o sırada, uzakta bir grup atlı gördük. Acker elini kaldırıp Hallis'e durmasını işaret etti.

"Kim bunlar?" diye sordum yanlarında bir bayrak olmadığını görünce.

Acker hemen yanıt vermedi. Hallis kısırağını yanımda durdurdu ve gözlerini kısarak ileriye baktı.

"Bir şeyler anlayabiliyor musun, Beau?"

Beau hayır anlamında başını salladı. "Çok uzaktalar."

Acker dizginleri bana verip attan indi. "Burada bekleyin."

"Beau'yu yanına al," dedi Hallis. Beau da attan inerken atı hareketsiz tuttu.

"Hayır," dedi Acker. Bıçak kayışını alıp göğsüne taktı. "Güvenli olduğunda size işaret veririm."

"Ama ben..."

Beau elini Hallis'in bacağına koyup onu susturdu. "Bırak da bunu o halletsin."

Acker ile Beau'nun hâli tavrı Hallis'in susmasına neden oldu ve kaygılanmaya başladım.

Acker bana baktı. "Hemen dönerim."

Acker adamlara doğru hızlı adımlarla yürürken, gömleği ve saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Onun kendisini koruyabileceğini biliyordum ama at sırtında yaklaşık on adam vardı ve tek başına onlara yaklaşması aptallıktı.

"Yoksa bu..."

Yan yana sıralanmış olan askerler iki yana ayrıldığında uzun sarı saçlı bir adam göründü ve Hallis suspus kesildi. Adam öne adım attı. Ne dediklerini duyamasak da ikisinin hararetle bir şey tartıştıklarını görebiliyorduk. Adamlardan biri atından indiği anda içime kötü bir his yayılmaya başladı. Dizginleri daha sıkı kavrayarak kendime sabırlı olmam gerektiğini söyledim.

Ancak konuşmaları sona erip, Acker bize dönünce konuştuğu adamı daha iyi görebildim. Adam hemen peşinde Acker'la

bize doğru yürümeye başladığında üniformasının deri omzundaki nişanları gördüm; bordo arka planın üzerinde altın rengi bir kelebek. Bu, Maile'nin amblemiydi.

İkisi bize yaklaşırlarken attan indim.

“Prenses,” dedi adam grubumuzun yanma vardığında. Keskin gözlerini bana dikip eğildi, sonra sarı saçları güzel yüzünün etrafında dalgalanırken dizinin üstüne çöktü.

“Lütfen,” dedim telaşla. İyiden iyiye gerilmeye başlamıştım. “Kalkın.”

Doğrulurken gülümsedi. “Nasıl isterseniz.” Nazik davranmak için elinden geleni yapıyordu ama bir şey o hâlimi komik bulduğunu söylüyordu.

“Bu, General Samasu,” dedi Acker. “Maile’li bir muhafız. Annen onu bizi durdurması için yollamış.”

General buğday rengi gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmadan başını yana eğdi. “Sizi evinize götürmeye geldim,” dedi Acker’ın sözlerini doğrulayarak.

Acker çenesini göğsüne eğdi; önce generale, sonra bana bakmadan önce gülümsemeye başladı. “Prensesin bir söz hakkı yok mu?”

General Samasu gözlerini bile kırpmadan “Hayır,” dedi.

Yüzümdeki ifadeyi görünce Acker’ın gülümsemesi muzip bir sırıtmaya dönüştü. Elini sallayarak bu sorunu benim halletmem gerektiğini anlattı, generalin yanından dolanıp arkama geçti ve vücudunun sıcaklığını tenimde hissedeceğim kadar yakın bir noktada durdu.

Atının sırtında güçlü ve sakın gözüken, kılıcı kucağında duran Hallis’e baktım.

Sonra metal ipini yumruğuna dolamış olan Beau’ya baktım. Her ikisi de yüzlerinde zerre kadar korku ya da tereddüt ifadesi olmadan saldırmaya hazırlardı.

“Sizce kimin hayatta kalma olasılığı var?” diye sordu general dikkatli bakışlarını üstümden ayırmadan. “Bizim mi, onların mı?”

“Bugün kimsenin ölmesini istemiyorum,” dedim.

“Size yalan söylemeyeceğim, prenses.” Arkamdaki adama baktı ve sırtındaki kılıcın kayışını düzeltti. “İsteyerek gelmezseniz

adamlarımın birçoğu burada ölecek ama yine de benimle *geleceksiniz*.”

“Buna rağmen beni zorla götürmek mi istiyorsunuz?” diye sordum. “Hayatınıza mâl olacağını bile bile.”

Soruma gülümsedi. “Ah, hayır. Ben ölmeyeceğim,” dedi elini göğsüne götürerek. “Adamlarım ölecek.”

Dediğini doğrulamak istercesine ortadan kayboldu. Bir anda... yok oldu, az önce durduğu yerde boş bir alan kaldı.

Acker neler olduğunu bizden önce anladı, hızla arkasına döndü generalin olduğu noktaya baktı. Hallis’in de Beau’nun da özenle korudukları sakın ifade silindi. Hallis atından inerken, Beau metal ipini çözmeye başladı.

“Dediğim gibi,” dedi General Samasu sözcükleri uzatarak. “Benim için endişelenmenize hiç gerek yok ama düşündüğünüz için teşekkür ederim.”

Acker’ın gergin sırtının arkasından öne çıkmak için bir adım attım ama bileğimi tutarak beni durdurdu. Generale fazla yaklaşmamam için beni uyarıyordu.

General bunu gördü. “Gerçek bir af çıkmasını istiyorsanız onu daha fazla gecikmeden ya da itiraz etmeden annesine verirsiniz.”

Acker’ın vücudu gerildi. Her yanından gerginlik yayıldı ve bileğimi kavrayan parmakları sıkılaştı.

“Neden bir af çıkmasını istediğimi düşündünüz?”

“Prenses başka neden yanınızda olabilir ki?” dedi general gözlerini Acker’dan ayırmadan.

“Kraliçe Evelyn’e kızını kendim bulacağıma dair verdiğim söz dışında,” dedi Acker elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. “Jovie benim Eşim.”

General Samasu donakaldı. Sadece altın rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. “Yalan söylüyorsunuz.”

“Söylemiyor.” Acker’ın elini sıkıp kimin tarafında olduğumu belli ettim. “Biz eşleştik.”

General ikna olmadı, gözlerini kısarak birleşmiş olan ellerimize baktı, manipüle edilmiş olma olasılığını düşünmeye ve hesaplamaya başladı. “Beni inandırmanın bir yolunu bulsanız iyi olur,” dedi.

Acker ve ben birbirimize baktık. Aklıma gelen tek şey; sihirlerimizin birleşip tek vücut olmak istediği, yeteneklerimizi iki farklı araç yerine tek bir silah gibi kullanmayı arzuladığı o öpücüktü. Bu sadece birlikte neler yapabileceğimize dair küçücük bir kesitti. Acker'ın tadı yerine sihre odaklanmış olsaydım, birleşik güçlerimizin yaratacağı olasılıkları daha iyi anlamış olabilirdim. Ama dudaklarımı dudaklarına dayamak dışında, bu güce nasıl erişeceğimi bilmiyordum.

Acker'ın gözlerinde aklımdan geçenleri anlamış gibi muzip bir parıltı belirdi. "Bana bıçağını ver."

Bıçağımı belimden çıkardım ve göründüğümünden daha saf olduğumu belli etmemek için sorularımı içimde tuttum. Acker'ın birbirine kenetlenmiş olan ellerimizi öne uzatmasına ve özellikle de bıçağı avuçlarımızın arasından geçirmesine hazır değildim. İrkilmeden edemedim ama ani acı hissine rağmen elimi geri çekmedim.

Acker kirpiklerinin altından bana baktığında bunu, orada bulunan herhangi birinden çok, benim için yaptığını anladım. "Maile Prensesi Jovinnia Eşimdir. Onu son nefesime kadar koruyacağıma yemin ederim."

Parmaklarımızın arasından süzülen kanlar bileğime aktı.

Gözlerinde daha önce görmediğim bir parıltı vardı. Kalp atışlarım hızlandı, daha derin nefes alıp vermeye başladım. Tıkanan boğazımı rahatlatmak için yutkundum.

"Ve," dedi Acker dudaklarını yalayarak, "Onu seviyorum."

Hallis telaşla ama onu uyarmak için Acker'ın ismini haykırdı ama Acker ellerimizi yana çevirdi ve karışmış olan kanlarımızın yere akmasını sağladı.

Tam olarak ne yaptığını ya da neden yaptığını anlamamıştım ama istesem bile onu öpme isteğine karşı koyamazdım. Dürüst olmam gerekirse karşı koymaya bile çalışmadım. Acker başını eğerken, beni öpmesi için heyecanla dudaklarımı araladım. Acker öpüşmemizi kısa tutacak kadar edepli davrandı ama yine de dilime sürtünen dilinin tadını hissettim.

Acker'ın yüzünün yan tarafına bir bez çarptı. Beau hedefini kusursuz bir şekilde vurmuştu. "Seni aptal." Bunu esprili bir

şekilde söylememişti. Gözlerinde yoğun bir öfke parıltısı vardı. “Seni *aptal* adam.”

Hallis daha da öfkeliydi. Sadece başını ağır ağır iki yana salladı, yüzünden bir tiksinti ifadesi belirdi.

Ama General Samasu büyük bir heyecana kapılmıştı. “Evet, aptal ama hayatımda gördüğüm en cesur adam olabilir.”

“Aklını yitirmiş demek istediniz sanırım,” dedi Hallis.

Acker bu sözlerin karşısında istifini bozmadı. Bir elime bir gözlerime bakarak, hızla parmaklarımda ve avcumda kurumaya başlayan kanları sildi. Sanırım bunu bir tür özür ya da gönül alma niyetiyle yapıyordu. Bezi dişleriyle yırttı, ikiye ayırdı ve daha temiz olan kısmıyla kanayan avcumu sardı.

Tekrar generale baktı. “İkna oldunuz mu?” diye sordu konuya geri dönerek.

Öte yandan, içim darmadağındı. Midem düğümlenmişti ve başım dönüyordu. Elimdeki geçici bandajı sıktım ve acı hissine odaklandım.

General Samasu hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “İkna oldum sanırım.” Sonra bir kahkaha patlattı. “Kraliçe de bir kanıt görmek isteyecek.”

Acker’a bıçağımı vermesini işaret ettim ve bunu generale uzattım. “Anneme eve dönmeye hazır olduğumda haber yollayacağımı söyleyin. Üç güne kadar bıçağımı geri çağıracağım. Bu süre, geri dönüş yolculuğunuz için yeter mi?”

Gözlerime bakmadan önce siyah taş bıçağa baktı. “Lanet olasıca tavşanlar,” diye mırıldandı.

Bu sözcükleri duyunca kalbim duracak gibi oldu.

Başını iki yana sallayarak pes etmiş gibi ellerini havaya savurdu. “Tamam, iki gün olsun. Geri dönmem bir günden uzun sürerse kafamı uçurur.”

Gülümsedi ve o anda Wren’e ne kadar benzediğini fark ettim. Dudaklarının aralanışı, burnunu kırıştırması, dişlerinin şekli. Bu farkındalığı kendime sakladım ama gülümseyerek karşılık verdim.

Acker’a göz kırptı. “Bol şans, evlat.” Sonra bir anda gözden kayboldu.

Hâlâ uzakta bekleyen adamlara baktığımızda, General Samasu'nun onların yanında olduğunu gördük. Ufak birlik uzaklaşmaya, atlarını hızla batıya doğru sürmeye başladı.

Acker çenemi tutarak yüzümü kendine doğru çevirdi, daha uzun bir öpücükten sonra beni bıraktı. Bu basit bir hareketti ama benim için çok anlamlıydı. Ve...

Sanki sonun başlangıcı gibiydi.

Kırk Dördüncü Bölüm

Kenta'nın başkenti hiç hayal ettiğim gibi değildi. Şehrin etrafını saran taş duvarlar, binaların çatıları dışında her şeyi gizliyordu. Saraya gelince... Diğerlerinden yüksekte bir tepeye inşa edilmiş olan taş bir yapıydı ama gecenin karanlığında aşağıdaki şehrin tepesinde bir fener gibi parıldayan altın kubbeli sivri kuleleri vardı.

“Evin,” dedim. Böylesine göz kamaştırıcı bir yerde büyümenin nasıl bir şey olabileceğini idrak etmeye çalıştım.

“Daha gençken, evet. Bir yıldan uzun süredir oraya gitmedim. Ondan önce de iki yıl kadar orduyla geziyordum. Bugünlerde başımı nereye yaslıyorsam, orası evim oluyor.”

Bir barakada yaşamış, Hallis.

Alaha'dan ayrıldıktan sonraki zaman bulanıktı. Aradan tam olarak kaç gün ya da hafta geçtiğini hesaplayamıyordum ama bir yere evim dediğimden beri aradan çok uzun bir zaman geçmişti. Bazı geceler, o ufacık odamda olmak ve eski püskü yatağıma uzanmak için her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum.

Yol, arabaların ve giderek daha fazla insanın geçebileceği kadar genişledi. Şehir kapılarının arasından, binalar ve girişten dışa doğru bir kavis çizerek yayılan şehir göründü. İnsanların evleri dükkânların arasına serpiştirilmiş gibiydi. Bunlar taştan inşa edilmiş ama bakırla süslenmiş göz alıcı evlerdi, prenslerinin sihirli yeteneklerine yakışır nitelikteydiler.

Şehir kapılarında bizi ufak bir birlik karşıladı. Geniş geçidin üstünde demirden ve bakırdan yapılmış bir kemer ve miğferli

askerlerin nöbet tuttuğu noktalar vardı. Sadece görev başında olan askerler Acker'ı görünce tek dizlerinin üstüne çökmeler.

"Hoş geldiniz, prensim," dedi askerlerden biri başını eğerek. "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir." Ağzından alaycı bir ses çıktı ama hemen toparlandım.

Acker yanıt verirken sesinden gülümsediğini hissettim. "Gayet güzel geçti, asker. Bana vermen gereken herhangi bir bilgi var mı?"

"Evet, majesteleri. Şehir günlerdir sizi bekliyor. Sokaklar biraz kalabalık olduğundan babanız prensesin saraya götürülmesi için bir araba yolladı." Bir grup atın arkasındaki altın rengi arabayı gösterdi.

"Gerek yok," dedi Acker.

Asker ne yapacağını bilemedi. "Saygısızlık etmek istemem, efendim ama babanız..."

"Prenses benimle gelecek," dedi Acker askerin lafını keserek.

Asker emre uydu, başını eğdi ve arabanın saraya geri dönmesi için talimat verdi.

"Beau ve ben önden gidelim," dedi Hallis. "Adamlarını arka tarafa yolla."

Asker bu emirden hoşlanmadıysa bile sesini çıkarmadı. Bir adam elinde bir pelerinde öne çıktı. Acker eğilip pelerini aldı, omuzlarına taktı ve köprücük kemiklerinin üstünde düğmesini ilikledi. Koyu yeşilimsi mavi renkte, kadife bir pelerindi bu.

Acker öne eğildiğinde, göğsü sırtıma dayandı. "Hazır mısınız?"

İçime derin bir nefes çekip dışarı verdim. "Olabileceğim kadar hazırım sanırım."

Muhafızlardan biri gelişimizi anons etmek için bir borazan çaldı ama buna gerek yoktu. Kemerli girişten şehre girdiğimizde kalabalık sokaklarla karşılaştık. Hayatımda hiç görmediğim kadar çok insan ara sokaklara ve çatılara dolmuştu. Açık kapı aralıklarında pencerelerde, hangi yöne baksam yabancı yüzlerle karşılaştım.

Acker kraliyet ailesinden birisi şehre döndüğünde, halkın onu karşılamasının bir gelenek olduğunu söyledi ama bana abartılı geldi. Kalabalığın heyecan dolu mırıltıları, prensi gördüklerinde çılgınca bir tezahürata dönüştü.

“Selamlar olsun prensimize!”

İnsanların bağırışları ve övgüleri birbirine karışırken, Acker’ın geri dönüşü büyük bir kutlamaya dönüşmüştü ama beni gördükleri anda heyecanları söndü. Tezahüratlar yerini fısıltılara bıraktı ve ardından etrafa derin bir sessizlik çöktü. Şehirlerinde çirkin bir şapkayla dans ederek gezen sekiz bacaklı bir deniz canavarıymışım gibi herkes gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları açık kalmış bir hâlde bana bakıyordu.

Acker’ın kolunu sıkı sıkı tuttuğumu gösterişli pelerininin altına gizleyebildiğim için minnettardım. Ellerinden birini dizginlerden çekti, kimseye belli etmeden elimi tuttu.

Bir kasaba meydanına vardık. Burada bir kuyu yerine; etrafındaki binalar kadar boyu olan, ellerini göğse kaldırmış bir kadın heykeli vardı. Parmaklarının arasından içinde durduğu havuza parıldayan sular akıyordu. Prensleri şehirden geçerken bir terslik olduğunu anlayamayacak kadar küçük yaşta olan çocuklar irileşmiş gözlerle ve sevinçle su sıçratarak oynuyorlardı. Tatlı gülümsemelerle bize el salladılar.

Birisi bir borazan daha çalınca, kalabalık yine sessizleşti. Görgü kurallarını yeni hatırlamışlar gibi peş peşe başlarını eğip tek dizlerinin üstüne çöktüler. Dalgalanan bir deniz gibi kafalar ve omuzlar yere doğru iniyordu.

Şehre kulakları sağır eden bir sessizlik çöktü.

Ta ki kalabalığın derinliklerinden birisi bağırana kadar. “O kız, lanetli!” İnsanlardan korku ve şaşkınlık dolu sesler yükseldi.

Bir başka kişi “O sadece kötü haberler getirir!” diye bağırdı.

Sonra birisi daha bağırdı. Birisi daha. Derken kalabalık kontrolden çıktı. Dört bir yandan sesler yükseliyor, parmaklar bana doğrultuluyordu. Bana orada hoş karşılanmadığımı, kötü olduğumu, prensin şehre ölümü getirdiğini söylüyorlardı.

Acker’ın arkamda giderek öfkелendiğini hissedebiliyordum. Hem cesaret kazanmak istediğimden hem de fevri bir şey yapacağından korktuğumdan sıkı sıkı elini tuttum.

En yakındaki sokak lambası sönünce kalabalık daha da çıldırdı. Hallis adamlara hızlanmaları için bağırdı ama tam o sırada bir sonraki sokak lambası da söndü, sokağı ve etrafındaki

binaları aydınlatan o güzel turuncu parlaklık bir anda silindi. Sokak lambaları, uzaktaki saraya akan simsiyah bir nehir gibi teker teker sönerken şehir koyu bir karanlığa gömüldü. Geriye yalnızca bazı açık pencerelerden sızan ışıklar ve ayın parıltısı kalmıştı.

Dört nala saraya doğru yol aldığımız sırada Acker elimi bıraktı.

Geceyi geçirdiğimiz o ufak kasabada sokak lambalarının neden yanmadığını nihayet anladığımda her şey bulanıklaştı: Bana karşı bir tepkiydi bu. Işığı büken kadın sınıra gitmek için kasabalarından geçerse, kasaba halkı kadının şehir duvarlarının içinde ya da Kenta'da hoş karşılanmayacağını anlatmak istemişti.

Birisi bana bir domates fırlattığında sarayın demir kapıları karşımızda belirdi. Çürük sebzeden kendimi korumak için kolumu kaldırdım ama domates bir anda dağıldı, yan ve ön tarafıma bulaştı. Beau metal ipiyle hızla domatesi fırlatan kişiyi bileğinden yakaladı ve bir kraliyet muhafızı onu devralana dek tuttu ama olan olmuştu.

Yeteneğim bir anda serbest kaldı ve tenimde canlandı. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama korktuğumu hissetti. Kalbim o kadar sert atıyordu ki sihir bana itaat etmeyi reddediyordu. Öfkeli insanlar korkuyla cıyakladılar. Parıldayan tenimi gördüklerinde, bir çete gibi bana nefretlerini kustukları hızla dağıldılar.

Yol açılınca, en azından kapıya daha kısa sürede varmayı başardık.

Demir direklerden kafesler sarkıyordu. Bunlara şöyle bir baktığımda, kafeslerde hareket eden hayvanlar olduğunu fark ettim. Sarayın avlusuna girdik ve Acker dizginleri çekip attan atladı.

Beni yakalamak için ellerini uzatırken "Babam nerede?" diye sordu.

Üniformasının omzunda birçok nişan olan bir muhafız Acker'in yanına geldi. "İçeride beklemesinin daha iyi olacağını düşündü."

Acker bu yanıtı hoşlanmadı ama beni merdivenlere yönlendirirken omuzlarımdan tuttu. Adamların geri kalanı yolumuzdan çekildiler ama gözlerini benden ayırmadılar. En üst

basamakta dönüp avluya baktım. Girişteki demir kapılar kapatılmıştı ve şehrin en cesurları yüzlerini parmaklıklara dayamış öfkeyle bağırıyorlardı.

“Jovie,” dedi Acker gözlerimi onlardan ayırmam için. “İçeri girelim.”

Beau görünürde yoktu. Yanından geçtiğim Hallis bakışlarını yere dikti ve böyle olacağını bildiğini düşünmeden edemedim. Sanırım ikisi de bunu biliyordu.

Saraya adım atarken ellerimin titremesine ya da düşünceleme odaklanacak vaktim yoktu. Uzun bir koridorda yürürken, adımlarımız cilalı zeminde geriye sayım yapan bir saatin tik takları gibi yankılanıyordu. Bir çift kapıdan daha geçtik ve gözlerim önce mükemmel bir şekilde parlatılmış altın rengi tavana ve kat kat yukarıdan bize bakan aksimize takıldı. Baş döndürücü bir manzaraydı. Bakışlarımı hemen önüme çevirdim. Sütunlar, salonun karşı tarafındaki merdivenlere kadar sıralanmıştı ve bunların, içeri giren kişileri... oraya layık değillermiş gibi hissettirmek için tasarlandığını düşündüm.

Miğferli askerler odanın iki yanına dizilmişlerdi; avuçlarını, kınlarında duran ve uçları yere bakan kılıçlarının kabzalarına dayamışlardı. Onların karşısında tanımadığım adamlar duruyordu ama göz alıcı giysilerine ve mücevherlerine bakınca saray erkânından olduklarını tahmin ettim. Hatta bazıları gelişime şahit olmak için eyaletlerinden çıkıp gelen lordlar bile olabilirdi. Salonun derinliklerinde grup grup insan görünce, eşlerinin ve refakatçilerinin de gelişimi izlemek için orada olduklarını anladım.

Acker'ın peşinden gittim ve platformun karşısında durdum. Kral içeri girince bakışlar nihayet ona çevrildi.

Acker'ın arkadaki bir koridordan içeri giren babası hiç de düşündüğüm gibi bir adam değildi. Orta boylu, yapılı ve söylentilere göre üç yüz yaşında olan adamın hayalimde canlandırıdığım kralla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Yakışıklıydı ama diğer açılardan gayet sıradandı. Öne adım attığında Acker'inkinden daha süslü olan pelerini yere sürtündü.

Kocaman bir gülümsemeyle bize baktığında yüz ifadesinin Acker'inkine ne kadar benzediğini fark ettim ve başka birisinde

bu ifadeyi görmek içimi acıttı. Oğluna sarılmak için kollarını iki yana açtı. “Oğlum,” dedi yumuşak bir sesle.

Acker gözlerinde bir parıltıyla basamakları çıktı ve babasına sarıldı. Babası daha ufak tefek olmasına rağmen geri çekilip, oğluna bakarken her yanından otorite akıyordu.

“Biraz zayıflamışsın,” dedi babası, Acker’ın pelerinini düzeltirken. “Nasılsın, oğlum?”

Acker daha önce görmediğim çocuksu bir ifadeyle babasının karşısında dururken, babasının sözleri yanaklarının kızarmasına neden oldu. “Evime döndüğüme memnunum.”

Kral başını salladı. “Güzel, güzel.” Oğlunu platformun ortasındaki süslü ve her açıdan abartılı olan iki altın tahta doğru götürdü. Heyecanla bekleyen kalabalığa döndü, gözlerini bana dikti ve pelerinini yana atarak tahtına oturdu. “Diz çökün,” diye emretti içeridekilere.

Salondaki bütün başlar ve dizler kralın emrine uyarken içerde hışırtı sesleri yankılandı. Soluma baktığımda Hallis’in tek dizinin üstüne çöktüğünü, bileğinde sonlanan kolunu sağlam elinin üstüne koyduğunu gördüm. Acker hâlâ babasının yanında tahtın karşısında duruyordu. İçeriye boğucu bir sessizlik çökmüştü.

Platformun karşısında yapayalnız kaldım. Ne yapacağımı bilemediğim için Acker’a baktım. Yanıt olarak çenesini hafifçe kaldırdı, gözlerimi mermer zemine çevirirken ağzımda kötü bir tat hissettim. Apar topar dizlerimin üstüne çöktüğümde, zeminin delici soğukluğu pantolonumun üzerinden bile hissediliyordu.

Uzunca bir süre sadece kendi kalp atışlarımın ve zihnime akın eden düşüncelerimin sesini duydum. Gözlerimi biraz kaldırmaya cesaret ettim ve Acker’ın diğer gösterişli tahta oturuşunu izledim.

Kral ancak o zaman bir başka emir verdi.

“Herkes kalksın.”

Herkes ayağa kalkarken etraftan tekrar hışırtı sesleri yükseldi. Daha doğrusu, benim dışımda herkes ayağa kalkarken. Tek dizimin üstünde kaldım ama karşımdaki iki adama baktım.

Acker'ın gözlerinde değişik bir ifade vardı, çenesini farklı bir şekilde kaldırmıştı ve bakışları hiç görmediğim kadar keskindi.

Onun asker hâlini görmüştüm, kibrini görmüştüm. Bir saniye bile düşünmeden öldürmek üzere eğitilmiş o savaşçıyı görmüştüm; şefkatli koruyucuyu da görmüştüm. Hatta daha birkaç dakika önce babasının onayını arayan o çocuğu bile görmüştüm.

Ama ilk kez tüm bunların altında pusuya yatmış olan o güç tutkusunu görüyordum. Metalden bir tahtın üzerinde oturuyordu, etrafı mücevherlerle ışıldayan saray erkânıyla çevriliydi, altınla kaplı bir sarayın içindeydi. Metalleri kontrol etme yeteneği, bu binayı da içindeki herkesi de yerle bir edebilirdi.

Ondan hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum. Bunu fark ettiğimde göğüs kafesim içeri çökecek gibi oldu.

“Jovinnia,” dedi kral en sonunda dikkatimi kendisine çekerek. “Çok nazıksın. Teşekkür ederim. Lütfen, ayağa kalk.”

Vücudum âdeta onun izin vermesini beklermiş gibi kendiliğinden doğruldu. “Teşekkür ederim, majesteleri,” dedim ve sesim titremediği için kendimle gurur duydum.

Kendime bakmamam gerektiğini söylesem de odanın kenarına dizilmiş olan insanların bakışlarını hissedince, etrafıma göz atmadan edemedim. Halkının gazabını deneyimledikten sonra soylulardan da aynı düşmanca tavrı bekliyordum. Ama soyluların çoğunun bakışlarında, sanki bir tek benim bilmediğim bir espri söz konusuymuş gibi gülmemeye çalıştıklarını ele veren bir ifade vardı.

Kral dikkatimi tekrar kendisine çekti. “Seni bunca zaman sonra sağ salim gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Göz kamaştırıcı bir kadın olmuştun.” Zoraki bir şekilde gülümsemeyi başardım. “Teşekkür ederim, majesteleri.”

Koyu kahverengi gözlerini kısarak bana baktı ve duraksadı. Ancak o zaman hâlâ parıldadığımı fark ettim. Ellerimle kollarımın açıkta kalan kısımlarını örtmeye çalışırken, içerideki yabancılar bu hareketime kıkırdayarak tepki verdiler.

“Utanacak bir şey yok, prenses. Hepimiz ilk başlarda sihrimizi kontrol etmekte zorlandık.” Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında beliren kırışıklıklar, pürüzsüz görünen tenine rağmen

ne kadar yaşlı olduğunu gözler önüne serdi. “Umarım halkım adına özürlerimi kabul edersin. Bazen aşırı coşkulu olabiliyorlar.”

Sözcük seçimine şaşırdım ama bu konuda ağzımı açmadım. “Olanları unuttum bile.”

Gülümsemesi bana inanmadığını belli ediyordu ama yine de başını eğip yanıtımı kabul etti. “Çok zarıfsın.” Oğluna baktı. “Çok iyi bir Vâris olacak.” Acker bakışlarını babasından bana çevirirken yüzünde içimi rahatlatan bir gülümseme belirdi.

“Evet, uzun yolculuktan sonra çok yorgun olduğundan eminim. Stassia,” diye seslendi kral. Minyon yapılı genç bir kadın yan odalardan birinden salona girdi. “Prenses Jovinnia’yı odasına götürür müsün?”

“Baba,” dedi Acker öne çıkıp. “Aslında, Jovie ve ben seninle konuşmak istiyorduk.”

Kral gözlerini benden ayırmadan yanıt verdi. “Yorucu bir gün oldu, oğlum. Konuklarımıza dinlenmeleri için biraz fırsat verelim. Eminim ki konuşmak istediğin konu akşam yemeğine kadar bekleyebilir.”

Ne yapmam gerektiğini anlamak için Acker’a baktım ve üzgün üzgün başını salladığını gördüm. Bana yardım edecek olan Stassia isimli hizmetçi onu izlememi işaret etti. Gözlerimi Acker’dan ayırıp, ayaklarımı Hallis’in güven veren varlığından uzaklaştırırken zorlansam da bir şekilde bana söyleneni yapmayı başardım.

Kızın peşinden taht odasından çıkarken sırtımda hissettiğim bakışlar o kadar ağır değilmiş gibi davranmaya çalıştım. İki farklı yöne ayrılan merdivenlere vardık. Soldaki basamaklardan çıktık ve ana koridor boyunca, yolun keskin bir sola dönüşle sonlandığı noktaya kadar ilerledik. O tatsız salonunun devasa tavanında kullanılan parlak altın rengi, burada kapı çerçevelerinde ve kapı kollarında kullanılmıştı. Süslü kilimler koridor boyunca uzanıyordu. Eski çizmelerimle bunlara bastığım için kendimi çok kötü hissettim.

Genç hizmetçi Stassia kapılardan birinin önünde durdu. Fısıldar gibi “Burası sizin odanız,” dedi.

Kapıyı benim için açtı, kendisi önden girdi ve ben yanından geçerken hızla geriye bir adım attı. Ellerinin titrediğinden eminim ama bunu görmemiş gibi yaptım.

Oda, kaptanındaki dâhil Alaha'daki bütün barakalardan daha büyüktü. Muhteşem duvar halılarını ve süslü duvarları, kalın battaniyelerle ve kabarık yastıklarla kaplı devasa yatağı ve bir terasa açılan desenli cam kapıları ancak şatafatlı sözcüğüyle tarif edebilirdim.

“Şu kapının arkasında bir banyo bölümü var,” dedi Stassia kapıdan. “Size sabun ve temiz giysiler yollayacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa zili çalabilirsiniz.” Yatağın yanında duran, tavan-
dan sarkan ipi işaret etti.

Daha ona doğru dürüst teşekkür etmeye fırsat bulamadan, Stassia çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Odanın ortasında durdum, bir şeyi kirletirim diye dokunmaktan çekinerek bir kez daha etrafıma bakındım.

Her şey son derece gösterişliydi ama tüm bunlar benim için fazla abartılıydı. Zaten sarayın büyüklüğü başlı başına tüm Alaha'yla yarışırdı. Şehir, korunun on misliydi ve içini dolduran sayısız insana rağmen hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Korku ve belirsizlik hisleri gözlerimin dolmasına neden oldu ama orada olmamın bir nedeni olduğunu kendime hatırlattım. Birçok nedeni vardı. Dolayısıyla kendime acıyacak durumda değildim.

Terasa çıkmadan önce çizmelerimi çıkarmaya karar verdim. Dışarıya adım attığımda temiz hava içeriye doldu. Sarayın duvarlarının ötesindeki şehir hâlâ karanlıktı ama aşağıdaki sokaklar sessizleşmişti.

İnsanların nefret dolu sözleri sadece zihnimde yankılanıyordu.

Kırk Beşinci Bölüm

Bakır küvete girdiğim anda kendime acımayı kestim. Kaynar denecek kadar sıcak olan su, içimde tutmaya çalıştığım devasa duygu dalgasını kısa sürede dindirdi.

Küvet, kullanamayacağım kadar çok sabun ve havluyla dolu olan bir bankın yanında duruyordu.

Sabun çeşitlerini inceledikten sonra bana Acker’la çilek yediğimiz çiçek tarlasını hatırlatan mor bir sabun seçtim. Tatmin olana kadar vücudumun her santimini keseledim ve saçlarımı üç kere yıkadım. Sonra boynuma kadar ulaşan suyun içinde keyif yaptım. Kendime bir parça rahatlama, deneyimleyeceğimi hayal bile etmediğim bir lüksün keyfini sürme izni verdim. Eskiden barakamın o çok gurur duyduğum ufak özel su deposu, bu deneyimin yanında çok sönük kalıyordu.

Neredeyse iki kere uykuya dalmama ramak kaldıktan sonra kızarmış ve tahriş olmuş cildimle küvetten çıktım. Artık ısıldamadığımı gördüm ve bir havluya sarındım. Güçlkle yatağa gidip kendimi üstüne attım. Haftalardır ilk kez doğru dürüst nefes alabiliyormuşum gibi hissediyordum.

“Bakıyorum da sarayın lükslerinin keyfini çıkarmaya başlamışsın bile.”

Hemen doğruldum, Beau’nun kalın minderli berjerlerden birinde oturduğunu görünce derin bir oh çektim.

“Lanet olasıca tavşanlar,” diye mırıldandım. “Ödümü kopardın.”

Başını koltuğun bir koluna dayamış, bacaklarını diğer kolundan sarkıtmış olan Beau gülümseyerek elindeki metal ipi çevirdi.

“Güzel. Sana asla gevşememen gerektiğini hatırlatır.” Metal ipi koltuğun arkasına koydu. “Burada bunu yapamazsın.”

“Sen neredeydin?” dedim. Havluya biraz daha sarındım. “Buraya geldiğimizde ortadan kayboldun.”

Gözlerini devirdi ama her zamanki vurdumduymaz tavrından eser yoktu. “Senin, çürük sebzeleri için uygun bir hedef olduğunu düşünen çiftçiyle uğraşmak zorunda kaldım.”

“Uğraşmak mı?.. Nasıl?” dedim saçlarımdaki fazla suyu sıkarken.

“Görürsün.” Başka bir şey söylemedi.

“Burada ne işin var?”

Doğrulup başparmağıyla diğer berjerdeki temiz giysileri işaret etti. “Giysilerini getirdim. Zavallı Stassia’yı o kadar korkutmuşsun ki diğer hizmetçi kızlar da paniğe kapılmışlar ve sana hizmet etmeyi reddetmişler. Bu yüzden...” Kendisini işaret etti.

Bu sefer ben gözlerimi devirdim. “Ona bir şey yapmadım,” dedim savunmaya geçerek.

“Biliyorum ama babam onlara örnek olmamı istedi. O yüzden başka bir emir gelene kadar akşam yemeğinde ve gitmek istediğin diğer yerlerde sana ben eşlik edeceğim.”

Bana eşlik edecek.

“Eğlenceli olacak,” dedi. Belli etmemeye çalıştığı hâlde çok yorgun gözüküyordu.

Güçlü duygular sergileyen insanlarla uğraştığı bir günle daha yüzleşmeden önce kesinlikle biraz dinlenmesi, belki biraz bir şeyler yemesi ve iyi bir uyku çekmesi gerekiyordu. Özellikle de gittiğim her yerde bana eşlik edecekse.

“Eh,” dedim inanılmaz derecede yüksek olan yataktan aşağı kayarken. “Bu akşam, hizmetlerine ihtiyacım yok.”

Getirdiği giysileri karıştırıp iç çamaşırlarını buldum ve havlunun altından giydim. Hiç şüphesiz, popomu şereflendiren en yumuşak külottu bu. Tereyağı gibi yumuşacıktı.

Beau başını yana eğip bana baktı. “Bu akşamki yemeğe katılmak istemiyor musun?”

“Geri dönüşümle ilgili daha da çok pasif-agresif bir muameleye mi maruz kalayım?” İmalı bir gülümsemeyle ve konuşmama

gerek kalmadan anlayabileceğini umduğum alaycı bir ifadeyle ona baktım. “Kalsın.”

Gözleri parıldar gibi oldu. “Seni o saatte oraya götürmezsem Acker endişelenir.”

Hiç umurumda değilmiş gibi omzumu silktim. “Endişelensin.”

Bunu duyunca, Acker’ın her dakika ne yaptığımı bilmek istemesini umursamadığımı takdir etmiş gibi sırtıttı ama esneme-meye çalışırken gülümsemesi silindi. “O zaman daha fazla ısrar etmeyeceğim.”

Elimdeki geceliği ona fırlattım. “Git, biraz dinlen.”

Metal ipini büyük bir kısmı dirseğinin iç kısmında kalacak şekilde tekrar beline sardı ve kalkıp karşıma dikildi. Boylarımız aynıydı ama nedense beni daha ufak tefekmişim gibi hissettiriyordu. Bu tavrı bana bir tür test, kendimi kanıtlamam için bir meydan okuma gibi geliyordu.

Birkaç saniye sonra bana gülümsedi. “Yarın ilk iş olarak burada olacağım.”

“Gelirken biraz daha iç çamaşırı getir.”

Gülerek kapıya döndü. “Emredersiniz, prenses.” Beau odadan çıkarken, koridorda nöbet tutan iki askerle göz göze geldim. Üstümdeki giysilere, daha doğrusu giyinik olmamama tepki göstermediler ama sağdaki askerin gözlerinde hoşuma gitmeyen bir ifade vardı. Kapıyı kapatıp kilitledim.

En azından Alaha’daki zindanlar olduklarından farklı bir şeymiş gibi gözüküyorlardı. Hücremin rahat olmasına ihtiyacım yoktu. Aslında rahat olmamasını tercih ederdim ama misafir umduğunu değil bulduğunu yerd.

Hızla giysileri gardıroba astım, iç çamaşırlarını ve gecelikleri de çekmecelere yerleştirdim. Beau’nun oturduğu berjeri dedim, onun gibi bacaklarımı kenarına attım. Tavanın boyanmış olduğunu fark ettim. Tavana gökyüzü izlenimi yaratan bulutlar ve güneş ışınları çizilmişti. Doğal görünmüyordu ama saraydaki diğer yerlerde gördüğüm yaldızlı süslemelere kıyasla biraz sönük kalsa da hoş bir çalışmaydı.

Gözlerim kapanmaya başladı. Yatağa baktım. Berjer son zamanlarda uyuduğum her yerden çok daha rahattı ve yatak

banaya çok uzaklardaymış gibi geldi. Berjerde de rahatça uyuyabilirdim.

Rüyamda tavşanlar gördüm. Ayaklarımın dibinde bir sürü tavşan vardı. Ellerimdeki yiyeceklere erişebilmek için arka ayaklarının üstüne kalkmışlardı. Onlara havuç ve yeşil lahana yaprakları yedirdim. Bunları yerken çıkardıkları sesler beni gülümsetti.

Ansızın görüntüler, sesler ve kokular arttı. Bir yemek salonundaydım. Kalabalık davetli grubunun sesleri altın tavana çarpıp yankılanıyor, boğuk bir konuşma kakofonisi oluşturuyordu. Salonun iki yanına dizilmiş olan masalar, daha önce hiç görmediğim kadar bol yiyeceklerle doluydu; tabak tabak taze meyve, sebze ve et. İnsanlar masaların etrafında dolanıyor, tabaklarını dolduruyorlardı; bazıları da yemeklerini oturarak yiyordu.

Yarı çıplak bir hâlde kalabalığın ortasında duran kızla kimse ilgilenmiyordu.

Derken kalabalık iki yana ayrıldı ve Acker'ı ufak bir hayran topluluğuyla gördüm. Hepsi onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Evet, erkekler gayretliydi ama kadınlar... âdeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

Acker kim konuşuyorsa ona bakmaya özen gösteriyordu ama hepsi onun dikkatini çekmeye çalıştığından gözleri bir, iki cümleden uzun tek bir kişide kalmıyordu. Etrafındaki insanlara ilgi gösteriyor, doğru zamanlarda başını sallayıp gülümsüyordu. Birisi bir espri yapınca Acker güldü ve gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi.

Ama bunların hiçbiri içten değildi. Bunu biliyordum çünkü beni gördüğünde her şey silindi. Fark edilir derecede irkildi; çıplak vücudumu, en mahrem yerlerimi ancak kapatan havlumu fark ettiğinde bakışları keskinleşti.

En yakınında duran kız, dikkatinin dağıldığını fark etti ve başını çevirip bakışlarını takip etti. Saçları geriye kayınca kızın güzelliği gözler önüne serildi. Sağa sola baktı, kafası karışmış gibi kaşlarını çattı ve tekrar Acker'a dönüp dikkatini çekmek için koluna dokundu. Acker silkindi ve insanları etkileyen koyu kahverengi gözleriyle ona baktı. Göğsümde hoşuma gitmeyen bir sızı hissettim.

Ama bunu düşünemezdim.

Hayır. Artık bu Bağ'ın sınırlarını denemem, bu sınırların arasında neler yapabileceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Mermer zeminde yalınayak yürürken, gözlerimi Acker'dan ayırmadım.

Telaşla müsaade istedi ve güzel kızın yanından dolandı. Ben kalabalığın içinde ilerlerlerken insanların arasından defalarca göz göze geldik ve birbirimizi kaybettik. Ama birkaç adımda beni duyabileceği bir noktaya vardım.

“Sana kızgıyım,” dedim.

Salonda dolanan insanların arasından geçti. “Öyle mi?” dedi. Birisi onu durdurmaya çalışınca, elini onun omzuna koyup kayıtsızca itti.

Elimi bir masanın üstünde gezdirip bir çatal aldım. “Evet.”

Çatalı bir dilim kavuna saplarken, havada süzülen çatalı kimse-
nin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Çatalı
ağızma yaklaştırdım ama Acker yeteneğini kullanarak onu çağır-
ınca çatal birden elimden fırladı.

“Bana nedenini söyle,” dedi ucunda kavun olan çatalı başka
bir masaya koyarak.

“Uzun bir liste.”

Bana yaklaşıyordu ve bu bana haftalar önce Pazar'da peşime
düştüğü ve hayatımı sonsuza dek değiştirdiği günü hatırlatıyordu.

Bir kadeh aldı, bunu insanların ona yaklaşmasını engellemek
için kullanarak ve göz temasından kaçınarak içkisini yudumladı.
“Listenin en tepesinden başla.”

“Bir kere,” dedim beni yakalamasına fırsat vermeden kenara
adım atarak, “beni değerli bir at gibi şehrinde gezdirdin.”

“Sakat bir at gibi uyutulmak için ahıra götürülmekten daha iyi.”

Vitraylı pencerelerden oluşan duvara vardığımda durdum.
Fenerler renkli panellere vuruyor, dışarıyı görmemi imkânsız
kılıyordu. Kendi parlak yansıma bakarken arkamda duran
Acker'ın yansımasını da görüyordum.

Ona döndüm. “Özür dileme konusunda çok beceriksizsin.”

Sırıttı, yanımda durup pervaza elini dayadı. Dışarıdan ba-
kıldığında, düşünceli bir ifadeyle içkisini yudumlayan bir adam

gibi gözüküyor olmalıydı. Ama ben onu beni baştan çıkarmak için göklerden inmiş bir tanrı gibi görüyordum. Tavandaki lambanın alevleri titriyor, Acker'ın yüzünde dans eden ışıklar ve gölgeler yaratarak dikkatimi kirpiklerinin yanaklarının üstüne yayılışına çekiyordu.

“Bütün listeyi duyana kadar bekleyeceğim,” dedi. Bakışları göğsüme, sonra da havlunun bacaklarımın üst kısmında aralık kaldığı noktaya kaydı. “Diğer hatalarım neler?”

“Beni babanın karşısında yapayalnız bıraktın.” Beni ne kadar etkilediğini belli etmek istemediğim için derin ve düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye odaklandım. “Yani bu, bir atı uyutmakla *kıyaslanabilir* sanırım.”

Bunu duyunca bir anda dikkat kesildi, suçlamama sert bir ifadeyle karşılık verdi. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Beni küçümseme, Acker.”

Çenesini sıkarak, içinde koyu renkli bir içki olan kadehini salladı. “Halkımın geleneklerine aşina olmadığını biliyorum ve bu yüzden seni suçlamıyorum ama şehre gelen herkes kralın huzuruna çıkar. Âdetler böyle.”

“Gerçekten de muhteşemdi,” dedim alaycı bir sesle. “Eşimin babasıyla ilk kez tanışacağım anda, sihrimi çocukça kullandığım için bana gülen saray halkının karşısına tek başıma çıktım. Üstüm başım da çürük domates içindeydi.”

Sırtını dikleştirdi, içkisini başına dikip kadehini pervaza bıraktı. “Haklısın. Adilane değil.”

Bu itirafı karşısında şaşırarak kaşımı kaldırdım.

“Hayatlarımızla ilgili hiçbir şey adilane değil, Jovie,” dedi kahverengi gözlerini gözlerime dikerek.

Sesindeki katıksız dürüstlük beni gafil avladı. “Sanırım ben sadece...” Cümlenin geri kalanını söyleyemeyecek kadar utanınca sustum.

Ama ne demek üzere olduğumu anlayınca, gülümseyerek egoma inen darbeyi yumuşattı. “Bu sarayda ya da bu dünyada, karşısına tek başına çıkamayacağın kimse yok.” Güneş ışınlarının yansımalarını izliyormuş gibi elini pervazda gezdirdi, omzuma

varana dek devam etti ve fazla göze batmadan parmaklarının tersiyle tenimi okşadı. “Elin nasıl?”

Kabuk tutmaya başlayan yarayı görmesi için elimi kaldırdım. Başparmağını pembe derinin etrafında dolaştırdı, sonra elimi ağzına götürdü ve diliyle hassas noktayı yaladı. Bu teması doğruca midemden bacaklarımın arasına inen bir şimşek etkisi yarattı. Prenslerinin ağzıyla müstehcen şeyler yaptığını görmediklerinden emin olmak için şöyle bir etrafıma bakındım ama kimse sırtı salona dönük olan Acker’la ilgilenmiyordu.

Elimi bırakmadan vücutlarımızın arasına sıkıştırdı ve eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Ben derin yoksunluk çeken bir adamım, Jovie. Bir daha sakın üstünde giysilerin olmadan bana görünme.”

“Yoksa ne olur?” dedim sesimin titrediğini fark ederek. Dudaklarını kulağımanın kenarında gezdirirken, kasıklarının benimkilerle doğru itti ve ereksiyon hâlinde olduğunu hissettirdi. “Yoksa seni aramızda var olduğunu inkâr etmek için elinden geleni yaptığın o şiddetli istekle yüzleşmeye zorlarım.”

Derin bir nefes aldım, sözlerinin içimde patlamaya hazır olan ateşi daha da körüklemesinden nefret ettim.

Bakışlarının benim tutkulu ifademi yansıttığını görebileceğim kadar geri çekildi. “Uyansan iyi olur.” Kadehi pencerenin pervazından aldı ve yüzüne yine hoş bir ifade yerleştirerek yanına doğru gelen bir adamla konuşmak için arkasına döndü. Sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibiydi.

Konuşmamız sonlandığı için minnet duyarak hızla devasa salonun kapılarına doğru yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Saray çok büyüktü ama en yakındaki merdivenleri bulup basamakları ikişer ikişer çıkarken yavaşlamadım. Basamakların koyu renkli şeritleri ve tırabzanları, odama giderken kullandığım yaldızlı merdivenlere hiç benzemiyordu.

Tam merdiven boşluğuna adım attığım sırada, en üst basamakta bir tavşan gördüm. Bir basamak aşağı hopladı, burnunu kaldırıp havayı kokladı ve basamakları inmeye devam etti. Yürümeye devam edip, gördüğüm ilk yere saptığımda bir tavşanla daha karşılaştım ve donakaldım.

Sonra bir tavşan daha gördüm. Tam üç tavşan vardı.

Çok garipti.

Hayvanların üstünden atlayıp başımı kaldırdım ve bu sefer altı tavşan gördüm. Çoğalıyorlardı. İçlerinden biri zıplayarak yanıma geldi. Eğilip onu yerden aldım, tüyleri yumuşacık olan hayvanı göğsüme dayayıp kulaklarının arkasını kaşıdım. Ama ağzını açtığı anda uzun, dehşet verici dişleri olduğunu görünce onu hemen yere bıraktım.

Gözlerimi kırptığımda kendimi tamamıyla farklı bir yerde, karla kaplı bir serada buldum. "Jovie," diye seslendi birisi.

Hızla sesin geldiği yöne döndüm, artık elimde olmayan bir tavşanı tutmaya çalışarak ve irkilerek uyandım. Fenerlerdeki yağ bittiği için oda karanlıktı. Dahası yalnızdım.

Daha önceden elimde tuttuğum geceliği alıp üstüme geçirdim. Yatak gözüme daha hoş gözüktü ve derin bir iç çekerek örtünün altına girdim. O kadar yorgundum ki kapı açıldığında kıpırdayamadım bile. Kötü niyetli birisi geldiyse ölümümü merhametli bir eylem olarak kabul edecektim. Belki de silüetinden kim olduğunu anladığım için korkmamıştım. Bağ, ince bir sızı gibi tepki verdi.

Çizmelerinin bağcıklarını çözdü ve yatağa doğru yürürken, bunları ayaklarından fırlatıp çıkardı. Gözlerim karanlığa yeteri kadar alıştığından, gömleğini çıkarırken kaslı vücudunu hayranlıkla izledim. Sonra pantolonunu çıkardı ve iç çamaşırıyla yatağa girdi.

Bir şekilde konuşacak gücü bulabildim. "Yaptığın şey uygun değil," dedim.

Elini örtünün altına soktu ve beni kendisine çekerken kokusunu hissettim. "Sana söylemiştim: Saraya vardığımızda yanında uyuyacağım, demiştim."

"Tam olarak böyle dediğini sanmıyorum."

Yumuşak battaniyelere karşı inledi, hepsini üstümüze çekti. "Dedikoducuların Eşimin daha iyi uyumasına yardım etmemi engellemesine izin vermeyeceğim." Bacaklarını bacaklarımın arasından geçirdi ve avcunu kalçama dayadı. "Daha önce gelirdim ama yemekte babamla nişanı atma konusunu konuşmak için fırsat kolluyordum."

Nişanlı bir adamla aynı yatağı paylaştığım için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyordum ama bunu yapamadım. O yaktan hiç çıkmak istemediğimden emindim. Asla.

“Ve?”

İç çekişi, yeterli bir cevaptı. “Gelmedi. Yardımcısına nerede olduğunu sordum ama bana bilgi vermedi.”

Hımm.

Elimi sert göğsüne, kalbinin üstüne dayadım. Ona dokunduğumda hareketsiz kaldı. İlk kez ilk hamleyi ben yapmıştım. Bu hareketimin arkasında kötü ya da gizli bir niyet yoktu, sadece onu hissetmek istiyordum. Elimi göğsünden yukarı kaydırıp, parmaklarımı omzuyla birleşen kasının çukurunda gezdirdim. Ben o güne dek sadece uzaktan hayranlıkla baktığım yerlerini keşfederken, vücudu yavaş yavaş gevşemeye başladı.

Hareketlerime aynı şekilde karşılık verdi, sessiz davetimden faydalanarak o da beni keşfe çıktı. Kalçamın üstündeki eli geceliğimin ucuna varana dek belimin kıvrımında dolaştı. Elini kumaşın altına soktu, avcunun altında çıplak tenimi hissedince derin bir nefes aldı. Vücuduma bana işkence gibi gelen şiddetli bir isteğin ağır ağır yayılmaya başladığını hissettim.

“Seni utandığım bir sır gibi arabada gizlemeyecektim,” dedi sırtımı okşarken.

Parmakları sırtımda tüy gibi dokunuşlar ile daha sert okşamalar arasında gidip gelirken sözlerine odaklanmakta zorlandım.

“Babam esas gücü elinde tutuyor olabilir ama halk benden yana. *Senin* tarafında olduğumu, eşim olduğunu söylemekten utanmadığımı görmelerini istedim.”

Sözlerini dinlerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Yoğun bakışlarından kaçınarak gözlerimi elime diktim; parmaklarımı boğazında, âdemelmasında gezdirdim.

Ses tonum ne kadar incindiğimi gizleyemedi. “Seni çok sevmelerine rağmen seninle yolculuk etmemden memnun olmadılar,” diye fısıldadım.

“Geri dönüşüne karşı verilen tepki, aslında görüldüğü kadar büyük değil,” dedi. Sesinin parmaklarımın altında titreştiğini hissettim. “Geri dönüşünü memnuniyetle karşılayanların

yanında bu tepki gösterenler, sadece küçük ama sesi çok çıkan bir grup. Onlara biraz zaman tanı. Senden korkanlar fikir değiştirecektir.”

Halkına karşı sabırlı olmamı istiyordu.

Avcumun altında yine kalp atışlarını hissedene kadar elimi göğsünün ortasından aşağıya doğru kaydırdım. “Peki.”

Elini enseme götürdü, parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve beni öpmek için dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. “Ayrıca değerli atımı birkaç kere daha şehirde gezdirmek istiyorum.”

Karnının yan tarafını çimdikledim ama gülümseyip beni öpmek için başını eğmekle yetindi. Ona tutkuyla karşılık verirken uykulu hâlimin karar verme yetimi zayıflatıldığını düşündüm.

En azından kendime bunu söyledim.

Kırk Altıncı Bölüm

Acker, gece çıkardığı gömleğini üstüne geçirmişti ki Beau içeri girdi. “Ha, demek hizmetçi kızlar bu sabah bunun dedikodusunu yapıyorlardı,” dedi muzip bir gülümsemeyle.

“Acker gitmek üzereydi,” dedim. Sesime yansıyan paniğe sinir oldum. Acker mahmur bakışlarını hâlâ yatakta yattığım yere çevirdi. Geceyi öpüşerek ve hayatımın en derin uykusunu çekerek geçirdikten sonra bile, o bakışıyla yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bu hâlim onu daha da gülümsetti.

“İğrenç.” Beau dilini çıkarıp öğürüyormuş gibi yaptı. “Gidip bir oda tutun.”

Acker kız kardeşinin davranışını o kadar da komik bulmadı. “Tam da o odada dikiliyorsun.”

Beau koltuklardan birine çöküp kaşını kaldırdı. “Böyle daha mı iyi?”

“Babamızın nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Acker. Ayakkabılarını giymek için karşısındaki sandalyeye oturdu.

“En ufak bir fikrim yok. Geri döndüğümüzden beri onu görmedim. Tanrılara şükürler olsun.” Bu son cümleyi homurdanarak söylemişti.

Acker kız kardeşinin yanıtından hoşlanmadı ama yüzüne hemen bir gülümseme yerleştirdi. “Bugün Jovie’ye iyi davran, tamam mı?”

Beau gülümsedi. “Onu kanatlarımın altına alacağım.”

Bunu espriyle karışık bir tehdit olarak söylediği hâlde, Acker ona başını sallarken gözlerinde minnet dolu bir ifade belirlediğini

fark ettim. Kalkıp yatağa geldi, eğilip kollarını bacaklarımın iki yanına dayadı.

“Bugünü dinlenmeye ayır. Sarayı keşfet. Bir şeyler ye,” dedi midemin hafifçe guruldadığını duyunca. “Yarın sabah seni eğitime başlaman için götüreceğim.” Biraz daha eğilip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “Seni elinde bir kılıçla görmek için sabırsızlanıyorum.”

İçimden resmen ofladım ama beni öpmesine izin verdim.

“Bu, bir gönderme mi?” dedi Beau tiksintiyle yüzünü buruşturarak.

Gülerek Acker’ı göğsünden ittim. “Yanıtlarından hoşlanmayacağın sorular sorma, Beau.”

Beau sanki bu sefer daha gerçekçi bir şekilde öğürdü. Acker kapıya giderken güldü. Beau kapı kapanıp Acker gözden kaybolana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Bana baktığında yüzündeki endişeli ifade beni şaşırttı.

Ama hemen toparlandı. “Bütün gün yatakta mı kalacağız?”

Güzel bir fikirdi ama midem onu doyurmam için çığlıklar atıyordu. Ben tuvalete girip giyinirken, Beau odada beni bekledi. Yumuşak kumaşlı pantolon ve aynı renkte mavi bluz üstüme kusursuz bir şekilde uydu. Alaha’nın sert, sade giysilerinden sonra bunlara alışmam zaman alacaktı.

“Çocuklar.” Beau odadan çıktığımızda koridorda nöbet tutan muhafızlarla selamlaştı. “Bugün izin kullanın.”

Hiç hoşlanmadığım muhafız, gitmeden önce bana sert bir bakış attı. Beau ikisinin koridorda uzaklaşmasını bekledikten sonra bana döndü. “Neler oluyor?”

“Emin değilim,” dedim dürüstçe. “Ama ondan hoşlanmadım.”

“Ben de. Aurası tatsız. Acker’a bunu söylemelisin.”

“Neden?”

“Bunlar onun adamları.” Beau döndü ve dün gece beni odama getirdikleri yöne doğru değil, aksi yöne doğru yürümeye başladı. “Babamız sana bir tasma takmak istedi ama Acker onu iki muhafızının nöbet tutmasının yeterli olacağına inandırdı.”

“Bir tasma mı?”

Beau ensesini elledi. “Sihirini baskılayan bir şey. Saray halkından olmayan sihir sahibi kişilerin bir tasma takması gerekir ama senin sihrini iyi kontrol edememen üst kademeyi endişelendiriyor. Doğru dürüst eğitim almadan fazla tehlikeli olduğunu düşünüyorlar.”

Koridordaki odalardan birinden çıkan bir hizmetçi kızın yanından geçtik. Kız elindeki çarşafı göğsüne bastırarak donakaldı, biz yanından geçerken kıpırdamaya bile korkuyormuş gibi bizi izledi. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

“Öyle yapma,” dedi Beau beni azarlar gibi. “Ürkek davranma.”

Dediğinin mantıklı olduğunu biliyordum ama... birisini huzursuz ettiğimi bilmek beni rahatsız ediyordu.

Beau durdu, gözlerini yüzüme dikti. “Korkmalarının nedeni sen değilsin, bu senin sorunun değil, tamam mı?”

Bir an için sert sözleriyle çelişen güzelliğinin yoğunluğu ve gücü beni şok içinde bıraktı. “Auramla çok yakından ilgileniyorsun.”

Gözlerini devirdi ama yürümeye devam ederken sırtıttığını gördüm. “Bugün çok gürültülü.”

Ne demek istediğini sormadım çünkü Beau’nunki gibi bir sihre sahip olmasam da her yanımdan yayılan memnuniyeti hissedebiliyordum ve mutluluğumun nedeninin dün gece yatağımı paylaştığım adam olduğunu biliyordum.

Beau yemek salonunda servis edilen kahvaltıyı atlayıp beni doğrudan mutfağa götürdü.

“İçerisi ukalalarla ve gammazlarla dolu,” dedi.

Mutfak personeline gözle görülür bir huzursuzluk vardı ama Beau’nun yanında rahatladılar. Onu iyi tanıdıkları belliydi. Beau hamile bir mutfak hizmetçisinin hatırlarını sorduğunda havadaki endişe daha da hafıfladı. Bize yumurtalarla, sosislerle ve krep dedikleri üstünde pudra şekeri olan küçük düz keklerle dolu tabaklar getirdiler. Kendime hâkim olamadan inlediğimde hepsi kızaran yanaklarıma kıkır kıkır güldü.

“Hayatımda yediğim en güzel şey bu,” dedim.

Aşçı Henry bir sonraki işe geçmeden önce elindeki bezi tezgâha vurdu. “Daha hiçbir şey görmediniz, prenses. Bekleyin de görün.”

Servis edilen yiyeceklerin ancak dörtte birini yiyebildim ama tabaklarımı toplarlarken bunu kaba bir davranış olarak görmemiş gibiydiler. Sonra Beau beni bir tura çıkardı. Tura, geldiğimizde kralın huzuruna çıktığımız resmi kabul odasından başladık. Saray buradan dört ana bölüme ayrılıyordu, ortasında devasa bir avlu vardı ve kenarları yuvarlatılmış bir kare şeklindeydi. Anladığım kadarıyla odam sarayın en batısındaydı.

Koridorlarda yürürken sarayın büyük bir kısmının boş olduğunu gördüm. Odalar gayet güzel döşenmişti ama içlerinde kimse yoktu. İnsanların sardalya gibi istiflenmiş bir hâlde tek bir odada yaşamak zorunda olduğu Alaha'nın sıkışık yaşam alanlarıyla kıyaslandığında bu, insanın midesini bulandıracak kadar büyük bir müsriflikti.

Beau kralın en yakın danışmanlarını yıl boyunca sarayda tuttuğunu ama çoğu Kenta lordunun ve soylusunun gerekli olan zamanlarda kısa süreler için orada kaldığını anlattı. Birçoğu, kral benim geleceğimi haber verdiğinde geldiği için saray onlarca yıldır olmadığı kadar kalabalıktı. O sırada sarayda olanların büyük bir kısmının avluya bakan iç koridorda toplandığını gördük.

İkimiz kalabalığın yanından geçerken başlar bize döndü ve bizi izlemeye başladılar. Onlara kıyasla dilenci gibi gözüküyorduk. Gösterişli elbiselere ve ipekli kumaşlara bürünmüş olan kadınlar ve erkekler, yürüyüş yolunda gezinti yapacaklarmış gibi değil de bir partiye gidiyorlarmış gibi gözüküyorlardı.

Buna rağmen adımlarımı bozmadan, bakışlarımı ileriye dikerek yürümeye devam ettim ve kendime Beau'nun dediklerini hatırlattım.

Koridor, aşağıdaki avluda talim yapan askerleri izlemek için kusursuz bir gözetleme noktasıydı. Birbirine çarpan metallerin tangırtıları ve askerlerin güç sarfederken çıkardıkları sesler sarayın açık duvarlarında yankılanıyordu. Farklı talim istasyonlarına dağılmış olan askerler, Alaha'da bizim yaptığımız kondisyon ve güç egzersizlerine çok benzeyen bir antrenman yapıyorlardı.

Askerleri gözden geçirirken Acker'ın o karmaşanın arasında avlunun ortasındaki bir kılıç talimini izlediğini fark ettim. Kollarını terden ıslanmış gömleğinin göğsünde kavuşturmuştu ve

başını Hallis'e yaklaştırmış kılıç talimiyle ilgili bir şey söylüyordu. Öğle güneşinin altında yüzü kızarmıştı ve teni parıltıyordu. Ağzımın sulandığını hissederek yutkundum.

Yakınlarda olduğumu fark etmiş gibi yukarı baktı ve verandadan onu izlediğimi görünce hafifçe gülümsedi. Hallis onun dikkatinin dağıldığını fark edip bakışlarını takip etti ve bizi görünce sırttı.

Beau bıkkınlıkla ofladı. "Erkekler tahammül edilmez yarattıklar," dedi onlara sırtını dönerek. "Görmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Kütüphane."

En üst kata kadar uzunca bir yol yürüdük. Kapılar hem gezginleri hem de âlimleri içeri davet ediyormuş gibi açık duruyordu. Önce kokuyu hissettim. Biraz tozla karışık bir mürekkep, kâğıt ve eski deri kokusu burun deliklerime doldu. Kenarları yuvarlak olan duvarlardaki raflar kitaplarla ve parşömenlerle doluydu ve insanın dikkatini yukarıdaki dik tavana çekiyordu.

"Yüce tanrılarım," diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Bir kadın sesi, beni girdiğim transtan sıyırdı. "Kötü olanları da unutma." Altın rengi gözlük çerçevesinin üstünden gülümseyerek bana bakan kadın, odanın ortasındaki yuvarlak bir masanın arkasında duruyordu. "Herkes yüce tanrılardan söz ediyor ama kötü olanlar onlardan çok daha ilginç."

Beau masanın kenarına oturunca, metal ipi tahta masanın üstüne çarpıp şingırdadı. "Masallara inanıyorsan."

"Ben bir kütüphaneciyim, tatlım. Tabii ki inanıyorum."

İkisi sarıldılar, birkaç saniye sonra birbirlerinden ayrıldılar. "Anne," dedi Beau, "seni Jovie'yle, Maile'nin kayıp prensesiyle tanıştırmak istiyorum."

Anne... Yani Beau ve Acker öz kardeş değillerdi.

"Jovie, bu annem Greta."

Beau'nun annesi yanıma geldi ve ellerini uzatıp ellerimi sıkı sıkı tuttu. "Çok memnun oldum," dedi alnını ellerimin üstüne değdirerek.

O kadar afalladım ki yardım etsin diye Beau'ya baktım ama annesinin beni bu şekilde karşılamasına hiç şaşırmamış gibi hafifçe omzunu silkti.

“Ben de memnun oldum,” diyebildim en sonunda.

“Özürlerimi kabul edin,” dedi Greta. Beni bıraktı ve gözlüğünün çerçevesini burnundan yukarı itti. “Bazen abartıyorum. Beni bu yüzden kütüphaneye tıkıyorlar.”

Beau alaycı bir sesle yanıt verdi. “Bu yüzden değil.”

“Şişşt,” diye fısıldadı Greta telaşla.

Gözlerim, yukarıdaki pencerelerden içeriye sızan ışıktaki parıltıya ve kaplumbağa kabuğuna benzeyen kolyesine takıldı. Bunun mangi taşından yapıldığını fark ettim.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Greta gözlerinde bir parıltıyla.

“Şey, aslında emin değilim.” Tekrar kitaplarla dolu raflara baktım. “Kütüphaneleri sadece kitaplardan biliyorum, ilk kez bir kütüphaneye geliyorum.”

Greta dehşet içinde bana baktı. Gerçekten de büyük bir şok geçiriyormuş gibiydi.

“Size büyük bir tur yaptırayım,” dedi. Elimi kapıp beni arkasından çekti.

Beau aşırı coşkulu annesine gülümsedi. “Kişisel sınırları pek takmaz,” dedi peşimizden gelirken.

“Hiç alakası yok,” dedi Greta ısrarla ama Beau’nun yüz ifadesi aksini söylüyordu.

Greta bizi duvarlardaki kitaplarla dolu rafların arasında yükselen merdivenlere götürdü. Basamaklar ana katın çeperinin etrafında yükseliyordu ve düzenli aralıklarla sessizce oturmak ya da rafların arasına ustalıkla yerleştirilmiş çalışma masalarına erişmek için tasarlanmış merdiven boşlukları vardı. Böylece okurlar kitapların sayfalarında kaybolurken, kütüphaneye fiziksel açıdan da bir olabiliyorlardı. En üst kata vardığımızda nefes nefese kalmıştım. Haftalarca yollarda olmak direncimi zayıflatmıştı ve sabahleyin eğitime gitmenin işkenceden farksız olacağını biliyordum.

“Evet,” dedi Greta parmaklarını oynatarak. “Nasıl bir şey istersiniz? Gizem romanları mı? Dram mı? Belki biraz aşk?” Aşk derken kaşlarını oynatmıştı ama söylediği kategorilerden hiçbirini bulmayı umduğum şeyle ilgili değildi. Tereddüt ettiğimi fark

eden Greta daha alçak sesle devam etti. “Erotik kitapları tezgâhın arkasında tutuyorum.”

Beau annesine gözlerini devirdi ama aslında ona sinirlenmemiştii. Annesine taptığı belliydi ve annesiyle tanıştıktan sonra canlı kişiliğini kimden aldığını anlamıştım.

Gülerek başımı iki yana salladım. “Belki başka zaman. Eşleşme Bağları’yla ilgili bilgi arıyorum.”

Kaşını kaldıran Greta’nın gözlerinde meraklı ama ne yaptığını bilen bir ifade belirdi.

“O da var.”

Greta’nın özellikle ilginç olan kitap koleksiyonlarını gösterebilmesi için önce en üst katı dolaştık, sonra da kulenin giriş katına geri döndük. Greta girişteki devasa tahta kapıların yanındaki zinciri çekince, kapılar kapanırken zemin zangırdadı ve birkaç kitap raflardan yere düştü. Greta bizi yuvarlak masasının ortasına götürürken yere düşen kitaplara aldırış etmedi.

“Arşivlerimiz burada.”

Masanın arkasında sadece yarım ciltli kitaplar gördüğüm için –resimli cilt sırtlarından gördüğüm kadarıyla gerçekten de erotik kitaplardı– tam nerede olduklarını soracağım sırada, masanın altındaki gizli kolu çekti ve zeminin bir kısmı yana doğru kayarak açıldı. Aşağıdaki karanlık alana düşmek istemediğim için ayaklarımı sıkıca yere bastım.

Greta bir şey daha ararken kendi kendine mırıldandı. “Burada bir yerdeydi.”

Derken bir kibrit çakıldığını duydum ve karanlık alana uzanan basamaklar aydınlandı. Greta önden, ben ve Beau da peşinden aşağıya indik. Ana kütüphaneye kıyaslanamayacak kadar küçük olan oda, üstündeki kütüphanenin ufak bir kopyasıydı ama bir şekilde orada daha fazla kitap ve parşömen varmış gibi hissettim. Yeraltında olması da odayı daha korkutucu kılıyordu.

Greta bir raftaki kitapları gözden geçirerek yürümeye başladı ve aradığını bulunca alıp bana uzattı. “Çok eski, o yüzden lütfen nazik olun ve dikkatli kullanın.”

“Elbette,” dedim.

Parmaklarımı kabartmalı kapağının üstünde gezdirdim. *Eşleşme Bağı ve Diğer Bağlar*. Oldukça ağırdı ve Alaha'daki ilkokul kitabımın iki misli büyüklüğündeydi.

"Oturabilir miyim?" dedim masayı işaret ederek.

"Genellikle bir sakıncası olmaz ama şu anda ben de bir şey üstünde çalışıyorum. Bunlar benim araştırmalarım," dedi açık duran kitapları göstererek. "Kimseye söylemediğiniz takdirde dilediğiniz her şeyi ödünç alabilirsiniz. Bu kitapların çoğu yasaklıdır." Bir sır veriyormuş gibi göz kırptı. "En sevdiğim tür de budur."

Ona teşekkür ettim ve ışık bükücülerin tarihçesiyle ilgili kitaplar var mı diye sordum. Hiçbir şey sormadan, sadece yakınlardaki bir raftan bir kitap alıp bana uzattı. Şimdilik iki kitapla başlayacaktım. "Bunlar bir süre beni meşgul eder." Ana kütüphanede çalışma masası bulunan bir bölme bulduk. Beau bir gizem romanı aldı, ben de bağlarla ilgili ağır kitabı okumaya başladım. Günün büyük bir kısmını Eşleşme Bağları'yla ilgili bilgiler arayarak geçirdim ama bilmediğim bir şeyle karşılaşmadım.

Greta gün ortası gibi yukarıya öğle yemeği gönderdi. Birkaç kişi kütüphaneye geldi ama orada olduğumu gören kimse uzun süre kalmadı. Sanki ışık bükme yeteneğinin yanı sıra tiksindirme yeteneğim de vardı. Bundan neredeyse emindim ama kitapta her Vâris'e sadece tek yetenek bahşedildiği yazıyordu.

Ayrıca kitap, Vârisler'in hayatları boyunca tek bir Eşleri olabileceğini söylüyordu. Tabii, bir Eşleri olacak kadar şanslılarsa ya da hangi metni okuduğuma bağlı olarak şanssızlarsa. Anonim yazarlar tarafından yazılmış, farklı dönemlere ait bulgular ve gözlemler içeren derleme bir kitaptı bu. Bazı yazarlar kalçalarından birleşik olan, bir diğeri yakında olmadan var olamayan eşlerden söz ederken, bazıları da birbirinden nefret ettikleri için birbirlerini mahveden ve yakınlarındaki kişilerin hayatını tepe-taklak eden eşlerden söz ediyordu. Savaş öncesi döneme ait olan eşleşmelerin bir listesi vardı ama bu kişilerin hepsi ölmüştü.

İç çekerek kitaptan başımı kaldırdığımda, kütüphanenin alt katlarından birindeki altın rengi saçlar dikkatimi çekti. Bu dün

gece Acker'ın yanında duran kızdı. Nedense gün ışığında daha da güzeldi. Kıpırmızı elbisesinin etekleri, ayak bileklerinin etrafında bir kan gölü gibi birikmişti. Boynundaki mangi taşı tasma, adım attığında parıldadı ve aşağıdan bana baktı. Gülümsemişliğini görünce, o kadar şaşırdım ki nezaket gösterip gülümsemem gerektiğini kendime hatırlattım.

Dikkatini çekmek için Beau'ya seslendim.

“Ha?”

Çenemle çaktırmadan kızı işaret ettim. “Kim o?”

Beau tırabzanlardan aşağı baktı, sonra gözlerinde garip bir ifadeyle bana döndü. “İrina.”

Yanıtından nefret edeceğimi bile bile sordum. “İrina kim?”

“Strou Prensesi.”

Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda uğuldarken yanaklarımın kızardığını hissettim ve sakın görünmeye çalıştım ama öfkeden köpürmek üzereydim. Bunu Beau'dan gizlemem mümkün değildi. Yeteneği yüzünden ne hissettiğimi görebilirdi.

“Acker sana onun burada olduğunu söylemedi mi?”

Başımı iki yana salladım.

Bir küfür savurdu, başını iki yana salladı. “Gerzek.”

İrina'nın gitmesini bekledikten sonra, Beau'ya odama dönmek istediğimi söyledim.

Şok ve adrenalin, katışıksız bir öfkeye dönüşmeye başladı. Eski kitabı alıp aşağı fırlatmak istiyordum ama kendime hâkim olmaya çalışarak, hissetmediğim bir sükunetle kapağını kapattım. Greta'ya bir kez daha teşekkür etmeyi başardım ve kitabı birkaç güne geri getireceğime söz verdim.

Bununla Acker'ı öldürdükten sonra.

Hiç konuşmadan odama yürüdük. Her biri bir öncekinden daha sert adımlar atarak, koridorlarda öfkeyle yürürken daha da fazla çalışanı ürküttüğümünden emindim. Odama daldığımda, yatağımın güzelce toplanmış ve yastıkların kabartılmış olduğunu görüp olduğum yerde kaldım. Yere attığım kirli giysiler alınmıştı. Büyük bir ihtimalle temizlik yapmak için gitmemi beklemiş olan hizmetçi kızlar almıştı ama dikkatimi en çok çeken şey yatağımın ortasında duran paket oldu.

Bir açıklama yapması için Beau'ya baktım ama gülümsemekle yetindi. Kâğıda sarılı olan paketin ipini açtığımda, içinde Kai'ın ailesinin bana her yıl hediye ettiğine benzer bir resim defteri ve kömür kalem olduğunu gördüm. Üstündeki kartı diğer tarafına çevirdim ve ufak, düzgün harflerle yazılmış olan notu görünce nefesim kesildi.

Bana bir resim yap - Acker

Defteri yatağa fırlatıp duşa girmek için hızla banyoya gittim. O noktada beni sakinleştirebilecek olan tek şey buydu. Musluğu açtım ve küvetin dolmasını beklerken, derin nefeslerle yanan göğsümü rahatlatmaya çalıştım. Ellerim parıldıyordu.

Beau kayıtsızca kapı çerçevesine yaslandı ve ayak bileklerini çaprazlamasına kavuştu. "Kıracağın tek kalp kendi kalbin olmayacak, bunu biliyorsun değil mi?"

Ellerimi sallayınca parıltı biraz hafıfledi. "Bana auraları okuyabilmenin yanı sıra geleceği görebildiğini de mi söylüyorsun?"

Gülümsedi. "Annem görebiliyor."

Kırk Yedinci Bölüm

Acker odama girdiğinde gece olmuştu ve öfkem büyük bir hınçla geri gelmişti. Yine hızmasını takmıştı ve onu öyle görünce kalbimin teklemesi hiç hoşuma gitmedi. Bu hâli sadece öfkemi daha da körükledi.

Saç örgümü bir tokayla bağladım. “Beau beni bir yere götürmek istediğini söyledi.”

Acker aynadaki aksimden gözlerime bakarak ağır ağır yanıma geldi ve beni öpmek için eğildi. Ona yanağımı uzattığımda yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirdi ama hemen toparlandı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. Ben ayağa kalkarken beni izledi. Kendime çılgınlar gibi atan kalbimi sakinleştirmem, duygularıma esir olmamam gerektiğini söyledim ama göğsümdeki o yanma hissini göz ardı edemedim.

“Hayır,” dedim gözlerine bakarak.

Kollarını göğsünde kavuşturup gardıroba sırtını dayadı. “Peki. Bu sabahtan beri neyin değiştiğini söylemek ister misin?”

“Irina burada.”

Neden söz ettiğimi anladı ve başını salladı. “Evet.”

“Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

“Evet, sana söylemem gerekirdi ama dünkü akşam yemeğine kadar ben de bilmiyordum. Ben yokken gelmiş.”

“Bütün gece benim yatağımdaydın,” dedim.

Başını yana eğdi. “Zaten bana kızgındın. Neden Irina’dan söz ederek seni daha da kızdıracaktım ki?”

Kolumdan elime ilerleyen kıvılcımı başına fırlattım.

Tam zamanında eğilerek güç akımından kurtuldu ve akım, ahşap gardırobun ön kısmına isabet edince dumanlar çıkmaya başladı. Acker bakışlarını yüzüme çevirirken, şok ifadesi yerini öfkeye bıraktı. Gün boyunca zapt etmeye çalıştığım öfkeyi biraz olsun gördüğü için damarlarıma tatlı bir his yayıldı. Gücümün avcuma yerleşmesini bekleyip bir darbe daha indirmeye hazırlanırken elim sarı bir parıltıyla kaplandı.

“Jovie,” dedi sert bir sesle.

Duymazdan gelerek sıcak ışık topunu yine ona fırlattım. Iskaladım ama Acker’ın sabrı taşı, sert ve öfkeli bir ifadeyle üstüme yürüdü. Beni bileklerimden tutup kendisine çekti, rahatlıkla kontrol altına aldı ve benden daha güçlü ve ölümcül olduğunu hatırlatmış oldu.

“Bir daha sihrini üstümde kullanırsan ben de aynı şeyi yaparım.”

Bileğimi kavrayan elleri, içimde hâlâ dolanan sihir yüzünden yandı. “Beni öldüremezsın. Bir kan yemini ettin.”

Beni geri geri yatağın kenarına götürürken, keyifsizce gülümsedi. Yatağın çerçevesinin ucundaki altın teller havalanıp ayak bileklerime dolanınca popo üstü yatağa düştüm. Acker kollarını tutan ellerimi kolaylıkla indirdi ve yatağa bastırdı, altın telleri kullanarak bileklerimi dizlerime bağladı.

Kesik kesik nefes alıyordum. Yumruklarını bacaklarımın iki yanına dayadı, azıcık geriye çekilip eserini inceledi ve tepeden tırnağa beni süzdü. Boynum ve yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu. Ama içimde yanan öfkeye ve bıkkınlığa rağmen, sırf duygularına ne kadar yenik düşeceğini görmek için onu kışkırtmaktan büyük bir keyif de alıyordum. Beni bir yatağa mihlamıştı, yalnızdık ve gözlerindeki ateşi daha dünyevi bir seviyede deneyimlemek istiyordum.

Gözleri tenime takıldı ve sonra bakışlarını doğrudan gözlerime dikti. Gözlerindeki tutkuyu inkâr etmek mümkün değildi. “Şunu açıklığa kavuşturalım,” dedi. Bir an için gözleri dudaklarıma kayınca çenesindeki kaslardan biri seğirdi. “Seni incitmeyeceğim.” Bağlı hâlime baktı. “Asla. Bunun nedeni o anda gerekli olduğu için bir kan yemini etmiş olmam değil, seni incitmeyi istemiyor olmam.”

Cümlesinin son kısmı kalbimi durma noktasına getirdi.

“Çöz beni,” dedim ama sesimin cılız çıkması beni sinir etti.

“Hayır.” Biraz daha eğildi, yine dudaklarıma bakarken nefeslerimiz birbirine karıştı. “Sen mantıklı davranmaya hazır olana dek çözmeyeceğim.”

Uzaklaşmaya çalıştım ama elini çenemin altına koyarak beni durdurdu. Başımı beni öpebileceği kusursuz bir açıya getirdi.

Konuştuğumda dudaklarım dudaklarına sürtündü. “Buna kim karar verecek? Sen mi?”

“Bu odada başka birisini görmüyorum.” Beni öpmek için aralık olan dudaklarını dudaklarıma dayadı ve altdudağımda ıslak dilini hissettim.

Onu görmezsem beynimi sulandıran yoğun isteği köreltebileceğimi umarak gözlerimi sıkı sıkı yumdum ama işe yaramadı. Hatta dikkatim daha da fazla dudaklarına, karşılık verdiğim dilinin tadına ve inlemesine odaklandı. Dün geceki öpüşmemiz hoş ve tutkuluydu ama bu öpüşmenin yansıttığı şiddetli istekle kıyaslanamazdı. Acker beni tutkuyla öperken, bunca zamandır kendimi tuttuğumu fark ettim.

Fırsattan istifade ederek geri çekmesine zaman tanımadan dişlerimi dilinin ucuna geçirdim. İrkilip geri çekildi. Parmağıyla diline dokundu, eline bulaşan kan damlasını gördü ve tekrar bana baktı.

“Ay, canını mı yaktım?” Ses tonum gülümsemem kadar keyifsiz ve aşağılayıcıydı. “Bence bunu kafana takma da gecemiz mahvolmasın.”

Uzunca bir süre bana baktı, sonra başını iki yana sallayarak arkasına döndü. Düşünerek yere bakarken bıkkınlıkla güldü, belki de iki yüzlülüğünü fark etmişti.

Bağlı olan el ve kol bileklerimi işaret etti. “İlk seferinde ders almam gerekirdi.” Altın teller bir yılan gibi kendi kendine çözül-
dü, ahşap yatak iskeletinde ilerledi ve eski yerine yerleşti. “Bak,” dedi ciddi bir ifadeyle bana bakarak. “Şehirde bir arkadaşla buluşmamız gerekiyor.”

Öfkeden köpürüyordum ama... ruh hâlinin bir anda değişmesi tereddüt etmeme neden oldu. Gözlerinde hâlâ biraz kızgın

bir ifade vardı ama planları, konuşmamızı erteleyebileceğimiz kadar önemliymiş gibiydi. Dahası şehirde dolaşacak olsam bile, uzun süre odamda tıklı kaldıktan sonra bacaklarımı biraz esnetme fırsatını geri tepmezdim.

Yatağın kenarından kayarak indim, Beau'nun bana getirdiği pelerini gardıroptan aldım. "Bana borçlandın," dedim onu uyarak. Pelerini omuzlarıma taktım.

Yanından geçip kapıya gitmek istedim ama yolumu kesip, beni durdurarak ona bakmaya zorladı.

"Senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama öğrenir öğrenmez sana söylemediğim için özür dilerim." Güçlkle yutkundu, sert tavrı biraz silinir gibi oldu.

İşte, o anda yine o Acker'ı gördüm: Birlikte zaman geçirdikçe önemsemeye başladığım, saatlerce hiçbir şey yapmadan yine de her şeyi paylaştığım, Eşim olduğunu ya da geleceklerimizin sonsuza dek iç içe geçeceğini bilmeden önce tanıdığım Acker'ı gördüm. Arkadaşım dediğim adam duruyordu karşımda.

Hareketleri dikkatliydi, elini yavaşça arkama uzattı, pelerinin başlığını yukarı çekip saç örgümü geriye attı. "Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Nasıl önemli olmadığını düşünebilirsin?"

Şirin olduğumu düşünüyormuş gibi hafifçe gülümsedi. "Umurunda olmayacağını sandım," dedi parmağını büküp çenemde gezdirirken. "Ama kıskançlık sana yakışıyor."

Kızaran yüzümün beni ele verdiğini biliyordum ama elimde değildi. "Arkadaşını bekletmeyelim istersen."

Kocaman bir gülümsemeyle kapıya doğru gitti. Kapıyı açtı, ben ona doğru yürürken gözlerini bana dikti ve eğilip kulağıma fısıldadı. "Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz."

Bu ateşli iması yanaklarımın kızarmasına neden oldu ve dudaklarımda belirmeye başlayan gülümsemeyi engellemeye çalıştım. Ama kapımın tam önünde nöbet tutan askerin pis bakışlarını gördüğümde tüm bu düşünceler bir anda silindi.

Acker askerlere başını salladı, asker bakışlarını hemen kapının üstündeki bir noktaya dikti. Koridorda yürümeye başladığımızda kendimi askeri görmezden gelmeye zorladım

ama Beau'nun Acker'a ondan söz etmem için ısrar ettiğini hatırladım.

"Sağdakinin bakışlarından hiç hoşlanmıyorum," dedim alçak sesle.

Acker yavaşladı, yüzündeki gülümsemeye rağmen dikkat kesildi. "Öyle mi?" Yanıt vermemi beklemeden hızla arkasına döndü. Söz ettiğim askere baktı. "Nöbeti bırakabilirsin."

Askerin ağzı ani bir şokla açık kaldı ama yüzünün öfkeyle kızarması uzun sürmedi. Yanındaki asker arkadaşı bakışlarını kaçırıyor, çapraz ateşte kalmaktan kaçınıyordu.

Tam yürümeye devam etmek üzere önümüze dönmüştük ki askerlerden birinin mırıldanarak bir hakaret ettiğini duyduk. "*Lanet olasıca velet.*"

Acker donakaldı ve o anda olacakları engellememin mümkün olmadığını anladım.

Askerin yanına geri dönen Acker "Dediğini tekrarla bakayım," dedi. Adam istifini bozmamaya çalıştı ama Acker ona yaklaşırken yüzü bembeyaz oldu. Başını salladı. "Be-ben çok öz..."

Asker özrünü tamamlayamadan Acker elini havaya kaldırdı ve askerin ağzından bir metal parçası çekti. Asker acı içinde bağırdı, ellerini yüzüne götürüp parmaklarını ağzına soktu. Acker demir kaplı ve kanlı dişi yere attı.

"Sabah ilk iş olarak üniformanı ve silahlarını revire teslim et." Sonra diğer askere baktı. "Biz geri dönmeden önce onun yerine birisini bul. İyi bir seçim yapmanı öneririm."

Asker korkuyla hızlı hızlı başını salladı, yerinden ayrılıp koşar adımlarla koridorda uzaklaştı.

Kaşımı kaldırdım ama girişe doğru yürümeye devam ederken Acker bir şey demedi. Saray sessizdi. Yalnızca birkaç hizmetçiye denk geldik. Acker yanımda olduğu için daha farklı tepki veriyorlardı, benden o kadar korkmuyorlar ve daha iyi davranıyorlardı. Hatta kızlardan birinin bana gülümsediğini görür gibi oldum.

Ön kapının basamaklarının ilerisinde bir araba bekliyordu. Sade ve siyah renkli araba gibi, atlar da siyahtı. Faytoncu başını sallayarak selam verdi, elini uzatıp arabaya binmeme yardım

etmek istedi ama Acker ona yerine dönmesini işaret ettikten sonra bana kendisi yardım etti.

“Demirciye gidelim, Harold,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Adam hafifçe başını eğdi. “Benim için bir zevk, majesteleri.”

Arabanın içi çok ışıktı, ahşap kısmı cilalanıp parlatılmıştı ve koltuklar kadife kumaşla kaplıydı. Acker karşımdaki koltuğa ancak sığırdı ve oturduğunda bacaklarını bacaklarımın iki yanına koydu.

Faytoncu, araba hareket ederken “Dikkatli olun, prenses,” diye bağırdı. Sarsılarak yola çıktık.

Kapının yan tarafına oyulmuş olan kolu tuttum.

“Sen yanımda olduğunda daha nazik davranıyorlar,” dedim.

Acker ofladı, rahat etmek için arkasına yaslandı. “Koridordaki olayı çoktan unuttun galiba.”

“Onun dışında,” dedim. “Onun sorunu fazla cesur olmasıydı.”

“Bana cesur ve aptal olmanın aynı şey olduğunu söyleyen bir komutanım vardı.” Düşünceli bir ifadeyle başını yana eğdi. “Sabah talime gelmeni istememin bir diğer nedeni de bu.”

“İnsanlar bizi birlikte görsün diye mi?”

“Hayır,” dedi arabanın sarsıntılarıyla sallanarak. “Onlara kim olduğunu göstermek için: Maile’nin kayıp prensesi. Bir ışık bükücü olman bunu değiştirmez.”

“Halkın neden kim olduğumu umursuyor?”

“Nişanımız, savaş sona erdiğinden beri barışın devam etmesi için verilen sözün bir temsili olarak düşünülüyor.” Dar alanda rahat edebilmek için kıpırdanmaya devam etti. “Bizi el üstünde tutuyorlar.”

“Ama benim kaçırılışımla her şey sona erdi,” dedim.

Başını salladı. “Annen giderek daha düşmanca bir tavır sergilemeye başladı, öyle ki meclisin seni kaçırmak için bir komplo kurduğunu söyleyerek onları suçlayacak raddeye geldi. Babamın seni zindanlara hapsedtiğini söyledi.” Kendi kendine gülümsedi. Sözlerinden annemi sevdiğini, bunca zaman sonra bile gözlerinin sevgiyle parıldadığını fark ettim. “Neredeyse beni de ikna edecekti. Dolayısıyla gidip zindanları kendim kontrol ettim.”

“Meclis mi?”

“Beş bölgenin liderleri. Her yıl bir kere buluşur, topraklarında neler olduğunu tartışırlar. Ama artık toplanmıyorlar. Annen Osiris’i öldürüp Maile’nin sınırını kapattıktan sonra onu gören olmadı, Chryse ve Wren ise davetleri kabul etmemeye başladı.” Arabanın karanlık ortamında tutkulu ve baştan çıkarıcı gözüken gözlerini yüzüme dikti. “Geri gelişin huzur ve bolluk dönemini hatırlatıyor Jovie ve halkımın buna ihtiyacı var.”

Kırk Sekizinci Bölüm

Arabadan indiğimiz anda, burnuma pas ve metal kokusu geldi. Şehrin tam ortasındaydık ve sokağın iki yanındaki sokak lambalarının soluk ışığında kaldırım taşları parılıyordu. Vakit geç olmasına ve etrafta kimse olmamasına rağmen, Acker beni alçak bir tuğla binaya götürürken yakınımda durdu ve tahta kapının demir tokmağını çaldı.

Saçaklardan sarkan bir tabelada DEMİRCİ yazıyordu.

Kapı açıldığında, açık renkli gözlerini vurgulayan siyah saçları olan esmer bir adamla karşılaştık. Boynundaki tasma cılız ışıktta parılıyordu.

Kocaman bir gülümsemeye bize baktı. “Selamlar olsun, prensim,” dedi Acker’ın karşısında başını eğerek.

Acker adamın omzuna vurdu. “Saçmalama, hergele. Bizi içeri al.” Adam gülererek kapıyı ardına kadar açtı ve Acker’a sımsıkı sarıldı.

“Yemek fırından yeni çıktı,” dedi ve merakla bana batı.

“Wells,” dedi Acker elimi tutarak. “Bu Jovie. Jovie, bu da Wells.”

Wells başını eğerek bizi selamladı. “Memnun oldum.” Acker’ın sırtını sıvazladı. “Olivia seni göreceği için çok heyecanlı. İkinizi de,” dedi hemen.

Acker beni bir kapıdan geçirip açık bir atölyeye soktu. Avlunun ortasında kocaman tuğladan yapılmış bir şömine vardı ve toprak zemin isle kaplıydı. Masalara farklı yapım aşamalarındaki aletler ve silahlar dizilmişti. Avlunun karşı tarafındaki

ikinci kapıya vardığımızda Acker bana ayakkabılarımı çıkarmamı söyledi. Ayakkabılarımı çıkarıp, Wells'in yaptığı gibi kapının yanına bıraktım.

“Yerlere çamur bulaştırırsam, karım derimi yüzer.” Yalınayak başka bir insanın evine girmek garip bir histi. Fazla samimi gibiydi ama ne demek istediğini anlıyordum. Ufak antrenin taş zemini sadeydi ama pırıl pırıldı. Başlığımı geri atıp merdivenlere ve pirinç avizeye baktım. İçerisi mis gibi yemek ve baharat kokuyordu.

“Geldiler,” diye seslendi Wells antreden. Kapıyı arkamızdan kapattı.

Acker elimi bırakmadan beni öne çekti. Köşeyi dönünce bir yemek odasına girdik. On iki kişilik büyük bir masa vardı ve karşı duvardaki bir pencereden mutfak tezgâhını ve arkasındaki ufak tefek, sarışın kadını görebiliyorduk.

Kadın bizi görünce cıyakladı, hemen ellerindeki eldivenleri çıkardı. Bir anlığına gözden kayboldu ama sonra mutfağın girişinde belirdi. “Hangi yemekleri sevdiğinden emin olmadığım için her şeyden biraz yaptım.”

Acker ona sarılmak için beni bırakmak zorunda kaldı. “Balık olmadığı sürece her şeyi yer.”

Ona ters bir bakış attıktan sonra, bana bakan Olivia'ya gülmüsedim. “Hepsini seveceğimden eminim.”

“Merak etme,” dedi Olivia yumruklarını sıkarak. “Bu evde kimse kimseyi kırmaz.”

Dikkatle bana bakmamaya çalıştığını görebiliyordum ama onu biraz rahatlatmak için sarılmaya karar verdim. Benden epey kısa boylu olduğundan, sarılabilmek için eğilmek zorunda kaldım ama kollarımı dar omuzlarına doladığımda sevinçten titreyormuş gibiydi.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedi bana sımsıkı sarılarak.

Omzunun üstünden Acker'a baktım ama huzursuz hâlime gülmemeye çalışıyordu.

Wells kolunu karısının beline atarak beni kurtardı. “Liv, beğim, mutfakta yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ah, harika olur.”

Wells, Acker'a imalı bir bakış attı ve sonra karısının peşinden mutfığa gitti. Alçak sesleri servis penceresinden yemek odasına sızıyordu.

"... onu bunaltmamak için..."

"Bana sarıldı."

Acker gülümsedi, masanın ucundaki sandalyeyi çekti. "Onu çok seveceksin," diye fısıldadı ben yerime otururken.

Sadece omuzlarından yukarısı görünen Olivia, her şeyi hazırlayana dek mutfakta koşturdu, kocasına hangi yemeklerin önce servis edilmesi gerektiğini anlattı.

"Ondan hoşlandım," dedim. Acker yanıma otururken göz göze geldik. "Nazik bir kadın." Karaya adım attığımızdan beri karşılaştığım çoğu kişi için bunu söyleyemezdim.

"Evet," dedi Wells masanın ortasına çeşitli servis tabakları koyarken. "Rosto ördek ve lahana, sarımsaklı patates ve yeşil fasulye var."

Olivia iki şişe şarap getirdi. "Ve beyaz ya da kırmızı şarap." Acker kalkıp şişeleri aldı.

"Beni hep şımartıyorsun, Liv. Teşekkür ederim."

Acker kendisine kırmızı şarap alıp benim kadehimi de doldurdu. Kadehimi kaldırıp bir yudum aldım ama tadının berbat olduğunu çok geç fark ettim. Ağzımdaki şarabı yutmam mümkün değildi.

Heyecanla bana bakan yüzlere baktım ve ağzımdaki şarabı kadehe püskürttüm. Üçü de kahkahalara boğuldu.

"Korkunç bir şey bu," dedim çeneme akan şarabı silerek. "Bal şarabından bile kötü olabilir."

"Yok," dedi Wells, Acker'ın karşısından. "Sen sadece bal şarabına alışmışsın. Aynı şey şarap için de geçerlidir. Zamanla alıştığın bir şey bu."

Olivia başka bir kadeh getirip tepesine kadar beyaz şarapla doldurdu. "Ben hafif içkileri severim," dedi kadehi bana uzatarak. "Bunu dene."

Minnacık bir yudum aldıktan sonra beğeniyle hımm dedim. "Hâlâ muhteşem değil ama daha iyi."

Olivia dürüst sözlerime gülümsedi. "Ben de pek içki içmem."

“Çünkü bir kadehten sonra soyunmaya başlıyorsun,” dedi Wells.

Olivia ona bir şaplak attı, sonra masaya doğru elini salladı. “Hadi, başlayalım.”

Yemekleri tabağıma koymak için beklerken, üstünden buharlar tüten yiyecekler ağzımı sulandırdı. Acker bir parça ördek eti kesip tabağıma koydu. Bu hareketin, ona karşı hissetmeye devam etmek için çabaladığım öfkeyi azalttığını fark ettim.

Hepimiz yemeklerimize daldık ve odada sadece porselen tabaklarımıza çarpan çatal bıçaklarımızın sesi yankılanmaya başladı.

“Her şey çok lezzetli,” dedim çatalımı fasulyelere saplarken. “Bunlar hep böyle taze mi gelir?”

Olivia bu soruya gülümsedi. “Genellikle. Neden?”

Lokmamı çiğnerken, başımı iki yana sallayarak keyfini çıkardım. “Alaha’da taze meyve-sebze bulmak zordur,” dedim. “Uzun süre muhafaza edebilmek için genellikle kurutulur.” Olivia ve Wells merakla Acker’a baktılar ama sohbet Wells’in üstünde çalıştığı işler ve Olivia’nın baharat bahçesi gibi başka konulara kayınca dediğim şey unutuldu. Acker’a Pazar’dan sonra beni bulmak için yola çıkmadan önce nerelere gittiğini sordular. Bunu sormak hiç aklıma gelmemişti ama Acker kısacık bir yanıt verdi.

“İlkbaharı Strou’da geçirdim.”

Bu yanıtı meraklarını giderdi ve daha ilginç bir konuya geçtiler; deneyimledikleri son derece beklenmedik şiddetli yaz fırtınaları. Nasıl iletişim kurduklarını, birbirlerinin yanında ne kadar rahat olduklarını gözlemlerken kendi rahat arkadaş çevremi özledim. Kai, hatta lanet olasıca bir kuş formundaki Messer bile beni çok rahatlatırdı.

Konuşmak için sohbetlerinde bir boşluk olmasını bekledim. “Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?”

Acker ve Wells şöyle bir bakiştılar ama yanıt veren Acker oldu. “Wells birlikte eğitim aldığım beş kişiden biriydi.”

Neden söz ettiğini anladım ve tekrar Wells’e baktım.

Acker’ın dürüst yanıtına biraz şaşırılmış gibiydi ama bunu hoş bir gülümsemeyle hemen gizledi. “Onun hayatını kurtardım.”

“Daha neler,” dedi Acker alaycı bir tavırla. “Esas ben *senin* hayatını kurtardım.”

Bir süre böyle dostane bir şekilde atıştılar. Olivia bana o hâllerini özetleyen bir bakış attı; *erkekler*. Ancak yemekten sonra tabakları kaldırdığımızda sohbetin odak noktası bana kaydı.

“Eee, Jovie,” dedi Wells, kolunu karısının sandalyesinin sırtına atarak. “Saraya geldiğinden beri hayat nasıl gidiyor?”

Başparmağımı şarap kadehinin sapına vurdum. Ayak bileklerinden birini diğer bacağının dizine koyup, arkasına yaslanan Acker’a bakarak “Yani... Karadaki pek çok şey gibi... *farklı*,” dedim.

“Sanırım biraz kültür şoku yaşıyorsundur,” dedi Olivia Wells’e yaslanırken.

Başımı yana eğdim. “Nazikçe söylemem gerekirse öyle.”

“Geldiğimizde karşılaştığımız ‘hoş geldin’ gösterisi iyi geçmedi,” dedi Acker.

Wells bu önemli değilmiş gibi elini salladı. “Baban provokörlerin hepsini yakalattı. Hâlâ duvarda asılı duruyorlar. O yüzden karşıt görüşlülerle bir daha sorun yaşayacağınızı sanmam.”

Şarap boğazıma kaçtı. *Duvarda asılı duruyorlar mı? Yani... Yok, olamaz.*

Acker oturduğu yerde kıpırdanarak bana baktı.

“Sorun ne?” dedi Wells gerildiğimizi fark edince.

“Babamla konuşana dek bir şey söylemek istemiyordum ama şu anda kimse nerede olduğunu bilmiyor.” Öne eğilen Acker kadehini masaya koydu ve başını çevirip bana baktı. Tekrar arkadaşlarına dönerken bakışlarında garip bir ifade vardı. “Jovie ve ben eşleştik.”

Olivia’nın nefesini içine çekerken çıkardığı ses, Wells’in savurduğu küfrü bastırdı ama ikisi birden ayağa fırladılar. Olivia’nın gözleri dolmaya başlamıştı ve Wells...

Wells dehşete kapılmış gibiydi. Olivia hızla masanın etrafında dolandı, gözyaşları arasında Acker’ın boynuna atıldı. “Demiştim sana.”

Acker onu yatıştırmak için sırtında hafif hafif daireler çizdi. “Biliyorum,” dedi gergin bir ses tonuyla. “Başından beri haklıydın.”

“Hangi konuda?” dedim.

Olivia, Acker’ı bırakıp gözlerini sildi. “Onun eşi olman konusunda.”

“Bana çocukluğumuzda söylemişti,” dedi Acker.

Ne diyeceğimi bilemedim. “Ben... Bir dakika, çocukluğunuzda beni tanıyor muydunuz?”

“Evet, tanıyordum,” dedi Olivia daha yumuşak bir sesle. “Ailem soylu olduğundan, ailen ziyarete geldiğinde pek çok yaz tatilini birlikte geçirirdik.”

“Bu da senin neden bir anda böyle bir akşam yemeği randevusu ayarlamak istediğini açıklıyor,” dedi Wells. Nihayet şoku atlatmış, esas konuya geri dönmüştü. Sandalyesinde geriye yaslandı ve bir bana bir Acker’a baktı.

“Irina’yla nişanımızı bozmadan önce bu haberin duyulmasını riske atmak istemedim ama gecelerimi Jovie’nin yatağında geçirdiğimi öğrenmesi an meselesi.”

Yanaklarımın kızarmasını önleyemeyeceğimi bildiğim için sinir içinde Acker’a baktım.

Olivia sırtıttığını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. “Sarayla ilgili özlemediğim tek şey bu.”

“Alien soylu ama sen değil misin?”

Olivia kocasına baktı. Wells elini ona uzatınca, Olivia kollarının arasına girdi ve kucağına oturdu.

“Wells bir tüccar ailesinin oğlu. O yüzden evliliğimiz hoş karşılanmadı.”

Wells, Acker’a bakarken yüzünde bariz bir huzursuzluk ifadesi belirmişti. Acker çenesini gevşetti ve dikkatini bana verdi. Koyu kahverengi gözleri yukarıdaki mumların titreyen yumuşak ışığında daha da büyüleyici gözüküyordu.

“Olivia uyanışını deneyimlemiş olsaydı, Wells’in sihri hatırlarına maddi bir mirasının olmaması göz ardı edilebilirdi. Ancak Vârisler ve halktan kişiler arasındaki bir ilişki, saray çevresindekilerin çoğu için kutsala saygısızlık sayılıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Çok saçma.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Acker. “Sihre sahip olan ve olmayan kişiler arasında evliliklerin daha çok kabul görmesi için bir süredir babamın kuruluşla çalışıyorum.”

“Nasıl gidiyor peki?” diye sordu Olivia asabi bir tavırla. Acker’ın sessizliği sorusuna yanıt veriyordu.

“Her neyse, şu anda o bağınazlara rağmen evliyiz ve mutluyuz,” dedi Wells abartılı bir şekilde Olivia’nın yanağını öperek. “Doğa Ana bizi eşleştirdiğinde ne yaptığını biliyormuş.”

Buna şaşırdım. “Siz eşleştiniz mi?”

Olivia bunu hayatında ilk kez açıklıyormuş gibi gözlerinde bir ışıltıyla bize baktı. “Evet.”

Başımı Acker’a çevirdim, yatağın altına gizlediğim kitaptan söz etsem mi diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. “Bağların sadece Vârisler arasında mümkün olduğunu sanıyordum.”

“Bize öyle öğretiliyor,” dedi Wells. “Liv ve ben bu yüzden Bağımızı gizli tutuyoruz. Bunu Acker ve Hallis dışında kimse bilmiyor. Artık sanırım bir de sen biliyorsun.”

Bu açıklamanın ne anlama geldiği açıktı: Benim de sırrı dikkatle saklamam gerekiyordu.

“Düşüncelerinizi bizimle paylaşabileceğinizi umuyordum,” dedi Acker. “Eşleşme Bağları’yla ilgili bilmediğimiz çok şey var.”

Olivia ile Wells bakıştılar ve sözsüz bir şekilde anlaştıklarını hissettim. Gözlerinde mahremiyetlerine şahit olarak bunu ihlal ettiğimi hissettiren imalı, tatlı bir parıltı vardı. Benim kadar huzursuz olduğunu düşünerek Acker’a baktım ama karşımızda gerçekleşen sessiz konuşmadan bihaber bir şekilde bana bakıyordu.

“Peki,” dedi Olivia tekrar yerine oturarak. “Bağlanmanın hangi aşamasındasınız?”

Acker da ben de bu soruya şaşırdık.

“En azından, Bağınızda ikinizin de bunu fark ettiğiniz bir noktaya vardınız, değil mi?”

Başımı salladım.

“Evet,” dedi Acker.

“Tamam, o hâlde biri her zaman diğerinden önce Bağ’ı kabul edecektir.”

İkimizin de bir şey demesine gerek yoktu çünkü yanıt aramızdaki boşlukta yazılıydı. Fiziksel ve duygusal açıdan bariz bir kopukluk söz konusuydu. Olivia ile Wells bunu oraya ilk

vardığımız anda fark etmişlerdi ama Acker'ın neşeli açıklamasından sonra bu kopukluk daha da belirgin hâle gelmişti.

“Bizim durumumuzda,” dedi Olivia elini yavaşça kocasının bacağına koyarak, “Wells aylarca Bağ'ı inkâr etti. Gerçek bir inatçılık örneği sergiledi.”

“O zamanlar aptal, gencecik bir delikanlıydım, Liv. Bir ara beni bu yüzden affetmen gerek.”

“Onu savunmam gerekirse sen gerçekten de çok korkutucuydun,” dedi Acker.

Olivia bu suçlama karşısında hayretle bana döndü. “Bana baktığında korkutucu bir şey görüyor musun?”

Gülümsedim çünkü cevap *hayır* olsa da... biraz da *evetti*. Ama tabii ki onun tarafını tutacaktım. “Kesinlikle hayır.”

Olivia *gördünüz mü* dermiş gibi onlara baktı.

“Herkes senin kadar kendinden emin doğmadı, Liv,” dedi Acker. “Ergen Wells'i biraz anlayışla karşılamak gerek. Bir kere sinde ayakkabılarının bağcıklarını nasıl bağlayacağını unuttuğuna şahit oldum.”

Wells parmağını ona doğrulttu. “Biliyorsun ki o gün akşamdan kalmaydım.”

Acker kendisini savunmak istermiş gibi ellerini kaldırdı. “Sadece söylüyorum. Ben asla o tür bir sorun yaşamadım.”

“Her neyse,” dedi Olivia esas konuya geri dönmemizi sağlayarak. “Tek taraflı bir kabul durumu olduğunda, bağ sizi zorla bir araya getirir.”

“Rüyalar gibi,” dedim.

“Ha, demek daha başlardasınız,” dedi Wells.

“Başlarda mı?” dedi Acker.

“Rüyalar daha başlangıçtır. Bağ âdeta hayır yanıtını kabul etmez. Belki çoktan deneyimlemiş olabilirsiniz ama zamanla rüyalar sizi birlikte tutmak için oraya hapseder.”

Başımı iki yana salladım. Göğsüme yeni bir his kök salmaya başlamıştı. Bunun korku olduğunu fark ettim.

“Dikkatli davranmazsanız rüya diyarında mahsur kalırsınız. Sizi uyandırmak imkânsız hâle gelir ve vücudunuz savunmasız

kalır. Bilincim tamamıyla yerindeyken, zihnim beni terk ettiğinde uykusuz geçirdiğim üçüncü gündü.”

“Eğitimin ortasında bir patates çuvalı gibi yere yığıldı,” dedi Acker.

Wells sırttı ama ses tonu gayet ciddiye. “Bütün gün kendime geledim.”

“Zihne girerken de aynı şey mi olur?” diye sordum.

Wells kafası karışmış gibi kaşlarını çatı.

“Zihne girmek mi?”

“Bir kâhin gibi bir başka zihne girebilmekten söz ediyor,” dedi Acker. “O, benim bakış açımdan görebiliyor, ben de bazen onun bakış açısından görebiliyorum.”

“Bunun bir Eşleşme Bağı özelliği olduğunu sanmıyorum,” dedi Wells.

Olivia omzunu silkti. “Kim bilir. Daha önce sadece eşleşen tek bir çiftle karşılaştık. Onların deneyimi hem birçok açıdan bizimkine benziyordu hem de arada farklar vardı. Wells’in ve benim eşleşme dönemimizde ergenlik çağımızda olmamızın büyük bir rolü olduğunu düşünüyorum.”

“Dürtü kontrolümüz yoktu,” dedi Wells yüzünü buruşturarak.

Olivia gülümsedi. “Ayrıca birbirimizden çok uzak yerlerde yaşadığımız ve ailem arkadaşlığımızı onaylamadığı için iletişimi-miz kısıtlıydı.”

“Onlara Wells’den hiç söz etmedin mi?”

Olivia hüznle gülümsedi. “Uyanışı deneyimlemeyeceğimi fark ettiklerinde beni evlatlıktan reddettiler.”

Wells ona destek olmak için sırtını okşadı ama teselli niyetine bir şey söylemedi.

“Üzüldüm,” dedim ama bu sözcük bana yetersiz kalmış gibi geldi.

“Sorun değil,” dedi Olivia. “Hem Acker sarayda kaldıkları zamanları elinden geldiğince zorlaştırdı.”

Acker şarap kadehine uzanıp bir yudum aldı. “Babam unvanlarını da ellerinden aldığı anda daha mutlu olacağım.”

“Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama bence sen tahta oturana dek böyle bir şey olmayacak,” dedi Wells.

Acker'ın babasının yerine geçebileceği olasılığına kaşlarımı kaldırdım çünkü bunun olması için korkunç bir olay yaşanması gerekirdi. Acker'ın ne tepki verdiğini görmek için ona baktım ama istifini bozmadı.

Olivia tatlıyı getireceğini söyleyerek o huzursuz havayı dağıttı ve mutfaktan çikolatalı bir pastayla geri döndü. Wells pastayı kesip dilimleri servis etti, bunun mutlu çift için bir kutlama pastası olduğunu söyledi: Ben ve Acker. Bunu espri niyetine söylemişti ama özellikle de benim keyifsiz olduğumu hepsi görebiliyordu. Acker'ın eşim olduğu gerçeğini kabul etmiştim ama bunu kutlamaya yaklaşmamıştım bile. En azından henüz buna hazır değildim.

Yine de pasta çok lezzetliydi. Sohbet okyanusta yaşamak ve muhafızların ne tür bir eğitim aldığı gibi daha hafif konularla devam etti. Beni dinlediler ve sözlerim tükendiğinde sorular sordular.

“Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim Acker müsaade istediğinde. “Yemekler, sohbetiniz, her şey muhteşemdi.”

“Büyük keyif aldık,” dedi Olivia bana sımsıkı sarılırken. “Her zaman bekleriz.” Biraz geri çekildi ve dediğini tekrar ederken gözlerimin içine baktı. *“Her zaman.”*

Başımı salladım. “Teşekkür ederim.”

“Sizi geçireyim,” dedi Wells ayakkabılarına uzanarak.

Acker omzunu tutarak onu durdurdu. “Gelme. Yerler temiz kalsın.”

Dışarı çıktığımızda Harold arabanın yanında bizi bekliyordu. Geri dönüş yolunda, tekerleklerin kaldırım taşlarının üstünde çıkardığı tangırtılar ve atların toynak sesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Acker arabanın arka duvarına yaslandı, dirseğini pencereye yasladı ve parmaklarının tersini ağzının üstünde gezdirdi. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama endişeli olduğu belliydi.

“Ne düşünüyorsun?”

Kıpırdamadı ama gözlerini bana çevirerek dikkatle yüzüme baktı. “Bunu istemiyorsun.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Ben asla öyle...”

“Söylemene gerek yok. Görebiliyorum. Beau da görebiliyor.” Dirseğini indirip bana baktı. “Senden asla bunu hemen kabul etmeni istemedim ama artık kabul etmediğin takdirde seni güvende tutamayacağım gerçeğiyle karşı karşıyayım.”

Endişeli düşüncelerinin resmen içeride uğuldadığını duyabiliyordum. “Acker, hiçbir zaman baskı yaptığını hissetmedim ve bu benim için tahmin edemeyeceğin kadar anlamlı. Ama... bana karşı dürüst olacak kadar bana güvenmeyen bir Eşi kabul edemem.”

Kaşlarını çattı.

“Bağı, nişanlı olduğunu benden gizledin ve halkının bana ne tepki vereceğini bildiğin hâlde şehre o şekilde girmeme izin verdin. Sonra Irina’nın sarayda olduğunu öğrendim.” Bu sefer ben başımı pencereye çevirdim çünkü sözlerimi tamamlarken gözlerinde gerçeği görmek istemedim. “Şüphelerin olmasaydı bunları asla yapmazdın.”

Şehir karanlıktı ve ıssız sokaklarda rahatça gezinen ufak hayvanlar dışında boştu. Koltuğunda kıpırdandığını duydum ve dizime hafifçe dokunduğunu hissettim. Aşağı baktığımda, parmaklarını ellerime uzattığını gördüm ve elimi kendisine çekti. Başımı kaldırdığımda hiç görmediğim kadar şefkatli bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Şunu bil, Jovie: Söz konusu sen olduğunda zerre kadar şüphe hissetmiyorum. Olivia’nın ne dediğini duydun. Her zaman bana ait olduğunu biliyordum. Bir süre seni kaybettiğimi düşünmüş olabilirim ama hiç kimsenin senin yerini dolduramayacağını biliyordum.” Dirseklerini dizlerine dayadı, ellerimi dudaklarına götürdü ve gözlerini yumarak ellerimi orada tuttu. “*Benden* şüphe etmene neden olduğum için üzgünün,” dedi bana bakarak.

Kalbim dört nala koşarken, konuşmadan önce sakinleşebilmek için yutkundum. “Benden hiçbir şey gizlemeyeceğine söz ver.”

“Söz,” dedi alçak sesle.

Nefesimi verdiğim anda göğsüm içine çökecekmiş gibi hissettim ve onu öpmek için başımı öne uzattım. Tatlı, melodik bir

dokunuşla dudaklarımız birleşti ve yüzümü tutarak beni uzun uzun öptü. En güzel anlamda aklımı başımdan alan, başımı döndüren bir öpüşmeydi bu.

Arabanın ön tarafından yüksek bir ses gelince birbirimizden ayrıldık. “Geldik, majesteleri.”

Acker dudaklarını yalayıp arkasına yaslandı ama elimi bırakmadan kucağına koydu. “Teşekkür ederim, Harold.”

Pencereden dışarı baktığımda sarayın kemerli kapılarını gördüm. Bu sefer son sürat ilerlemediğimiz için her şey daha ayrıntılı bir şekilde seçiliyordu. Sarayın duvarlarından sarkan kafesleri daha net bir şekilde gördüm. O anda, kafeslerin içindeki yaratıkların hayvan olmadığını anladım.

Onlar insandı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah Hallis ve ben avlunun ortasında durmuş, Acker'ın birlik komutanıyla yaptığı konuşmayı bitirmesini bekliyorduk. Isınmak için birlikte esneme hareketleri yaptığım askerler, şimdi sarayın ön avlusuna açılan kemerli geçidin orada toplanmışlardı. Sarayı çevreleyen duvarlara asılı kafeslerdeki insanlara bakmadan edemiyordum. Bazıları kıpırdıyordu, bazılarıysa uzanmış uyuyor gibiydi ya da daha kötüsü ölmüşlerdi.

Hallis bana deri kılıflı bir kılıç uzattı.

Başımla askerleri işaret ettim. “Ne yapıyorlar?”

“Sabah talimine başlayacaklar.”

“Ben onlarla talime katılmayacak mıyım?”

Hallis doğruca yüzüne vuran gün ışınlarına karşı gözlerini kısarak bana baktı. “Acker kılıç ustalığını görmek istiyor. Talime koşarak başlarsan, şu anki hâlinle asla kılıç tutamazsın.”

Haksız değildi. Normal kilomdan daha düşük bir kilodaydım ve gücüm büyük ölçüde zayıflamıştı. Fia uyanış sırasında beni iyileştirmişti ama okyanus yolculuğumda kaybettiğim kas kütesini geri kazanamamıştım ve sırf esneme hareketleri yapmak bile eklemlerimin fazla gevşediğini hissettirmiş, her yanımda sızlamaya başlamıştı.

Yine de kılıcı ona geri verdim. “Birazdan dönerim,” dedim ve hızla koşmaya başlayan askerlere katıldım.

İlk hızlarına yetişmek mümkün değildi. Grubun en arkasında kalmıştım. İç duvarın yanında koşuyorlardı. İlk turu tamamlarken, birkaç asker arkasına bakıp orada olduğumu gördü.

Geride kalmam için var güçleriyle koşacaklarından emindim. Zor olduğunu düşündüğüm koşu, kısa bir sürede bir işkenceye dönüştü.

Her nefes alışımında, göğsüme bıçaklar saplanıyormuş gibiydi ve her adım bir öncekinden daha zordu. Geride kaldım ama askerlerden bazıları da geride kalmıştı. Bu koşuyu aylarca değilse bile haftalarca yaptıklarını ve benim kadar zorlandıklarını bilmek ufak bir teselli oldu. Ergenlik dönemimde Aurora'yla rekabet etmiş olmam, şu anda çok önemsiz bir şey olarak kalmıştı. Esas oğlanlara karşı talim yapmış olmamız gerekirdi.

Hallis yanıma geldiğinde saray arazisinde ilk turu tamamlamıştık. İkimiz yan yana koşmaya başladık. Beni rahatlıkla geride bırakabileceği hâlde adımlarını bana uydurdu.

“Kim bunlar?” diye sordum üçüncü turda sarayın kapılarına doğru bakarak.

İki kadın demir parmaklıkların önünde duruyordu. Önlerinde küçük bir erkek çocuk vardı ve kadınlardan biri onu omuzlarından sımsıkı tutuyordu. Çocuk ağlıyordu. Hepsi ağlıyordu ama en çok çocuğun gözyaşları yürek sızlatıcıydı.

“Babası yeteneklerini ifşa etmediği için duvara yollandı,” dedi Hallis. “Halkın önünde infaz edilerek ölüme mahkûm edildi.”

Ellerini parmaklıkların arasından ailesine uzatmış, gözyaşları arasında ailesine erişmeye çalışan adama bakarken ağzımda kötü bir tat hissettim. Adam ailesine bir daha sarılamayacaktı.

“Gaddarca bir uygulama,” dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu uygulamadan nefret ediyorum ama Kral Edmond bunun Vârisler’in yetenekleri konusunda sorumlu davranmalarını sağladığını düşünüyor. Etkili olduğunu inkâr edemem.”

“Birisine zarar vermedikleri sürece kral neden insanların yeteneklerini gizleyip gizlememesini önemsiyor?”

“Dünyada iyi insanlar var ama kötü insanlar da var. Sihirli yetenekleri olan kötü insanlar, kontrolsüz kaldıklarında çok tehlikeli olabilirler.”

“Aynısı bu duvarların arasında yaşayan insanlar için de geçerli değil mi bu?”

“Açıkçası,” dedi sesini alçaltarak, “artık kimsenin sihri hak ettiğinden emin değilim. Doğa Ana gerçekse bu yetenekleri bize bahşederek hayatımızı resmen mahvetmiş.”

Birlik komutanı koşunun sona erdiğini bildirmek için düdüğünü çaldığında kaç tur koştuğumuzun hesabını şaşırmıştım. Komutan askerlerin sıralanmasını istedi. Sıranın en sonunda olduğumu fark etti ama hiçbir şey demedi.

Bize bir set güç egzersizi yapmamızı emretti, sonra bir set daha yapmamızı istedi. Bir set daha ve sonra bir set daha. Gözlerim bulanık görmeye ve ağzıma safra tadı gelmeye başlayana kadar bu sabah sanki bu şekilde sonsuza kadar sürmüştü.

“Su molası,” diye bağırان komutan, askerlerinin hemen su istasyonlarına koşturmasına neden oldu.

Popo üstü avlunun çakıl taşlarıyla kaplı taş zeminine çöktüm ve bayılmamak için başımı dizlerimin arasına sıkıştırdım. Burunumun ucunda toplanan ter damlaları yere düştü.

Acker’ın sesi, kafamın içinde atan kalp atışlarımı delip geçti. “Kendini çok zorluyorsun, Jovie.”

Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum.

Bir şey bacağımı dürtünce gözlerimi açtım ve elime tuttuş turduğu matarayı aldım. Hayatımda hiç o kadar güzel bir şey içtiğimi hatırlamıyordum.

“İki dakika,” diye bağırdı komutan.

Kaslarım kilitlenmeden önce ayaklarımın üstünde durmayı başarmalıydım.

“Jovie, hayır,” dedi Acker dirseğime uzanarak.

Kolumu hızla geri çektim ve titreyen bacaklarımın üstünde durma becerim beni bile etkiledi. Acker beni uyarmak istermiş gibi ismimi haykırdı ama onunla tartışmaya harcayacak enerjim yoktu. Tekrar sıraya girdim ve bu sefer kendimi ortalarda bir yerde buldum.

“Üç dakika kadar kılıç talimi yapacağız,” dedi komutan. Bu sefer bakışlarını azıcık daha uzun süre üstümde tuttu. “Çiftleri ben seçeceğim.”

Hızla çiftleri seçmeye başladı. Bakışları bana döndüğünde, ne gözlerimi kaçırdım ne de geriye çekildim. Bazıları diğerlerinden

daha eğlenceli olan müsabakaları izledim. Karşılaşmaktan çekineceğim birkaç adam vardı ve gelecekte ringe yapacağım olası ziyaretler için isimlerini not ettim. Ancak ikinci karşılaşmayı izledikten sonra nefes alıp verişimi biraz kontrol edebildiğimi hissettim. Bacaklarım hâlâ pelte gibiydi, kollarım kurşun gibi ağırlaşmıştı ama en azından yine normal bir şekilde görebiliyor ve duyabiliyordum.

Geriye son iki çift kaldığında, beni seçmeyeceği belli olmuştu. Avlunun ortasına kazınmış dairenin kenarından talimi izleyen Hallis ile Acker'a baktım. Gururum incinmişti ve talim seansının sonunda, dövüşmeye fırsat bile bulamadan tek başıma kalmak beni inanılmaz derecede sinirlendirmişti.

Komutan birliği serbest bırakırken, dönüp bana bakmadı bile. Avluda öfkeden köpürür hâlde yürürken, Acker'ın Hallis'in söylediği bir şeye güldüğünü görünce iyice zıvanadan çıktım. Beni gördüğü anda gülümsemesi silindi. Bacaklarını biraz daha açtı, ona yaklaşmamı beklerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Belindeki kılıcı kaptım.

"Jovie," dedi sert bir sesle. Yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Beni elimde bir kılıçla görmek istiyordun," dedim tekrar ringin ortasına giderek. "Geldim işte. İhtiyacım olan tek şey bir rakip."

Geriye kalan askerler, prenslerine meydan okuyuşumu izlemek için adımlarını yavaşlattılar.

"Bu sabah kendini cezalandırdıktan sonra olmaz," dedi Acker kıpırdamadan. "Belki birkaç gün sonra, vücudun tekrar deneyebileceğin kadar dinlenmiş olduğunda deneriz."

Verandada bir kalabalığın toplandığını fark ederek hışımla açık avluya döndüm. "Formdan düşmüş bir prensesle kılıç dövüşü yapmak isteyen var mı? Gönüllü yok mu?" diye seslendim.

Askerler birbirlerine baktı; bazıları sırtıırken, bazıları endişeli görünüyordu.

Cesur bir asker öne çıkıp başını Acker'a çevirdi. En iyi kılıç ustalarından biriydi. İsmi Talon'dı. "Ben gönüllüyüm, majesteleri."

Acker buna hiç memnun olmadı. “Olmaz.” Hallis’e baktı. Ona nasıl bir hakaret etsem diye düşündüğüm sırada elinde Hallis’in kılıcıyla bana döndü.

“Kılıç dövüşü mü yapmak istiyorsun,” dedi. Ağır adımlarla ringe girip elindeki kılıcı çevirdi ve başlangıç pozisyonu aldı. “Peki.”

Rahat duruşu ve sakin tavrı beni çileden çıkardı. Aşırı yorgun düşmüş kaslarımın ihtiyaç duyduğu enerjiyi verdi. Vücudum pes etmeden önce son bir gayretle görüldüğüm kadar güçsüz olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu.

Hiç vakit kaybetmedim. Adım attım, döndüm ve kılıcımı arkadan öne savurdum. Acker kendisini korumak için kılıcını hızla havaya kaldırdı ve kılıçlarımızın metal kısımları sert bir çınlama sesiyle birbirine çarptı. Kılıcını öne iterek dengemi bozması işten bile değildi.

“Demek öyle?” dedi. Asık yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. “Tamam.”

Sonra öne atıldı, kılıcını sağa savurdu. Darbesine karşılık vermek için harekete geçtim ama yanlış yöne kaydığım için dengemi kaybedip sendeledim. Tekrar hamle yapmadan önce toparlanmam için bana zaman tanıdı. Bu sefer onun hamlesine aynı şekilde karşılık verene kadar bana yaklaşmasını bekledim ama hemen yana adım attı.

Bu dövüşte galip gelemeyeceğimi biliyordum ama direnmeden yenilmeyecektim. Kılıcım düşene ya da kollarımda derman kalmayana kadar mücadele edecektim.

Can havliyle devam ettim. Kılıcımı salladım, hamlesini savuşturdum, saldırdım, iskaladım. Iskaladım.

Iskaladım.

Iskaladım.

Nefes nefese kalmıştım. Acker bir çocuk oyunu oynuyormuş gibi gayet keyifli gözüküyordu.

Başını iki yana sallayarak beni konuşmadan azarladı. Benden daha uzun boyluydu ve güçlüydü. Messer’la dövüşmek bana, erkeklerin size erişebilecekleri mesafede olduklarında daha zayıf kaldıklarını öğretmişti. Hızla sola döndüm ve kendimi

savunmak için sağa kaydım. Sonra dönerek ona biraz daha yaklaştım. Ancak geri geri giderek halkanın kenarında kaldığında ve sadece beni aşarak kurtulabileceği noktada hamle yaptım.

“Bravo, Jovie,” dedi. “Aynen öyle.”

Nasıl mümkün olabiliyordu bilmiyordum ama feci yorgunluğuma rağmen yanaklarımın daha da kızardığını hissettim. Acker hamle yapmaya karar verdiğinde, aramızda bir kol boyundan daha az mesafe vardı. Tam beklediğim gibiydi.

Hamlesine kılıcımı hızla savurarak yanıt verdim ve kolunun arkasında açılan kâğıt inceliğindeki yarıktan kan akmaya başlayınca hedefi şaşmadığımı anladım.

Her yanıma ağrıdığı için Acker’ın ateşli bakışlarını hissedemiyordum ve ölmem an meselesiymiş gibi geliyordu. Kılıcı sapı ona bakacak şekilde uzatmak için kaldırdığımda kolum titriyordu. En azından bunu görmezden gelme nezaketinde bulundu.

“Küvet suyunu soğutması için bir elemental bulun,” dedi Acker avluda nöbet tutan bir muhafıza. Arkasına dönmeden önce bana son bir kez uzun uzun baktı.

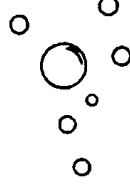
Rüzgâr Hallis’in fısıldayarak söylediği sözleri duymamı sağladı. “Yemin yüzünden miydi, yoksa onu fazla zorlamamaya mı karar verdin?”

Acker’ın yanıtını duyamayacağım kadar uzaklaştılar ama umurumda değildi.

Benim için hayatta kalmak yeteri kadar iyiydi. En azından bugün için.

Ellinci Bölüm

Hayatımın en tatsız banyosunu yaptım. Su soğuk değildi, *buz* gibiydi. Daha önce hissetmediğim bir derecede olduğundan emindim ve Beau'nun beni zorla küvete sokması gerekmişti. Suda kalmaya dayanabildiğim beş dakika boyunca tir tir titredim ve banyodan çıktığımda masada beni bekleyen yemeği görünce minnet duydum.

Beau yatağıma uzanmış bir yandan üzüm yiyor, bir yandan da başka bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. “Herkes bu sabah yaptıklarını konuşuyor,” dedi.

Sandalyeyi çekip üstüne çöktüm. “Hayatta pek çok pişmanlığım var ve o koşu turlarının listenin en üst sıralarında olduğunu söyleyebilirim.”

“Hemen vazgeçme. Komutanı ve adamlarını gerçekten çok etkiledin.”

Hımm.

Bakışlarım tabaktaki kızarmış tavuk ve bezelyeye kaydı. Çatal bıçağı elime bile almadan tavuğu parmaklarımla parçaladım, ağzıma kocaman bir parça attım, kusursuz tat ve baharat karışımı keyifle iç çekmeme neden oldu.

“Bir daha Henry’yi gördüğümde bana onu öpmem gerektiğini hatırlat.”

Beau gülerek karın üstü uzandı ve çenesini avcuna dayadı. “Komutan İmen babama çoğu adamına kıyasla savaşta çok daha başarılı olacağını söylemiş.”

Lokmamı çiğnerken duraksadım. “Baban geri mi döndü?”

“Evet,” dedi ayaklarını yatağa vurarak. “Bu öğleden sonra danışmanlarını topladı.”

“Kimse nerede olduğunu bilmiyor muydu?”

Başını iki yana salladı. “Yılda birkaç kere bunu yapar, kimseye haber vermeden sırta kadem basar. Elbette, güney kumsallarının yakınlarındaki yazlık evinde fahişelerle vakit geçirdiğine dair söylentiler var ama bu gibi bir zamanda eğlence amaçlı bir geziye gitmesi garip olurdu.”

“Bu gibi bir zamanda mı?”

“Geri dönüşün. Karanlık ormanı yok ettiğin için Roison’dan gelebilecek olan bir saldırı. Bir de Irina’nın ailesinin müttefikliklerinin durumundan endişe ederek saraya gelmiş olması.” Bunlar onun için önemli değilmiş gibi omzunu silkti. “Dahası eminim ki annen şimdiye kadar bir mesaj göndermiştir. Dolayısıyla bu da omuzlarında fazladan bir yük oluşturuyor.”

“Hazır aklıma gelmişken,” dedim ellerimi peçeteme silerken. “Bıçağımı geri çağırمام gerek.”

Gözlerimi yumdum ve bıçağım önümdeki masanın üstündeymiş gibi davrandım. Bu deneyim tıpkı sık yosunların arasında yürümek gibiydi. Zihnimde renkleri ve şekilleri algılamaya çalıştım, tutunabileceğim somut bir şey aradım ama bıçağımın bu seferki geri dönüşü onu okyanusun zemininde bulduğum zamankinden bile zor oluyordu.

Derken birisi bir kapıyı açmış gibi bir oda gördüm. Ortasında duran yuvarlak bir masa dışında oda bomboştı. Dikkatle masaya doğru giderken üstündeki siyah bıçağı gördüm. Karşısında durdum.

Bu, bir tuzaktı. Tuzak olduğu o kadar belliydi ki içimden bıçağı orada bırakmak geldi ama söz vermişim... Hızlı davranmaya, bıçağı kapıp yok olmaya çalıştım ama birisi elimi tuttu. Sesi duygu ve heyecan yüklüydü. “Jo.”

Başımı kaldırdım ve beni kendi zihnimde köşeye sıkıştırmış olan kadına baktım. Kim olduğuna dair zerre kadar şüphe ya da tereddüt hissetmedim çünkü yüzü aynı benimkine benziyordu, sadece biraz daha sert bir ifadeye sahipti. Yaş ve hayat yumuşak hatlarını silmiş, bunların yerine yepyeni bir güç vermişti.

Benimkinden daha açık bir ton olan bakır rengi saçları dalgalar hâlinde omuzlarının birinden geriye atılmıştı. Gözlerinde yaşlarla bana gülümsedi.

“Anne,” diye mırıldandım nefesimi dışarı verirken.

Sonra kendi bedenime döndüm ve bıçağı sımsıkı tuttuğumu fark ettim.

Şok içinde Beau’ya baktım.

“Ne oldu?” dedi birden doğrulup korkuyla bana bakarak.

“Ben...” Sesimin titrememesi için başımı iki yana salladım. “Annemi gördüm.”

Beau heyecanla öne eğildi. “Bir şey dedi mi?”

Yine hayır anlamında başımı salladım. “Hayır.” Elimi artık bana tanıdık gelen silahın üstünde gezdirdim. “Sadece ismimi söyledi. Sadece... Jo dedi.”

Beau hafifçe gülümsedi. Gözyaşlarımın akmaması için kendimi tutmaya çalıştım.

Yataktan kalkan Beau bana sarıldı. “Benim anneme benziyorsa döndüğünü duyduğu andan beri seni buradan kaçırmak için planlar yapıyor olmalı.”

Gülümsedim. “Kendi isteğimle buradayım, unuttun mu?”

“Ah, doğru.” Tavuğumdan bir ısırık aldı. “Sevgi uğruna.” Göz kırpıp keyif yapmaya devam etmek için yatağa uzandı.

Bıçağı masaya koydum. Banyodan çıkarken hissettiğim yorgunluk, annemi gördükten sonra silinip gitmişti.

Hayatımın büyük bir kısmını annemin beni isteyip istemediğini düşünerek geçirmiştim. Sadece bana anlatılanları biliyordum ama hep acaba beni terk mi etmişti diye düşünmeden edememişim. Onu görmek, kendimi var olmadığına inandırmaya çalıştığım bir yarayı iyileştirmişti.

Yemeğimi bitirip yatağımın altından kitabı çıkardım. Günün geri kalanını okuyarak geçirdik. Ben masada karmaşık metni okurken, Beau da minderli sandalyelerden birine ve sonra tekrar yatağa geçti. Asla tek bir yerde huzur bulamıyordu.

Anlaşılan kralların ve kraliçelerin koşulsuz bir bağlılık talep etmesi normal bir şeydi. Halklarının bir kan yeminiyle hayatları üstüne yemin ederek onlara itaat etmesini, her dediklerini

yapmasını sağlıyorlardı. Bir insanın kanını kendi isteğiyle toprağa akıttığı ve onu ettiği yemine sihriyle bağlayan bir ayindi bu. Bunu yerine getirmeyenler, sihirlerinden ve bazen de canlarından olabiliyorlardı.

Bir sonraki cümleyi görünce sırtım buz kesti.

Kişinin kendi kanını bir başkasının kanıyla karıştırıp ettiği kan yemini, en tehlikelidir. Kişinin doğruyu söylemesini sağlayan bu yemin, bir başkasıyla bir kan yemini yaratırken yalan söylenmesi hâlinde iki kişinin de ânında ölmesine neden olabilir.

Sesli bir şekilde nefesimi içime çektim.

Beau gözlerini elindeki kitaptan ayırmadı. “O kısma gelmeni bekliyordum,” dedi bilmiş bir ses tonuyla.

“Bunu bana neden söylemedin?” Yok, şu soru daha iyiydi: “Neden buna engel olmadın?”

“Acker’la ilgili öğrenmen gereken şeylerden biri de bir şeye karar verdi mi onu geri döndürmenin imkânsız olduğudur.” Kitabını kapatıp sandalyesinde sırtını dikleştirdi. “Hem bana sormadın ki.”

Afallamış bir hâlde kitaba baktım. “Senin ve Hallis’in kan yeminine kızdığınızı sanmıştım, şeye değil...”

İkimizin de ölmesine ramak kalmasına.

“Bir kez daha söyleyeyim,” dedi kitabını bırakmadan ellerini havaya savurarak. “Hepimiz sadece Acker’ın iradesinin merhametindeyiz.”

Kalktım ve kitabı okuyarak volta atmaya başladım. Meclis kurulduktan sonra bu tür yeminler yasaklanmıştı. Başka bir kişiyle birlikte kan yemini eden birisi yakalandığında duvardaki kafeslere tıkılıyordu. Daha da kötüsü, bir yemin sırasında bir yalan söylenirse ve iki kişi de ölürse bunu denemek isteyebilecek kişilere bir ders vermek için aileleri duvardaki kafeslere tıkılıyordu.

“Bu kitap ne zaman yazılmış?” diye sordum.

“Bunu anneme sorman gerek. Babam daha tahta çıkmadan, yüzyıllar önce bir zamanda.”

Yanıtı bulabilmek için kitabı karıştırdım ama bir şey bulamadım. Kitabın tamamı yeminlere karşı bir uyarı gibiydi ve

yeminler edildiğinde iyi bir şey olabileceğine dair tek bir olumlu ifade yoktu.

Beau akşam yemeği getirmek için gitti ve yine banyo yapmak için küveti doldururken kitapta okuduklarımın yarattığı huzursuzlukla biraz paniğe kapılmaya başladım. Bu sefer küvetteki su buz gibi değildi. Üstünden buharlar tüten suyun ve lavanta yağının içinde rahatlayarak nefesimi dışarı verdim. Aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyordu ve her şeye bir anlam vermeye çalışıyordum. Gözlerimi yumdum ve zihnimi boşaltmaya çalıştım. Her şey üstüme üstüme geliyordu ama Acker'ın, elimi tutarken ve parmaklarımızın arasından kanlar akarken söylediği sözleri hatırladım.

Ve onu seviyorum.

O sırada bunun sadece bir manipölasyon taktiği olduğunu düşünmüştüm. Bu sözleri General Samasu'yu onun yanında güvende olduğuma inandırmak, beni Kenta'nın ellerine teslim etmesi için ikna etmek için söylediğini sanmıştım. Beni sevdiğini gökyüzünün rengini ya da en sevdiği kahvaltılığı söyler gibi söylemişti.

Sadece *onu seviyorum* demişti.

Tutamadığım bir coşku baloncuğu, bir kahkaha dudaklarımın arasından resmen kaçtı; banyonun duvarlarına çarpıp yankılanarak bir kahkaha kakofonisine dönüştü. Bunun bir önemi olmamalıydı ama yanaklarımı yakan kızarıklığı ya da gerçeğin keyfini çıkarırken yüzümde beliren şapşal gülümsemeyi kimse- nin görmemesine sevindim.

Acker beni seviyordu.

Elli Birinci Bölüm

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Bir hizmetçi kız, Acker'a kehribar rengi bir içecek getirdi. Acker ona teşekkür etti, içeceğinden bir yudum aldı ve sakin bir ifadeyle başını çevirdiğinde beni gördü. Birden donakaldı, kaskatı kesildi ve nefes almayı kesti. Bakışları önce yüzüme kilitlendi ama sonra çıplak vücudumda aşağı ilerledi.

Beni ondan başka kimsenin görmediğini biliyordum ama içimden yine de memelerimi örtmek, çıplaklığımı yabancı adamların bakışlarından korumak ve bacaklarımı birbirine dayamak geçti. Saçlarımdan gövdeme ve bacaklarıma akan sular altımdaki yün kilime damladı.

Acker gözlerini kırptırıp, bakışlarını kaçıtırırken dişlerini sıktı ve çenesindeki kaslardan biri seğirmeye başladı. Hizmetçi kızı geri çağırdı. "Lütfen, Prenses Jovinnia'yı kontrol etmesi için birisini yolla."

Kız başını eğdi, panelli duvardaki gizli bir kapıdan çıkıp beni yedi erkekle yalnız bıraktı. Kabarık minderli sandalyeler ve içlerinde farklı içkiler bulunan kristal sürahilerin koyulduğu alçak masalar olan bir oturma odasıydık.

"Herhangi bir hareket haberi geldi mi?" diye sordu Acker'ın sağındaki adam. Bunun talimdeki komutan olduğunu fark ettim.

Acker başını iki yana salladı ama oldukça gergin olduğu belliydi.

Karşısında tanımadığım bir adam oturuyordu. "İyi misin? Birisi köpeğine bir tekme atmış gibi gözüküyorsun," dedi.

Adamlar bu espriye güldüler. Acker dudaklarını hafifçe gülümseyecek kadar esnetmeyi başardı. Sınıra yollamayı planladıkları birliklerinden, Roison ile Kenta arasındaki anlaşmazlık yine gerçek bir savaşa dönüştüğü takdirde taze kan bulmaları gerektiğinden söz ettiler.

Acker bana baktı ve beni yanma çağırıyormuş gibi parmaklarını kıvırdı. Yüksek kollu sandalyelerin etrafından sessizce geçerken masaya ya da üstündeki kadehlere çarpmamaya dikkat ettim. Acker bana bakmadan bacaklarının arasında durmam için dizlerini iki yana açtı. Sonra kadehini eline aldı ve beni oturmaya davet edermiş gibi dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı.

Serin hava ıslak tenime değdikçe tir tir titriyor, kendimi onun kucağına bırakmanın sonuçlarını tartıyordum. Kendime kaç kere Acker'dan başka kimsenin beni göremediğini söylesem de bir faydası olmadı. Savunmasızlık hissi bir türlü geçmedi.

“Sence de öyle değil mi, Acker?”

“Evet,” dedi. Sohbeti sürdürmeye çalışırken kesik kesik konuşuyordu. “Bence bir kutlama yemeği hoş olurdu.”

Bana kaçamak bir bakış attı, gözlerimizin buluştuğu o kısacık anda söylemesi gereken her şeyi söylemişti.

Otur.

Bu, bir emirdi. Yavaşça ve özenle yana dönüp kucağına oturdum. Ben kucağına yerleşirken Acker ne kıpırdadı ne de gözlerini kırptı. Vücudundan yayılan sıcaklık, tüylerimin ürpermesine neden oldu. Sandalyenin döşemesine fazla baskı uygulamamaya çalışarak elimi sırtına dayadım, ayaklarımı teker teker kaldırıp bacağına üstüne attım. Ancak sığmıştım ama sandalyenin yüksek sırtı beni rahatlattı. Biraz olsun mahremiyetimiz varmış gibi hissettim.

Acker biraz geriye kaykılınca, yanlamasına göğsüne yaslandım ve başımı omzunun kıvrımına dayadım. İçkisini eline aldı, sesi o kadar alçaktı ki odadaki seslerin arasında onu güçlükle duydum.

“Uyuyor musun?” diye sordu gözlerini etrafında sohbet eden adamlardan ayırmadan.

Beni kimsenin duyamayacağını bildiğim hâlde fısıldayarak yanıt verdim. “Bilmiyorum.”

Hatırlayamıyordum. Küvette olduğum belliydi ama uyuklayacak kadar yorgun olduğumu hatırlayamıyordum. İşin aslı, annemle bağ kurduğum ve Acker’ın gerçek hislerini anladığım için hâlâ heyecanlıydım.

“Uyanık olabilirim.”

Bu yanıt hoşuna gitmedi. İçkisinden uzunca bir yudum aldı.

“Bana kızgınsın,” dedim. “Çünkü bağımızı hâlâ kabul etmedim.”

Yanıt vermedi –veremedi– ama gözlerindeki keskin ifade ve başını çok ağır ağır çevirişi ne düşündüğünü ele verdi.

Parmaklarımı hep göğsüne çaprazlamasına taktığı bıçak kayışının üstünde gezdirdim. “Bence böyle olmasının nedeni, bağın teslim olmaya ne kadar yaklaştığımı hissetmesi,” dedim dürüstçe.

Nefes aldığı anda, göğsünün elimin altında yükseldiğini hissettim. İstifini bozmamasına rağmen tamamıyla kayıtsız olmadığını görmek hoşuma gittiği için gülümsedim.

“... mallar iyi... en ufak bir fikirleri yok...”

Odada konuşulanlar bir kulağımdan giriyor, diğer kulağımdan çıkıyordu. Parmaklarımı gömleğinin açık yakasından içeri soktum.

“Seni düşünüyordum.” Yutkunuşunu izlerken boğazında hızla atan nabzını fark ettim. “Banyo yaparken.” Daha hızlı nefes almaya başladı ama kıpırdamadan dururken kasları gerildi.

Beni durduramayacağını bilerek öne eğildim ve kulağına fısıldadım.

“Kendime dokunurken.”

Bacak kasları altımda gerildi. “Zula tıka basa dolu.”

Sohbeti takip edebilme becerisi beni hem etkiledi hem de sinir etti. Dudaklarımı boynunda hızla atan nabzına dayadım, dilimi derisinde gezdirip tadına baktım.

İşte, o anda hareket etti. Kadehini gövdesine yaklaştırdı, dirseğini bacakları arasına itti. Böylece dikkatle içkisine bakıyormuş gibi yaparken bacaklarımı ona iyice açmamı sağladı.

Ama içkisine bakmıyordu. Damarlarıma beklenti ve heyecan karışımı bir his yayılırken nefes almaya çalıştım.

“Babanla konuştun mu?”

Başını kaldıran Acker kadehi bacağımanın iç tarafına dayadı, bunu bacağıma kaslı karnına doğru çekmek ve bacaklarımı biraz daha açmak için kullandı. “Konuşmadım.”

Parmak uçlarımı sert göğsüne geçirdim. İçkisini hâlâ bacağımanın iç tarafında duran kadehinde çevirirken, yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

“Onun her şeyi kendi istediği zamanda yaptığını biliyorsunuz,” dedi. Gizli bir şeyden söz ediyormuş gibi adamlara baktı. Bakışları adamlardan sonra benim üstümde gezindi. “Ne zaman isterse o zaman gelir.”

Kadehi neredeyse bacaklarımın arasındaki hassas noktaya değecek kadar indirdi. “Acker,” dedim onu uyarmak için. Gömleğinin dalgalanmasına aldırış etmeden elimi gömleğinin altından çıkardım ve onu durdurmak için bacaklarımın arasında duran eline götürdüm.

Beni dinlemedi. Parmaklarımı kadehle durdurdu ve kadehi sert bir şekilde bacaklarımın arasına bastırdı.

Kadeh elinin sıcaklığıyla ısınmıştı. Midemin dibine ansızın yakıcı bir his yayıldı. Kaçmak için kucağında kıvranmaya başladım ama içkisini dökmeden ya da bir terslik olduğunu belli etmeden bir yere gidemezdim.

Adamlar bir şeye kahkahalarla gülmeye başlayınca, Acker bunu fırsat bildi. “Nerene dokunurken?” diye fısıldadı.

Sonra bacaklarını biraz daha açtı, beni kucağının tam ortasına oturttu ve pantolonunu zorlayan ereksiyonunu popoma dayadı. Kalçasını oynatarak, kadehi bacaklarımın arasındaki hassas noktaya bastırmaya başladığında dudaklarımdan boğuk bir inleme sesi yükseldi. Kucağında kıvranırken nefes almakta zorlandığımı hissettim.

Dışarıdan bakıldığında Acker derin düşüncelere dalmış gibi gözüküyor olabilirdi ama gözleri parmaklarımızın kenetlendiği, cam kadehin ıslaklığımın üstünde kaydığı noktadaydı.

Onu ele veren tek şey hızlanan nefesleri ve açılan burun delikleriydi.

Diğer dirseğini büktü, elini yumruk yapıp şakağını üstüne yasladı. Böylece sırtımın üst tarafına baskı uygulayarak beni kolunun kıvrımında sıkıca tuttu. Vücuduma yayılan heyecanı ya da boğazımın gerisinde biriken uğultuyu durdurmam mümkün değildi. Bir saniye bile durmadı, parmaklarımızı ittirerek elimizdeki kadehin kırılacağından korkmaya başladığım noktaya kadar baskıyı arttırdı.

Haysiyetim mi? Ayaklar altındaydı çünkü artık hissettiğim haza direnemez hâldeydim. Bunu arzuluyor, kalçalarımı oynatıyor, ereksiyonuna sürtünüyordum. Diğer elimle bileğini kavradım ve bu işi bitirmesini, daha fazla baskı uygulayarak çektiğim işkenceyi sonlandırmasını sağlamaya çalıştım.

Daha sert. Daha fazla.

Neredeyse...

Ben boşalıp, elimde olmadan Acker'ın boynunun kıvrımına doğru inlerken içeri giren kral herkesin o yöne bakmasına neden oldu. Acker'ın kucağında pelte gibi olmuş bir hâlde kıpırdandım, müthiş hazzın son birkaç saniyesinin keyfini çıkardım.

Acker çenesini o kadar sıkıyordu ki dişlerinin kırılacağını sandım ama kadehi hemen bacaklarımın arasından çekti. Kadehi babasına selam vermek için havaya kaldırdığında kalbim güm güm atıyordu. "Gel, buraya otur," dedi.

Sonra aklıma hiç gelmeyen bir şey yaptı, kadehi dudaklarına götürdü, kenarını yaladı ve başını geriye atıp içkisinin geri kalanını bitirdi. Kucağına yeniden yerleşirken, koyu renkli pantolonunun ıslaklığını gizleyebilmesine sevindim. Acker daha dik oturdu, etrafımdan hafifçe öne eğildi ve boş kadehi masaya koyarak ereksiyonunu gizledi. Dudaklarını yalarken, bir an için göz göze geldik.

Kral pelerinini çıkardı, Acker'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve içkilere göz attı. "Hizmetçi nerede?"

Hizmetçi kız birisi ona seslenmiş gibi gizli kapıdan içeri girdi, başını önüne eğip Acker'a doğru yürüdü ve sandalyesinin yanında durdu. "Sanırım, bir sorun var," dedi süklüm püklüm.

Acker telaşla "Ne oldu?" diye sordu.

“Prenses,” dedi kız bakışlarını yere dikerek. “Beau sizi çağır-mamı istedi.”

Acker daha fazla oyalanmadı ve ayağa kalkınca ben de apar topar kalkmak zorunda kaldım.

Kral öne eğildi. “Beau’nun başa çıkamayacağı bir şey de-ğildir,” dedi oğluna imalı bir ifadeyle bakarak. “İş konuşmamız ge-rek.” Yanlış görmüyorsam, hizmetçi kızın arkasında duran açık sarı saçlı, çarpıcı yüz hatları olan üniformalı adama baktı.

Hizmetçi kız yine konuştu ama sesi güçlkle duyuluyordu. “Sanırım... Bir terslik var,” dedi endişeyle ellerini ovuşturarak. “Acil bir durum gibi.”

“Bana sonra bilgi verirsiniz,” dedi Acker. Hizmetçi kızın ya-nından geçip kapıya doğru yürümeye başladı.

Kral arkasından seslenmesine rağmen Acker hızla odadan çıktı.

Bir an önce oradan uzaklaşmak ve hizmetçi kızı bu kadar telaşlandıran kendimle ilgili olayın ne olduğunu görmek için peşinden koştum.

Acker mermer zeminde yankılanan ayak sesleri arasında adımlarını hızlandırarak odama giderken insanlar donakaldılar.

“Yavaşla,” diye seslendim arkasından. “Eminim ki ciddi bir şey değildir.”

Basamakları ikişer ikişer çıkarken bana bakmadı bile. “Wells seni esir alacağını söylemişti.”

Yanımdan geçen bir hizmetçi şaşkınlıkla Acker’a baktı. “Af-federsiniz, ne dediniz, majesteleri?”

Acker onu duymazdan gelerek koridora girdi. Çırlıçıplak bir hâlde peşinden koştüğüm için kendimi salak gibi hissettim ama yapabileceğim tek şey peşinden odama gitmekti. Acker odaya daldı ve boş alana göz gezdirdi.

“Buradayız,” diye seslendi Beau.

Hiçbir şey beni o manzaraya hazırlayamazdı. Beau suyu bo-şaltılmış olan küvetin üstüne eğilmiş, çenemin göğsüme düşme-sini engellemek için başımı geride tutuyordu. Gözlerim irileş-mişt ve donuk bir ifadeyle boşluğa bakıyordum. Acker küvetin içine girdi, bacaklarını iki yanıma atıp yüzümü tuttu.

“Hayatta ama aurası...” Beau bana bakarken sustu. Fiziksel bedenime değil küvetin yanında gördüğü bir şeye bakıyordu. “İnanılmaz.”

Acker önce bana, sonra Beau’ya baktı. “Ne görüyorsun?”

“Aurası...” Hayretle başını iki yana salladı. “Bugüne kadar hiç eksiksiz bir aura görmemiştim. Rengarenk. Gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.”

Kız kardeşinin sözleri Acker’ı rahatlatmadı ve tekrar fiziksel bedenime baktı. Yanağıma bir şaplak attı.

“Bunu yaptım bile,” dedi Beau. “Üstüne soğuk su döktüm, saçlarını çektim. Hiç tepki vermedi.”

“Çok teşekkürler çocuklar.” Bir havlu alıp sarındım.

Beau havada süzülen havluyu görünce ağzı açık kaldı. “Bu da ne?”

“Dışarı çık,” diye emretti Acker.

Acker biraz daha eğilip, dizlerini bacaklarımın iki yanına dayarken Beau onu izledi. “Eşleştiğinizi biliyorum ama baygın bir kadını bir erkeğin ellerine bırakmak bana yanlış geliyor.”

Acker’ın sabrı taştı. “O yanı başında duruyor, Beau. Çık dışarı.”

Beau durduğum yere bakınca, en azından bu tuhaf durumda aklı başında bir katılımcı olduğumu anlatmak için havluyu salladım.

“Tamam,” dedi yavaşça. Ayağa kalktı. “Ben bunun ne bir parçasıyım ne de sorumluluk kabul ediyorum. Bu *her ne ise*.”

“Bir ilgin olması garip olurdu zaten.”

Acker yüzümü ellerinin arasına aldı ve endişeyle bana baktı.

O anda neler olduğunu anladım. “Bağ birlikte olmamızı istiyor,” dedim. “Sana yakın olduğum sürece beni burada tutacak.”

Acker ne dediğimi anlayınca kalktı ve küvetten çıktı. “On beş dakika sonra gelirim.”

“Daha fazla zamana ihtiyacım olabilir. Şu anda *tatmin olmuş* hissediyorum.”

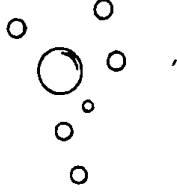
Neyi ima ettiğimi anladı. Paylaştığımız fiziksel bağ, bir tür çıpa gibiydi. Başını salladı, veda etmeden bakışlarını önüne indirdi ve gerilmiş bir hâlde yanımdan dolanıp gitti.

Bir saniye sonra Beau banyoya geldi ve hiçbir şey olmamış gibi kapı çerçevesine yaslandı. “Çok kızgın.” İç çekip küvetin kenarına oturdum ve sudaki hâlime sinir oldum.

Bu, resmen bir felaketti.

Elli İkinci Bölüm

Saatler sürdü.

Tekrar bedenime dönmem saatler sürdü ve gece yarısına doğru ancak normal hissetmeye başladım. Kendime dışarıdan bakmak çok garip bir histi. Çıplaktım. Korunaksızdım. Savunmasızdım.

Kendime geldiğimde hemen tekrar banyo yaptım ve giyindim. Beau'yu yatakta uyurken buldum ve beni derhâl Acker'ın özel odasına götürmesini istedim. Neden diye sormadı. Ana koridorda yürüdük, bir bölmedeki bir büstün karşısında durduk. Kafam karışmış bir hâlde Beau'ya baktım ama parmaklarını heykelin burnuna sokup büstü kendisine çekti. Büstün arkasındaki duvar dışa doğru kaydı.

“Her sarayın sırları vardır,” dedi.

Kapıyı çekerek arkamızdan kapattı ve karanlıkta ayak seslerine odaklandım. Gizli geçit saray boyunca devam ediyor olmalıydı. Yolun sonundan hemen yana saptık ve uzunca bir koridorda daha yürüdükten sonra Beau durdu.

Sarayın ana odalarına ve koridorlarına göre nerede olduğumuzu nasıl anladığımı bilemiyordum ama elini taş duvara dayadı ve duvar bir başka heykelin arkasından içeri girebileceğimiz kadar aralandı. Ana koridorlardan birinde olduğumuzu fark ettim. Koridorun tam karşısında demir bir kapı vardı ve Beau bir şey söylemeden bunun kimin odasının kapısı olduğunu anlamıştım.

Ona teşekkür etmek için ağızımı açtım ama elini kaldırıp beni susturdu. “Tek kelime bile söyleme.”

Sessizce uzaklaşırken öğürdüğünü duyar gibi oldum. Ağır kapıya döndüm ve tıklatmak için elimi kaldırdım ama vazgeçtim. Kapı kolunu çekince, kapının kilitli olmadığını görüp şaşırdım. Kapı bir oturma odasına açılıyordu. Koyu renkli panelleri olan duvarlar içe doğru kıvrılıyordu ve zemine büyükçe bir hayvan postu serilmişti.

Deri sandalyelerin ve satranç masasının ilerisindeki kemerli bir kapıdan diğer odaya geçiliyordu. Silahlarla kaplı bir duvara karşı, odanın ortasında büyük bir yatak vardı. Her türlü kılıç ve bıçak, sivri dişli gürzler ve miğferler ve ne olduğunu bilmediğim başka silahlar vardı. Acker beline bir havlu sarmıştı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş banyonun kapısının önünde duruyordu.

İkimiz de kıpırdamadık.

“Bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum,” dedim.

Başını yana eğdi, duvarların önündeki fenerlerle aydınlatılan odada dikkatli bakışlarını yüzüme dikti. “Sana kızgın değilim, Jovie. Bu duruma kızgıyım.”

“Tam olarak hangi durumdan bahsediyorsun? Karşında çıplak belirmemden mi, yoksa genel olarak karşında belirmemden mi? Kontrolümde olan bir şey değil ki.”

Ânında sert bir sesle yanıt verdi. “Seni ilk kez çıplak görme şansımın elimden alınmış olmasına.”

Yanıtı içimin rahatlamasını sağladı. “Fia beni iyileştirirken gördün ya?”

“O farklıydı. Hayatından endişe ediyordum.” Başını iki yana salladı. “Bu gece bakışlarımı kaçırmak ve Eşim karşımda çırılçıplak dururken bundan etkilenmemişim gibi davranmak zorunda kaldım.” Devam etmeden önce öfkesini dizginlemek için çenesini sıktı. “Sana dokunamadım. Kadehin kenarında tadını hisseder gibi oldum ama sana *sahip* olamadım.”

Ona yaklaşırken kalbim sızladı. Pür dikkat beni izliyor, kontrolü kaybetmemeye çalışıyormuş gibi kapı çerçevesini tutuyordu. Karşısında dururken, artık ilk karşılaştığımız zamanki gibi bakışlarına karşılık vermekten korkmuyordum çünkü artık bana düşündüğüm kadar dokunulmaz ve boğucu gelmiyordu. Artık

bu hislere balıklama dalmak istediğimi hissediyordum. Etrafımda olmasını, her şeyini istiyordum.

“Yaptığın şeyden nefret etmedim,” dedim.

Oralı olmadı. “Kontrolü yitirmiş gibiydim. Seni zorladım...”

“Hayır, Acker.” Öne adım atıp, gözlerine baktığımda aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. “Ben seni zorladım, sen de beni zorladın. Adilane bir durum.”

“Bağ seni zorlarken adilane bir durum olamaz.”

Gülümsediğimi belli etmemeye çalışarak eline uzandım. Elini tutmama izin verince avcunu yukarı kaldırdım. Elindeki yara izi benimkinin aynısıydı.

“Bunu yıldızların altında yüzdüğümüz gece anlamıştım sanırım,” dedim yine gözlerine bakarak. “Bana inanman için bir kan yemini gerekiyorsa bunu yaparım.”

Derin bir nefes aldı, gözlerinde yine öfkeli bir ifade belirdi. Tepki veremeyeceğim bir hızda elini enseme götürüp saçlarımı kavradı. “Asla birisine bunu teklif etme. Bana bile.”

Ellerimi göğsüne yasladım. “Sen bunu yaptın.”

“Çünkü biliyorum,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Her zaman biliyordum.”

“Beni dinlemiyorsun.” Niyetimi açıkça belli ederek başımı biraz daha geriye attım. “Seni seviyorum.”

Nefesini dışarı verdi, göğsü boşaldı ve dudaklarını dudaklarıma dayadı. Tutkuyla beni öpen dudaklarının, hevesle her parçamı tadan dilinin hareketlerinin hemen altında hâlâ öfkeli ve bıkkın olduğunu hissedilebiliyordum. Beni kucakladığında bacaklarımı beline doladım ve beni yatağa taşıdı. Oturma odasının karşısındaki kapıya elini salladığında dönen kilidin metalik sesini duydum. Beni yatağa yatırıp boynumu öpmeye başladı ama onu kararlılıkla geri ittim.

“Bekle.”

Kalktım, yumuşak bluzumu yukarı çekerken, sutyenimi kavrayıp bluzla birlikte çıkardım. Tam başparmaklarımı pantolonunun beline geçirdiğimde Acker beni durdurdu.

“Ben yapayım,” dedi tek dizinin üstüne çökerek.

Pantolonu bacaklarımdan aşağı çekti, ayaklarımı teker teker paçalardan çıkarmama yardım etti ve doğrulup külotuma uzandı. Göbek deliğimin altını öptü ve külotumu yavaşça aşağı çekmeye başladı. Öpücükler kondurarak aşağı doğru giderken, en sonunda dudaklarını açarak en hassas noktayı öptü ve külotumu çıkardı. Ürperdiğimi hissedince beni hareketsiz tutmak için kalçalarımı kavradı.

“Acker,” diye yalvardım ellerimi saçlarına dolayarak. “Lütfen.” *Benimle oyun oynama. Bekletme. Sadece... lütfen.*

Dilini bacaklarımda arasında gezdirdiğinde, koyu kahverengi gözlerindeki mutluluk parıltısı yüzünden az kalsın ânında boşalacaktım.

“Sabırlı olmak erdemlerinden biri değil, prenses,” dedi doğrulup. Havlusunu çıkardı ama ben daha hayran hayran onu izleyemeden beni kucakladığı gibi sırtüstü yatağa yatırdı ve yine tutkuyla öptü. Bacaklarımı açtığımda, aralarına girdi. Sert ereksiyonunu kusursuz bir şekilde bana sürttüğünde soluklanmak için dudaklarımı dudaklarından ayırdım.

Vücuduma baktı. “Çok güzelsin.”

Kalçalarını öne itti, çenemi tuttu ve dilini sert bir şekilde ağzıma soktu. Sonra beni bıraktı ve elini boynumdan göğsüme indirdi.

“Seni gördüğüm anda sana bunu söylemek istedim,” dedi elini teker teker memelerimde gezdirerek. Devam etmesi için sırtımı gerdim ve sert ellerinin tenimde, parmaklarının meme uçlarımda enfes bir his bıraktığını hissettim.

“Sana oracıkta, herkesin önünde sahip olmak istedim. Sonuçları umurumda bile değildi.”

Meme uçlarımdan birini ağzına aldı, bacaklarımda arasını öptüğü gibi şevkle ama bu sefer daha sert ve telaşla öptüğünü hissedince inledim.

“Sanırım sana izin verebilirdim,” dedim saçlarını sıkıca tutarak.

Bu itirafım inlemesine neden oldu ve dudaklarımız bir kez daha birleşti. Dilini emdiğimde, tepeden tırnağa ürperdiğini hissettim.

Elini bacaklarımın arasına götürdü, ıslaklığını hissetti, parmaklarıyla yaydı ve ortaparmağını içime soktu. Nefesim kesildi.

Sonra kıpırtısız kaldı. "Jovie."

Kapattığımı fark etmediğim gözlerimi açtım.

Bana farklı bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyordu. "Sen hiç..." Yalan söylemek istedim ama söylemedim. Zaten gergin olduğumu hissetmiş, deneyimim olmadığını anlamıştı. O yüzden başımı iki yana salladım.

Titrek nefesini dışarı verdi ve göğsümü okşadığını hissettim. Eline baktı. "Durmamı istiyorsan hemen dururum," dedi.

"Durursan seni öldürebilirim," dedim.

Gülmedi. "Sana izin veririm," dedi ve gözlerimin içine bakarak parmağını biraz daha içime soktu. "Benden hayatımı isteseydin, emin ol ki altın bir tepside sana sunardım."

Elinin dip tarafını bacaklarımın arasına bastırırken sözlerine odaklanmam zordu. Bana daha iyi sürtünebilmesi için kalçalarımı biraz kaldırdım ve elinin uyguladığı baskıyı da parmaklarının ritmine uydurdu. Bir parmağını daha içime soktu.

İsmi söylediğimde gözlerime baktı. "Öp beni."

Dediğimi yaptı. Ben altında kıvranmaya başlayana dek durmadı. Omuzlarına, saçlarına, göğsüne, tutabildiğim her yerine asılarak heyecanla doruk noktasına ulaşmayı bekledim.

"Sen boşalırken yüzünü izlemek istiyorum," dedi bir kez daha beni tepeden tırnağa süzerek. "Kucağımdayken yüzünü göremedim."

Boynuma ve göğsüme yayılan kızarıklığı izledi. Bir oda dolusu yabancıнын önünde olduğundan daha savunmasız hissettim ama çok güzel bir histi. Ona bütün parçalarımı, en azından vazgeçebileceğim parçalarımı vermek istediğimi hissettim. Dev bir dalga çarpmış gibi elinin altında darmadağın oldum ve sert bir şekilde saçlarına asıldım. Elini bacaklarımın arasından çekerken canı hiç de acımış gibi değildi. Islaklığını gördü ve parmaklarını ağzına götürüp tadıma baktı.

Şok olamayacak kadar rahatlamış ve tatmin olmuşum ama bu şehvetli hareketinden keyif aldığımı inkâr edemezdim. Parmaklarını ağzından çıkarırken, gözlerinde saf bir istek ve

memnuniyet ifadesi vardı. Pozisyonumu değiştirirken kalçamı tutan eli ıslaktı.

“Ağırdan alacağım,” dedi. İçime girmeye hazırlanırken yutkundu. “Dur dediğın anda dururum.” Dudaklarını dudaklarıma çektim ama kendimi kaptırmama izin vermedi. “Ciddiyim, Jovie. Canın acırsa söyle.”

“Tamam,” dedim.

Sonra içime girdi. İçimde o kadar yer kaplaması nefesimi kesti. Bana baktığında yüzüne düşen saçlarını geriye ittim ve teninin bir ter katmanıyla parıldadığını gördüm.

Sonra beni öptü ve tamamıyla içime girdi.

Çok büyüktü. Fazla büyüktü. Belki de çok fazla. “Jovie, bana bak.”

Dediğini yapıp gözlerine baktım ve gözümün kenarından akan bir damla gözyaşını engelleyemedim. Gözyaşını gördü, izlediği yolu takip etti ve başparmağıyla sildi.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni incitmek hiç hoşuma gitmiyor. Neredeyse ilk birlikte oluşumuzdan keyif alabilmen için bunu daha önce yapmış olmanı dileyeceğim.”

Başımı iki yana sallarken çatlak bir sesle güldüm. “Hayır, bunu istemezdin.”

Hafifçe gülümseyerek o da başını salladı “Haklısın, bunu istemezdim.”

Azıcık içimden çıkıp tekrar girdi, ağır bir tempo tutturarak beni öptü. Biraz zaman aldı ama acı hissi keyif almaya başlayacağım kadar dindi. Acker daha hızlı nefes alıp veriyordu ve artık amacı haz almak değil, bana mümkün olduğunca az zarar verip bunu tamamlamaktı. Hem çok hoşuma gitti hem de bunu yapmasından nefret ettim.

Hareketlerine karşılık vermek için kalçalarımı kaldırdım ve durduğunu hissettim. “Jovie,” diye uyardı beni. “Yavaş.”

Off, bundan daha da çok nefret ediyordum.

Saçlarını çekip onu cezalandırır gibi öpmek için dudaklarını dudaklarıma dayadım. Ya sinirle ya da yaptığımı kabullenir gibi inledi. Hareketleri daha sert, daha derin hâle geldiğinde kendimi öpüşmemizde kaybettim. Artık bir tek o ve o an vardı ve kalçalarını her hareket ettirdiğinde inliyordum.

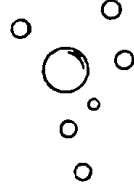
Kontrolü kaybetti. Daha önce hiç duymadığım, hırlama ve inleme arası bir ses çıkardı ve içimde hareketsiz kaldı. Bir kez daha içime girip çıktı, arkasından da ağırlığını üstüme verdi.

O âna kadar hayatımda hiç o kadar derin bir huzur hissettiğimi hatırlamıyordum. Sonra nihayet eşini bulmuş bir mıknatıs gibi, göğüs kafesimin altındaki ip yerine yerleşti ve aramızda kopması mümkün olmayan bir bağ oluştu. Acker dirseğine yaslanıp, bana baktığında gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim.

Onu öptüm ve içime bir rahatlık çökerken bir yandan da mideme bir dehşet hissinin yayıldığını fark ettim çünkü bu kadar güzel olan hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum.

Elli Üçüncü Bölüm

Greta'nın masasının altındaki gizli kütüphane karanlıktı. Bu yüzden kitaplara göz atarken elimde bir fenerle dolaşıyordum. Rafları inceliyor, kitapların başlıklarına bakıyordum. O sabahki talimden sonra tutulan kollarım, özellikle de geceyi Acker'la geçirdikten sonra ağrımaya başlamıştı. Ama orada iyileşmek, Alaha'da olduğu kadar zorlu bir süreç değildi. Tanrılara şükürler olsun ki uyanışın ve karadaki daha hızlı iyileşme gücünün bir lütfuydu bu.

İlginç bulduğum bir kitabı aldım ve yerde biriktirdiğim diğer kitapların üstüne koydum. *Ocak Taşları* ve *Tılsımlar*, *Kara Büyü* ve şimdi de *Silahlar*.

Arkamdan coşkulu bir ses geldi. "Başardım!"

Cıyaklayarak arkama döndüğümde Acker'ın çalışma masasının üstünde olduğunu gördüm. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" dedim elimi güm güm atan kalbimin üstüne koyarken.

"Yere atlama kısmını biraz daha çalışabilirim," dedi. Masadan atlayıp yere kondu. "Ama kötü bir başlangıç olmadı." Eğilip beni öptü.

"Buraya nasıl geldin?" Elimdeki feneri masaya koydum.

"Aramızdaki bağ," dedi elini kalbine dayayarak. "Artık iki yönlü işliyor. Daha da iyisi, artık onu *kontrol* edebiliyoruz."

Onu göğsünden ittim. "Neden yapıyorsun bunu? Neredesin?"

"Sakin ol. Odamda yalnızım ve hâlâ kendimi gayet iyi kontrol edebiliyorum." Bir anlığına gözden kayboldu, sonra yine

masanın üstünde belirdi. “Gördün mü?” Masadan yere atladı, kendisini tutamıyormuş gibi beni tekrar öptü ve etrafına bakındı. “Bu arada, neredeyiz?”

“Aa, bilmiyor musun?”

Odayı inceledi. “Hatırladığım bir yer değil. Duvarlardaki gizli geçidin bir parçası mı?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bilmiyorsan söyleyecek değilim.”

Onunla dalga geçmeme gülümsedi ve kitapların arasında kollarını iki yanıma dayadı. “Akıllı bir tahminde bulunup Greta’yla ilgisi olduğunu söyleyeceğim.”

“Tatlı Greta’yı bu işe karıştırma,” dedim gömleğinin düğmelerini çekiştirirken.

“Bu kitaplar eski.” Bir tanesinin üstündeki toz katmanını silip ismini okudu. “*Ejderha Avcı*.” Bir kahkaha patlattı. “Ne arıyorsun?”

“Ocak taşıyla ilgili bir kitap arıyordum ama ilgimi çeken herhangi bir kitap da olur,” dedim. Gömleğinin üst düğmesini açtım.

Bana biraz daha yaklaştı. “İlginç bir şey buldun mu?”

Bir düğmeyi daha açtım. “Çok garip ama ilginç bir şey *beni* buldu.”

Ellerini kemerine götürüp açtı, dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Greta gizli kütüphanesini kirletmemize kızar mı sence?”

Pantolonunun düğmesini açarken gülümsedim. “Sessiz olsak iyi olur.” Ereksiyonunu bacaklarımin arasına götürdüğünü ve içime girdiğini hissettiğimde, dilimin ucuna kadar gelen bütün itirazlar silindi.

Kollarından birini belime dolayıp beni kaldırdı ve raflara mıhladı. “Bu senin problemin.”

“Öyle mi diyorsun?”

İlk seferimizden beri üç kere daha birlikte olmuştuk ve şu anki dâhil, her seferinde daha iyiye gittiğinden emindim. İçime kararlılıkla girip çıkıyor, kaçmayayım diye omzumu sıkıca tutarken kalçalarını sessizlik yeminimi bozmak istiyormuş gibi öne atıyordu. Diğer elini de başımın yanındaki rafa dayamıştı.

Giyindikten sonra çenemi sıktı ve kesik nefesler arasında beni öptü. “Bir dahaki sefere üstüne bahse girelim, tamam mı?”

Sonra ben kafasına fırlatmak üzere bir kitaba uzanırken gözden kayboldu ve kahkahası duvarlara çarpıp yankılandı. Ödünç alacağım kitapları masaya bırakırken Greta gizli kütüphanede neler çevirdiğimi anlamamış gibi davrandı.

“Bildiğinizi biliyorum,” dedim. Ona bakarken yanaklarım kıpkırmızı oldu. “Bir daha olmayacak.”

Burnunun ucundaki gözlüğünü düzeltirken gülümsedi. “Boş sözler verme,” dedi önündeki kitaba geri dönerek. “Geleceği görebiliyorum, unuttun mu?”

Yanaklarım daha da kızardı.

Güldü. “Ben kralın metresiyim, canım. Yaptığın hiçbir şey beni şoka uğratamaz.”

“Sizin ve kralın hâlâ şey olduğunuzu bilmiyordum...”

“Ah, hayır,” dedi başını kaldırıp. “Yıllardır birlikte değiliz ama bu unvan sarayda hâlâ geçerli.”

Boş kütüphanede etrafıma bakındım ve Greta işine devam ederken masasının kenarına oturdum. “Size bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette. Ben açık bir kitap gibiyimdir.”

Bu benzetmesine gülümsedim. “Şeyi merak ediyordum... Krala âşık mıydınız?”

Kitabın iç kapağını bantlarken parmaklarının hareketleri yavaşladı ve bana baktı. “Evet, âşıktım.”

Gözlerindeki hüznü ifade bana üstelememem gerektiğini anlatıyordu. Kitaplarımı alıp gizli kütüphanesine girmeme izin verdiği için teşekkür ettim.

“Ne yazık ki orası eskisi kadar gizli değil,” dedim.

Gülümseyerek bana baktı. “Utanmana hiç gerek yok, Jovinia. Birisini sevmek asla yanlış değildir.”

Beau’nun da söylemiş olduğu bu cesaret veren sözleri biraz düşündüm ve tekrar teşekkür edip arkama döndüm. Bana seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştım.

“Kral her zaman şimdiki gibi değildi,” dedi. Gözlüğünün üstünden imalı bir ifadeyle bana baktı. “Para ve güç kazanmanın

her zaman bir bedeli vardır. Her seferinde ruhundan bir şeyler alır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Kral bu kadar güce sahipken, bu konudan söz etmesi büyük cesaretti ama Kenta geleneklerine uyarak başımı eğdim ve çekinerek yüzüne baktım.

“Evet.”

Gizli koridordan odama döndüm, saatlerce ocak taşıyla ilgili kitabı okudum, silahlarla ilgili kitaptan öğrendiklerimle kıyasladım. Bunlar Acker’ın bana söylediklerini destekleyen bilgilerdi: Ocak taşından yapılan silahlar sadece bunları yapan kişiye ait oluyordu, sadece bu silahlarla birisinin sihrini elinden alabiliyordunuz, materyalleri bulmak ve işlemek zor olduğundan bunlar çok nadir bulunan silahlardı.

Acker’ın bana söz ettiği Uma isimli yıkıcı ışıık bükücüsü de ocak taşı sayesinde yenilmişti. Sevgilisi materyali toz hâline getirip yemeğine katmış, Uma’nın yatağa düşmesine neden olarak ona ihanet etmişti. Kraliçenin insanların düşündüğü kadar dokunulmaz olmadığını kanıtlayan bir öyküydü bu ama yine de ışıık bükücülerden korkuluyordu. Uma’nın işlediği suçları okudukça onlara hak veriyordum doğrusu.

İki kitap arasında gidip gelirken artık yazılar birbirine girmeye başladı. İki kitap da Kral Edmond tahta çıkmadan çok uzun zaman önce, hatta kaydedilmiş daha önceki hükümdarlıklardan da önce yazılmıştı. Ne kadar doğru bilgi verdiklerini kesin olarak anlamamanın bir yolu yoktu.

İçimden sürekli resim yapmak geçiyordu ve dönüp dönüp Acker’ın bana hediye ettiği resim defterine bakıyordum. Belki yüzüncü kere deftere baktıktan sonra onu elime aldım. Resim yaptığımda Acker hâlâ zihnime girebiliyor muydu, bilmiyordum ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Defteri açtım, kalemimin ucunu boş bir sayfaya dayadım ve gözlerimi yumdum.

Resim yapma sevgimin Alaha’yla ilgili olup olmadığını, resim yapmama neden olan şeyin yaratıcılığım değil de yalnızlığım mı olduğunu düşünmeye başlamıştım ama öyle değildi. Eşleşme Bağı yerine oturduktan sonra bu tutkum tüm gücüyle geri gelmişti.

Gözlerimi açtım, kalemimle uzun bir kavis çizdim ve kâğıda sürtünüşünün keyfini çıkardım. Resim yapmak hep zihnimi boşaltmama yardımcı olurdu. Alaha'da günlerimin büyük bir kısmını, sırf hayaller kurabilmek için barakamın çatısına çıkmayı dört gözle bekleyerek geçirmiştım. Gördüğüm her şeyin resmini çizmiş, kompozisyon oluşturmaya deneme yanılma yoluyla öğrenmişim. Basit ağaçları, sonra tekneleri ve arkasından kuşları ve böcekleri çizmeye başlamışım. Kai'ın resmini yapana kadar, insanlar gibi daha zorlu konulara geçmemişim.

İç çektim. *Kai*.

Açıkçası Kai'ı sevip sevmediğimden emin değildim. Onu sevmiş olduğumu –hâlâ sevdiğimi– biliyordum ama *o anlamda* sevmiyordum. Kafamın neden karıştığını görebiliyordum. En yakın arkadaşımdaydı ve benden uzak duran insanlarla dolu bir adada bana en yakın kişiydi. Tabii ki beni sevdiğini iddia eden, beni ilk öpen, günümün nasıl geçtiğini soran, beni isteyen kişiye tutunacaktım.

Ama bu hisler Acker'a karşı hissettiklerimle kıyaslanamazdı bile. Alaha'dan ayrılmak ve Kai'ı geride bırakmak, olması gerekenden daha kolay olmuştu. Acker'ı bırakmam gereken bir noktaya gelirsek, bunun beni yerle bir etme potansiyeli olduğunu biliyordum.

Şu âna kadar yaptığım resmi inceledim ve hiç beğenmedim ama bu aşamada normaldi. Ezberden bir at resmi çizmeye çalışıyordum ama özellikle de kurdelesı ve tacı esas kimliğini ele verdiği için bunun ciddi bir girişim olmadığını görebiliyordum: At aslında bendim.

Sürekli olarak baktığını yakaladığım o noktayı, boynumun yan tarafını öpmeden hemen önce arkamda Acker'ın güldüğünü duyduğum.

"Bayıldım," dedi arkadan kollarını belime dolayarak.

"Teşekkürler."

"Bugünlerde çok vaktin var sanırım."

Dönüp ona baktım. "Neden bu kadar terlisin?"

Kaşını kaldırdı. "Neden gelip beni bulmuyorsun?"

"Çalışıyorum," dedim kitaplara hafifçe vurarak.

“Sen bilirsin,” dedi ve gözden kayboldu.

“Beni deli ediyor,” dedim yüksek sesle boş odada.

Gözlerimi yumdum. Uyanıkken onun yanına gittiğim tek an banyoda olduğum zamandı. O sırada onu düşünüyordum ama tek neden bu olamazdı çünkü onu neredeyse her saniye düşünüyordum. Hayır, bunun Bağ’la bir ilgisi olmalıydı.

Aramızdaki görünmez bağa odaklandım. Artık tek yönlü değil, eksiksiz olduğunu hissedebiliyordum.

Bütün hâldeydi. Sağlamdı. Bıçağımı çağırdığımda yaptığım gibi onu izlemeye başladım. Zemin ayaklarımın altında dalgalanmaya başladı ve kendimi avluda dururken buldum. Hallis ile Acker avlunun ortasında duruyorlardı. Avlunun en uzun tarafına üç tane insan maketi koymuşlardı.

Acker kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken, beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. “Buraya gel.”

Bir yerde yürümek ve diğer yerde masamda oturmak garip bir histi. Kalemimi elime almaya, resim defterimin kenarına bir gülün yüz çizmeye odaklandım. Gözlerimi kırıştırdığımda yine avludaydım ve kaldığım yerden devam ediyordum.

“Nasıl?” dedim başımı sallayarak.

O da aynı şeyi yaptı. “İnan ki bilmiyorum ama Wells’e sormam gereken bir sürü yeni soru var.”

Hallis elindeki baltayı kolunun altına sıkıştırdı. “Aklını tamamlamıyla yitirmediyi varsayıyorum,” dedi Acker’a. Arkadaşının etrafındaki boşluğa baktı. “Merhaba, prenses.”

İkimiz de güldük ve Acker eğitim silahlarının ve diğer malzemelerin koyulduğu duvara doğru gitti. Oradan metal bir göğüs zırhı aldı. Bana yaklaştığında arkamı döndüm. Kollarını omuzlarımın üstünden önüme atarak zırhı göğsüme taktı ve deri şeritlerini arkadan bağladı.

Hallis baltasının ucuyla göğsümün ortasına hafifçe vurdu. Yüzünde tıpkı rüyalarımındaki çocuk gibi muzip ve oyuncu bir ifade vardı.

“Gerçek bir talim yapmaya hazır mısın?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Ses tonu hoşuma gitmedi.”

“O, benim en yakın arkadaşım, Jovie,” dedi Acker. Beni çeşitli mesafelere yerleştirilmiş olan maketlere doğru çevirdi. “Dişlerini sökmem.”

“Çok yazık.”

Acker’ın gülüşünün sırtımda titreştiğini hissettim. “Sihrini eğitmen gerek. Yeteneğin bir kas gibidir. Egzersiz yapması gerekir.”

“Yakınında olan kişilere dikkat et,” dedi Hallis. “Eşin dâhil.” Afallamış bir hâlde orada dikildim.

“Bu hâlde sihrimi çağırabilir miyim?”

“Bunun öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi Hallis. Acker’ın talimatlarıyla parçaları birleştirmişti.

“Ama ben... sihrimi nasıl çağıracağımı bile bilmiyorum.”

Acker kenara geçti, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sana gardırobunun ön tarafındaki yanık izini hatırlatmam mı gerekiyor?”

Hallis merakla Acker’a baktı. “Ne?”

“O, farklıydı,” dedim. “Duygularımla hareket ediyordum. O durumdayken sihri kontrol etmek mümkün değil.”

“Yanıyorsun. Pek çok kere kontrolden çıkmaması için sihri ni dizginlediğini gördüm. Hem bir tüpten boya çıkarmak boyayı geri koymaktan daha kolaydır.”

İç çektim ama avcumda parıldayan bir ışık topu hayal etmeye çalıştım. Hissettiğim öfkeyi ve kıskançlığı düşündüm, nişanını benden nasıl gizlediğini ve Irina’nın ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırladım ve bir başka kızla nişanlı olan bir erkekle birlikte olmakla ilgili suçluluk hissine odaklandım.

Hiçbir şey olmayınca hiçbirimiz şaşırmadık. Belki de suçluluk hissi fazla gelmişti. Omzumu silktim, *gördün mü?* der gibi Acker’a baktım.

Acker yanağının iç kısmını ısırdı ve maketlere baktı. “Belki de daha fazla teşviğe ihtiyacın vardır.” Duvardan iki kılıç çağırdı. İki eline birer kılıç kondu ve bir tanesini bana fırlattı. “Rövanş karşılaşması yapalım.”

“Yüce tanrılarım,” diye mırıldanan Hallis kenara çekildi. “Bunun bir faydası olacağını...”

Acker'ın hamlesini tam zamanında engelledim. Toparlanmama fırsat vermeden harekete geçince bir sonraki hamlesini de savuşturmak zorunda kaldım. Hızla döndüm, bir oyun planı oluşturabilecek kadar zaman kazanacağımı umdum ama peşimden geldi. Verandada kılıç düellomuza tanık olacak kimse yoktu ama Acker'ın, kılıç tutan kocaman bir zırhla dövüşürken dışarıdan nasıl gözükeceğini, daha doğrusu insanların bunu nasıl yorumlayacaklarını ancak hayal edebiliyordum.

Esnek değildim, ısınma hareketleri yapmamıştım ve saçım sürekli yüzüme düşüyordu... ama üstünlüğü elde etmeyi başardım. Kılıcım yan tarafını sıyrınca, gömleği yırtıldı ve çıplak derisi açıkta kaldı. Acker geriye adım atıp, durmam için elini havaya kaldırdı.

“Yemin yüzünden,” dedi Acker Hallis'e bakarak. “Haklıydın.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu ayrıntılı bir şekilde düşünmemiştin, değil mi?”

Hallis kılıcı onun elinden aldı, ikimiz karşılaşacakmışız gibi önüme dikildi.

“Hiç adilane bir dövüş olmayacak,” dedim Acker'a dönüp.

“Ona bir şans tanı,” dedi Acker kollarını göğsünde kavuşturarak.

Elimdeki kılıcı çevirdim ve düellolardan önce geleneksel bir saygı ifadesi olarak yapıldığı gibi sapından Hallis'e uzattım. Bir hamle yaparak kılıcı elimden düşürdü.

“Bu, tek ve son uyarım, prenses. Ellerimden biri olmayabilir ama senin için bu işi kolaylaştırmayacağım.”

Kaşımı kaldırdım ama bunu göremedi. Görmediği bir rakiple karşılaşacaktı. Kılıç ustalığının en önemli yanı, rakibinizin beden dilini okumaktı. Sadece bir eli olması aklımdan geçen son şeydi.

Önce Hallis hamle yaptı ve buna çok hazırlıksız yakalandım. Kılıcımı ve vücudumu tek parça hâlinde tutabilmek için can havliyle birkaç hamle yaptım. Kılıcı her sallayışım beceriksizdi, reflekslerim Hallis'le başa çıkabilmek için fazla çalışıyordu. Kılıcı bacağımın arkasına çarpınca bağırdım.

Ancak o zaman biraz nefes almama izin verdi ama bu uzun sürmedi. Kolu sıvı bir şeymiş gibi hareket ediyordu, amansızca hamleler yaparken ileri geri adım atıyordu. Sadece hayatta kalmaya çalışırken ona bir darbe indirmem imkânsızdı.

Acker onu uyarmak için “Hallis,” diye seslendi.

Kılıcının ucu yanağımı sıyırdı ve birkaç saç teli yere süzüldü.

“Cezalandırılmazsa öğrenemez,” dedi Hallis. Ben karşısına geçerken bakışlarını göğüs zırhıma dikti.

Başını avını kovalayan avcı bir hayvan gibi yana eğdi ve sırtmaya başladı. Saldırıya geçtiğinde beni üç yerimden daha yaraladı; göğsüm, kalçam ve baldırım.

“Yeter,” dedi Acker. Bıçakları çağırmak için tehditkâr bir şekilde ellerini kaldırdı.

Hallis pes ederek kılıcını yanına indirdi. Savunmasız kalışından faydalanarak saldırıya geçtim. Ama hamlemi savuşturunca bu bir işe yaramadı. Kılıcını hızlı hızlı savururken, sallarken ve derime sürtünen hamleler yaparken beni ona saldırdığıma pişman etti. Sırtımın soğuk taş duvara yaslandığını hissedene kadar hızla geri geri yürümeye, kılıcımı bir silahtan çok bir kalkan gibi kullanmaya başladım. Hallis kılıcını olabilecek her yönden bana sallayarak saldırıya geçti. Düellonun heyecanı ile gözleri donuklaşmıştı ve şakaklarından terler akarken pes etmeye niyeti yokmuş gibiydi.

Derken... Karanlık Orman’da Acker’a direndiğim günkü gibi, çaresizliğim beni sinirlendirmeye başladı. Sihrim giderek artan öfkemle serbest kaldı ve ellerimde patladı. Önce Hallis’e saldırarak onu geriye savurdu, sonra kılıcımı ucuna kadar alevle kapladı. Vücuduma bir şok hissi yayıldı ve kılıcı düşürdüm. Işık söndü, geriye sadece ellerimin etrafından yayılan bir parıltı kaldı.

Hallis kıpırdamıyordu.

Yanına benden önce varan Acker elini omzuna koyup yere çömeldi. “İyi misin?”

“Evet,” diye inledi Hallis. “Sadece nefesim kesildi.”

Acker arkadaşının göğsüne vurdu. “Bunu hak ettin.” Doğruldu, onlara yaklaşmamı izlerken beni tepeden tırnağa süzdü ve üstümdeki bütün sıyrıkları teker teker inceledi.

“İyiym,” dedim güçlükle aldığım nefesler arasında.

Ağır ağır ayağa kalkan Hallis, yere düşen kılıcını aldı, sapını karnıma indirdi ve parmaklarını kıvrıp Acker’la aramdaki bağın güç aldığı yere dayadı. “Asla sihrinin nerede olduğunu belli etme,” dedi sert ve boğuk bir sesle. “Birkaç kere yerini belli ettin. Doğru zamanda sana bakan bir kişi en büyük zayıflığını hemen anlar.”

Kılıcı bıraktığında yere düşmemesi için hemen kılıcı yakaladım. Acker’ın gözlerini göremiyordum ama Hallis’in, arkadaşının onun için ne kadar üzüldüğünü görebildiğinden emindim. Hallis yanından geçerken omzuna bir şaplak attı.

Acker göğüs zırhımı çözdü, elini sallayarak zırhı ve kılıçları aldığı yere yolladı.

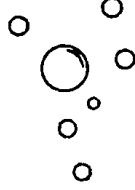
Dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “Gece yatağımızda görüşürüz, değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım. Sonra kendimi fiziksel ya da zihinsel olarak oradan hiç ayrılmamışım gibi odamda buldum. Cayır cayır yanan kaslarım ve nefes nefese oluşum, bana zihinsel olarak bir yere gittiğimde başıma gelen her şeyin beni fiziksel olarak da etkilediğini anlatıyordu.

Aklımda Hallis’in kesik eli dönüp dururken ocak taşlarıyla ilgili kitaplara geri döndüm.

Elli Dördüncü Bölüm

Henry'ye ve yardımcı aşçılara merhaba demek için mutfağa gittim. Burası sarayın en telaşlı yeri idi. Hizmetçiler sürekli içeri girip çıkıyor, soyluların işlerini yapıyor ve her daim dedikoduları ve söylentileri taşıyorlardı; gizli ilişkiler, alkol tüketimi, anlaşmazlıklar. Sarayda yapılan kural ihlalleri ile ilgili bütün bilgiler de önce mutfakta süzgeçten geçiyordu.

Önemli ya da önemsiz, sarayda kralın ilişkileriyle ilgili söylentiler asla eksik olmuyordu.

Roison sınırının hemen ötesindeki hareketlilik yüzünden endişe duyuluyor, bir başka savaşın patlamak üzere olduğundan korkuluyordu. Acker'ın kutlama yemeğinde yaptıklarından sonra Strou ittifakıyla ilgili belirsizlik bölge halkının diline düşmüştü ve her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu. Bazıları Maile'yle eski ittifakın yeniden kurulmasının doğru karar olduğunu düşünüyordu ama bazıları da annemin son on yılda sınırlarını ısrarla açmayı reddetmesinden dolayı bunun tam tersini savunuyordu.

Ama hepsinin ortak noktası prence olan sevgileriydi. Acker'ın her ne pahasına olursa olsun, onları koruyacağına inanıyorlardı. Katıldığı savaşlarla ilgili öyküler, neredeyse ona tapıyorlarmış gibi tekrar tekrar saygıyla anlatılıyordu.

Kendimi en rahat hissettiğim yer de cıvıl cıvıl mutfaktı. Ayrıca Henry her zaman yeni ya da en sevdiği tariflerini denememi istiyordu ve bunu seve seve yapıyordum.

Saatlerdir çalışanları dinliyordum. Tam turna yemişli bir çörek yerken Beau içeri girdi. “Seni bulmak neredeyse imkânsız,” dedi.

“Beni mi?” dedim geriye kalan çörekleri ona iterek. “Seni günlerdir görmedim.”

“Hepimizin hayatı keyif içinde geçmiyor, Jo.”

Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalara ve donuk saçlarına baktım. “Baban sana bir görev mi verdi?”

“Öyle de denebilir.” İki çörek alıp Henry’ye teşekkür etti. “Gel. Annem sana bir şey göstermek istiyor.”

Beau koridora doğru yürümeye başlayınca apar topar peşine takıldım. Koridorda ısı aniden düştü, bütün öğleden sonrasını sıcak mutfakta geçirdiğim için ürpermeme neden oldu.

Beau, deri zırhı ve metal ipi de dâhil olmak üzere üniformasını giymişti. Koridorlarda yürürken, silahı omzuna ve kalçasına çarpıp çınılıyordu.

Kütüphaneye girdiğimizde Greta’nın yüzü aydınlandı. “Kaybolduğunuzu düşünmeye başlayacaktım.”

Merdivenlerin altındaki bölmeye gelmemizi işaret etti. Köşeye bir masa itilmişti ve üstüne etrafı aydınlatсын diye bir fener asılmıştı. Greta parmak uçlarında kalkarak en üst raftan kocaman bir kitap çekti. Beau ve ben de ağır kitabı indirebilmesi için kollarımızı kaldırıp yardım ettik.

“Sen geri döndüğünden beri bu kayıtları inceliyordum ve nihayet aradığım şeyi buldum.” Yüzüne dökülen saçlarına üfledi ve sandalyesine oturdu.

Normal bir kitaptan dört kat daha büyüktü ve sayfalarını çevirirken resmen bir esinti oluşuyordu. Havada toz zerrecikleri uçuşmaya başladı ve Beau elini sallayarak öksürdü.

“İşte, burada,” dedi Greta. Sayfayı eliyle silip bir şeyi işaret etti. “Annen.”

Resmi daha iyi görebilmek için feneri kitabın üstüne tuttum. Annemin bu çizilmiş tasviri inanılmazdı. Gençlik hâli âdeta ikizim gibiydi. Resmin aşağısında kıvrımlı bir el yazısıyla ismi yazmasaydı ya da saçları biraz daha koyu renkli olmasaydı, resimdeki kişi olduğuma yemin edebilirdim.

Evelyn.

İsminin altında bir açıklama vardı. Yazıyı görebilmek için sayfanın o kısmını elimle sildim.

Elemental - Hava

“Nedir bu?” diye sordum.

“Bunlar Vârisler’in ve yeteneklerinin en eski kayıtları. Daha doğrusu, bizim bildiğimiz en eski kayıtları.”

Greta’nın gözlerine baktım. “Babam burada mı?”

Gözlerinde beliren hayal kırıklığı ifadesini fark ettim. “Hayır, canım. Baban bir Vâris değildi.”

Şok içinde ayağa fırladım. “Ne?”

“Bildiğini sanıyordum,” dedi.

“Nereden bilebilirim ki?”

“Acker söylemedi mi?” dedi Beau.

Başımı iki yana salladım. “Sanırım bir önemi yok ama aklıma sormak gelmedi.”

“Aşk öyküleri çok romantikti,” dedi Greta. “Özel muhafızına âşık olan prenses. Bir prensesin sıradan birisiyle evlenmesinin bir skandal olarak kabul edildiği zamanlardı. Babanın taç giymesinden önce ya da sonra, halktan olan hiç kimse tahta çıkmadı.”

“Eh, bu tartışılır,” dedi Beau imalı bir sesle.

“Bütün tahtlar gaspçılar tarafından ele geçirilir,” dedi onunla hemfikir olan Greta. “Ama bunu sevgiyle yapan ilk ve tek kişi oydu.”

Beau gözlerini devirdi.

“Her neyse,” dedi Greta. “Sana biraz annenin geçmişini göstermek istemiştım.”

“Teşekkür ederim, Greta. Bir süre kayıtları incelememin bir sakıncası var mı?”

“Kesinlikle yok.” Kalkıp yerini bana verdi. “İlginç bir şey görürsen lütfen, bizimle paylaş.”

Beau masaya bir sandalye çekti. Kitap soylara göre ayrılmıştı. Ön sayfayı açıp elimle temizledim. İlk başta Kral Edmond vardı.

Acker’a çok benziyordu ama yüz hatlarında ufak farklılıklar olduğu için şükrettim.

Elemental – Ateş

Kitabı tam kapatacağım sırada kralın portresinin yanındaki resim dikkatimi çekti.

Hafif aşağı eğik gözlerini ve üçgen biçiminde alnına inen saç çizgisini doğru gördüğümünden emin olmak için biraz daha eğilip başparmağımla sayfayı sildim. Acker'ın annesinin muzip bir gülümsemesi vardı. Hatta karşımdaki resim elle çizilmiş olmasına rağmen yüzünde aşağılayıcı bir ifade de vardı. Bana biraz şeyi hatırlattı...

Hayır.

Mümkün değildi.

“Ne oldu?” dedi Beau arkamdan öne eğilerek.

“E-emin değilim. Merhum kraliçenin daha iyi bir resmi var mı?”

Beau kalkıp beni Greta'nın masasına götürdü. Zemindeki kapağı açıp, karanlık kütüphaneye inerken Greta ortalıkta yoktu. Beau feneri yaktı ve bunu alıp en karşı duvardaki kitapların oraya götürdü. Duvarda kraliyet ailesinin kısmen bir duvar halısıyla gizlenmiş bir portresi olduğunu gördüm. Kral tahtında oturuyordu ve oğlu yanında duruyordu. Acker, burada olsa olsa beş yaşındaydı. Arkasında duran kadının kıvrıkcık saçları ve neşeli bir gülümsemesi vardı, elini kocasının omzuna koymuştu.

Grenadine'in genç hâli portreden bana gülümsüyordu. Bu, Alaha'da komşum olan aksi yaşlı kadındı. Bundan *emindim*.

“Jo,” dedi Beau. “Ne gördüğünü söyle.”

Acker'a söylemem gerek.

Bağımızla temas kurdum ve kendimi Acker'ın odasında buldum.

“Ya Jovinnia'yı metresin olarak tutarsın ya da Maile'ye geri yollarsın.”

Arkama döndüğümde oturma odasında olduklarını ve sırtı bana dönük olan Acker'ın volta atan babasına baktığını gördüm.

“Bu seçeneklerden hangisi kabul edilebilir ki? O, benim *Eşim*,” dedi sesini bir oktav yükselterek. “Tarihte hiçbir kral eşinden mahrum edilmemiştir.”

“Ama sen kral değilsin,” dedi babası buz gibi bir sesle. “*Benim* hükümdarlığım altında bir prenssin ve bir emir verdiğimde buna itaat etmeni beklerim.”

“Hata yapıyor olsan bile mi?”

Yüzünü göremiyordum ama tıpkı oğluna büyüklük taslayan babasının baktığı gibi sert bir ifadeyle ona baktığını tahmin edebiliyordum. Bu, bir güç ve irade savaşıydı.

“Strou’nun kızı yerine neden onunla evlenmen gerektiğine dair bir gerekçe ver bana,” dedi kral. “Onu istediğinden başka bir gerekçe.”

“Onu seviyorum,” dedi Acker. “Yeterli değil mi?”

“Hayır.” Babası başını iki yana salladı. “Halkının iyiliğinden sorumlu olduğun için bu yeterli değil. Onunla evlenmenden çok, Strou bölgesiyle ittifak kurmaya ihtiyacımız var.”

Acker kalkınca yatak odasının duvarının arkasına gizlendim ve kapıdan onları dinlemeye devam ettim. “Evelyn’le yeni bir ittifak yapabiliriz.”

“Bunu asla kabul etmez, oğlum. Meclisten ölesiye nefret ediyor.”

“Bunu kesin olarak bilemezsin,” dedi Acker. “Jovie’nin varlığı, Wren’in onu çocukluğunda kaçırdığının ispatı. O, Evelyn’i bizim tarafımıza çekmemize yardımcı olabilir. Kraliçe intikam almak isteyecektir.”

“*Jovie*.” Kral ismimi alaycı bir tavırla, Acker’ın sevgi dolu ses tonu bir saçmalıklmış gibi söylemişti. “Tüm raporlara göre, Alaha muhafız birliğinde eğitim almış ve Wren’in oğluna âşık olan kızıdan bahsediyoruz. Onları yok edebilmek için annesinin ordusunu ve kaynaklarını bize ödünç vereceğini mi sanıyorsun?”

“Onların komplolarını onaylamıyor,” dedi Acker.

Kral bıkkınlıkla ellerini havaya savurdu. “Şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun.”

Taşa çarpan bir şeyin ve zemine saçılan nesnelerin sesiyle irkildim. “Bana bir çözüm bulmamı söylemiştin,” dedi Acker. Öfkesini güçlükle bastırdığı, titreyen sesinden belli oluyordu. “Rol yaptım. Sen yeni bir plan yapana dek, Strouluların sinirlerini yatıştırmak için Irina’ya iyi davrandım. Ama ne uğruna? Bana bunun başka bir yolu olmadığını söylemen için mi? *Lanet olsun*.”

“Alaha savaşa hazırlanıyor ve Pazar’daki olay sadece başlangıçtı. Şimdi eşinin sınırda çektiği ufak numara yüzünden Roi-son da savaşa katılıyor. Birden fazla cephede savaşıyor olacağız.

Wren'e ve Roison'a karşı bir şansımızın olmasını istiyorsak, oyun sahasında daha çok askere ihtiyacımız var ve buna sahip olan da Strou."

"Maile'nin ordusu daha büyük," dedi Acker. "Evelyn'i ikna edebilirsek..."

"Yeter!" Kralın bu emri, sırtımı dayadığım duvarın zangırdamasına neden oldu. "Joss ve Urich'le konuştum. Kızlarıyla evlendiğin ve ona bir çocuk verdiğin sürece, Jovie'yi bir metres olarak hayatında tutmana ses çıkarmayacaklar. En azından bir veliaht istiyorlar. Büyük bir olasılıkla eşinden de çocuk yapmak isteyeceğin için bu oldukça cömert bir teklif."

"Ya reddedersem?" dedi Acker karamsar bir sesle.

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki acaba orada olduğumu anladılar mı diye düşünmeye başladım. Ama kral "Bunu ne zaman yaptın ki?" dedi. O gergin sessizliğin nedenini göremiyordum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ve gizlendiğim yöne doğru gelirlerse diye en ufak hareketlerine bile kulak kesilmiştim.

Kralın ses tonu insanın tüylerini ürpertecek kadar sakindi. Fazla sakindi. "Bir kan yemini daha ettiğini öğrenirsem seni zindanlara attırırım, anladın mı?"

Cesaretimi toplayıp neler olduğunu görmek için duvarın yanından başımı uzattım. Kral elini oğlunun ensesine dolamıştı ve sıkı sıkı tuttuğu belliydi.

"Önceki tehdidine gelince, bana yine karşı gelersen Eşini bir daha görememeni garanti altına almak için aklına hayaline gelmeyecek yöntemlerim var."

Kapı kilidinin açılma sesi, kralın buz gibi sözlerinden sonra sessizlikte yankılandı.

"Yerinde olsaydım, Jovinnia'yı bu anlaşılmaya ikna etmenin bir yolunu bulurdum. Deneyimlerim bana gerçeği diğer kadından gizlemenin asla iyi sonuçlanmadığını gösterdi. Gelecekte yapacağımız konuşmalara gelince, bundan böyle tasma takacaksın."

Kapı güm diye kapandığında irkildim ve kendimi gizli kütüphanede, Beau beni izlerken buldum. Kalbimin panik içinde

atmasını engellemek için elimden geleni yaparken görüşüm bulanıklaştı. Bir rafın kenarına tutunurken, eski aile portresinden öfkeyle bana bakan kralın karşısında derin, uzun nefesler almaya odaklandım.

Nefes al.

Ver.

Nefes al.

Ver.

Acker'ın babasına daha fazla direnememesi, bu durumu kabullendiği anlamına gelmiyordu.

Acker'a bunu düzeltmesi, babasının onu neye zorladığı konusunda bana açılması için bir şans vermeliydim. Bunu istemediğini söylemesi için...

Beau'ya baktım. Sanki kulak misafiri olduğum konuşmayı duymuş gibi hüzünlü bir ifadeyle bana bakıyordu. Sonra bunun auram olduğunu fark ettim. Gördüğüm şeyin kalbimi yerle bir ettiğini biliyordu ve bunu engellemek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Elli Beşinci Bölüm

Kendimi tanımakta güçlük çektim.

Saçlarım dalgalar hâlinde omuzlarımdan birine dökülüyordu, gözlerime siyah kalem çekilmişti ve dudaklarım kırmızıya boyanmıştı. Yeşil elbise saçlarımı ve gözlerimi belirginleştirmişti, tek omuzlu asimetrik bir büstiyer kısmı vardı ve eteği bir şelale gibi ayak bileklerime uzanıyordu. Küpelerim gibi gümüş rengi olan ayakkabılarım, eteğimin ucundan görünüyor ve boyumu birkaç santim uzun gösteriyordu.

“Kusursuz,” dedi Beau arkamdan gülümserken.

Sassia belime gümüş bir zincir tuttu. “Ne dersiniz?” Üstümdeki elbise Beau’ya aitti ve gümüş kemer metal ipine uyması için özel olarak tasarlanmıştı.

Hayır anlamında başımı salladım. “Bence kemersiz gayet iyi.”

Hizmetçi kız aynı fikirdeymiş gibi bir ses çıkardı. Beni odama ilk getirdiği günden beri epey yol katetmişti. “Bence de.” Artık fısıltıdan yarım perde daha yüksek sesle konuşuyordu.

Beau’ya döndüm, bacaklarını berjerin kenarına atarken her zamanki kıyafetine baktım. Gayrimeşru çocukların kraliyet yemeklerine katılması yasaktı. Beau babasının üçüncü komutanı olmasına rağmen, gayrimeşru bir çocuk olarak bu yemeklere katılamıyordu. Keşke yanımda olabilseydi, diye düşündüm. Bu, hayatımın en önemli gecesi olabilirdi. Hepimizin hayatının en önemli gecesi olabilirdi.

Doğrulup dirseğini berjerin koluna, çenesini de eline dayadı.

“Ne dediğimi unutma. Sen de herkes kadar buraya aitsin. Öyle davran.”

Söylemesi kolaydı. Mutfak görevlileri ve hizmetçiler bana alışmıştı ama saray halkı alışamamıştı. Benden kaçmıyorlardı ve duvara asılma korkusuyla açık açık bana karşı çıkan kimse yoktu ama destek veren nazik gülümsemeler de yoktu. Saraylılar için ben koridorlarda gezinen garip bir fareden başka bir şey değildim.

Akşam yemeği resmen bir komediydi. Geri dönüşümün, Acker'm beni Alaha'dan ve Wren'in ellerinden kurtarma görevini başarıyla tamamlamasının kutlaması olması gerekiyordu ama Acker, Beau ve Hallis dışında beni gördüğüne biraz olsun seven tek bir kişi bile yoktu.

Zaman zaman askerlerden biri bana sabah talimleri sırasında yardım ediyordu, gerekli olduğunda hatalı bir hareketimi düzeltiyordu ve daha da nadiren bir iltifat ediyordu. Ama benimle olan etkileşimleri, bizi verandadan dikkatle izleyen saraylıların karşısında ve özellikle de kral bizi izlemek için geldiğinde en asgari seviyedeydi. Kralın gözleri bize hep sırtımıza vuran bin tane güneşin sıcaklığı gibi geliyordu.

Kapı tıklatıldı ve bir hizmetçi kız kapıyı açıp Hallis'in geldiğini haber verdi. Onu içeri almasını söyledim.

En şık siyah takımını giymişti ve muhteşem gözüküyordu. Saçlarını güzelce arkaya taramıştı ve resmî kıyafetinin siyah klapaları geniş omuzlarını ön plana çıkarıyordu. Bize başını sallarken elinde kadife kaplı bir kutu olduğunu gördüm. Beau'nun şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu görmekten çok hissettim. Hallis'in buna sırtıarak tepki verdiğine yemin edebilirdim.

“Kalk da göreyim,” dedi. Elindeki kutuyla ayağa kalkmamı işaret etti.

Aynanın önündeki tabureden kalktım, eteğim kırıışmadan yere dökülsün diye düzelttim. Karşımdaki kişi sadece Hallis'ti ama dikkatli bakışları beni utandırdı ve kızaran yanaklarım beni ele verdi.

Hallis tam bir beyefendi gibi davrandı ve benimle dalga geçmedi. “Çok güzel gözüküyorsun, Jovie.”

“Teşekkürler,” dedim bir kez daha boy aynasından kendime bakarak. Pazar’daki kadınlara gıpta ettiğim gün çok geride kalmış gibiydi. Şimdi kalbimde ince bir sızıyla, onlarınkinden çok daha nadide bir elbiseyle orada duruyordum.

“Acker babasıyla konseye çağrıldı, o yüzden bunu getirmem için beni yolladı.” Kutuyu açtı ve incili gümüş bir kolye çıkardı. “Müsaade eder misin?”

Hallis’in kolyeyi takabilmesi için saçlarımı yana attım ve diğer elimle köprücük kemiğimin üstünde tuttum.

“Cadence’in inci kolyesi,” dedi Beau. Kalkıp Hallis’in kolyenin tokasını kapatmasına yardım etti. Sesindeki hayranlık ifadesi beni şaşırttı.

“Kimin dedin?” dedim.

“Acker’ın annesinin,” diye yanıt verdi Hallis.

Parmaklarımı incilerin üstünde gezdirirken kalbim duracak gibi oldu. Bunun bir şekilde bana aksi bakışlarla ve ifadelerle dolu bir odaya girecek cesareti verdiğini hissettim.

Hallis bana kolunu uzatınca, elimi dirseğinin iç kısmına sokup koluna girdim. “Hazır mısın?”

Derin bir nefes aldım. “Olabileceğim kadar hazırım.”

Beau gülümsedi. “Sarı gözüküyorsun,” dedi. Beni rahatlatmak istermiş gibi çıplak omzumu okşadı ve önümüze geçip kapıya gitti. “Eğlenmeye bak.” Sonra bakışlarını Hallis’e çevirdi. “Sen de... her zamanki gibi gri gözüküyorsun.”

Hallis ona içtenlikle gülümsedi. “İyi geceler, Beau.”

Beau koridorda uzaklaşıp gözden kaybolana kadar arkasından baktık. “Biliyor mu?” diye sordum.

“Neyi biliyor mu?” dedi. Aksi yöne döndüğümüzde bana kaçamak bir bakış attı.

“Ona âşık olduğunu.”

Cesur yorumum karşısında ne duraksadı ne de gözlerini kırptı. “Beau herkesin ona âşık olduğunu sanıyor, o yüzden olabilir.”

Tatlı bir sessizlikle yürürken, başlarını saygıyla eğip selam veren ve bizim de aynı şekilde karşılık verdiğimiz birkaç hizmetçiye rastladık. En şık önlüğünü takmış mutfğa gitmekte olan Henry’yle karşılaştık. Bizi durdurup ne kadar hoş göründüğümüzle

ilgili iltifatlar yağdırdı. Balsamik soslu Brüksel lahanalarını tatmamı heyecanla bekliyordu.

Onunla vedalaştıktan sonra yemek salonuna açılan odalardan birinde durduk. Hallis beni sakinleştirmek istermiş gibi yüzüme baktı. Başımı salladım ama arkamızda ayak sesleri duyunca duraksadım.

Arkamıza döndüğümüzde gölgelerin arasından Acker'ın çıktığını, hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattığını gördük. Benimkinden birkaç ton daha koyu yeşil bir kıyafet giymişti. Elbisemi, yüzümü ve boynumdaki gümüş zincirli inci kolyeyi dikkatle inceledi.

"Jovie." Kolunu belime dolayıp beni öpmek için kendisine çekti. "Sen..." Başını iki yana salladı, gözlerini kırpıştırarak yüzüme ve boynuma baktı. "Sözcüklerle ifade etmem mümkün değil."

"Burada ne işin var?" dedi Hallis elimi kolundan çıkararak. "Baban..."

Acker lafını kesti. "Babamın ne dediğini biliyorum." Başını boynumda atan nabzıma eğdi, içine derin bir nefes çektikten sonra o hassas noktaya bir öpücük kondurdu. "Umurumda olmadığına karar verdim," dedi kararlılıkla bana bakarken. "Gidelim mi?"

Kolunu uzattığında, yanımda olduğu için derin bir oh çektim ve gülümseyerek koluna girdim.

"Acker," dedi Hallis sert bir sesle.

Acker hızla başını ona çevirdi. "Umurumda *değil* dedim," diye parladı.

Hallis de benim kadar şaşırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde en yakın arkadaşına bakarken benden de fazla şaşırmış olabileceğini düşündüm.

Acker dişlerini sıkarak burnundan bir nefes verdi. "Jovie eşim ve hiçbir şey bunun önüne geçemez," dedi ceketinin kol uçlarını düzelterek. "Sen de. Saçma bir ittifak da. En başta da babam önüne geçemez."

Tartışmayı kaybeden tarafta olduğunu hisseden Hallis ofladı, bakışlarını yemek salonunun girişine çevirdi. "Önce ben içeri

gireyim. En azından gösteriyi iyi bir yerden izlemiş olurum.” Başını sallayarak veda etti ve birkaç saniye Acker’a baktıktan sonra bana döndü. “Prenses,” dedi ve salonun girişine doğru gitti.

“Babanın Strou’yla ittifakını bozmak istemediği izlenimine kapıldım,” dedim.

Acker serbest olan elini, koluna girdiğim elimin üstüne koydu. “İçeri girdiğimizde bir seçeneği kalmayacak.”

Ben yanında olduğum için demek istiyordu.

Topuklu ayakkabılarımla boyum onunkine yaklaşmıştı. “Daha onurlu bir kadın, senin fikrini değiştirmeye çalışırdı,” dedim gözlerinin içine bakarak.

Şehvetli bir ifadeyle gülümsedi. “Onur, bağnazlar içindir,” dedi beni öpmek için eğilerek.

Son derece ateşli ve vaat dolu bir öpücüktü ve kısacık sürmesi beni hüznlendirdi. Rujum dudaklarına bulaşınca başparmağımla silmek istedim ama geri çekildi.

“Bırak, kalsın.” Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla beni yemek salonunun kapısına götürdü. “Platforma doğru yürü. Hemen arkandan geleceğim.”

“Yanımda yürümeyeceksin,” dedim duraksayarak.

“Hemen arkanda olacağım,” dedi bana güven veren bir ses tonuyla. Elini sırtıma koydu. “Yürürken arkanda olduğumu hissedeceksin.”

Bu durum hoşuma gitmedi ama dudaklarını dudaklarımdan çekmek gibi bir ihtimal sanki söz konusu bile olamazmış gibi, dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Ona güvenmek zorundaydım.

Arkama döndüm ve bir örtüyle kapatılmış, arkasında ısıltılı salonu görebildiğim girişe doğru yürüdüm... ve içeri adım attım. Fark edilmeyeceğimi umut etmişim ama başlar ânında bana dönünce öyle olmayacağını anladım. Masaların tam ortasındaki açıklıktan platforma doğru yürürken Acker söz verdiği gibi elini sırtımdan ayırmadı, ayak seslerimiz taş zemine ve altın tavana çarpıp yankılanıyordu. Salonun iki yanına sıralanmış olan miğferli askerler bile başlarını çevirip bizi izlediler.

Gözlerimi platforma, salonun sessizleştğini fark etmeden önce bir soyluyla gülüşen krala diktim. Başını çevirdiğinde benimle göz göze geldi, sonra oğlunu gördü ve yüzü bu aleni itaat-sizliği karşısında pancar kesildi.

Platformun dibinde yavaşladım, saygı göstermek için eteğimin ve topuklu ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde Kenta geleneklerine uygun bir şekilde başımı eğdim. “Majesteleri,” diye onu selamladım.

Acker bu tür bir şey yapmadı. Yanıma adım atıp babasının gözlerinin içine baktı. Basamakları çıkmama yardım etmek için elimi tutarken ona sessizce meydan okuyormuş gibiydi. Acker beni masanın yanından dolaştırıp davetlilere dönük olan diğer taraftaki sandalyelere götürdü. Açık renkli gözleri olan sarışın bir kadının ve adamın oturduğu sandalyelerin yanından geçtik. Acker masanın ortasına en yakın olan sandalyeyi çekti ve zarif davranmaya gayret ederek yerime oturdum.

Sonra Acker en cüretkâr hamlesini yaparak ellerini çıplak omuzlarıma koydu ve herkesin önünde eğilip yanağımı öptü. Kendimi kontrol edip yanaklarımın kızarmasını engelleyebildiğime şaşırdım.

Acker masadan bir kadeh aldı ve davetlilere doğru kaldırdı. “Maile’nin kayıp prensesine,” dedi. “Ve sağ salim geri dönüşüne.”

İnsanlar şok içinde mırıldanırken, esas olarak prenslerine saygı duydukları için kadehlerini kaldırdılar. Acker kadehinden bir yudum alırken keskin bakışlarıyla destekçilerini süzüyor, memnuniyetsiz görünmeye cüret edecek biri var mı diye bakıyordu. Bakışları yoğun, dikkatli ve tehlikeliydi.

Oraya vardığımız ilk gün tahta oturduğunda ondan korkmakla hata etmişim. Artık onun yanında olduğum için korkmuyordum. Ona baktım ve kadehimi kaldırdım. Hayranlıkla, onu takdir ettiğimi belli ederek ve ağdalı sözlere gerek duymadan konuştum. Sözlerim bir gözlemden ibaretti.

“Kenta prensine selam olsun.”

Salonda daha yüksek sesle ve daha üstüne basa basa aynı sözcükler yankılandı.

Kenta prensine selam olsun!

Ninova

Savaş alanında halkı için düşmanları öldüren, geçmişten bir barış sembolünü ülkesine getirerek halkına yeniden umut hissettirmek için hayatını riske atan prens.

Kenta prensine selam olsun!

Yüzü kıpkırmızı olmuş, öfkeden köpüren krala baktım ve hafifçe gülümsedim. Halk kimin tarafında olduğunu belli etmişti.

Bir kadın perdeli kapıdan içeri girip, bütün salonun dikkatini üstüne çektiğinde coşkulu tezahüratlar hafifledi. Sarı saçları başının tepesinde toplanmış, dökümlü kırmızı bir tuvalet giymiş olan Irina öne doğru adım attı. Bunun Strou'nun rengi olduğunu ve sağımda kıpırdamadan oturan ebeveynlerinin de aynı renkte giyindiğini fark ettim.

Irina mermer zeminde yankılanan topuklu ayakkabılarının sesleri arasında, boynunda bir kolye olmadan salonun ortasına yürüdü. Dünya dışı bir güzelliğe sahipti ve Acker'ın sağında ben olduğum hâlde, eşi olarak kendimi yetersiz hissettim. Irina platforma yaklaşırken kendinden emin adımları yavaşladı; geriye kalan boş sandalyeleri, öfkeden köpüren ebeveynlerini ve...

Yerinde benim oturduğumu gördü.

Acker kolunu sandalyemin arkasına attı, platformun karşısında ne yapacağını bilemez ve yapayalnız hâlde kalmış olan kızın sessiz utancına zerre kadar aldırış etmeden bana göz kırptı. Şarabını bitirdi ve kadehi küt diye masaya indirdi.

"Yemekler nerede?" dedi etrafına bakınarak. "Buraya yemek yemeye geldiğimizi sanıyordum. Hadi, yemek yiyelim."

Bir hizmetçi kız, kadehini doldurmak için elinde bir sürahiyle içeri girdi. Sonra bir kız daha, arkasından bir kız daha geldi ve çok geçmeden masalarımıza birbiri ardına yemekler getiren hizmetliler akın etti. En hızlı bizim masamız doldu.

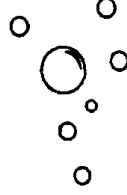
Acker dirseğini masaya dayadı, yeniden doldurulmuş olan kadehinden bir yudum aldı. "Koridorda Henry'ye rastladım," dedi bir sohbet konusu açarak.

Acker'ın anlattıklarını ilgiyle dinliyormuş gibi yaptım, Hallis ve ben de aynı karşılaşmayı yaşadığımız için gülümsedim ama nihayet mesajı alan ve sert adımlarla hızlı hızlı uzaklaşan Irina'nın farkındaydım.

Kısa bir süre sonra annesi ile babası da kalktı. Bu arada, Henry haklıydı. Balsamik soslu Brüksel lahanaları gerçekten de enfesti.

Elli Altıncı Bölüm

Alaha, fırtınadan sonraki sabah

“Kenta askerini hücreden kurtardım da ne demek?” dedi Kai hayretle.

Sessiz olmasını işaret edip onu tabakhanenin daha da arkasına doğru çektim. “Ölecekti.”

“Evet, Brynn, plan buydu zaten,” dedi eğilip hararetle fısıldarken. “Sonra cesedini bir tekneye koyup açık denize yollayacaktık, bir kaza süsü verecektik.”

“Beni dinle,” dedim. Elimi göğsüne dayayıp onu sakinleştirmeye çalıştım. “Konuşmak için içeri girdiğimizde baban gerçek kimliğimi ifşa etmemesi için ona bir kan yemini ettirmiş. Kesinlikle bir şey bilmediğimi, bunca zamandır sihrimi ve hangi soydan geldiğimi öğrenmediğimi sanıyor.” Şiddetli fırtına rüzgârları hâlâ ağaçların arasında sert bir şekilde eserken ve uzaklardaki sesleri yanıma taşıırken, ona biraz daha yaklaştım. “Bence... onu hiçbir şey bilmediğime inandırırsam, beni karaya götürebilir.”

“Hayır, Brynn,” dedi kararlılıkla. “Onun neler yapabileceğine dair en ufak bir fikrin yok. *Kaos* Askeri olarak biliniyor. Bir anda aklına çılgınca bir fikir gelebilir ve seni uykunda öldürebilir.”

“O, Kenta prensi,” dedim. “Beni saraya götürebilir. Krala yeteri kadar yaklaşabilirsem...”

“Ne yapacaksın?” dedi hışımla. “Onu öldürecek misin? Kenta Kralı Edmond’ı, tarihin gelmiş geçmiş en güçlü kralını mı öldüreceksin?”

“Henüz uyanışımı deneyimlemedim. Kim bilir, belki de senin kadar güçlüyümdür.”

Çoktan başını iki yana sallamaya, ellerini beline dayayıp benden uzaklaşmaya başlamıştı bile. “Sadece Pazar’da olanlar için intikam alma amacıyla burada. Patlamanın bir kaza gibi gözükmesi gerekiyordu ama senin bununla bir ilgin olduğunu anlamış olmalı.”

“Bir daha söylüyorum Kai, benim masum olduğumdan kesin olarak emin. Hayatım boyunca baban tarafından manipüle edildiğimi düşünüyor. Bunu lehimize kullanabilirim.”

Hayır anlamında başını sallamaya devam etti. “Kenta’ya nasıl gitmeyi düşünüyorsun?”

“Balıkçı teknelerinden birini alırsınız.”

Ofladı. “Ortalamanın üstünde bir dalganın gövdeyi parçalayacağını biliyoruz. Tekneler sürekli parçalanır.”

“Kai,” dedim ısrarcı ses tonumu bozmadan. “Senden izin istemiyorum.”

Başını bana çevirdiğinde, gözlerinde farklı ifadeler belirip kayboldu.

Öfke. Hayret. Ama en çok da... kırgınlık. “Ailem beni başkasıyla evlenmeye zorlar.”

Bakışlarımı yere diktim, sonra cesaretimi toplayıp yine gözlerinin içine baktım. “Biliyorum.”

Yanıtım tek seferde üstüne çöktü ama hemen toparlanıp, nefesini dışarı vererek başını çevirdi.

“İsyan konusunda ilerleme kaydetmek için elimize geçen en iyi fırsatın karşımıza çıktığını inkâr edemezsin,” dedim onu yatıştırmak için daha yumuşak bir sesle. “Pazar’a gidemeyeceğimiz için yiyecek stoğumuz bitecek. Baban o Kenta gemisi yüzünden balık avını da yasakladığı için stoklarımız daha da kısa sürede tükenecek.”

Bana itiraz etmek istedi ama haklı olduğumu biliyordu. “İnsanlar prensin seni kaçırdığını düşünürlerse,” dedi gönülsüzce, “paniğe kapılırlar, onlardan birinin koruya girebileceğinden ve insanları rahatlıkla kaçıracağından korkmaya başlarlar. Böyle bir şey olursa babam Roison’la iş birliği yapmak zorunda kalabilir.

Özellikle de bizi kendi çıkarları uğruna defalarca iş birliği yapmaya davet ettikleri için.”

Şüphelerimi dile getirmek istemedim çünkü Kai’ın bu planın işe yarayacağını düşünmesini istiyordum. İnsanların bir sokak çocuğunu onun kadar önemsemeyeceğini söylemeyecektim. Beni asla kendilerinden biri olarak kabul etmemişlerdi.

“Dupre sorununu halletmemiz gerek.”

Kai’ın gözlerindeki tereddüt ifadesi, isyanın stratejik liderinin düşünceli ifadesine dönüştü. Alaha halkının karaya geri dönmesini sağlama isteği her şeyin önüne geçti. “Onu prens öldürmüş gibi göstermeliyiz.” Tekrar bana baktı. “Tabii, senin bir şeyler çevirdiğinden şüphelenmezse.”

“Bence... gücünü üstümde kullandığını görürse benimle ilgili hiçbir şeyden şüphelenmez.”

Başını salladı. “İnandırıcı olması gerek,” dedi. “Kefaretten fazlası olmalı. Kenta’nın metal bükücüsünün bile son derece acımasızca olduğunu düşüneceği bir şey.”

Acker’ın, Kai’a olan bağlılığımı neden bu kadar kafaya taktığını düşündüm. “Sana âşık olmam için beni etkilediğini düşünüyor.”

Öfkeyle kaşlarını çattı ve gözleri sinir içinde parıldadı. “Bu hem bir hakaret hem de tiksindirici bir düşünce.”

“Biliyorum ama bu düşüncesini teyit etmek şüphelerini güçlendirir.”

Kai volta atmaya devam etti, ben de söylediğim her şeyi iyice düşünmesini bekledim. Bu, asıl planlarımızdan büyük bir sapmaydı; ne pahasına olursa olsun, gerekirse Roison saflarına katılıp, bir savaş başlatarak karaya dönmekten bahsediyorduk. Bu fırsatı değerlendirmemek aptallık olurdu. O da bunu biliyordu.

“Kaçtığın anlaşılınca koruyu arayacaklardır. Senin barakana gelirim ve gücümü o sırada üstünde kullanırım.”

“Peki,” dedim planı kabul ederek.

Durup bana baktı. “Babam beni kayırıyor olabilir ama isyanın başında olduğumu anlarsa bu işin nereye varacağını bilemem. Hata payımız çok az. Koruma kalkanını indirmen gerekecek.”

Babası yakınlarda olduğuunda, onun etkisinden korunmam için kullanmayı öğrettiği zihinsel kalkanı indirmemden söz ettiğini anlayarak başımı salladım.

Bana biraz daha yaklaşıp, yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. “Bunu yapmayı istemiyorum,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. Gözlerindeki acı ifadesinden nefret ettim. “Sana güveniyorum.”

Alnını alnıma dayayıp gözlerini yumdu. “Seni ölüme yolluyor olabilirim, Brynn.”

“Göze almak istediğim bir risk bu.”

Başını iki yana salladı. “Kenta askeri sana ters bir bakış bile atacak olursa...”

“Onu kendi ellerimle öldürürüm.”

Dudaklarıma minik bir öpücük kondurup beni bıraktı. “Messer’a söyleme.”

“Neden?”

Yüzünde garip bir ifade belirdi. “Çünkü aklını yitirir.”

Elli Yedinci Bölüm

Acker beni kendi etrafımda döndürdü ve beni kendisine çekerken eteğim kabardı, bacaklarımın etrafında dalgalandı. Beni öpmeden önce gözleri parıldıyordu ve yanakları şaraptan kızarmıştı. Belime doladığı kolu, dans pistinde ondan uzaklaşmamı engelliyordu.

Vücudu sıcaktı, yeni yağmış yağmur ve çam ağacı karışımı tatlı, enfes bir koku yayıyordu. O gün daha önce yanına gitmediğim için üzüldüm ama her şey daha da zorlaşır, ihanetim daha da derin olurdu. Daha acı, daha yürek parçalayıcı.

Müzik büyüleyiciydi. Yaylı dörtlüsünün notaları zeminden duvarlara süzülüyor, aynalı altın rengi tavana çarpıyor, sonra âdeta üstümüze yağarak tüm salona yayılıyordu. İçimde tam olarak tanımlayamadığım bir his uyandırıyor ama bunun nedeni bir duygu seline kapılmış olmam olabilirdi.

Vakit geç olmasına rağmen kutlama devam ediyordu. Çocukları yatmaya yollamışlardı.

Hallis tıpkı Beau'nun dediği gibi kısa bir süre sonra odasına gitmişti. Bu yemek davetlerine zor tahammül ediyordu. Şarap su gibi akıyordu, içkinin etkisi geriye kalan davetlilerin neşeli ve kızarmış yüzlerinden belli oluyordu.

Acker mı? Mutluydu. Yüzünde saraya geldiğimizden beri görmediğim huzurlu bir gülümseme vardı. Bunu görmek içimi acıtıyordu ama bir daha yanında olamayacağımı bildiğimden bakışlarımı ondan alamıyordum. O gecedan sonra onu bir daha görmeyebilirdim. Tabii, sağ salim kurtulabilirsem...

Kral geceyi platformdaki masasında, gece boyunca yanından ayrılmamış olan adamlarından biriyle saray halkını izleyerek geçirmişti. Ona bakmaya her cesaret ettiğimde, neşeli ortam ve davetlilerin gülüşmeleri yüzünden giderek daha da fazla huzursuzlandığımı görüyordum.

Şarkı çarpıcı bir şekilde sona erdi ve dansçılar neşeyle bağıştıılar. Ara vermeleri gerektiğini işaret eden müzisyenler, selam vererek ve geri döneceklerini söyleyerek dağıldılar. Hizmetçiler yine şarap sürahileriyle salona dalıp gördükleri bütün kadehleri doldurdular.

Acker sarhoş adımlarla beceriksizce dans ettiğine dair bir espri yaparak dans pistindeki bir adamla gülüştü ve elimden tutup beni platforma geri götürdü. Oğlunu inatçı bir çocuk gibi davranmakla suçlamış olan kral, suratını asmış masada oturuyordu. Kadehini uzatışını, hizmetçi kızlardan birinin şarap koyuşunu izledim. Kral, kıza bakmadan yeniden doldurulan kadehinden şarabını yudumladı.

Acker sandalyesine çöküp, beni kucağına çekerken babasına bakmadı bile. “Seni seviyorum,” dedi çıplak omzuma bir öpücük kondurup. Minik ama vaatlerle dolu bir öpücüktü.

Bu neşeli tavrından etkilenmemek imkânsızdı.

“Sarhoşsun.”

Bize doğru gelen hizmetçi kız, masamızın önünde durdu ve Acker’ın kadehini de doldurdu.

Acker kadehini aldı. “Müstakbel eşimle kutlama yapamaz mıyım?”

Kadehi dudaklarına götürmeye fırsat bulamadan elinden aldım.

“Tamam, yeteri kadar içtin sanırım,” dedim gülümseyerek.

“Jovie,” dedi birden ayılmış gibi dikkatle bana bakarak. “Sarhoş falan değilim.”

İçten ifadesine bakarken donakaldım ve kalbim dolu dizgin atmaya başladı. “Acker,” dedim ne diyeceğimi, onu konuşturmaya nasıl devam edeceğimi düşünerek. Titrek bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. “Bana evlenme teklifi bile etmedin.”

Başparmağını dirseğimin iç kısmında gezdirdiğinde ürperdiğimi hissettim. “Ediyorum o zaman. Benimle evlenir misin?”

Daha yanlış bir zamanda, daha kötü bir soru sorulamazdı. Gözlerimin hızla dolmasını engelleyemedim. Acker çok duygulandığım, mutluluktan havalara uçtuğum için gözlerimin dolduğunu sandı. Bana öylesine hayranlık ve sevgi dolu bir ifadeyle bakıyordu ki kusacakmışım gibi hissettim.

Mutluluk gözyaşları değildi bunlar.

Beau’nun söylediği gibi kalbim paramparçaydı. “Acker,” dedim titrek bir sesle. “Sana benim için yaptıklarından dolayı hiç teşekkür edemedim. Beni kurtarmak için gelmemiş olsaydın, şu anda Alaha’nın en yüksek noktasında, ufak barakamda olur-
dum.”

Ben düşüncelerimi toparlamaya çalışırken gözlerini benden ayırmadı. “Seni seviyorum,” dedim daha sakın bir sesle. “Her zaman seveceğim.”

Başını yana eğdi, gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. “Jovie,” dedi tereddütle, bir şeyden şüphelenmiş gibi. “Bana söylemediğin şey nedir?”

Tam o sırada, soylulardan biri sendeleyerek sandalyesinden kalktı ve kekeleyerek konuşmaya çalıştı. “Ze... hir.” İki adım daha attıktan sonra, tek dizinin üstüne düştü ve bayılmak üzereymiş gibi aynı sözcüğü tekrarlamayı başardı. “Zehir.” Ama daha fazla dayanamadı ve korkunç bir ses çıkararak yüzüstü mermer zemine yığıldı.

Acker panik içinde bana baktı ama parçaları hızla birleştirerek elinden aldığım içki kadehine baktı. Ayağa kalktım, bacaklarım masaya dayanana dek geri geri gittim.

Davetliler paniğe kapıldılar ama kaçınılmaz sona direnmeye çalışırken hareketleri yavaşlamaya başladı. Tabaklar yere düştü, yiyecekler etrafa saçıldı. Yere dökülen kırmızı şarap, sonradan akacak olan kanı haber verirmiş gibi beyaz mermer zeminle büyük bir tezat oluşturdu.

Acker doğruldu ama artık çok geçti. Elbisemin katmanlarının arasından çıkardığım mangi tasmağını hızla boynuna geçirdim ama bu, onu tamamıyla durdurmaya yetmedi. Beau bu yüz-

den oradaydı. Metal ipini abisinin ayak bileklerine dolayıp onu sandalyeye mıhladı. Beau bileklerini de teker teker bağlarken Acker kükredi ama olan olmuştu. Artık kıpırdayamazdı. Metal ipin mahmuzları bileklerine battı, açılan deliklere kan dolmaya başladı.

Baygın bir hâlde sandalyesinde geriye kaymış olan babasına, sessizleşmiş olan salona baktı. Herkes yere yığılmıştı ve hareketsizdi.

Kenta askerleri nihayet platforma doğru gitmeye karar verdiklerinde ayak sesleri ve zırhlarının şingirtısı yankılandı. Bence biraz geç kalmışlardı. Belki de sevgili prenslerinin, Kaos Askeri'nin duruma hâkim olacağını ya da Beau'nun yardım etmek için geldiğini sanmışlardı ama sonra onun tek umutlarını da yerle bir ettiğini görmüşlerdi. Acker'ın önünde kıpırdamadan dururken ondan, o on iki askerden daha fazla korktuğumu hissettim.

Gözlerinin içine baktım.

Gözlerinden âdeta öfke fışkırıyordu, boynu ve kasları metal ipi ve boynundaki tasmanın taşlarını zorluyordu. Ayak seslerinin iyice yaklaşmasını bekledim. Askerler platformun ilk basamağına koşarlarken ayak sesleri salonda yankılandı ve bana yaklaşip etrafımı sardılar.

İkinci basamağa çıktılar. Üçüncüye çıktılar.

Platforma çıkmalarına bir basamak kala, Acker bir emir verdi. "Teslim olun."

Adamlar donakaldılar.

Silik bir gülümsemeyle ona baktım. Bunu kendi iradesiyle ya da kan yemini yüzünden yapmış olması önemli değildi. Kimse'nin bana zarar vermesine izin veremezdi. Başımı yavaşça çevirip arkama baktım. Prenslerinden ölüm emri vermesini bekleyen adamların en arkasında duran, üniformasına rağmen tanıdığım, geniş omuzlarına ve uzun boyuna aşına olduğum adama baktım.

"Messer," diye seslendim.

Miğferinin altında gülümsediğini gördüm ve ânında harekete geçti. Önündeki adamın boğazını kesti. Asker bağırarak dizlerinin üstüne düştü, elleriyle şahdamarını tutarak etrafa fışkıran kanları durdurmaya çalıştı.

Askerlerin geri kalanı arkadan gelen tehdidi görmek için döndüler ama nafileydi. Messer onları teker teker hakladı. Kılıcını ustalıklı, hedefleri ıskalamadan akıcı bir şekilde kullanıyordu. Cesetler metal zırhlarının tangırtıları arasında mermer zemine devriliyordu. Hepsi birkaç dakika içinde ölmüştü.

Messer kana bulanık kılıcını masaya koydu, miğferini çıkardı ve terli saçlarını yana iterek gülümsedi. “B,” dedi. “Tuvalet sana yakışmış.”

Alaycı sözlerine gözlerimi devirip tekrar Acker’a döndüm. Burun delikleri içine çektiği her nefesle açılıp kapanan Acker bir şey demedi. Demesine gerek yoktu. Bana bakarken gözlerindeki tiksinti ve nefret ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Yutkunarak, masadaki tabakları ve çatal bıçakları kenara itip masanın üstüne oturdum.

“Acker.”

Sandalyesinde irkilince bileklerinden kanlar aktı ama istifini bozmadı. Gözleri başlı başına birer silahtı.

Messer ile Beau’ya baktım. Devam etmeden önce güç toplamam gerekiyordu. Ciğerlerime yayılan acı hissi, içime çektiğim her nefeste kötüye gidiyordu. Bunu ancak o hissi içime hapsedebilirsem yapabilirdim.

Beau bana destek verircesine başını salladı.

Göğsümde büyüyen yarayı hissetmemeye çalışarak tekrar Acker’a döndüm. “Sana bir teklifim var.”

Yüzünde hiç görmeyi istemediğim buz gibi bir ifade vardı ama bundan etkilenmemiş gibi devam ettim.

“Babanın tacına el koyarsan, konseyine zarar vermeyiz.”

Teklifime gözlerini bile kırpmadı. “Neden kendi babamın tahtına çökeyim ki?” diye sordu kan dondurucu bir sükunetle.

Yanıt barizmiş gibi omzumu silktim. “Halkının maruz kalacağı savaşı önlemek için.”

Yüzüne yayılan alaycı gülümseme, soğuk ifadesini çok daha kötücül bir vurdumduymazlıkla sildi. “Alaha’da bir barakada yaşayan düşük sınıftan bir kıza göre, oldukça asil bir vaat.”

Bunları beni incitmek için söylüyordu ama ben de ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim. “Wren’in kötü yürekli

olduğuna, Kai'ın beni manipüle ettiğine o kadar kendini kap-tırmıştın ki esas gerçekleri göremedin bile,” dedim. Ellerimi masada bacaklarımın yanına koydum, gözlerimdeki içtenliği görebilmesi için öne eğildim. “*Benim* kötü adam olduğuma inanmıştın.”

Gözleri kapanır gibi oldu ama hemen toparlandı. “Kendine bunu mu söylüyorsun?” dedi sert bir ses tonuyla. “Alaha isyanı-nın gerçek lideri olduğunu mu?”

“Buradayım, öyle değil mi?”

Elbisemi dizlerimin üstüne kaldırdım, ayakkabımın kayışı-na erişip tokasını açabilmek için bacaklarımdan birini diğerinin önüne attım ve ayakkabıyı yere bıraktım. Ona baktım, müs-tehcen bir manzara sunduğumu gayet iyi bilerek acele etmeden diğer ayakkabımı da aynı şekilde çıkardım. Dişlerini sıktı ama bakışlarını boynumdan aşağı indirmede.

“İnandığının aksine esas savaş çıkmasını isteyen kişi baban, Acker.” Masadan aşağı kaydım ve çağırdığım siyah bıçağımı in-celedim. “Yüzyıllar önce başladığı işi bitirmek, bütün bölgelerin kontrolünü ele geçirmek istiyor.”

Gözlerini bıçağa çeviren Acker yumruklarını biraz daha sıktı. Sandalyenin kollarından eşit aralıkla kanlar damlamaya başladı.

“Bunu görebiliyor olman gerek,” dedi arkasında duran Beau. “Babamızın sihre sahip olanları kontrol etmeyi, Vârisler’e tanrı-lar gibi tapınıldığı karanlık çağlara geri dönmeyi istediğini gö-rüyor olmalısın.”

Acker keyifsizce güldü. “Kız kardeşimin ve Eşimin bana bur-numun dibinde ihanet ettiğini gördüğüm gibi mi?” dedi çatlak bir sesle. “Gördüğümü söyleyemem doğrusu.”

Beau ve ben baktık. Bu iş düşündüğümüz kadar zor olacak-tı. Acker fikir değiştirmese annesiyle ilgili gerçekleri açıklama-mız bize zarar verebilirdi.

“Durum şöyle, Acker,” dedim bıçağı elimde çevirerek. Onun kim bilir kaç kere yaptığını izlediğim hareketleri taklit ettim. “Baban Alaha’yı karaya dönmeye zorlama amacıyla Pazar’a erişimi engelliyor, onları anlamayı çiğnemeye zorluyor. Yıl-lardır balıkçı teknelerimizi batırdığından, yiyecek stoğumuzu

erittiğinden şüpheleniyorum ve dikkat çekmeden bizi her şeyden mahrum etmesi için ona kusursuz bir gerekçe verdik. Wren barışçıl bir çözüm tercih ettiği için Roison'ın onlara katılma çağrısını geri çevirdi ama yakında seçeneği kalmayacak. Ya savaşa katılacak ya da halkı açlıktan ölecek.”

“Çektikleri zorlukları bu kadar önemsiyorsanız, neden Maile bölgesine götürmüyorsunuz?” dedi.

“Ah, bunu yapacağız zaten,” diye araya girdi Messer hafifçe gülümseyerek. “Gençler, yaşlılar ve savaşmak istemeyen herkesi oraya götüreceğiz.”

Bunu duyan Acker huzursuz oldu ve zaten gergin olan kasları güçlükle zapt edebildiği bir öfkeyle titremeye başladı. Hem bağları hem de tasmayı çıkarmaya çalışıyordu. Beau'nun metal ipinden kurtulmayı kesin olarak başaracaktı ve esas önemli olan bunu ne zaman yapacağıydı.

“Ama bunu önleyebilirsin,” dedim bana bakmasını sağlayarak. “Tahta çık. Roison'la ve annemle bir arada var olmayı kabul et. O zaman savaş çıkmasına gerek kalmaz.”

Gözlerini kısarak bana baktığında, güzel yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi hızla silindi. “Yanımda kalsaydın, tüm bunları ve daha fazlasını başarırdın.”

Boğazıma kocaman bir yumru oturduğunu hissettim ve güçlükle yutkunmaya çalıştım. “Baban tahttayken bunu yapamazdım, bunu sen de biliyorsun.”

Hayır anlamında başını salladı. “Uzun vadeli oyunu oynamayı seçebilirdin.”

“Fahişen olarak mı?”

Yüzündeki ifade ne demek istediğimi gayet iyi anladığını belli etti.

Başımı salladım. “Sen de çok iyi biliyorsun ki birlikteliğimizi asla onaylamayacak. Greta'yla aynı rolü oynamamı istiyor ama ben Eşleşme Bağı'nın mahkûmu olmayı, bir tasma takmayı ve bu duvarların dışına çıkmamın yakalanmasını reddediyorum.”

Katışksız bir tiksinti ifadesiyle bana baktı. “Hep hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. Titrek sesimin duygularımı ele vermesinden nefret ettim. “Kalbini bildiğim için sana tahtı teklif ediyorum. Tacı takmayı hak ediyorsun.”

Başını yana eğdi, birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra yüzünde derin bir dehşet ifadesi belirdi. “Jovie. Hayır.”

Beni asla affetmeyeceğini bildiğim için ona yanıt verecek cesareti bulamadım. Neler olacağını anlayan Acker bağlara karşı debelenmeye başladı. Beau’nun tuttuğu metal ip şingirdadı ve Acker’ın kurtulmasının an meselesi olduğunu anladım.

“Wren’in mutlak güç ve ayaklarının dibinde oturan kadınlar istemesinden söz edip durduktan sonra,” diye fısıldadım çaresizce, “babanın gerçekten nasıl bir adam olduğunu görememen çok yazık.”

Messer arkamdan araya girdi. “Sanki Wren değil de etki gücünü elinde tutan kişi babası.”

Bunu öylesine söylemişti ama Beau ve ben şok içinde bakıştık.

“Fazla vaktimiz yok,” diye bizi uyardı Messer.

Ellerimi Acker’ın iki yanına dayadım. “Saraya geldiğim gün, diz üstü çöktükten sonra bir türlü ayağa kalkamadım. Gergin olduğum için öyle olduğunu sandım ama yanılmışım. Bence baban saray halkının önünde dizlerimin üstünde kalmam için beni etkiledi.”

“Yanılıyorsun,” dedi. “Babamın yeteneği benimkiyle aynı.”

“Ama Greta’nın bulduğu en eski kayıta öyle demiyor,” dedim, gerçekleri gözlerimde görebileceğini umut ederek. “Yeteneği ateş.”

Acker afalladı, gözleri elinde olmadan fal taşı gibi açıldı. Salonunda bir kadın çığlığı yankılandı. Hizmetçi kız platforma baktı, prensin yakalandığını ve kralın etkisiz hâle getirildiğini gördü ve salondan kaçtı.

Vakit dolmuştu.

Acker’ın sandalyesinden güç alarak kalktım. Krala bakarken bıçağım elimde ağırlaşmış gibiydi.

Messer elini uzattı. “Bırak da ben yapayım, B.”

Başımı iki yana salladım. “Babanın tahtını el geçirme teklifimi geri mi çeviriyorsun?” diye sordum Acker’a ama yanıtı biliyordum.

Yanıt vermedi. Gözlerinde donuk bir ifade vardı ve âşık olduğum adamdan eser yoktu.

Tam karşımda duruyordu ama o anda bile o yakışıklı ve ölümcül adamın yasını tutuyordum.

Messer'a baktım. "Emri ver."

Başını salladı, iki parmağını ağzına sokup tiz bir ıslık çaldı. Maile askerleri bu sinyali bekliyordu. Gölgelelerin arasından tek bir amacı olan üç adam çıktı; geriye kalan on beş soyluyu bulmak ve onları öldürmek.

Kendi hedefimi gerçekleştirebilmek için Acker'ın yanından uzaklaştım; kralı öldürmek. Edmond'ın ağzından akan tükürükler masada birikiyordu. Onca otoriteye ve güce sahipti ama sonuç olarak sıradan bir insandı. Saçlarını kavrayıp boğazını açıkta bırakmak için başını geriye çektim ve bıçağımın keskin tarafını boğazına dayadım. Bastırdım...

Acker'ın sesi beni durdurdu. "*Dur.*"

Hareket etmeden sadece gözlerimi Acker'a çevirdim. "Bana bir can borçlusun," dedi çenesini sıkarak.

Ne demek istediğini ancak birkaç saniye sonra anladım.

Kai.

Onu öldürmek için gayet geçerli nedenleri olmasına rağmen... sırf ben bunu yapmaması için yalvardım diye öldürmemiştir. Kenta askerleri salona doluşurken bir karmaşa yaşandı ama göz temasımı bozmadım. Oraya tek bir amaçla gelmişim ama bunu yerine getirirsem ezelden beridir nefret ettiğim adam kadar kötü bir insan olabilirdim.

Beau'ya baktım. Yüzünü buruşturmuş, Acker'ı zapt etmeye çalışıyordu. Bu durum benim için zor olmuştu ama kendi kanına ve canına ihanet etmesinin nasıl bir şey olduğunu düşünmiyordum bile.

"Kralın sihri nerede? Onu görebiliyor musun?"

Güçlkle nefes almaya çalıştı. "Göğsünün sağ tarafında. Omzuna yakın bir noktada."

Kolumu kaldırıp bıçağı tam o noktaya saplarken tereddüt bile etmedim.

"Tekrar," diye bağırdı Beau.

Bıçağı daha sert bir şekilde sapına kadar kralın göğsüne sapladım. Sihrin siyah bıçağa karşı sönmeye başladığını, kralın göğsünde kıpırtısız kaldığını hissettim. Ağzından acı dolu bir inleyiş yükseldi, bir an için uyandı ve kendisine gelmeye çalışarak başını yana attı. Onu süratle bir şifacıya götürmezlerse bu ölümcül bir yara olabilirdi. Cesaretimi toplayıp Kenta askerlerinin saldırısına karşılık veren üç –hayır, artık Messer da aralarına katıldığı için dört kişiydiler– Maile askerine baktım. Var güçleriyle diremiyorlardı ama yenilmeleri an meselesiydi.

Beau'ya yaklaşarak ellerimi uzattım. “Bana ipini ver.”

Başını iki yana salladı. “Serbest kaldığı anda bizi öldürür.”

“Bana zarar veremez,” dedim.

Abisine, üstündeki dikenler derisine iyice gömüldüğü için parçalanmış etlerinin ve kanların arasında güçlükle seçilen metal ipe baktı. Ama bunların hiçbirisi Acker'ın daha fazla direnmesini engellemiyordu ve ipin giderek gevşemesine neden oluyordu.

“Git,” dedim ona. “Messer'ı al ve kaç. En kısa zamanda yanınıza geleceğim.”

Tereddüt etti ama bana ipin ucunu uzattıktan sonra, abisine son bir bakış atıp platformdan indi ve karmaşaya katıldı. Acker'ı zapt edebilmek için ipi gergin tutmak zorunda olmam sorun değildi. Arkadaşlarım için yapabileceğim en iyi şey, Acker'ı mümkün olduğunca onlardan uzak tutmaktır ve önce kimin peşine düşeceğini adım gibi biliyordum: Benim.

Acker kafesinden kurtulmuş bir canavar gibi ürkütücü bir şekilde kıpırtısızdı. Kanlar yere aktı, eteğime ve çıplak ayaklarım sıçradı. Beni incitemeyeceğini bilmeme rağmen dehşet içindeydim.

Arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Arkamda ayakkabılarının sesini duyduğumda hem rahatladım hem de korktum. Dar koridorda köşeyi döndüm ve merdivenin basamaklarını ikişer ikişer indim. Ama benden daha hızlıydı ve ayak sesleri beni korkutacak kadar yakında yankılanıyordu. Çok kısa sürede, çok yaklaşmıştı.

Mutfağa girdiğim anda ayaklarım yerden kesildi. Çığlık attım. Elimde değildi. Var gücümle direnerek geriye doğru bir dirsek attım ve elinden kurtulmak için yana döndüm. Hiçbiri

işe yaramadı. Beni saçlarımın arkasında yakalayıp duvara fırlattı ve daha dengemi sağlayamadan elini boğazıma doladı. Çeneme dayanan elinin ıslak olduğunu hissettim ama bu, parmaklarının canımı acıtacak kadar güçlü bir şekilde çenemi sıkmasını engelleliyordu.

Göz ucuyla baktığımda merdivenlerin başında bir panterin belirdiğini gördüm. Messer öne sıçrarken öfkeyle hırladı. Elimi kaldırıp saldırmalarını engelledim. En alt basamağa ulaşmadan pençeleri kanlı taş zeminde kaydı ve durdu.

Acker beni incitemez.

Ama bunu kaç kere kendime söylesem de kalbim göğsümde on misli hızlı atıyordu. Acker niyetimi anladığından beri ilk kez duygularını belli etti. Kalp kırıklığı, hüsrân ve şaşkınlık ifadeleri yüzünü kapladı, dünyası başına yıkılmış gibi gözlerimin içine baktı.

Messer merdivenlerin başında volta atmaya başladı, bize dönerken sivri pençelerini duvarın iki yanına geçirdi.

“Acker,” diye mırıldandım. İçime çöken hüznü görmesi için her şeyi yapabilirdim.

Sonra beni öptü.

Onunla bağ kurmaya aç bir hâlde ona ânında açıldım. Aramızdaki Bağ, boynundaki mangi taşları yüzünden engelleniyordu ve ipin olduğu yerde bir boşluk hissi yaratıyordu. Öpücüğü acı bir elvedadan başka bir şey değildi ama bana verebileceği kadarını aldım. Kendimi ona bıraktım ve beni tek bir öpücükle âdeta yutarken ona engel olmadım.

Sonra o an silindi ve gözlerimi açıp, ona baktığımda nefret ifadesi daha yoğun bir şekilde geri gelmişti. Yüzüme sert bir tokat attı. Şok içinde kalakaldım.

Elimle yüzümü kapattım, başımı kaldırırken Acker’a baktım. Yüzünü acı içinde buruşturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Burnundan kanlar damlamaya başladığında, dişlerini birbirine sürterek inledi.

Yemin, borcunu ödetiyordu.

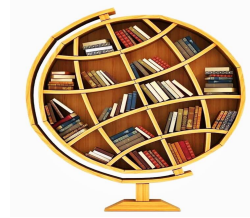
“Git,” diye emretti tükürükler saçarak.

Ninova

Hallis salonun diğerk ucunda belirdi ama daha fazla yaklaşmadı. Acker'ın yanından dolanırken, beni şoka uğratarak tokat attığı yer hâlâ sızlıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım. Messer da bir kedi zarafetiyle yanından geçerken aynı şeyi yaptı ve üst dudağını gerip Acker'a uzayan dişlerini gösterdi.

“Git!” diye bağırdı Acker. “Ben ikimizi de öldürmeden git buradan.”

Kalbim ikiye ayrılmayı tamamlarken göğsüm içine çökmüş gibi hissettim. Onu orada bıraktım ve arkama bakmadım.

Teşekkürler

Öncelikle siz okurlarıma teşekkür ederim. *Metal Bükücü*'ye gösterdiğiniz müthiş sevgi ve destek beni defalarca dilim tutulmuş hâlde bıraktı. Daha iyi bir okur topluluğu isteyemezdim.

Temsilcim Emily Forney, hayallerimin peşinden aklıma bile gelmeyen şekillerde gitmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Beni her daim şaşırtıyorsun.

Sara Goodman; sadece bana değil, *Metal Bükücü*'yle anlatmak istediğim öyküye de inandığın için teşekkür ederim. Benimle birlikte bu kitabın arkasında durduğunuz için sana ve Saturday Books ekibine minnettarım.

Millie Prestidge, *Metal Bükücü*'yü sevdiğin ve bu yolculukta bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim.

Anissa, kocaman bir kalbin var ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Alicia, her zamanki gibi en kötü taslaklarımı ilk okuyan kişi olduğun için teşekkür ederim. Yıllar içinde sana yarım yamalak bir sürü fikir yolladım ve bunları her zaman seve seve benimle ayıkladın. Sabrın ve sevgin için teşekkür ederim.

Dani, en ihtiyaç duyduğum zamanda mantığımın sesi olduğun için teşekkür ederim. Ne zaman şefkat görmeye ne zaman acımasız dürüstlüğe ihtiyaç duyduğumu biliyorsun. İkisi de eşit derecede değerli.

Marlon, son bir yıldır bana bu kadar destek verdiğin için teşekkür ederim. Sırf beni mutlu ettiğini bildiğinden, gerçek bir getirisi olmayabilecek bir şeyin peşinden koşmam için bana

zamanını ve sevgini verdin. Seni seviyorum. (Bulmaya çalıştığım o sözcükle ilgili yardım ettiğin için de teşekkür ederim.)

Caitlin, dağınıklığımı alıp güzel bir şeye dönüştürme becerin için teşekkür ederim... Resmen işkence gibi olsa da. Sabrın için de ayrıca teşekkür ederim.

Murphy, bu kitapla ilgili vizyonuma ve sevgime kusursuz bir şekilde uyan resimler yaptığın için teşekkür ederim. Bu kitabı rafıma koyacağım için çok heyecanlıyım.

Arkadaşım Janessa, farkında olmadan kıtanın diğer ucundan bana *Metal Bükücü*'yü bitirecek ilhamı verdiğim için teşekkür ederim.

Ve Emmy, Emmy, Emmy. Sensiz ne yapardım? Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz.

Bu yolculukta bana eşlik eden bütün arkadaşlarıma teşekkür ederim. Kayla, Ginny, Shaelin, Kaila, Samantha, Karly, Kait, Kirsten, Kylie, Caitlin ve tüm TikTokçular ve blog yazarları, sizlere ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.